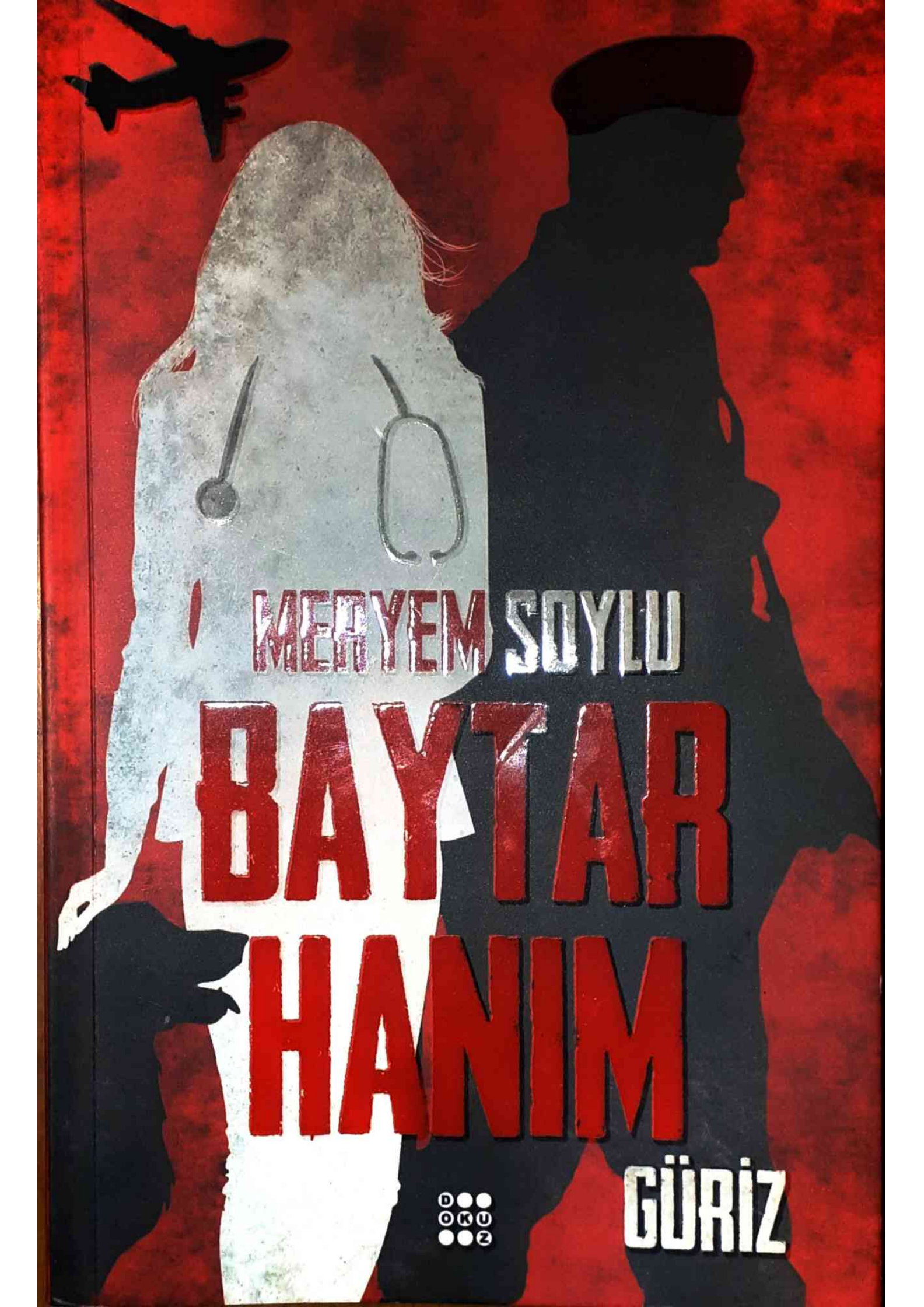

MERYEM SOYLU

BAYTAR HANIM

DOKUZ

GÜRİZ

BAYTAR HANIM

"Aşkın en bordo hâliydi bizimkisi."

Mutluluğun peşinden koşarken ayağım takılıp dizlerimin üzerine düştüğümde küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Tam o sırada beyaz atlı olmasa da yeşil kamuflajlı bir adam çıktı karşıma. İlk başta siyah postalları takıldı gözüme. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda ne de uzun gelmişti boyu... Güneşi tam arkasına alan prensimin yüzüne düşen gölge, ondaki güzelliği saklasa da o ela gözlerini görmemek için kör olmak gerekirdi. Sert çehresi ve çatık kaşlarına inat uzattığı eli sayesinde ben çoktan görmüştüm merhametini. Tereddütle kaldırdığım elimi sıkıca kavradığı andan itibaren hiç pişman olmadım ve hep iyi ki dedim...

*"Askeri sevmek zordur İnci'm.
Cesaret ister, sabır ister...
Sen daha ne kadar sabredeceksin?"*

Yüzbaşı & Sarışın

MERYEM SOYLU

DOKUZ
YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Fiyat : 33 ₺

MERYEM SOYLU

**BAYTAR
HANIM**

GÜRİZ

Biricik oğlum Eymen ve biricik kızım Alya'ya ithafen...

Değerli okuyucular,
hazırlamış olduğumuz pdf kitap tamamen ücretsizdir. Satmaya çalışan olursa lütfen itibar etmeyiniz. Hiçbir pdf gerçek kitabın yerini alamaz. Eğer pdf yi beğenirseniz kitaplığınız için daha sonra kitabını alabilirsiniz. :) Kitabı indirip okuduktan sonra silmenizi rica ederim. Aksi takdirde doğacak sonuçlardan site sorumlu değildir. Keyifli okumalar dilerim....

Sevgiler, Sulli.

1. BÖLÜM

KAÇIŞ SERÜVENİ

Havalimanında biletim elimde tedirgin bir şekilde uçağın kalkış saatini beklerken avuç içlerim istemsizce terliyordu. Büyük bir adım atıyordum ve kararımdan ne kadar emin olsam da korkmuyor değildim. Küçük bir kaçış serüveniydi benimki. Bazen tam sınıra geldiğinizde bir kaçış yolu ararsınız. Ben de böylesini uygun görmüştüm. Niyetim kurtulmaktı. Sadece kurtulup özgürlüğümü ilan edecektim.

Ailemin henüz kaçtığımdan haberi yok. Babam öğrendiğinde kıyameti koparacak ve beni bulmak için elinden geleni ardına koymayacak. Bu süreyi olabildiğince geciktirecektim. Elbette sonsuza kadar saklanacak değildim ama bana hemen ulaşması istediğim en son şeydi. Ulaşmasında sakınca yoktu ama hemen ulaşırsa, yani ben ayaklarımın üzerinde durmadan beni bulursa kolumdan tuttuğu gibi geri götürürdü.

Saatime baktığımda hâlâ zamanımın olduğunu gördüm. Adımlarım beni lavaboya götürdüğünde ihtiyaçlarımı giderip ellerimi yıkadım. Makyajımı bozmayacak şekilde yüzüme biraz su çarparak sakinleşmeye çalıştım. Aynada gördüğüm mavi gözler

bugün bulutluydu. Heyecanımın yanında buruk bir hüznün de hissediyordum. Kalbim kırıkta biraz. Keşke diyordum bazen, keşke böyle olmasaydı.

Açık bıraktığım sarı saçlarımı geriye atıp elimle düzelttim. Yüzüme yaptığım hafif makyajı da biraz tazeleyip bluzumu ve üzerine geçirdiğim kapüşonlumu düzelttim. Hazır olduğumu düşünerek lavabodan çıktım. Saate tekrar baktığımda zamanın az kaldığını görerek hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Uçağı kaçırmak benim için hiç iyi olmazdı. Bu kadar yaklaşmışken geri dönemezdim. Fakat ne yazık ki seri adımlarımı Tuna'yı görene kadar atabilmiştim. Aniden duraksarken korkuyla bir iki adım geri attım.

Allah kahretsin! Nereden anlamıştı kaçtığımı? Nasıl olur da gelirdi buraya kadar? Acaba tahmin mi etmişti? Kafamda uçuşan sorulara cevap ararken o kadar tedirgindim ki, bir an ne yapacağımı bilemedim. Arkası dönük ve biraz uzağımda olması avantaj sağlarken sağa sola bakınmasından beni aradığı açıkça belliydi. Nasıl haberi olmuştu bilmiyordum ama bütün planlarımı bozmasına izin veremezdim. Beni görmemesi gerekiyordu. Şu aşamada beni göremezdi.

Allah'ım ne yapacağım ben? Sen yardım et. Bir daha eskiye, onun ve ailemin esaretine dönemem.

Adımlarım tedirginlikle geri geri giderken bir yandan da kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Fakat sert bir göğse çarparak durmam uzun sürmedi. Ne olduğunu anlayamayarak hızla arkamı dönüp sert göğsün sahibinin kim olduğuna baktığımda başımı biraz kaldırmak zorunda kaldım. Gözlerim, karşımda çatık kaşlarıyla bana bakan adamın gözlerine değdiğinde daha önce yaşamadığım bir şekilde tutuklu kaldım. Lakin Tuna'nın aklıma gelmesiyle silkindim, karşımda bana hâlâ dik dik bakan adamın arkasına geçerek lacivert tişörtüne tutundum. Kalıplı vücudu ve

uzun boyu beni rahatça saklarken yana eğilerek Tuna'ya baktım. Hâlâ etrafta beni arıyordu. Ne zaman vazgeçeceğini çok merak ediyordum. Tek istediğim hayatımdan defolup gitmesiydi.

Tuna benden tarafa döndüğünde hemen başımı çekip tekrar olduğum yere sindim. Arkasına saklandığım bedenim kasıldığını tutunduğum tişörtten anlayabiliyordum. Yine de bu kadar süre sessiz kalması bile bir mucizeydi. Sakince bana dönerek yine üstten bakışlarını gözlerime dikti.

“Kimden kaçıyorsun sen? Polisten mi?”

Gözlerimi kırpıştırıp ela renk olduğunu fark ettiğim gözlerine tekrar baktım. Polis mi demişti o? Yok daha neler...

“Ne polisi? Polisten neden kaçayım ki?”

Ellerini belinin iki yanına koydu. Bakışları bir suçlunun üzerinde gezinir gibiydi.

“Artık onu da sen söyleyeceksin.”

Şaşkın şaşkın gözlerine baktım. Ne sanıyordu beni? Organ mafyası falan mı? Onu umursamadan başımı yana eğdiğimde Tuna'nın bizden tarafa geldiğini gördüm. Hemen doğrularak başımı seri bir şekilde önümde dikilen adamın göğsüne sakladım. Bu benim tek şansımdı. Neden kimse beni dinlemiyor ve anlamıyor? Bütün kulaklar bir bana sağırdı sanki.

İçimi daraltan, kalbimi hızlandıran korkuyla gözlerim kapalı göğsüne yaslandığım adamın burnuma dolan kokusu ilgimi çekmeye başladı. Sanki sakinleştirici bir etkiye sahipti, bir kez daha derin bir nefes aldım. Daha önce böyle güzel bir erkek kokusuyla karşılaşmamıştım. O Tuna gereksizi hiç böyle kokmazdı mesela. Zaten onun bana yaklaşmasını dahi istemiyordum. Peki, bu koku nasıl bu kadar güzeldi? Acaba parfümünün markasını mı sormalıyım?

Sahi, ben ne yapıyordum?

Kendi düşündüklerime kızıp mırıldanmaya başladım. “Lütfen beni görmesin Allah’ım... lütfen, lütfen, lütfen...” Başımı kaldırarak hâlime bir türlü anlam veremeyen adamın gözlerine diktim gözlerimi. “Bir şey yapsana öylece durmak yerine, bu tarafa geliyor.”

Yakalanma korkusu tüm bedenimi sararken üzerimdeki kapüşonlunun şapkasını başıma geçirdi. Kolumdan tutarak geçişlere doğru sürüklemeye başladı. Hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışsam da ona yetişmekte zorlanıyordum. Beni kolumdan tutmuş peşinden koşturarak ikinci kontrolden geçirdi. Allah’tan bavlumu çoktan teslim etmiştim.

Elim göğsümde kontrolden geçer geçmez yaşadığım heyecanı atlatmaya çalışırken dudaklarım kıvrıldı. Şu uçağa da binersem her şey bitmiş olacaktı. Çok az kaldı. Yeni hayatıma çok az kaldı... Tuna’nın olmadığı bir hayat bana o kadar da uzak değildi. Biraz daha sakinleştiğimi hissederek doğruldum. Karşımda kollarını göğsünde bağlamış adam dikkatle beni izliyordu. Biraz tedirgin bir şekilde kuruyan dudaklarımı ıslattım.

“Teşekkür ederim.” Farkında olmadan benim için büyük bir iyilik yapmıştı. Bu yüzden onu unutmuyacaktım. Kaşları havalandırırken kollarını serbest bıraktı.

“Kimdi o adam?”

Tok çıkan sesi sorgulayıcı bir tona sahipti. Fakat ne önemi vardı ki? Kurtulmuştum ben. Yine de beni sorgulamaya hakkı olmadığını düşünerek gözlerim kısıtım. Şu an kimseye açıklama yapamazdım.

“Bu seni ilgilendirmez.”

Tam yanından geçip giderken kolumu kavradı. “Bak başın bela...” Sert bir şekilde kolumu çekip kaşlarımı çattım. Bu hareketimle cümlesine devam edememişti. “Kolumu bırak. Yardım ettin ve bitti.” Arkamı dönüp giderken sırtımdaki bakışlarını hissetsem

de umursamadım. Şu an daha önemli sorunlarım vardı. Bir de onunla uğraşıp başıma dert alamazdım.

Uçağa bindiğimde derin bir nefes alarak yerime kuruldum. Telefonumu uçak moduna almadan önce Burçak'a mesaj attım. Beni havalimanından o alacaktı ve uçakta olduğumu haber vermem gerekiyordu. Sakince kulaklığımı taktım. Duyduğum melodiyle gözlerimi kapattım. Bugün yaşadığım her şey benim için fazlaydı ve bu yüzden oldukça yorulmuştum. Ama şimdi birkaç saat dinlenme şansına sahiptim.

Güneş benim için tekrar doğacak ve çiçekler bir kez de benim için açacaktı.

İçime sığmayan kıpırtılarla derin bir nefes aldığım anda bir an aynı kokuyu duydum. Bu kokuyu unutmuyacaktım. Gözlerim ani bir hareketle açılırken sağıma döndüm.

“Sen!”

Biraz önceki ela gözlü adam şimdi yanımda oturuyordu. Du-dağının kıvrılan kenarı alaycı tavrını fazlasıyla belli ediyordu.

“Dünya ne küçük öyle değil mi?”

Huysuzca omuz silktim. Bu kadarı da olmazdı. Nasıl bir tesadüftü bu böyle? Yoksa tesadüften fazlası mıydı?

“Bence beni takip ediyorsun.”

Dikkatli bakışları üzerimde gezerken beni fazlasıyla tedirgin ediyordu. Bir bu adam eksikti başımda. Açıkçası şu an bir kaçak olarak beni ifşa edebilecek her şeyden uzak durmalıyım ama bu adam ikinci kez karşıma çıkıyordu.

“Seni takip etmemi gerektirecek bir şey mi var?”

Derin bir nefes aldım. İşin komik yanı, benim tavırlarımdan olsa gerek o da dedektifliğe soyunmuş bana suçlu gibi davranı-yordu.

“Evet, tabii... Hırsız polis oynuyoruz ya burada.” Alaylı sözleri-me karşı ciddiyetini bozmadan başını iki yana salladı.

“Neden İstanbul’dan doğuya kaçıyorsun? Normalde tam tersi olurdu da senin tarzını anlayamadım.”

Gözlerimi devirip önüme döndüm. “Farklılık yapayım dedim. Klişeleri sevmem. Şimdi beni tutuklamayacaksan uyuyacağım.”

Ses gelmeyince pes ettiğini düşünerek gözlerimi kapattım. Gerçekten kendimi yorgun hissediyordum. Dinlediğim melodiyi mırıldanırken başka bütün seslere kulağımı kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda uçak inmiş, insanlar yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Üzerimdeki sersemlikten hızlıca kurtuldum. Başımı yan tarafa çevirdiğimde adını bile bilmediğim adamın çoktan gittiğini fark ettim. Rahatlamış ama bir yandan da kendimi garip bir boşlukta hissetmiştim. İyi bir yol arkadaşı olmasa da garip bir çekimi olduğu kesindi.

Her neyse...

Kol çantamı alarak ayaklanırken diğer yolcuların arasına karışıp uçaktan indim. Bagaj alım kısmına ilerleyerek kocaman pembe valizimi iki elimle kavrayıp indirdim. Pembe rengini severdim. Ya da hâlâ küçük çocuklar gibi her şeyim pembe olsun istiyordum.

Koca valizimin yavaşlattığı ağır adımlarım beni çıkışa götürüyordu. Görüş alanıma giren Burçak’ın tarafına yöneldim. Bana heyecanla el sallıyordu. Hemen karşılık vererek adımlarımı hızlandırdım. Dudaklarımın kıvrılmaması imkânsızdı. Yanına geldiğimde boynuma atlayıp sarılmasıyla az daha birlikte yere yapışacaktık.

“Kızım dursana, ikimizi de yere sereceksin.”

Geri çekilerek sırtıttı. Kıvrıcık saçları yine dağınıktı. İri gözleri güldüğünde bile ben buradayım diyordu. “Bir an kaçamayacaksın sandım.”

Dudaklarımda keyifli bir gülümseme oluştu. “Tuna havalimanına kadar geldi ama çok şükür ki yakalanmadım.”

Valizimi kavrayarak ilerlemeye başladı. “O aptal umarım ömür boyu bulamaz seni.”

Onu takip ederken derin bir iç çektim. Bu benim de temennimdi. “İnşallah.”

Taksiye bindikten yarım saat sonra eve geldik. Bu ev Burçak’a aitti. Tek başına kaldığı için ben de otomatik olarak ev arkadaşlığına atanmıştım.

İkimiz de İstanbul Üniversitesi’nden mezunduk. Burçak’ın fakültesi tıp, benimki ise veterinerlikti. Tanışmamız tesadüf eseri, üniversitenin bir semineri sayesinde olmuştu. Ayrı bölümleri okumuş olsak da sık sık görüşmüş, arkadaşlığımızı hiç bitirmemiştik. Fakat onun geçen sene buraya atanması bizi ayırmıştı. Şimdi ise yine bir aradaydık.

Burçak kıvrıkcık siyah saçlara ve esmer bir tene sahipti. Hafif toplu, düzgün bir vücudu vardı. Saçları ve iri gözleriyle her yerde dikkat çeker, konuşması ve sevimliliği her erkeği kendine hayran bırakırdı. Fakat ısrarla gönül işlerinden uzak durur, hiçbir erkekle ilgilenmezdi. Sorduğumda ise, “Ben aşk kadınıyım bebeğim. Gerçek aşk olmadan hiçbir erkekle sevgili olamam,” derdi. Fakat bunun dışında zaten dersleri o kadar ağırdı ki pek fırsatı olmuyordu. Yine de onun için, hayatına bir kişi girmeli ve o kişi son olmalıydı.

Burçak büyük bir neşeyle elini kaldırıp yaşadığı apartmanı gösterdi. “Evet. Sonunda geldik benim malikâneye.”

Başımı kaldırarak binaya göz attım. Burçak bir apartman dairesinin üçüncü katında oturuyordu. Dış cephenin boyası yeni gibi duruyor olsa da binanın belli ki uzun bir geçmişi vardı.

Asansörle çıkıp eve girdiğimizde beni bir odanın önüne getirip kapıyı açtı. İçeride; tek kişilik bir yatak, küçük iki kapaklı bir

gardırop, yatağın yanında komodin ve küçük bir aynalı etajer karşılamıştı bizi. Oda geniş ve ferah dursa da eski odamı düşününce küçücük kalıyordu.

“İşte burası senin odan tatlım. Gir ve güzelce yerleş. İstanbul’daki odana göre küçük ama başka oda yok ne yazık ki.”

Tebessüm ettim. Şu an mutlu olduğum yer odanın büyüklüğünden daha önemliydi benim için.

“Saçmalama, çok şirin ve emin ol, o kocaman odadan daha sıcak duruyor.”

Burçak’ın evi orta hâlli olsa da genel anlamda güzeldi. Zaten tek başına yaşadığı için sanırım fazlasına da gerek duymuyordu. Ayrıca gelirken gösterdiği üzere burası hastaneye fazlasıyla yakındı.

“Pekâlâ. Banyoya girmek istersen ileride, soldaki kapı. Ne yazık ki ortak kullanmamız gerekiyor.”

Valizimi ilerletip dolabın yanında durdum. Bu benim alışık olmadığım bir durumdu. Burçak da bunu bildiği için söylüyordu. Yoksa İstanbul’da yurttan kalan arkadaşımın bunu sorun edeceğini sanmıyordum. Fakat artık bu tür şeylere alışmam gerekirdi. Beni, yeni bir hayatın ve bunun getirdiği yeni alışkanlıkların beklediği çok açıktı.

Odaya tekrar göz gezdirip bakışlarımı Burçak’a çevirdim. “Sorun değil.”

Kıvrık saçlarını geriye atarak gülümsedi. “O zaman anlaştık. Sen yerleşirken ben de bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

Burçak kapıyı kapatıp gidince yanağımı şişirerek yatağa oturup derin bir nefes verdim. Hızlı oturduğum için hafifçe sallandım. Ne yapacaktım, nasıl ayakta kalacaktım bilmiyordum. Kendimi fazlasıyla çaresiz hissetsem de ayakta durmaya çalışıyordum. Sonunda her şeyden kaçıp kurtulmuştum. Fakat aynı

zamanda da tek başıma kalmıştım. Her zaman ailemin desteğiyle hareket ederken şimdi kendi ayaklarımın üstünde durmam gerekiyordu. Yanımda bir miktar para ve kartlarım vardı lakin kredi kartlarımı kullanamazdım. Zaten babam muhtemelen geri dönmem için hepsini iptal ettirmişti. Fakat onların bilmediği şey gizli bir hesapta biriktirdiğim paramdı.

Ne kadar zengin olsam da her zaman tutumlu bir kız oldum. Bu cimrilik değil, parayı savurmamaktı sadece. Elimdeki fazla parayı her zaman hesabıma yatırırdım. Bir gün böylesine işe yarayacağını tahmin bile edemezdim.

Valizimi güzelce yerleştirip üzerime rahat bir şeyler geçirerek odadan çıktım. Mutfak olduğunu tahmin ettiğim kapıdan girdiğimde Burçak'ı arkası dönük tezgâhta bir şeyler hazırlarken bulmuştum. Çok becerikli olmasam da, hatta hiç yeteneğim olmasa da, daha da kötüsü mutfakla ilgili hiçbir şey bilmesem de ona yardım etmemle masayı hazırlamıştık. Yani tabakları alıp masaya koyabiliyordum. Yemeğimizi afiyetle yerken Burçak'ın fazlasıyla yetenekli olduğunu fark ettim. Yemekler çok güzel olmuştu.

“Ellerine sağlık canım. Çok güzel olmuş.”

Gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi. “Afiyet olsun canım. Şu arkadaşınla konuştun mu, ne diyor?”

Derin bir nefes alıp elimdeki çatalı bıraktım. Buraya gelmeden önce burada veteriner kliniği olan bir arkadaşım ile konuşmuştum. Kliniği devretmek istediğini söyleyince hemen talip oldum. Sonuçta kendi ayaklarım üzerinde durmak için çalışmam gerekiyordu ve bu benim için büyük şanstı.

“Konuştuk. Yarın beni kliniğe bekliyor. Eğer anlaşırsak devralacağım.”

Düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. “Ya baban devir işlemlerini öğrenirse.”

Bunu ben de düşünmüştüm. Fakat daha iyi bir seçeneğim yoktu. O yüzden tahmin bile edemeyecekleri bir yere gelmeyi tercih etmiştim.

“Onlardan sonsuza kadar kaçmıyorum ki. Sadece kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar ortada görünmemeye çalışıyorum. Onlara hayır diyebilecek kadar güçlü olmalıyım sadece.”

Uzulca başını aşağı yukarı salladı. “Bak beni yanlış anlama ama bu meslek köylerde, hele de büyükbaş hayvancılıkta bir kaddın için zor değil mi?”

Başımı dikleştirip ciddi bir şekilde gözlerinin içine baktım. Haklılık payı vardı fakat bunun da üstesinden gelebilirdim. Kendimi pet hayvanlar konusunda geliştirmiştim ama sonuçta bir veteriner hekim her hayvanı tedavi edebilirdi.

“Belki haklısın ama şimdilik yapacak bir şey yok. Ben veteriner hekimim ve mesleğimi seviyorum. Hem biliyorsun burası babamın memleketi.”

Söylediklerimle kahkaha atan Burçak’a tek kaşımı kaldırarak baktım. “Komik mi?”

Kendini toparlayıp başını salladı. “Komik tabii... Baban en son ne zaman gelmiş buraya acaba? Hangi kökeniniz buralı? Dedenin dedesi mi? Babanın bir geçmişi olduğunu sanmıyorum. Ayrıca siz yıllardır İstanbul’dasınız ve hiç buralı birine benzemiyorsun.”

“Çünkü ben babama değil anneme benziyorum.”

Kızgınlığımı anlamış olacak ki tebessüm etti. “Tamam, biliyorum. Hadi yemeğimizi bitirelim de dinlen.”

Yemek faslını bitirdiğimizde birlikte masayı topladık. Ardından duş alıp odama çekildim. Yatağıma uzanmış tavanı izlerken kendimi biraz garip hissediyordum. Yeni hayatıma atılmanın korkusu ve mutluluğunu aynı anda hissediyordum. Fakat her

ne olursa olsun kendi ayaklarımın üzerinde duracak ve kimseye muhtaç olmayacaktım. Ben bunu hak ediyordum. Bundan sonra kimseye boyun eğmeyecektim...

Sabah gözlerimi açtığımda bir süre nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Dün yaşadıklarımı hatırladığımda hemen telefona sarılıp saate baktım. Gelen cevapsız arama ve mesajları es geçtim. Saatin erken olduğunu fark edip telefonu komodine bıraktım. Oturma odasına geçtiğimde Burçak ortada görünmüyordu. Tekrar odama dönerken bakışlarım kapıya yapıştırılmış nota takıldı. Net bir şekilde görmek için biraz daha eğilip okumaya başladım.

“Acil bir durum olduğu için erken çıkmak zorunda kaldım. Kendine dikkat et, kahvaltı yapmadan da evden çıkma. Çok öpüyorum seni.”

Burçak’ın notuna gülümsemeden edemedim. Tam bir anne edasıydı. Lavaboya giderek ihtiyaçlarımı halledip tekrar odama geçtim. Dün yerleştirdiğim dolabımın kapaklarını aralayıp üzerime yazlık bir tulum seçtim. Tulumumu giyer giymez, hırkamı da üzerime geçirdim. Çantamı ve telefonumu alıp evden çıktım.

Biraz ilerledikten sonra bir taksi bulmuş, dün akşam Murat’ın gönderdiği adresi vermiştim. Kısa süren bir yolculuğun ardından taksiden indim. Ufak adımlarla geldiğim kliniğin kapısını açarak içeri girdim. Üniversite arkadaşım Murat beni görür görmez gülümsedi.

“İnci... Hoş geldin.”

Aynı samimiyetle karşılık verdim.

“Hoş buldum.”

Birbirimize sarılarak hasret giderdik. Beni cam kenarındaki koltuklara yönlendirip oturmamı sağladı.

“Kahve söylüyorum.”

Başımla onaylamam üzerine yanındaki çalışanına eliyle göstererek iki kahve istedi. Tekrar bana dönen bakışları emin olmak ister gibiydi.

“Demek koskoca İnci Sargın burada klinik açmayı düşünüyor. Hem de benim küçük kliniğime talip. Senin isteyip de alamayacağın yer mi var?”

Gözlerimi devirip gülümsedim. “Yapma Murat, biliyorsun sebepleri.”

Beni üzmemek adına geçiştirmeyi tercih etti. “Tamam tamam, biliyorum. Ee, ne düşünüyorsun beğendin mi?”

Başımı kaldırıp alıcı gözlerle kliniği inceledim. Aslında yeni gibi duruyordu. Malzemeler, ilaçlar oldukça düzgün dizilmişti. Fakat biraz temizliğe biraz da modernize edilmeye ihtiyacı vardı.

“Güzel ama bir kadın eline ihtiyacı var.”

Gülümseyerek kendisi de kliniğini inceledi.

“Haklı olabilirsin, sonuçta bir kadının yerini tutamam. Ne zaman devralmayı düşünüyorsun? Fazla zamanım yok. Eşimin ataması çıktığı için birlikte gideceğiz.”

İçim kıpır kıpırdı. Bana kalsa şimdi başına oturur çalışmaya başladım. “Bence hemen başlayabiliriz. Zaten bir haftaya anca açarım.”

Derin bir iç çekti. Sanırım kliniğini fazlasıyla özleyecekti. “Pekâlâ. Önce kahve içerken bütçeyi ve diğer işleri halledelim, sonra da kliniği inceler arka tarafa bir göz atarız.”

Onu başımla onaylayıp yeni gelen kahvemden küçük bir yudum aldım. Murat aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini biraz daha araladı.

“Bu arada, bu akşam bizdesin, Mehtap ve Elif seni bekliyor. Elif kocaman oldu, görmen lazım.”

Mehtap ve Murat üniversitede tanışıp evlenmişlerdi. Sabırsız arkadaşım üçüncü sınıfın sonunda istemişti kızı. Evlendikten kısa süre sonra da hamilelik haberini vermişlerdi. Tanıdığım en hızlı aile kuran çiftler arasındaydılar.

“Çok sevinirim. Elif kaç yaşına girdi?”

Arkadaşım aşk evliliği yapmış ve bundan hiç pişman olmamıştı. Kızından bahsederken de gözlerinin içi gülüyordu.

“İki yaşında.”

Yüzümde bir tebessüm şekillenirken Murat’a benzeyen minik bir kız çocuğu gözümde canlandı.

“Ah nasıl da tatlıdır o şimdi.”

Murat şikâyet ediyor olsa da durumdan keyif alırcasına dudaklarını kıvırdı. “Daha çok tam bir cadı.”

Aldığım cevap beni de gülümsetmişti.

Kahvelerimizi bitirdikten sonra uzun bir süre hem sohbet etmiş hem de iş konuşmuştuk. Murat bana o kadar çok yardımcı olmuştu ki kendisinden ne istediysem tereddüt etmeden yerine getirmişti.

Bazen iyi bir arkadaş her şeyden kıymetli oluyordu...

Geçen bir haftanın sonunda her şeyi hallederek kliniğimi açtım. Devir işlemleri, tabela, kartlar, dükkânın boyası, birkaç değişiklik, eksikler derken bir sürü masraf çıksa da sonuç oldukça güzel olmuştu. Ben her türlü memnundum. Bunlar, iyi veya kötü kendi ayaklarımın üzerinde durmak için attığım adımlardı ve bayağı ilerleme kaydetmiştim. Şu ana kadar ufak pürüzler dışında bir sorun da çıkmamıştı. Tek sorun babamın devir işlemlerinden

beni bulma ihtimaliydi ama eminim ki beni çok başka yerlerde arıyorlardı. Burası onlar için en son seçenek bile değildi.

Güzel bir açılışın ardından sonunda kendi kliniğimi işletecektim. Murat'ın yanında çalışan elemanını bırakmamış benimle devam etmesini istemiştım. Arkadaşımın anlattığına göre bir senedir birliktelerdi ve Yusuf çok akıllı, çalışkan bir çocuktı. Ailesine bakmak için okulu bırakarak çalışmaya başlamıştı. Murat'ın desteğiyle de liseyi açıktan okuduğunu duyunca çok sevinmişim. Daha yolun başında olsa da bu yaşında bu kadar sorumluluk üstlenmesi beni hem üzmüş hem de hayran bırakmıştı. Beş kardeş olduğunu öğrendiğim Yusuf, babasının vefatıyla en büyük kardeş olarak aile geçimini devralmıştı. Kardeşleri küçük olduğu için annesinin çalışmıyor oluşu da büyük bir etkendi tabii.

Yusuf, genel anlamda benim için işleri de kolaylaştıracaktı. Ben buraya yabancıydım ve onun bir yıldır Murat'la çalışması, buradaki işlere hâkim olması benim adıma büyük bir artı olacaktı. Ben yokken dükkânda duracak olması, yetişemediğim zamanlarda avantaj sağlayacaktı.

Sabah erkenden kalkıp hazırlandım. Heyecanla buzdolabından bir elma alıp çıkmıştım evden. Zaten pek kahvaltı yapmıyordum. Aslında alıştığım gibi önüme hazır gelse yapardım da hazırlamakla pek aram yoktu. Mutfağa girme gereği bile hiç duymamıştım. Annemin de dediği gibi koskoca İnci Sargın mutfağı mı girecekti yani?

Burçak genelde ortalarda görünmüyordu. Bazen nöbetleri oluyor bazen erken gidiyor kimi zaman da geç saatlere kadar mesaisi sürüyordu.

Murat'tan aldığım arabayla yola çıktım. Bu araba da benimdi artık. İş için kullandığı arabasını satmak istemesiyle hemen talip olmuşum. Benim de kullanım amacım bu olacağı için çok iyi ol-

muştı. Meslek gereği kırsal yerlere de gittiğimizden Murat'ın cipi ideal bir seçenektir.

Kliniğe geldiğimde anahtarı cebimden çıkarırken biricik çalışanım olan Yusuf'a gülümsedim. "Günaydın Yusuf, erkencisin."

Yusuf, hafif kısa boylu, esmer ve yakışıklı bir çocuktur. Daha on altı yaşındaydı. Aslında onun çalışıyor olması beni yaralayan bir durum fakat evine ekmek götürmesi gerekiyordu. Dört kardeşi ve annesine bakmak zorundaydı. Ben kendimi bile idare etmekte zorlanırken ona hayran olmamak elde değildi. Yine de Yusuf ve ailesi için ne gerekiyorsa mutlaka yapacaktım.

"Günaydın İnci abla. Ben hep erken kalkarım. Önceden de Murat ağabey gelmeden açardım kliniği."

Yusuf sabah sabah yüksek enerjisiyle konuşurken içeri girdik. Bu durum hoşuma gitmişti.

"O zaman sana yeni bir anahtar çıkaralım ve kliniği sen aç. Çünkü ben sahada olacağım genelde."

Şirin şirin başını salladı. Bu bir haftada Yusuf'la bayağı samimiyet kurmuştuk. Tekrar işe devam edeceğini öğrenmesi üzerine hevesle bana yardım etmişti. Eliyle arka tarafı işaret etti.

"Ben bir çay koyayım."

İyice esnaf moduna girmiştim. Çay da olmazsa olmazımızdı tabii. Yusuf da Murat'tan kalan alışkanlıklarını devam ettirmek niyetinde olacak ki her sabah ilk iş çayı hazırlıyor akşamları da kliniği bir güzel silip öyle kapatıyordu.

Yusuf arkaya geçtiğinde ben de koltuğuma oturarak kliniğimi incelemeye başladım. Kapıdan girince ilk olarak karşıdaki masam ve önündeki iki koltuk görünüyordu. Etrafındaki dolaplarda dizili duran ilaçlar eczaneyi akla getiriyordu. Fakat girişteki kocaman tabelada yazan "İnci Veteriner Kliniği" yazısı, cam yüzeyleri kap-

layan hayvan figürleri, kenarlarda duran mamalar ve evcil hayvanların ihtiyacı olan malzemeler, biraz arka tarafta kalan cam bölmeyle ayrılmış muayene odası klinik olduğunu kanıtlar nitelikteydi. En önemlisi de burası bana aitti.

Öğlene kadar sadece birkaç müşteriye ilaç satabildik. İlk gün için bu bile yeterliydi. Yerel halkın kendi aralarında kullandığı kelimeler ve tabirler beni zorlasa da Yusuf her seferinde imdadıma yetişiyor, aramızda tercümanlık yapıyordu. Ben İstanbul'da doğup büyümüştüm ve buralarda kullanılan tabirler bana fazlasıyla yabancı geliyordu.

Koltuğumda oturmuş bilmem kaçınıcı çayımı yudumlarken Murat'ın bana bıraktığı iş telefonu çalmaya başladı. Heyecanla yerimde doğrulup telefonu elime alarak cevapladım. Bu benim için ilkti, komik ama kalbim daha hızlı atıyordu.

"İnci Veteriner Kliniği, buyurun."

Benim ses tonumu bile ayarlayarak cevapladığım konuşmada karşı taraf umursamazdı.

"Baytar, bizim inek göve gelmiş hele bir baksan?"

Boş gözlerle karşıya bakarken derin bir nefes aldım.

"Neye gelmiş dediniz, anlamadım?"

"Bilmeysen kızım? Murat'a söyle o bilir."

Bilmiyordum. Yani böyle bir terim öğrenmemiştik. Anlaşılan o ki daha çok şey öğrenecektim. Açıklama yapmak yerine adresi öğrenip telefonu kapattım.

Yusuf'la konuşarak biraz önceki adamın göv dediği şeyin kızgınlık olduğunu öğrendim. İlk tohumlamamı yapacak olmanın heyecanı ile arabaya yöneldim. Yusuf'tan yol tarifi de almıştım. Çünkü adresteki köye ilk defa gidecektim.

Arabaya atlayıp kemerimi takar takmaz yola çıktım. Doğuda genel olarak büyükbaş hayvancılık yaygındı ve tabii merkezden çok kırsal kesimlere hizmet vereceğim için işim daha da zordu.

Bazen doktor olmanın daha kolay olduğunu düşünüyordum. Çünkü insan tek bir türden oluşuyordu. Fakat konu hayvan olduğunda türler çok fazlaydı ve bizim hepsini nasıl tedavi edeceğimizi bilmemiz gerekiyordu. Mesela her insan doğal olarak, istisnalar hariç, dokuz ayda doğum yapıyordu. Fakat hayvanları düşündüğünüzde bu bile değişkenlik gösteriyor, inekler ortalama dokuz ayda, koyunlar beş ayda, köpekler elli altı ila yetmiş gün arasında doğum yapıyordu ve siz hepsini bilmeliydiniz.

Elbette üstesinden gelecektim. Gelmek zorundaydım... Sonuçta bunun için buradaydım.

Merkezden uzaklaşarak geldiğim yere bir kez daha baktım. Arabadan indim. Büyük tahta kapıyı çaldığımda orta yaşlarda bir adam açtı. "Buyur kızım. Kime baktın?" Kendimden emin gülümsemem. "Merhaba. Berat Bey'in evine gelmiştim."

İfadeleri biraz daha yumuşadığında beni incelemeye başladı.

"Doğrudur kızım ben kâhyasıyım ama Berat ağam çarşıdadır."

Dudaklarım büküldü. Sanırım daha açıklayıcı olmam gerekiyordu.

"Hayır hayır... Onun için gelmedim. Siz tohumlama için beni aradınız ya, onun için geldim. Ahır ne tarafta?"

Emin olmak istercesine gözlerime baktı. "Bir yanlıştın olmasın? Ben Murat baytarı aradım."

Beni mesleğime yakıştıramamıştı. İçten bir gülümseme sundum. En baştan başlamalıydım sanırım. "Ben veteriner hekim İnci Sargın. Murat kliniği bana devretti. Artık hayvanlarınızla ben ilgileneceğim." Şimdi de bakışları şaşkındı. Galiba karşısına çıkan

ilk kadın veteriner bendim. Ne yazık ki bu meslekte azınlıktık ama şimdilerde sayımız giderek artıyordu.

“Sen yeni baytar mısın?”

Derin bir iç çektim. İşte bu kelime olmamıştı. “Veteriner hekim desek daha doğru olur.”

Gülümseyerek eliyle içeriyi gösterdi. “Buyur baytar hanım kızım.”

İçeri girerken gülümsemem de ısrarından dolayı gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. İlk defa baytar hanım olarak isimlendiriliyordum ve kulağa garip geliyordu. Malzemeleri alarak içeri girmemizle yanımdaki adam yukarıya seslendi.

“Kazım! Yeni baytar gelmiş. Hele gel de ineği bir tut.”

Onaylayan seslerle ahırın girişine geçtik. Üzerime tulumumu geçirirken etrafımızdaki insan sayısı yavaş yavaş artmaya başlamıştı. Bu durum bana garip gelse de umursamamaya çalışarak eldivenimi giyip ahıra girdim. Hayvanla ilgili bilgi alırken muayeneye başlamıştım. Ahırdan geri çıkıp ineğe atacağım tohumu hazırlamaya başladım. Bir yandan da kadınların kendi aralarındaki fısıldamalarını duyabiliyordum.

“Baytar mı kız bu?”

“He... Şuna bak, ayıp değil mi kız başına gelmiş tohum atıyor?”

Duyduklarım kaşlarımı çatmama sebep olurken sanki ben duymuyormuşum gibi devam ettiler.

“Nesi ayıp? Baytar hanım olmuş işini yapıyor.”

İşte bu beni tatmin eden bir cevaptı. Fakat bu his uzun sürmedi.

“Bak gör yazıyom buraya, üç güne komazlar onu burada. Arkasına bakmadan gider.”

“Essah zor iş.”

Suratım bir anda asılırken belli etmeyerek tekrar ahıra girip işimi hallettim. Buraya üç gün sonra gitmek için gelmemiştim. İlk tohumumu atmanın heyecanını bile yaşayamadan geri arabama binip yola çıktım. Yarı yolda iş telefonumun çalmasıyla hasta bir at olduğunu öğrendim. Yakın olduğu için dönüş yapıp geldiğim yolu tekrar gitmeye başladım. Biraz önce gittiğim köyden daha uzak bir köy olsa da kısa bir süre sonra varmışım. Arabamla büyük bir bahçe kapısından içeri girip ilerledim. Arabayı durdurup inmemle yine bir adam karşılaşmıştı beni. Bu sefer daha genç bi-riydi. Ona da durumu açıklayıp veteriner hekim olduğumu söylesem de baytar hanımdan ileri gidemedim.

Atın durumuna baktım. Bileğindeki küçük şişlik çok da kötü durmuyordu. Bana kalırsa sadece ödem yapmıştı. Muayenemi bitirip pomat verdim. İşim bittiğinde bahçeye çıkarak beni atın yanına getiren adama döndüm.

“Pomadı düzenli olarak sürmeyi ihmal etmeyin. Bir sıkıntı olursa ya da düzelme olmazsa mutlaka bana haber verin. Çok geçmiş olsun.”

Üzerinde gömleği altındaki kumaş pantolonuyla bana alttan zar zor bakışlar atan adam başını salladı.

“Sağ ol baytar hanım.”

Yanaklarımı şişirerek gitmek için arkamı döndüğümde ne ara geldiğini bilmediğim adamla burun buruna geldim. Üzerinde takım elbisesi, esmer teni, kirli sakalları ve kahverengi gözleriyle karşımda dikiliyordu. Ellerini arkada birleştirmişti. Üzerimde gezen bakışlarıyla yakınlığımızdan rahatsız olup bir adım geri çekildim.

“Bu hanım kim Arif?”

Adının Arif olduğunu öğrendiğim biraz önce benimle ilgilenen adam ellerini önünde birleştirdi. Başını saygı ifadesiyle hafif önüne eğmişti. “Yeni baytar ağam.”

Gözleri üzerimde gezen adamın bakışları hiç hoşuma gitmedi. Memnun bir ifadeyle sırttı. "Demek yeni baytar."

Yanımdaki Arif'in tüm sıkılganlığına karşın rahat tavırlarıyla konuşan adam beni fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Arkasına sakladığı ellerini önünde birleştirerek parmakları arasındaki tespihle oynamaya başladı. "Kadın başına bir zarar gelmesin buralarda baytar hanım."

Kaşlarımı çattım. Şu ana kadar gayet iyiydim aslında. Hiçbir problem de yaşamamıştım.

"Ne gibi, anlayamadım?"

Tespihinde olan bakışlarını kaldırarak başıyla beni gösterdi. İstemsizce ben de kendime bakma ihtiyacı hissettim. Altımda kot pantolonum üzerimde de v yaka bluzum vardı. Saçlarımı önüme gelmemesi için atkuyruğu yapmıştım. Bu hâlimle oldukça sıradan duruyordum.

"Gençsin, güzelsin, belli ki buralı da değilsin. Yalnız başına yazık olmasın."

Gözlerim kısılrken üstten bir bakış attım. Bu tip adamlar olmasa hiçbir kadına bir şey olmazdı zaten.

"Sizinle karşılaşana kadar hiçbir sıkıntım yoktu," Aklıma gelen şeyle kendimi korumak adına devam ettim. "Hem nereden çıkar-dınız yalnız olduğumu?"

Kendinden emin devam etti.

"Yalnızsın baytar... Aklı olan seni köy köy gezdirir mi?"

Karşımdaki adamın yersiz ifadeleri beni giderek germeye başlamıştı. Mesleğim gereği her yere gidebilirdim ki mesleğim sebep olmasa da gidiyor olmam kimseyi ilgilendirmemeliydi. Karşımdaki adamı hele hiç ilgilendirmezdi. Bana da düşen bunu dile getirmek oldu.

“Bu sizi ilgilendirmez,” Daha fazla uzatmayarak, onu kale almamak adına yanımdaki Arif’e döndüm. “Bana müsaade. Tekrar geçmiş olsun. İyi günler.”

Gitmek için adım attığımda diğer adam tekrar önüme geçti. “Dur bakalım. Daha tanışmadık. Ben Doğan.”

Tespihini bir eline alan adam diğer elini de bana uzatmış mavi gözlerime dik dik bakıyordu. Şu durumda buradan çoktan gitmiş olmam gerekirken kendini bilmez bir adamın zorbalığıyla uğraşıyordum.

“Bakın benim başka işlerim var. Zamanım yok. Bırakırsanız gideceğim.”

Yanından geçip gidecekken bu sefer de kolumu kavradı. “Sen daha nereye geldiğini anlamadın galiba. Ben tanışalım diyorsam tanışacaksın. Burada benim sözüm geçer.”

Üzerindeki ceketini hafif geriye doğru açan adamın belindeki silaha tedirginlikle baktım. Çocukluğumdan beri en sevmediğim, beni korkutan, ürküten şeylerden biriydi silah.

Çevremde neredeyse hiç görmediğim silahın gerçekçiliği bile başımı döndürürken içimi sarmalayan korkuyla bakışlarımı silahtan alıp hâlimden hoşnut bakışlarla bana bakan adama çevirdim. Kolumu kurtarmak adına çırpındım ama başarılı olamadım.

“Ağam yapma.”

Arif’in yardım etme çabasıyla çıkan sesini Doğan denilen adam hızla geri püskürttü. “Sen karışma!”

Cesaretimi toplayarak kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsunuz siz? Bırakın beni.” Lakin öfkeli tutmaya çalıştığım sesim bir işe yaramamıştı. Aklıma telefonum gelirken arabada bıraktığımı hatırladım. Daha da canım sıkılırken bir anda kendimi çaresiz hissetmeye başladım. Bu adamın elinden nasıl kurtulacaktım?

“Arif kadınlara söyle ikramlıklar hazırlasınlar. Baytar hanım benim misafirim.”

Bir kapana yakalanmışım gibi kolumu sıkıca tutan adam daha da fazla panik yapmama sebep oldu. Bana fikrimi sorma gereğinde bile bulunmuyordu. Canımın acısını umursamadan kolumu kurtarmak adına tekrar çırpındım.

“Bu yaptığınız zorbalık.”

Kolumu daha kuvvetli tutunca yüzüm acı içinde buruştu. Kahkaha atan Doğan belli ki oldukça rahattı.

“Farz et ki öyle. Şu an benim topraklarımdasın.”

İlk defa başıma gelen bu durum karşısında hayretle adamın gözlerine baktım. Ne yani burada işler bu şekilde mi yürüyordu? Fakat buna inanmam mümkün değildi. Kaç gün olmuştu ben buraya geleli ve o kadar nazik, yardımsever insanlarla karşılaşmıştım ki, şu an bulunduğum durumun bu evle sınırlı olduğu kesindi.

Bir şekilde bu evin sınırlarından çıkmam gerekiyordu, bu yüzden yalnız olduğumu düşünen adamı aksine ikna etmeye karar verdim. Belki de bu sayede beni rahat bırakırdı.

“Kimseyi alıkoymaya hakkınız yok. Nişanlım bu yaptığınızı duyarsa sizi pişman eder.”

Bu şekilde biraz tedirgin olacağını düşünürken onun merakla kaşları havalandı. Sonra bir anda kahkaha atmaya başladı, benim ağlamam da an meselesiydi. Yanımızda duran, varlığı belirsiz adama eliyle beni işaret etti. Tek güzel yanı ise kolumu bırakmış olmasıydı.

“Duydun mu Arif? Nişanlıymış.”

Bakışları tekrar bana odaklandığında gülümsemesi bir anda ciddiyete büründü. Aynı zamanda psikopat olması mümkündü ve bu beni daha da korkutuyordu. “Kimmiş nişanlın baytar hanım? Biz tanıyor muyuz?”

İşte bu kısımda takılmıştım. Ani kararlar attığım yalan çok hızlı ayaklarıma dolandı. Şu an onlara hatırlamak dahi istemediğim Tuna'nın adını vermenin bir faydası olacağını sanmıyordum. Zaten onunla nişanlı olmak da dayanılır şey değildi. Hem bize fazlasıyla da uzaktı. Kaçtığım bir adamın adını vermek de aptallık olurdu. Sessizliğim büyüyüp giderken bana doğru bir adım daha attı. Bu ise benim hemen mırıldanmama sebep oldu.

“Burada... O...”

Dudaklarımdan dökülen kelimeler karşımdaki adamı duraksattığında devamını getiremedim. Burada ne? Burada ne? Düşün kızım, ne?

“Çocuk mu kandırıyorsun sen? Parmağında yüzük bile yok.”

Duyduğum öfkeli sesle bir adım daha geri çekildim.

“Arabada unuttum. Hem size açıklama yapmak zorunda değilim.”

Giderek kısılan sesimle hâlâ karşımdaki adamı ikna etmeye çalışıyordum. Fakat çuvallamakla meşguldüm. Kalbim korkuyla daha hızlı atıyordu şimdi. Benim aramıza koyduğum mesafeyi tekrar kapatan Doğan, yüzüne yersiz bir sırıtış yerleştirmişti. Elini yüzüme uzatırken ben de başımı geriye çekiyordum. Vücudumu saran titremeye engel olmaya çalıştığım sırada bahçe kapısına takıldı bakışlarım. İki askerî aracın içeri girdiğini gördüğümde kalbimde hissettiğim mutluluğun tarifi olamazdı. Göğsümdeki korku dolu tüm çırpınıslara inat gülümsedim.

“Ağam, komutan!”

Arif'in uyarısıyla Doğan aramızdaki kapattığı mesafeyi bir adımla tekrar açtı. Araçtan inen askerleri izlerken bir kişi fazlasıyla dikkatimi çekti. Şaşkın bakışlarla emin olmak adına dikkatlice baktım. Bu gerçek olamazdı. Yeşil kamuflajıyla tanımakta zorlandığım adamı çoktan unutmak üzereydim. Lakin bize doğru adım

attıkça dikkatimi çeken ela gözleri hemen tanımıştım. Dudaklarım kıvrılırken bana hâlâ sert ama bu sefer biraz şaşkın bakan adama bir adım da ben attım.

Onu gördüğüm için o kadar mutluydum ki bunu o bile tahmin edemezdi. İkinci kez en zor anımda karşıma çıkıyordu. Panikle karışık biraz korku, biraz da heyecanla kollarına atıldım. Bunu sahidan yaptım ve mutlulukla cıvıladım.

“İyi ki geldin.”

Onu görmek bütün korkularımı anlamsızca yok etti. Asla unutmayacağım o kokusunu aldığım da benden huzurlusu olamazdı. Sarıldığım beden istemsizce kasılırken benimle aynı duyguları hissetmediği çok açıktı. Bu yüzden dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım. Beni buradan sadece o çıkarabilirdi.

“Lütfen yardım et...”

Etrafımızdaki bütün askerler şaşkınlıkla bakıyordu bize. Sarıldığım beden de durumdan mustarip olacak ki belimi kavrayıp geri çekti. Sanırım sarılmamdan hoşlanmamıştı. Yüzümde gezdirdiği bakışları gözlerimi bulduğunda kaşları çatıldı.

“Bir sorun mu var İnci?”

İsmimle hitap etmesi bir süre boş gözlerle ona bakmama neden oldu. Oysa daha önce ismimi ona hiç söylemedim. Bu durumu şu anlık es geçip dudaklarımı büzdüm. Başımı sallamakla yetindim. Kolumdan tutarak beni arkasına saklarken ateş saçan bakışları Doğan’ın üzerine kitlenmişti.

“Hayırdır Doğan, sıkıntı mı var?”

Yine arkasına saklandığım adamın el verdiği ölçüde Doğan denilen gereksizce bakıyordum. Biraz önceki rahatlığı son bulan adam ciddi ve tedirgin duruyordu.

“Merak etme Cihangir Komutan. Biz sadece nişanlıyla tanışıyoruz.”

Adı Cihangir'di demek...

Adını bile yeni öğrendiğim adam nişanlı kelimesini duyunca başını çevirerek bana baktı. Ona şirin bir gülümseme sunarken gözlerimi kırpıştırdım. Doğan sarıldığım için bizi nişanlı sanmıştı. İyi ki de sanmıştı. En azından yalan söylemediğimi düşünerek beni rahat bırakırdı. Yanı başımda bana garip gözlerle bakan adam inşallah durumu bozmazdı. Tekrar önüne döndüğünde sesi sert, vücudu gergin bir şekilde konuştu. Beni hâlâ arkasında saklıyordu.

“Benim nişanlımın seninle tanışmasına gerek yok.”

Meraklı bakışlarım Doğan'ın üzerinde gezerken onun bakışları da beni buldu. Bu durum kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Cihangir de bundan rahatsız olmuş olacak ki biraz daha önüne geçti.

“Parmacağında yüzük göremedim komutan. Sonra millet yanlış anlamasın.”

Doğan'ın sözleri, Cihangir'in parmaklarına bakmama sebep oldu. Sahi ben bu adama her fırsatta sarılıyordum da, kimin ne siydi? Parmacağında göremediğim yüzük biraz olsun içimi rahatlatırken aynı zamanda Doğan konusunda sıkıntı arz ediyordu. Cihangir öne doğru bir adım atıp tok sesiyle otoriter bir şekilde konuştu.

“Senin ne haddine lan? Ne zamandır sana hesap verir olduk?”

Etraftaki askerlerin şaşkın ve inanamaz bakışları altında biraz daha saklandım arkasına. Bu sefer de Cihangir'in yanındaki rütbeli olduğunu anladığım benim gibi sarışın asker konuştu. “Uzatma Doğan. Biz babanı görmeye geldik ama yok sanırım.”

Arif gitmelerini istercesine çabucak konuştu. “Osman ağam merkezdedir.”

“Söyleyin bize bir uğrasın.”

Arif'in başıyla onaylaması üzerine diğer sarışın komutan, Cihangir'in önüne geçti. "Gidelim komutanım."

Doğan'a hâlâ öldürücü bakışlar atan Cihangir derin bir nefes alıp arkasını döndü. Bakışları beni bulduğunda başıyla yolu işaret etti. Fırsattan istifade aracıma ilerlerken bileğimin kavranması Cihangir'le göz göze gelmemi sağladı. "Nereye?"

Kaşları çatık, sert bakışları üzerimde gezerken arabamı işaret ettim. "Arabama."

Askerî aracı gösterirken oldukça netti. "Sen bizimle geliyorsun."

Benim cevap vermemi beklemeden askerlerden birine seslendi. "Asker! İnci Hanım'ın arabasını sen kullan."

Emrinin tersi mümkün değildi. "Emredersiniz komutanım."

Elini bana doğru uzattı. Önce gözlerine bir bakış atıp cebimden anahtarı çıkarttım. Ona uzatınca o da askere verdi. Askerî aracın arka koltuğuna ikimiz de otururken, ön yolcu koltuğunda diğer rütbeli asker ve yan koltuğa da genç bir asker oturdu. Bahçeden çıkan araç, yol boyunca ilerlerken sessizliği bozan ben oldum.

"Asker olduğunu bilmiyordum."

Sert bakışlarıyla sadece karşısındaki yolu izlerken bana bakma ihtiyacı bile hissetmedi.

"Bilmen gerekmiyor."

Beni terslemesine bozulurken kollarımı göğsümde birleştirerek önüme döndüm. Fakat bu sefer de Cihangir konuştu.

"Yine başını nasıl bir belaya soktun?"

Başımı ondan tarafa çevirerek hırçın bakışlarımı gözlerine diktim.

"Ben başımı belaya falan sokmadım tamam mı? Sadece mesleğimi yapmak için gitmiştim oraya ama o aptal adam bana asılmaya başladı. Başımdan def edemeyince de nişanlı olduğumu söyledim. Fakat yüzüğüm yok diye inanmadı. O sırada siz gelince de seni nişanlım sandı işte."

Sert mizacını korumakta ısrarlı bakışlarını tekrar yola çevirdi. “Sonuç olarak başını yine belaya sokmuş oldun.”

Kaşlarımı çatarak önüne doğru bana bakmasını istercesine eğildim. “Ne uyuz adam çıktın sen de. Sayemde kurtarıcı oldun, daha ne istiyorsun?”

Öndekiler gülme seslerini saklayamayınca Cihangir öfkeyle kükredi. “Kesin lan sesinizi!” Bakışlarını bana çevirdiğinde dişlerinin arasından fısıldadı. “Bana bak ufaklık. Askere hakaretten içeri girmek istemiyorsan kapa çeneni.”

Tekrar kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. Aslında biraz da ürkmüştüm.

“Emredersiniz yüzbaşı.”

Dikiz aynasından baktığımda dudağının kenarı kıvrılır gibi olsa da hemen düzeltti.

“Rütbeleri bilmen umut vadediyor doğrusu.”

Umutsuzca dudağımı büktüm.

“Bütün bildiğim bundan ibaret.”

Üstten bir bakış attı. Onu etkilemediğim çok açıktı.

“Şaşırmadım.”

Evet, askerlikle ilgili bildiğim en büyük şey rütbelerdirdi. Onu da lise ikinci sınıftaki millî güvenlik dersi sayesinde öğrenmiştim. Dersimize emekli bir binbaşı giriyordu. Ne kadar emekli olsa da sınıfa her girdiğinde herkesi ayağa diker, asker selamı verdirip oturmamızı sağlardı. Otoriter yapısı sayesinde kimse dersinde konuşamazdı. Fakat hatırladıklarım bunlardan ibaretti. Rütbeler de sınav sorumuz olduğu için hepsini ezberlemiştim... Yine de ilerisinde ne askeriyeyle ilgili bir işim ne de bir arkadaşım olmuştu. Bu durum beni bilgisiz bıraksa da çok önemsemedim.

Kliniğe geldiğimizde araba durdu. Ben arabadan indiğimde hemen peşimden Cihangir de indi. Arabamı getiren asker anah-

tarı Cihangir'e verdi. Elindeki anahtarı bana uzatırken birbirine değen parmaklarımız ikimizin de göz göze gelmesine sebep olduğunda ela gözlerine daha dikkatli baktım. Kumral tenine ne kadar da güzel yakışıyordu. İçimde bir şeylerin kıpırdanışını hissetsem de önemsemedim. Anahtarı kavrayıp gözlerinde takılı kalan bakışlarımı ellerime düşürdüm.

"Teşekkür ederim. Yani nişanlım olayını bozmadın ve..."

Zar zor çıkan kelimelerimi yarıda kesti. Sanki beni çözmeye çalışır gibiydi.

"Zaten nişanlı biri olarak söylediklerin çok da yalan değildi."

İşte bunu hiç beklemiyordum.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Alayla dudağının kenarını kıvrıdı.

"Havalimanında kaçtığın kişi nişanlın değil miydi İnci?"

Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum. Bunu nasıl bilirdi? Benim arkamda bıraktığım şeyleri yabancı bir adam nasıl bu kadar çabuk yüzüme vurabilirdi?

"Sen... Sen nereden biliyorsun?"

İfadesiz bakışlarıma karşılık gözleri, duyduklarından hoşnutsuz olduğunu belli edercesine elanın donuk bir tonuna bürünmüştü.

"Uçakta sen uyurken kimliğini alıp hakkında biraz araştırma yaptım diyelim. Sonuçta asker olarak kaçak birini öylece bırakmazdım."

Öne doğru bir adım atıp öfkeyle karşılık verdim. "İsmimi de bu sayede biliyorsun değil mi? Ben uyurken utanmadan çantamı kurcaladın. O da yetmiyor gibi hakkımda araştırma yaptın. Seni şikâyet edeceğim. Bu yaptığın suç."

Bana doğru eğilip gözlerini kısarak fısıldadı.

"Elinden geleni ardına koyma *nişanlım*."

Aradan geçen beş günün ardından Burçak'la oturmuş kahvaltı yapıyorduk. Bugünün pazar olması benim için mutluluk sebebiydi. Çünkü pazar günleri acil bir durum olmadığı sürece çalışmıyordum. Kendime ayırdığım her gün güzeldi. Gülümseyerek Burçak'ın kızarttığı patatesten bir tane daha aldım. Bu da mutluluk sebeplerimden bir diğeri olabilirdi. Tabii Burçak bozana kadar...

"İnci bir kez daha anlatsana şu yakışıklı yüzbaşığı, lütfen."

Suratım asılmış bir yandan da hırsıyla ağızındaki lokmamı çiğniyordum. Yutkunarak çayımın bir yudum aldım.

"Kaç defa anlatacağım Burçak. En son dün gece anlattıklarımın farklı bir şey yok."

Heyecanla gözlerini büyüterek elindeki çatalı salladı.

"Ay çok merak ediyorum biliyor musun? Çok mu yakışıklı? Demek en son *nişanlım* dedi. Kızım sendeki de şans doğrusu. Sen git havalimanında kaçarken yüzbaşığına denk gel. Sonra da ruhun duymadan seni araştırırsın ve tekrar karşılaşarak yardım etsin sana."

Burçak'ı dinlerken çayımı yudumluyordum. O böyle anlatınca nasıl da hayalperest görünmüştü gözüme. Gerçeğe döndüğümde ise durum çok da sevimli görünmüyordu.

"Bu güzel mi bilemedim doğrusu."

Biraz düşünüyor gibi yapan arkadaşım kıvrık saçlarını geriye savurup dudaklarını büzdü.

"Haklısın. Hayatını düşünürsek biraz sıkıntılı ama yine de her seferinde yardım etmesi bence çok hoş. Adam gerçekten kurtarıcı meleğin olmuş."

Bunu ben de biliyordum ama o ukalaya teşekkür etmek istediğinde bile beni terslemişti. Konuyu değiştirerek devam ettim.

"Ee bugün ne yapıyoruz?"

Ağzına lokmasını atıp yutar yutmaz konuşmaya başladı.

“Kahvaltımız bitsin, önce sana buraları gezdireceğim. Akşam da benim arkadaşlarla buluşur bir kahve içeriz.”

Değişikliğin iyi geleceğini düşünerek başımı salladım.

“Tamam. Anlaştık o zaman.”

Kahvaltı bitince hazırlanmak için odalarımıza çekildik. Bugünün hatırına üzerime buz mavisi bir elbise geçirdim. Saçlarımı serbest bırakmayı tercih ederek güzel bir makyaj yaptım. Çantamı alarak odadan çıktığımda Burçak üzerine tıpkı benim gibi yazlık bir elbise geçirmiş beni bekliyordu. Kıvrıkcık saçları her yere dağılmış gülümserken teni bitter rengindeydi. Çok güzeldi arkadaşım. Hem güzel hem de zeki.

Sabah çıktığımız geziye sadece öğle yemeği ile mola verdik. Uzakta olan yerleri gezemesek de bütün gün dolaştık ve birçok yer öğrendim. Bu bölge gerçekten insanı büyüliyordu. Tarihî görseiliği nefes kesiciydi. Doğuda gezilecek o kadar yer vardı ki, bulunduğum şehirde bile sadece yakında olan yerleri görebildim. Bu bile hayran kalmama yetecek nitelikteydi. Her adımı tarih kokuyor, her gittiğiniz yer sizi başka bir atmosfere sürüklüyordu. Hele insanları... Doğunun en güzel yanı belki de buydu. Yerel halk fazlasıyla misafirperver ve ikramı seven insanlardı. Yılların örf, âdet ve geleneklerini sürdüren şehir insanları hoşgörülü bir yapıya sahipti.

Biten gezimizin ve alışverişin ardından akşam yemeği yedik. Burçak arkadaşlarından gelen telefonla yerlerini öğrendiğinde bize de yol görünmüş oldu. Restorandan çıktığımızda arabaya binerek arkadaşlarının bulunduğu kafeye geldik. Hava sıcak olduğu için girişteki açık alana oturmuşlardı. İki erkek ve iki kadından oluşan sevecen doktor grubuna ayrık otu gibi biz de eklenmiştik.

Yerimize oturup kahve söyleyerek onlara eşlik ettik. Onlar kendilerini kaptırmış işle ilgili konuşurken ben de dikkatle din-

liyordum. Tam karşımda yan yana oturan Melis ve Kaan evlilerdi. Aynı bölümde çalışıyor olmaktan şikâyet eden Melis, sürekli Kaan'ın kıskançlıklarını anlatıyordu. Bu duruma herkes gülse de artık alışmış görünüyorlardı. Burçak'la hemen yanımdaki sandalyede oturan Deniz aynı bölümde çalışırken Ayşe onlardan bağımsızdı. Bakışlardan anladığım kadarıyla da Deniz'den hoşlanıyordu. Geldiğimizden beri bakışları tam karşısında oturan Deniz'in üzerinde geziyordu. Fakat onun bu durumla pek ilgilendiği yoktu sanırım.

"Ee İnci, biraz da sen anlat bakalım. Buraya yeni gelmişsin. Nasıl, beğendin mi?"

Melis'in sorusuyla dikkatim ona kayarken hafifçe tebessüm ettim.

"Aslında İstanbul'a göre küçük ve... nasıl desem farklı bir yer. Ama tarihi ve insanları etkileyici duruyor. Alışmam biraz zor olsa da şu an daha iyiyim. Zaten işim bütün vaktimi alıyor."

Melis tebessümle başını eğdi. Cevap vermek için dudaklarını araladığında Deniz ondan önce davrandı.

"Veteriner hekimsin, değil mi? Senin işin de zor olmalı."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm ettim.

"Her meslekte olduğu gibi birtakım zorlukları var elbette. Ama severek yapınca her şey güzel geliyor."

Onun da gülümsemesi yüzünde büyüdü.

"Haklısın. Belki bir gün kliniğini ziyarete geliriz."

"Tabii... Çok sevinirim."

Deniz'in devam eden ilgili sorularına üstünkörü cevaplar versem de Ayşe'nin çoktan suratı düşmüştü. Deniz beni geçecek bir boyaya sahip, beyaz tenli, siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü. Spor giyimiyle de oldukça hoş duruyordu. Kendisi için yakışıklı yeri-

ne karizmatik desem daha doğru bir tabir kullanmış olurdu. Ne kadar ilgili davransa da ne yazık ki dikkatimi çekmiyordu.

Aşk insanı etkileyecek kadar ani, kime olduğunu anlayacak kadar da özel olmalıydı.

“Yarın akşam birlikte bir şeyler yapalım mı?”

Deniz’in hafif eğilerek sorduğu soruyla yüzüm düşse de belli etmek istemedim. Başımı kaldırdığımda Ayşe’nin bakışlarına denk geldim. Deniz’in söylediğini duymamıştı belki ama bizi izliyordu. Fazlasıyla kızgın bir şekilde bakıyordu. Kibarca reddetmem gerektiğini düşünerek Deniz’e döndüm.

“Aslında ben...”

Sandalyemin iki yanına konan ellerle cümlemi tamamlayamadım. Ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada kulaklarımda yankılanan ses hiç de yabancı gelmedi.

“Benim küçük nişanım buradaymış demek.”

Gözlerimi bir anlık kapatırken, burnuma gelen kokusu ciğerlerime işliyordu. Bir haftadır görmediğim ama Burçak sayesinde çokça andığım kurtarıcı meleğimi nerede olsa tanırdım.

Başımı yukarı kaldırmamla Cihangir’in gözleri gözlerimle buluştu.

“Küçük mü?”

Fısıltı eşliğinde çıkan sesimle dudakları kıvrılırken biraz daha eğildi.

“Bu kısma mı takıldın yani?”

Tıpkı benim gibi fısıldadığında içimde hissettiğim ürpertiye engel olamadım. Buna verecek cevabım yoktu. Gözlerimi kısıp yüzündeki muzip ifadede takılı kaldım. Kumral tenine eşlik eden gülüşü ne kadar da güzel duruyordu. Yakışıklı bir adamdı ama aynı zamanda da fazla kendinden emin duruyordu. Ukala işte.

Sevmekle sövmek arasında kaldığımda ne yaptığımı kendim bile bilmiyordum.

“Oo Giray Komutanım hoş geldiniz. Bayağıdır uğramıyorsunuz hastaneye.”

Kaan’ın sesiyle tüm dikkatim dağıldığında kime seslendiğini anlamaya çalışıyordum. Başımı indirerek karşıma baktığımda o gün askerî arabada birlikte geldiğimiz diğer sarışın askerle toka-laştığını fark ettim.

“Bu sefer de böyle ziyaret edelim dedik.”

Sarışın komutanın adının Giray olduğunu öğrenmiştim sonunda.

“Otursanıza, biz de sohbet ediyorduk.”

Melis’in sözleriyle Giray, Kaan’ın yanına bir sandalye çekerek oturdu. Arkamdaki adamı merakla beklerken o da bir sandalye çekerek Deniz’le aramıza oturmuştu.

Giray hatırladığım kadarıyla teğmen olmalıydı. Cihangir kadar kalıplı olmasa da iyi bir vücuda sahip olduğu tişörtünden belli oluyordu. Yeşil gözlü ve beyaz tenliydi. Cihangir ise daha kalıplı, uzun boylu ve ela gözlüydü. Kumral saçları asker tıraşına uygun olacak şekilde kısacıktı. Giray’ın da ondan farkı yoktu. Aynı zamanda ikisinin de sinekkaydı tıraşı kuşkusuz yine mesleklerinin gereği idi. Oturuşları, kalkışları, her şeyleri ağır ve dikkat çekiciydi.

Kaan ve Melis hastanenin acil bölümünde çalışıyorlardı. Cihangir ve Giray’ı tanıdıklarına göre birçok kez yaralı gelmişlerdi. Ya da başkalarını getirmişlerdi. Bu durum içimi sızlatırken derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Onları böyle hayal etmek içimi acıtmıştı.

“Cihangir sizsiniz demek. Ben de sizinle tanışmayı çok istiyordum. İnci sizden çok bahsetti.”

Burçak elini uzatmış konuşurken söyledikleri gözlerimin kocaman açılmasına sebep oldu. Ne diyordu bu kız? Cihangir'in bakışları bana dönerken masanın altından Burçak'a küçük bir çimdik attım. Çok bahsetmemin sebebi Burçak'ın sonu gelmeyen sorularıydı.

Burçak'la el sıkışan Cihangir durumdan keyif alır gibiydi.

"Demek benden çok bahsetti?"

Attığım çimdikle suratı buruşan Burçak usulca başını salladı.

"Yani... biraz."

Ağzında bir şeyler geveleyen arkadaşşıma ters bakışlar atarken Ayşe dikkatleri üzerine çekti.

"Bir dakika. Biraz önce nişanlım dediniz değil mi?" Ayşe Cihangir'den aldığı bakışlarını keyifli bir gülümsemeyle bana çevirdi. "Demek İstanbul'dan nişanlının yanına geldin İnci."

Ayşe'nin bu kısma dikkat etmesine hiç şaşırmadım. Zira bütün bunları söyledikten sonra gözleri sadece Deniz'deydi. Deniz'in bakışları ise tam aksine benimle fütursuzca aramıza giren Cihangir'in üzerinde geziyordu. Bu yanlış anlaşılmaya bir son verme zamanı gelmişti.

"Tam olarak öyle değil. Yani..."

Bütün yanlış anlamaları düzeltmek adına konuşurken Burçak araya girdi.

"Daha yeni İstanbul'da nişanlandılar ve arkadaşım bu konuda biraz utangaç. Ben bile yeni tanışıyorum nişanlısıyla."

Hayretle Burçak'a bakarken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Herkes bizi tebrik ederken Cihangir de bu duruma sessiz kalmıştı. Fakat Deniz'in söyledikleri bakışların ellerimize düşmesine sebep oldu.

"Nişanda ikiniz de yüzük takmayı unuttunuz herhâlde."

Ne diyebilirdim ki? Olmayan nişanda yüzük de takmamıştık tabii. Yaptığından dolayı Burçak'a kızgındım. Ne kadar da saçma bir durumun içine düşmüştüm. Çaresizce Cihangir'in gözlerine baktım. Bana kısa bir bakış atıp sert bakışlarını Deniz'e çevirdi.

"İnci yüzüğünü İstanbul'da unutmuş. Kargoya verdiler, gelmesini bekliyor. Ben de zaten meslekten dolayı her zaman takmıyorum."

Hayretle yanımdaki adamı dinledim. Cihangir de yalan konusunda beni aratmıyordu doğrusu.

"Nasıl kıskanmıyorsun İnci? Kaan bir gün yüzüğünü takmasın kıyameti koparırım."

Melis'in sözleriyle battı balık yan gider hesabı, başlayan yalanı devam ettirdim.

"Kıskanıyorum tabii ama ortamı hep erkek. Hem Cihan ben-den başkasına bakmaz, biliyorum."

Cihangir'in bana dönen bakışları şimdi bir başkaydı. Bir anda çok fazla duygu karmaşası yakalanmıştım gözlerinde ama hiçbirini anlamlandıracak kadar yakın değildim ona.

"Cihan mı dedin sen?"

İmalı bir bakış attım.

"Bu kısma mı takıldın yani?"

Ona kendi cevabını vermenin gururunu yaşarken yine bakışlarımız birleşmişti. Gözleri öyle bir bakıyordu ki içime işliyordu sanki. Çalan telefonu anı bozarken ayaklandı. Bizden bir iki adım uzaklaşarak telefonunu açtı. Ne konuştuğunu duyamasam da ciddiyeti yüzünden anlaşılıyordu. En son "Emredersiniz komutanım," dediğini duyabilmişim. Bizden tarafa geldiğinde bakışları önce beni sonra da Giray'ı buldu. Bu hareketi Giray'ı hemen ayaklandırdı. Hepimize kısa bir tebessüm sundu.

“Bize müsaade, artık kalkalım.”

Sanırım işle ilgili bir sorun vardı ve gitmeleri gerekiyordu. Herkes onaylarken Cihangir bir sevgili edasıyla yine sandalyeme ve önümdeki masaya koyduğu elleriyle bana doğru eğildi. Bu sefer yüzünü tamamen görmemi sağladı. Aynı zamanda da Deniz’le arama bariyer olmuştu. Kalbimin hızlanmasına engel olamazken bu kadar yakınlık bana iyi gelmiyordu. Gözlerim gözlerine utan- gaç bir ifadeyle bakıyordu. Kulağıma doğru eğilerek kimsenin duymasına izin vermeyeceği ölçüde fısıldadı.

“Başını belaya sokma ufaklık. Her zaman yanında olamam.”

Tenime vuran nefesi tüylerimi ürpertirken zor da olsa yutkundu. Geri çekilip Deniz’e ters bir bakış atarak gitti. Bense bıraktığı farklı duygularla arkasından bile bakamadan öylece kalakaldım.

2. BÖLÜM

KURTARICI

Günler beni buraya biraz daha alıştırtıyor, işimde de giderek daha çok tanınmamı sağlıyordu. Aynı zamanda susmak bilmeyen telefonum, ailem ve sevgili (!) eski nişanlım tarafından fazlasıyla rahatsız ediliyordu. Bu durum için çözümü hattımı değiştirmekte buldum. Fakat benim üstüme olan bir hat maalesef ki bir işe yaramayacağı için Burçak'tan faydalandım. En azından bir süre daha bu durum onları oyalardı.

Klinikte Yusuf'la yeni gelen ilaçları dizerken aynı zamanda da şarkı mırıldanıyordum. Yemek konusunda beceriksiz olsam da düzen konusunda oldukça iyiydim. Yani iyi olduğumu düşünüyordum. Gerçi eskiden temizlik işlerini bile yapan birçok çalışandan bana fırsat kalmıyordu ama şimdi her işi kendim yapmaya başlamıştım. En büyük yardımcılarım ise evde Burçak, klinikte ise Yusuf'tu.

Yusuf'la aramız oldukça iyiydi. İşle ilgili her konuda birbirimize danışıp öyle hareket ediyorduk. Yaşı küçük olsa da buranın yerlisiydi ve akıllı bir çocuktü. Bana insanları anlatıyor, kime nasıl davranmam gerektiğini gösteriyordu. Zaten birçok müşteriyi

tanıyor, onlar da Yusuf'u biliyordu. İlaç dizerken bana bakar her ilacı benim gibi dizmeye çalışırdı. Belki basit gelecek ama ilaçlar da kendi içinde kısımlara ayrılır, her biri farklı bölümde yer alırdı. İlaçları dizerken Yusuf'a etkenlerini ve ne işe yaradıklarını tek tek anlatıp öyle diziyordum. Beni her seferinde can kulağıyla dinleyip ciddi bir şekilde başıyla onaylıyordu.

Yedek anahtar Yusuf'taydı ve her sabah benden önce kliniği açıp çay koyuyordu. Evde ne zaman kahvaltı yapmasam ki çoğu zaman ihmal ediyordum, mini buzdolabına koyduğumuz kahvaltılıkları hazırlar, simit alır ve çocuk gibi karnımı doyurmamı sağlardı.

Her seferinde de "İnci abla, annem aç karnına kafan çalışmaz der. Sen veteriner hekimsin, aç olmaz." derdi.

Bu durum beni gülümsetirken anneden farksız küçük Yusuf'un kahvaltı etmesine rağmen bana eşlik etmesi karşılığında teklifini kabul ediyordum.

Boş zamanlarımızda ders çalışarak onun eksiklerini kapatmaya çalışıyorduk. Daha çok küçük olmasına rağmen sorumlulukları ağırdı. Aynı zamanda da ders çalışıyor, sınavlarını vermek için çaba harcıyordu. Kahvaltı yaparken mutlaka bana yapamadığı soruları sorardı.

İşime dalmış devam ederken kliniğin kapısı açıldı.

"Selam canım."

Duyduğum sesle düşüncelerimden ayrılp neşeli bir şekilde içeri giren Burçak'a döndüm.

"Selam güzellik. Bu saatte çalışmıyor muydun sen?"

Kısa bir sarılmanın ardından masamın önündeki karşılıklı koltuklara oturduk. Elindeki çantasını bırakarak saçlarını düzeltti.

"Evet ama bu yakınlarda biraz işim vardı ve sana da uğramak istedim."

İçten bir gülümseme sundum.

“İyi etmişsin.”

İlaç dizmeye devam eden Yusuf’u buldu bakışlarım.

“Yusuf bize iki kahve yapar mısın? Orta olsun.”

Bize dönen Yusuf hemen hareketlendi.

“Hoş geldin Burçak abla. Hemen hallediyorum.”

“Hoş buldum yakışıklı.”

Yusuf çıktığında bakışlarım tekrar Burçak’ı buldu.

“Ee ne yaptın anlat bakalım.”

Arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı.

“Ne yapayım... aynı işte. Hastane çok yoğun, başımızı kaldırmaya fırsat olmuyor.”

Onaylarcasına başımı salladım.

“Anlıyorum. Devlet hastanesinde çok normal.”

Bir kere Burçak’la ben de gitmiştim ve gerçekten de dediği kadar vardı. Benim işlerimden bile yoğun çalışıyordu. Tabii kendi işinin patronu olmak da ayrıcalıktı.

“Aynen. Ee sende ne var, ne yok? Karşılaştınız mı yine senin yüzbashiyla?”

Burçak bıyık altından gülerken imalı bakışlarıyla surat astım.

“Kaç defa söyleyeceğim? Benim falan değil o. Hem en son seninle iki hafta önce görmüştük canım. O da tesadüftü zaten.”

Burçak kıkırdarken kahveler gelince susmak zorunda kaldık. Aynı anda kahvelerimizi yudumlayıp önümüzdeki sehpaye geri bıraktık.

“Demek nişanlının arkasından gün sayar oldun. Kızım adam asker... Belki de görev çıktı. Hem alış bunlara gün gelecek bir ay gidecek sesini bile duyamayacaksın.”

Gözlerim kısılrken Burçak’ın saçını çektim. Koluma vurup başını tuttu. Suratı buruşmuştu bile.

“Ne çekiyorsun bel! Acıdı.”

Bana kızarken tıpkı onun gibi ben de yüzümü buruşturdum.

“Kızım biz o ego yığınıyla nişanlı falan değiliz. Beni delirtme! Sen o akşam arkadaşlarına yaymasan o konu çoktan kapanacaktı.”

Sırıtarak tekrar eline aldığı kahvesinden bir yudum daha içti.

“Kötü mü yaptım? Ayrıca adam çok yakışıklı. Hem bütün saat Deniz’in sana asılmasını bir dakikada kesmiş olduk. Ayşe’yi düşündüm ben. Ayrıca dikkatini çekerim ki yüzbaşı da ses çıkartmadı. Hoşuna gitti sanırım,” Fincanını bırakırken gülerek devam etti. “Tabii buldu Barbie bebeği, niye itiraz etsin ki?”

Kaşlarım çatılmıştı. Elimdeki kahvemi bıraktım. Şimdi arkadaşım demeden yolacaktım kıvrıcık saçlarını.

“Saçmalıyorsun Burçak. Adam her seferinde ufaklık diye dalga geçiyor benimle.”

Bilmiş bir edayla arkasına yaslandı.

“Kızım aç biraz gözlerini. Madem ufaklık olarak görüyor, niye nişanlım diyor? Sadece seni sinirlendiriyor o kadar,” Parmağını diline dokundurup önümüzdeki sehpaye sürdü. “İşte buraya yazıyorum. Senden en fazla beş altı yaş büyüktür. Doktorum kızım ben.”

Şaşkınca Burçak’a baktım. Doktor olmasına nasıl bağlamıştı durumu merak ediyordum.

“Sen kafayı yemişsin. Adam beni araştırmış. Tuna’yı bile biliyor. Neyi, nasıl bildiği de meçhul de neyse. Ayrıca hani aşk kadınıydın sen?”

Saçlarını geriye attı.

“Tabii ki aşk kadınıyım ve gelecekteki aşkı da pekâlâ görebiliyorum. Hem bırak da herkes öyle bilsin. Burası İstanbul değil küçük hanım.”

Kliniğin kapısı açılırken hızlıca konuştum.

“Bence gelirken sıcak başına geçmiş senin. Hastaneye gidince bir baksınlar sana.”

Suratını buruşturan arkadaşım la gülerek ayağa kalktım. Kapıdan içeri giren adama dikkatimi vermiştim.

“Buyurun, hoş geldiniz.”

Orta yaşlarda olduğunu anladığım yer yer kır saçları olan adamın elindeki kafeste muhabbet kuşu vardı.

“Hoş buldum. Bizim kuşa bir şey oldu veteriner hanım. Kana-dındaki bütün tüyler döküldü.”

Uzaktan kafese bir göz attım. Elimle muayene odasını gösterdim.

“Bir bakalım isterseniz önce.”

Yusuf adama öncülük ederken Burçak da ayaklanmıştı.

“Sen işine bak. Ben gidiyorum.”

Arkadaşımı öperek yolcu ettim.

“Tamam. Akşam görüşürüz.”

Muayene odasına geçtiğimde ellerime eldivenlerimi giydim. Üzerimde de beyaz önlüğüm vardı. Sedyede duran kafesin içindeki kuşa baktım bir süre. Başımı kaldırıp gülümsedim.

“Erkek değil mi? İsmi ne?”

Sahibi başını salladı.

“Badem.”

Kafesi işaret ederek Badem’i gösterdim.

“Elinize alır mısınız? Bir bakmak istiyorum.”

Kendim almak istememişim. Çünkü muhabbet kuşları çok narin hayvanlardı ve onları korkutmak, aşırı heyecanlandırmak kalp krizine bile sebep olabilirdi. Bu yüzden en sağlıklısı onu sahibinin almasıydı. Adam kuşu eline alarak bana doğru uzattı. Bir süre kanadını, gagasını, tüylerini, göğüs kısmını inceledim.

“Başka bir sıkıntısı var mı?”

Muayeneme devam ederken kuş hakkında da bilgi alıyordum.

“Hayır.”

Başımı sallayıp Yusuf’tan tırnakları ve gagası için makas istedim. Yusuf’un vermesiyle gaga ve tırnak bakımına başladım.

“Genel bir sıkıntısı yok gibi geldi bana. Gayet de canlı duruyor. Bu dökülme mevsimsel ya da eş isteğinden kaynaklı olabilir.”

Sözlerim biterken bakımı da bitirmiştım.

“Ne yapmamız gerekiyor?”

Kuştan aldığım bakışlarımı adama çevirdim.

“Kafese koyabilirsiniz, işimiz bitti.”

Adam kafese koyarken devam ettim.

“Önce bir vitamin desteği vereceğim ve bir yem önerim var. Ayrıca bence yanına bir eş alın.”

Muayene odasından çıkarak dolaptan vitamin ilacı aldım. Bizdeki kuş yemlerinden de bir tane verdim. Ödemesini de yapan adamı yolcu ederek masama ilerlerken çalan iş telefonum dikkatimi çekti. Hemen masadan alarak açtım.

“Buyurun İnci Kliniği.”

Karşı taraftan telaşlı bir ses yükseldi.

“Baytar yetiş! Bizim düve doğuruyor.”

Karşı tarafın telaşına karşın oldukça sakin dim.

“Tamam sakın olun. Adresi söyler misiniz?”

Karşı tarafın söylediği adresi not defterime yazdım. Kapatarak Yusuf’a seslendim. Yine uzak bir köye gidecektim.

“Yusuf ben doğuma gidiyorum. Beni bekleme, sen kapat kliniği.”

Muayene odasını temizlerken sesi geliyordu.

“Tamam abla, merak etme.”

Çantamı alıp klinikten çıktım. Ne yazık ki gideceğim yer bayağı uzak bir köydü ve acele etmem gerekiyordu. Uzun ve hızlı bir yolun ardından arabadan inip beni kapıda bekleyenlere baktım. Yaşlı bir amca ve teyze beni bekliyordu. Üzerime tulumumu geçirdim. Çabucak malzemeleri de alarak ahıra girdim. Hayvanı muayene ettiğimde anladım ki buzağının pozisyonu normal olsa da oldukça büyük bir yavruydu. Yine de şansımı deneyip doğumu yaptırmak istesem de bir türlü başarılı olamadım. Kanal çok dardı ve düve doğumu olması sebebiyle büyük olan yavru çıkacak gibi durmuyordu. Denemeyi bırakarak hayvan sahibine döndüm.

“Buzağı çok büyük, anne düve olduğu için kanal çok dar. Bu şekilde doğum yapması çok zor. Yavruya da anneye de zarar verebiliriz. Fazlasıyla da zaman kaybettik.”

Yaşlı amca telaşla konuşmaya başladı.

“Ne yapacağız peki baytar hanım kızım? Bizim tek varlığımız Boncuk.”

Düvenin adının Boncuk olduğunu duymak tebessüm etmeme sebep oldu. Fakat yeri ve zamanı değildi. Bozuntuya vermeden hasta sahibine döndüm.

“Ben sezaryen öneriyorum. Şu an tek yapabileceğim bu.”

Ne yazık ki kabul etmekten başka çareleri yoktu. Anne ve yavruyu kaybetme ihtimalindense bu daha akıllıca bir seçimdi.

“Bilen sensin baytar hanım kızım. Yeter ki zarar gelmeden kurtar ikisini de.”

Hemen arabama gidip operasyon malzemelerimi aldım. Kısa bir hazırlığın ardından hasta sahibinin de yardımıyla sezaryene başladım. Buzağıyı anne karnından çıkarmak bir miktar zor olsa da yine de amcanın yardımıyla başardık. Teyze buzağıyla ilgilenirken ben de ineğin dikişlerini atmakla meşguldüm. Bitirdiğim-

de buzağının da bakım ve kontrollerini yaptım. Yalnız bu durum anlattığım kadar kısa sürede bitmemişti. Neredeyse iki, iki buçuk saat sürmüştü. Fakat sonuç başarılıydı.

Doğan buzağının dişi olmasından dolayı adını İnci koydukla-
rında beklemediğim bir durumla karşı karşıya kaldım. Bu durum
beni güldürürken oldukça da mutlu etti. İlk defa büyükbaş hay-
vanda sezaryen operasyonu yapıyordum ve yavruya benim adım
veriliyordu.

Buranın insanı fazla içten ve samimiydi. Her kasanın içinde
çürük meyve olurdu. Fakat tamamına baktığınızda ne gördüğü-
nüz önemliydi. Ben çoğunluğu iyi olan insanlar görüyordum.

Bana kızları gibi ilgi gösteren Kazım amca ve karısı beni bırak-
mayarak ısrarla yemeğe kalmamı istemişlerdi. Saat geç olmasına
rağmen yine de onları kıramadım. Buraya ait her yemek fazlasıyla
güzel ve yedikçe iştah açıcıydı. Zayıf bedenim, böyle yemeye de-
vam edersem kısa sürede tosuncuk olabilirdi.

Yemek ve çayın ardından saat epey geç oldu. Karanlık da bas-
tırmaya başlamıştı bile. Kazım amcanın bu bölgenin çok tekin
olmadığını söyleyerek beni defalarca dikkatli olmam konusunda
uyarmasıyla oradan ayrıldım. Yolumun uzun olması sebebiyle bi-
raz hızlı gidiyordum. Geç kaldığım için suratım asılırken ileride
yolu kesen arabalar dikkatimi çekti. Bu saatte yolu kapatmalarına
anlam veremesem de mecburen durmak zorunda kaldım.

Araba durduğunda elinde kocaman silahlar olduğunu sonra-
dan fark ettiğim adamlardan biri bana yaklaştı. Hâlâ ne olduğunu
anlamaya çalışıyordum.

Altında şalvar pantolonu, üzerinde gömleğiyle arabamın ca-
mına vuran adam elindeki silah yüzünden o kadar korkutucu du-
ruyordu ki camı indirmek zorunda hissettim.

“Nereye gidiyorsun?”

Olağan bir şekilde yolu işaret ettim.

“Merkeze.”

Arabanın içini gözetlerken sorularına devam etti.

“Bu saatte, kadın başına nereden gelirsin?”

İkinci soruya aynı sakinlikle cevap veremedim.

“Bu ne biçim soru? Sizi ilgilendirmez.”

Bana ters bir bakış atıp yolu kesen arabaya baktı. Bir adam daha bize doğru gelirken tekrar bana döndü.

“Kimliğini ver.”

İtiraz ettim. Daha neler görecektim.

“Kimsiniz siz? Burada yol kesmiş hesap soruyorsunuz. Asıl sen kimliğini göster. Polis misin, jandarma mı? Ne hakla kontrol noktası gibi çevirirsiniz burayı?”

Beni duymazdan gelerek arkasındaki adama döndü.

“Bu karı çok konuşuyor. Dili fazla uzun.”

Diğer adamın sert bakışları üzerimde gezerken istemsizce yutkundum. O daha da korkutucu duruyordu. Yanıma yaklaşıp kapıyı açtı.

“İn arabadan.”

İsrarla beklemem üzerine kolumu tutup beni aşağı çekti. Canım acırken çırpınarak elinden kurtulmaya çalışsam da zorla indirip arabama yasladı.

“Hem de inatçı. Çantasına bak hemen.”

Kaşlarım çatıldığında öfkeyle itiraz ettim. Bir kadının çantasının kurcalanmaması gerektiğini kimse bilmiyordu galiba.

“Siz benim çantama izinsiz bakamazsınız.”

Başıma dayadığı silahla olduğum yere sinerken bir yandan da acıyan kolumu ovuyordum.

“Bana bak. Belli ki buralarda yabancısın. Biraz daha söz dinlemezsen buraya sererim leşini!”

Daha fazla konuşmanın bana zarar vereceğini anlayarak susup tedirgin gözlerle çantamı kurcalamalarını izledim.

“İnci Sargın... İstanbullu bu.”

Kimliğime bakan eli silahlı adam diğer adama özet geçiyordu.

“Demek İstanbullu...”

Yanı başımdaki adam beni aşağıdan yukarı doğru sapık bir ifadeyle süzerken, dar kotum ve omuz dekolteli yarım kollu v yaka bluzumla kendimi çıplak gibi hissettim. Elim istemsizce yakama gidip kapatırken sırtıması midemi bulandırmıştı.

Bana biraz daha yaklaşıp elindeki silahla saçlarımı geriye itti. Başımı istemsizce yana çevirdim.

“Bugün bizim günümüz desene.”

İkisi de kahkaha attığında korkuyla bakıyordum onlara.

“Bırakın beni.”

Güçsüz çıkan sesim başıma geleceklerin habercisi gibiydi.

“Madem oralardan buralara kadar zahmet etmiş gelmişsin, boş göndermeyelim seni.”

Korkuyla gözlerim büyürken telaşla konuştum.

“Ne yapacaksınız bana? Bırakın gideyim. Kimseye zararım yok benim.”

Beni umursamadan elini uzattı. Kaçacak yerim olmadığı için arabaya biraz daha yapıştım.

“Sakın dokunma bana pislik herif.”

Yanıdaki adama dönüp bir bakış attı. Diğer adam pis bir şekilde sırtarak arkasını dönüp uzaklaşırken hâlâ anlamaya çalışıyordum. Etrafıma bakındığımda ne ev ne de araba görüyordum.

İssız bir arazide bu pisliklerin eline düşmüştüm sanki. Daha ne olduğunu anlayamadan yanımdaki adamın beni bileğimden yakalamasıyla çılgılığı bastım.

“İmdat! Kimse yok mu? Yardım edin.”

Adamın beni arabamın arka kapısına yöneltmesi başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oldu. Kontrolden çıkan kalp atışımla deli gibi çırpınıyordum. Tüm ayak diremelerim beni çeken yaratığa işlemezken boştaki elimle vurarak tekmelemeye başladım.

“Bırak beni Allah’ın cezası! Sakın bana dokunmaya kalkma. Yardım edin! Beni duyan yok mu?”

Ansızın yüzüme inen tokatla neye uğradığımı şaşırırken yüzümde oluşan sızı sersemlememe sebep oldu. Kulağımda yankılanan çınlama yediğim tokat yüzündendi. Gözlerimden süzülen yaşlar daha da arttı.

“Çok konuşma lan karı, elimde kalacaksın. Boş yere de çırpınma ki tadı çıksın.”

Arka kapıyı açtığında bütün uzuvlarımın titrediğini hissediyordum. Bedenimi saran korku beni başka bir boyuta taşımış, tek yapabileceğim çırpınma dışında çaresizliğim iliklerime kadar hissedilir olmuştu. Gözlerimdeki yaşlara engel olamazken tekrar çırpındım.

“Yapma! Sakın dokunma bana. Allah belanızı versin sizin.”

Gözyaşları içinde sayıklarken bir anda ıslık gibi yayılan ses her şeyin durmasını sağladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan havada uçuşan mermi sesleriyle sanırım ufak çapta şok geçiriyordum.

“Lan baskın yedik. Asker burada.”

Diğer adam bağırarak haberi duyururken bir anda yüzümde beliren aydınlanmanın tarifi olamazdı.

“Lanet olsun! Gebertin hepsini.”

Duyduğum kelimeler beynimde defalarca yankılanırken artan silah sesleri alışık olmadığım bir durumdu. Yanımdaki adam yere çökerek hızla beni de çekti. Bacaklarım titrerken uyuşan bedenimi arabaya yaslardım. Ellerimle kulaklarımı kapatmış boş gözlerle sadece yere bakıyordum.

Bir süre devam eden çatışma, tek tük gelen silah seslerinden sonra kesildi. Yanımdaki adam da ateş etmeyi bıraktığında başka ses kalmadı.

“Teslim ol. Yoksa öleceksin.”

Gelen ses askerlere aitti. Yanımdaki adam beni tutarken ağzımdan kaçan çığlığa engel olamıyordum. Beni ayağa kaldırarak sırtımı kendine yasladı. En çok korktuğum silah yine başıma dayandı.

“Sıkıyorsa ateş edin de beynini dağıtayım bu karının.”

Titreyen bacaklarıma inat ayakta durmaya çalışırken aynı zamanda da boğazıma bastıran adamla rahat nefes almak için çabalıyordum. Ellerimle boynumdaki kolunu tuttum. Gözümünden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyordu. Karanlık yüzünden karşımızdan gelen askerleri net olarak seçemiyordum. Bize yaklaşmaları daha net görmemi sağladığında en önde gelen kişiyi tanımakta zorlansam da tesadüflerimin adamı olduğunu anladım. Yeşil kamuflajı yine üzerindeydi ve yine ihtişamlı duruyordu. Yine ve yine en zor anımda karşıma çıktı. Kendimin bile duyamayacağı bir şekilde fısıldarken onun bakışları da anlık dudaklarıma kaydı.

“Cihan...”

Sahi, bu tesadüflerin üzerinde bir tevafuk değil miydi? Gerçekten o benim koruyucu meleğim olabilir miydi?

Bakışları tekrar mavi gözlerime tırmandığında ilk defa sesi yumuşacık, bir o kadar da güven vericiydi.

“Korkma. Hiçbir şey olmayacak.”

Ben ağlamaya devam ederken arkamdaki adam gülmeye başladı.

“Kandırma kızı komutan.”

Cihangir’in elindeki silah hâlâ adama dönüktü, gergin duruşu her hâlimden belliydi. Onun burada oluşuysa şu an beni rahatlatan tek sebepti.

“Kızı bırak, teslim ol. Kaçacak yerin yok.”

Sert sesi ürkütücüydü. Beni tutan adam elini biraz daha sıkılaştırdı.

“Bana bir şey olursa bunu da peşimden götürürüm.”

O an fark ettiğim Giray’ın sesi buz gibiydi.

“Başka çaren yok, bırak kızı.”

Adamın teslim olmamaktaki ısrarı devam ederken Cihangir gözlerini gözlerime dikti.

“Bir şey olmayacak.”

Başımdaki silah biraz daha baskı uygularken adam bir adım geri çekildi.

“Tek bir yanılda sıkarım kafasına.”

İliklerime kadar titrerken ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendimi. Korku tüm bedenimi esir almış beni sonsuz bir karanlığa sürüklüyordu sanki. Çaresiz bedenim daha önce yaşamadığım bir korkunun içine hapsolmuştu. Kalbim ve aklım benim kontrolüm dışındaydı.

Cihangir’in bakışları üzerimdeydi. Bakışlarımız yeniden keşiştiği anda sadece dudaklarını oynattı.

“Korkma.”

Kararan havadan tam olarak ne dediğini anlayamasam da onu başımla onayladım. O andan sonrası film sahnelerini aratmaya-

cak nitelikteydi. Bir el silah sesi duydu kulaklarım. Gözlerimi sıkıca kapattım. Arkamdaki adamın ağırlığı beni de çekerken dizlerim daha fazlasını taşıyamayacak durumdaydı. Yere çöken bedenime itaat ederken bir el bileğimi kavrayıp beni kendine çekti. Aşinası olduğum koku ve beni saran kollara saklanırken hâlâ ağlıyor, bulduğum sıcaklığa sığınmaya çalışıyordum. Gözlerim kapalıydı, bedenimi esir alan titreme bir türlü geçmiyordu. Arkamı dönüp bakmak dahi istemiyordum. Saçlarımın okşandığını hissetsem de başımı sakladığım yerden çıkartmadım.

“Geçti İnci. Korkma artık. Ağlama güzelim.”

Biraz önce sert sesiyle konuşan adamın sesi şimdi fazlasıyla yumuşak ve şefkatliydi. Fakat beni teskin etmek için kurulan cümleler bir türlü işe yaramıyordu.

“Hâlâ şokta, toparlanın gidiyoruz.”

Cihangir’in tok sesiyle havalanmam aynı anda oldu. Beni göğsüne biraz daha bastırıp yürürken nefesi etkilenmiyordu bile.

“Giray çantasını, telefonunu almayı unutma. Arabayı da askerlerden birine ver.”

“Emredersiniz komutanım.”

Beni askerî araca bindirip kendisi de yanıma oturdu. Kısa bir bekleyişin ardından araba hareket etti. Ben ise hâlâ Cihangir’in kolları arasında, kaçacakmış gibi sıkı sıkı tutuyordum. Bedenim ara ara titremeye devam ederken saçlarımı okşuyordu. Gözlerimi bir kez bile açmadım. Tekrar o adamı görmekten korkuyordum. Cihangir beni usulca geriye çekerek, yüzüme düşen saçlarımı uzaklaştırdı.

“İnci aç gözlerini.”

Başımı olumsuzca salladım. Çeneme değen parmaklarıyla başımı yukarı kaldırdı.

“Böyle yapmaya devam edersen hastaneye gideceğiz. Şimdi aç gözlerini. Ben yanıdayım.”

Usluca gözlerimi açarak kırptırdım. Cihangir ciddiyetle bakışlarını yüzümde gezdirirken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Sessizce mırıldandım.

“Eve gitmek istiyorum.”

Emin olmak istercesine bakıyordu yüzüme.

“İyi misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Beni kolunun altına alarak göğsüne yasladı. Bundan şikâyetçi değildim. Hatta bu durumdan fazlasıyla memnundum. Kokusu bana huzur veriyordu. Göğsü sığınak gibiydi. Güvenli ve huzurlu...

Sessiz geçen yolculuk evime gelmemizle sona erdi. Evimin adresini bile vermeden eve gelişimize şaşırmadım. Zaten bunu sorgulayacak durumda da değildim. Beni yine kucağına alıp yukarı çıkartırken arkasından da Giray geliyordu. Çantamdan aldıkları anahtarla eve girmemizin ardından beni odaya götürdü. Yatağıma yatırıp ayakkabılarımı çıkarttı. Üzerime örttüğü pikeye sarıldım sıkıca. Tam gideceği sırada elini kavradım.

“Yalnız kalmak istemiyorum.”

Kısık sesle konuştum. Daha fazla şey söylemek istiyordum ama hâlim yoktu. Bir süre öylece başımda bekledi. Derin bir nefes alıp yanıma oturdu. Eli yine saçlarıma uzanmıştı.

“Merak etme, arkadaşın gelene kadar salonda olacağım. Ben varken kimse dokunamaz sana. Hadi uyu artık. Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin.”

Ağırlaşan gözlerim kapanırken hâlâ saçımı okşadığını hissediyordum. Kendimi huzurlu bir karanlığa bırakmadan önce tek istediğim uyuyup her şeyi unutmaktı.

Bütün gece korku dolu kâbusların ardından yüzüme vuran güneşle uyandım. Gözlerim açılmamak adına direnirken göz kapaklarım fazlasıyla ağır geliyordu. Yine de gayret ederek gözlerimi araladım. Yatakta doğrularak oturdum. Dudağımda hissettiğim acıyla yüzüm buruştu. Elim istemsizce dudağımın kenarına giderken elime değen pütürlü doku dün yediğim tokadı aklıma getirdi. Bir an içimi kaplayan ürpertiyle titredim. Kapım ağır bir şekilde açılırken içeri Burçak girdi.

“Uyandın mı kuzum?” Yatağımın yanına oturan Burçak’a boş gözlerle bakıyordum.

“Bütün gece aklım çıktı. Sürekli uykunda sayıklayıp titredin.” Elini alnıma ve yanağıma koyup beni kontrol ettikten sonra başparmağıyla hafifçe dudağımın kenarına dokundu. “Çok kötü görünmüyor. Nasıl hissediyorsun kendini?”

Sanırım akşam eve geldiğinde her şeyi öğrenmişti.

“İ-iyiyim.”

Kuruyan boğazım bana yardımcı olmazken zor da olsa cevap verdim. Burçak durumu anlamış olacak ki hemen yatağımın yanında duran, ne zaman geldiğini bilmediğim bardağı bana uzattı. Birkaç yudum su içtikten sonra daha iyiydim.

“Allah belasını versin o itlerin. Hepsi gebersin, pislikler. Nasıl kıydılar sana? Elime geçseler hepsini bisturiyle küçük parçalara ayırırdım. Anestezi yapmadan organlarını çıkarır hepsini başkalarına bağışlardım. Tabii ciğerlerini köpeklere vermek dışında. Morfin yerine suni sancı verip...”

Burçak’ın hayal gücü ve tıbbi bilgisiyle devam edecek olan konuşmasını sonlandırmak adına mırıldandım.

“Burçak...”

Hemen dudaklarını büzdü. Bakışlarında öfkenin yanında bana duyduğu şefkati de görebiliyordum.

“Ah... Özür dilerim. Hadi kalk güzel bir duş al. Bugün izinliyim ve sana enfes bir kahvaltı hazırlıyorum.”

Buruk bir tebessüm sundum. Bu izni benim için kullandığı çok açıktı.

“Teşekkür ederim.”

Yüzündeki tebessümle ayağa kalkarak odadan çıkacağı sırada başını bana çevirdi.

“Bu arada acele etsen iyi olur. Senin yakışıklı birazdan burada olur.”

Konuşmama izin vermeden çıkmasıyla arkasından bakakalmıştım. Sadece kendi kendime mırıldanabildim.

“Benim yakışıklı...”

Cihangir'den mi bahsediyordu? Ama neden geliyordu ki şimdi? Muhtemelen bir sorun olmuştu. Ya da karakola mı gitmem gerekiyor acaba?

Daha fazla düşünmeyerek kendimi banyoya attım. Aynanın karşısına geçtiğimde gözlerim biraz daha büyüdü. Üzerimde hâlâ dünkü kirli kıyafetler duruyordu. Saçlarım birbirine karışmış, makyajımın akmasıyla göz altlarım kararmıştı. Ağlamaktan şişen gözlerim ve yanağımdaki kızarıklık yüzünden elim istemsizce oraya, daha sonra da dudağımın kenarındaki yaraya gitti. Kendimi böyle görmek canımı acıtıyordu. Gözlerim tekrar doldu. Dün yaşananlar gözümün önüne gelirken titreyen ellerimle üzerimdekileri çıkararak suyu açtım. Ilık suyun altında başımdan aşağı süzülen damlalar gözyaşlarıma karışıyordu. Duş almak bir nebze olsun rahatlamamı sağlamıştı. Saçlarımı üstünkörü kurutarak banyodan çıkıp odama girdim. Üzerime eşofman ve tişört geçirirken saçlarımı ev topuzu yaptım. Kapı zilinden kısa süre sonra

gelen seslere kulak verdim. Sanırım Cihangir gelmişti. Fakat duyulan seslerden yalnız olmadığı belli oluyordu. Bakışlarım dola-bımdaki aynaya kayarken yanağımdaki hafif kızarıklık dikkat çe-kiyordu. Beyaz tenli olmak da ayrı bir sıkıntıydı. Aynanın önünde duran fondötenimi alarak yüzümdeki kızarıklığı mümkün olduğu kadar yok ettim. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

“Bebeğim hadi, kahvaltı hazır.”

Burçak’ın sesini duymamla derin bir nefes alıp odadan çıktım. Ufak adımlarla salona ilerliyordum. İçerinden Giray’ın sesi geli-yordu.

“Ee kıvırcık, çayları doldurmayacak mısın?”

Burçak memnuniyetsiz sesiyle terslemekten geri kalmadı.

“Onu da bir zahmet sen yap. Kahvaltıyı ben hazırladım zaten. Ayrıca benim adım Burçak.”

“Biz de poğaça aldık kıvırcık. Ne olmuş yani?”

“Bana bak sarı, beni sinirlendirme. Yoksa seni bardak niyetine görür bütün çayı üstüne dökerim.”

Duyduklarım beni gülümsetirken Cihangir’in hiç sesi çıkmı-yordu. İçeri girdiğimde ilk olarak karşımdaki sandalyede oturdu-ğunu gördüm. Onun bakışları da hemen beni bulmuştu. Gözleri-mi kaçırarak masaya doğru ilerledim.

“Günaydın.”

Burçak ve Giray’ın bakışları da bana dönerken ikisi birden ko-nuştu. “Günaydın.”

Burçak yanındaki sandalyeyi kavrayarak geriye çekti. “Hadi otur tatlım. Giray da çayları dolduracaktı şimdi.”

Tam karşısında oturan Giray’a imalı bir bakış attığında mec-bur ayaklandı.

“Sadece bu seferlik kıvırcık.”

Burçak saçlarını geriye atıp gözlerini kıstı.

“Bir daha olacağını kim söyledi? Her gün evime gelmeyi planlamıyoursundur inşallah.”

Giray elindeki çaydanlıkla çarpık bir gülümseme sunduğunda fazla tatlı görünüyordu.

“Fena fikir değil.”

Onları dinlerken Giray’ın önüne bıraktığı çayı alarak dalgın bir şekilde yudumladım. Ya da yudumlamaya çalıştım. Sıcak çayın dudağımın kenarındaki yaraya değmesi canımın yanmasına sebep oldu. Ağzımdan kaçan inleme bakışların bana dönmesini sağlarken burukça gülümsedim.

“Bakmayın öyle, iyiyim. Sadece...” elimdeki bardağı gösterdim. “Çay çok sıcak.”

Dudaklarında şefkatli bir gülümseme gezen Burçak masadaki elimin üzerine elini koydu.

“Kusura bakma canım. Ben düşünemedim. Hemen sana meyve suyu getiriyorum.”

Ayaklanmaya çalışan arkadaşımı kolundan tutarak durdurdum.

“Gerek yok. Otur lütfen.”

Sakin bir şekilde ilerleyen kahvaltı Burçak ve Giray’ın didişmeleri sayesinde neşelenirken beni fazlasıyla gülümsetmişlerdi. Masadan kalktığımızda Burçak yardım etmek istesem de izin vermeyip koltuğa oturttu. Cihangir de hemen yanımdaki koltuğa oturmuştu.

“Hadi bakalım Giray Bey, bir asker ne kadar kibar olur göster bize.”

Boş gözlerle Burçak’a bakan Giray durumu anlamamıştı. Ya da o kadar kibar olma niyetlisi değildi.

“Derdin ne senin kıvrıcık? Yine ne istiyorsun?”

Gözlerini deviren Burçak, üst üste koyduğu tabakları Giray'ın eline tutuşturdu.

“Şimdi yeterince açık mı?”

Suratını buruşturarak mutfağa giden Giray'ı Burçak takip etti. Tebessümle onları izliyordum. Didişiyorlardı ama uzaktan ikisi de çok sevimli görünüyordu.

Gülümseyerek Cihangir'e dönen bakışlarım bizi göz göze getirdi. Gülümsemem yüzümden donup gittiğinde gözlerinin ne kadar da güzel olduğunu düşünüyordum. Kesinlikle bu adamda farklı bir şey vardı. Çok güzel bakıyordu. Fazla anlamlı geliyordu. Bilemiyorum, belki de bana öyle geliyordu. Peki ya sadece bana öyle bakıyor olması mümkün müydü?

Gözlerine dalıp gitmişken bir anda farklı bir şey oldu. Elini kaldırıp kızaran yanağımı tüy hafifliğinde okşayarak dudağımın kenarındaki yaraya dokundu. Bu... benim için çok farklıydı. Fakat kısa sürmüş, hemen çekmişti elini.

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

Sıcacık sesiyle gelen soru içimi de aynı hızda ısıttı.

“İyiyim. Sadece unutamıyorum ve bütün gece kâbuslar...”

Yumruğunu sıktı. Bakışları sert, vücudu ise gergindi.

“Merak etme, bir iki güne hepsi geçecek. Düşünmemeye çalış.”

Ellerinde gezen bakışlarımı yüzüne çıkardım.

“O öldü mü?”

Kimden bahsettiğimi hemen anlarken beni başıyla onayladı.

“Korkma, artık sana asla zarar veremez.”

Titrek bir nefes aldım. Bakışlarımı yere düşürdüm.

“Ben... teşekkür ederim. Yani... siz yetişmemiş olsaydınız...”

Daha fazla devam etmeme izin vermedi.

“Teşekkür edilecek bir şey yok. Bu bizim görevimiz.”

Tekrar göz göze gelmemizle tebessüm ettim. Doğru düzgün güldüğünü görmediğim adamın da dudakları kıvrılmıştı ilk defa. Ama bu o kadar küçüktü ki...

İçeri giren Giray yanımıza ilerleyip Cihangir'in karşısına durdu.

“Ağabey karargâhtan bekliyorlar.”

Başıyla onaylayan Cihangir ayağa kalktı. Onunla birlikte ben de ayaklandım.

“Biz gidelim artık. Sen de dinlen.”

Cihangir'in sözlerini Giray devam ettirmişti.

“Geçmiş olsun İnci.”

Onları kapıya kadar yolcu ettim. Burçak da yanımıza geldi.

“Tekrar teşekkür ederim.”

İkisi de gidince salona geçtik.

“Burçak benim kliniğe gitmem gerekiyor.”

Kolumdan tutarak beni koltuğa oturtan arkadaşım kızgın bakıyordu.

“Hayır efendim. Hiçbir yere gitmen gerekmiyor. Ben Yusuf'la konuşup her şeyi hallettim. Sen sadece dinlenmene bak.”

Yanıma oturan arkadaşıma içten bir tebessüm sundum.

“İyi ki varsın.”

Yine havalı bir şekilde kıvrıcık saçlarını geriye attı.

“Biliyorum bebeğim.”

İkimiz de aynı anda gülmeye başladık. Dudağımın acımasıyla gülüşüm yarım kaldı. Burçak da eliyle serinletmeye çalışırken çok komik görünüyorduk.

Meraklı bakışlarımı ona diktim. “Sen akşam mı öğrendin olanları?”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Evet. Eve girdiğimde o ikisini üzerinde formalarıyla evde gördüm. Az daha bütün apartmanı ayağa kaldırıyordum. Korkudan ödüm patladı,” Heyecanlı bir şekilde anlatırken ellerini de kullanmayı ihmal etmiyordu. Gülümsememle devam etti. “Bana her şeyi anlatıp gittiler. Seninki numaramı alıp sabah geleceğini söyledi o kadar,” Kaşları çatıldı birden. “Hayır insan bir sorar gelebilir miyim, diye. Ama adam kasıntı, bizi de erlerinden sanıyor galiba.”

Gülümsemem yüzümde biraz daha büyürken araya girdim.

“Hani çok beğenmiştin, çok yakışıklıydı. Şimdi kasıntı mı oldu?”

Anında dudak büktü.

“Kızım yakışıklı adam, doğruya doğru ama kasıntı oluşu da doğru. Ayrıca seni de bayağı merak ediyor haberin olsun. Otuz kez aradı seni sormak için. Hayır, nereden verdim numaramı anlamıyorum ki. Gerçi bana fikrimi de sormadı.”

Alt dudağını dişlerinin arasında ezerken yandan bir bakış attım.

“Demek defalarca arayıp beni sordu.”

Sırıtarak arkasına yaslandı. Bu yetmezmiş gibi kollarını bir de göğsünde birleştirdi.

“Aşk kuşuna bak sen. Hemen gözleriniz parladı küçük hanım.”

Gözlerimi kaçırıp surat astım.

“Saçmalama, adam benim hayatımı kurtardı. Minnet duyuyorum sadece. Hem o kadar kötüydüm ki normal merak etmesi.”

Bana inanmayan gözlerle bakıyordu.

“Tabii tabii, ben de aptaldım ya zaten.”

Lafı değiştirmem gerektiğini anlayıp çevirdim.

“Bakıyorum da şu Giray’la aranız bayağı samimi. Kıvrıcık, sarı falan. Maşallah mı diyelim, ne diyelim?”

Yüzünü buruşturdu.

“Hı... maşallah de. Nazar edersin falan sonra,” Kıkırdamamla dik bir konum aldı. “Ben onun kadar kalın kafalı bir erkek görmedim. Yakışıklı ama kafası çalışmıyor. Nasıl subay oldu anlamıyorum ki. Rabb’im hepsini bir arada vermiyor demek ki.”

Gözlerimi devirdim. O kadar da değildi yani.

“Abartmıyor musun? Ayrıca biraz önce yakışıklı bulduğunu söyledin.”

Şimdi de yan çizme sırası onda olacak ki ayaklandı. “Senin dinlenmen gerekmiyor mu? Yatsana biraz.”

Beni koltuğa yatırırken imalı bakışlar atıyordum ona.

“Kaç bakalım.”

Ben sırtıırken dil çıkarıp odadan kaçır adımlarla gitti. Uzandığım koltukta hayallere dalmış düşünürken elim istemsizce yanıma gitti. Tıpkı onun dokunduğu gibi parmaklarım yüzümde geziyordu. Dudağımdaki yaraya dokunmamla canımı acıttım. Kendi kendime kızmayı da ihmal etmedim. “Aptal! Her şeyden bir mana çıkartma. Sürekli başın belada ve belli ki sana acıyor.”

Kendi kendime kaşlarım çatılmış mırıldanırken bir an tekrar gülümsedim.

“Olsun... Yine de o artık benim kurtarıcım.”

Küçük yaşantılarımıza neler sığdırmıyorduk ki... Acılar, neşeler, mutluluklar, hüznler, doğrular ve tabii ki yanlışlar... Ama hepsi bir şekilde hayata devam etmemizi sağlıyor.

İnsanoğluna bahşedilen en güzel şeylerden biri de zamandı bence. Söylediğim şeyi küçümsemeyin. Rabb’imin bize bahşettiği

en güzel şeylerden biri de unutmak mesela. Tabii ki fazlası sorun, ama dozunda olanı elbette güzel.

Ben de unutuyordum zamanla. Şimdilik yaşadıklarımı değil de hissettiklerimi. Aradan geçen bir haftada daha iyiydim. Yanağimdaki kızarıklık çoktan geçmişti. İşime hızla dönmüş rutinimi devam ettiriyordum. Bu durumdan fazlasıyla mutluydum. Çalışmayı seviyordum. Çalışmak, en önemlisi de mesleğimi yapmak beni daha da güçlü kılıyordu.

İstanbul'da da küçük bir pet hayvan kliniğim vardı. Fakat ailem ve zengin kesim yüzünden kapatmıştım orayı. Annem sürekli işlerime karışarak kendi kokoş arkadaşlarını getiriyordu. Arkadaşlarının hava atmak için aldıkları köpek, kedi gibi küçük hayvanlarıyla ilgileniyordum sürekli.

Hayvanları sadece uzaktan seven nişanlım -pardon eski nişanlım- sürekli paraya ihtiyacım olmadığını söyleyerek onun tabiriyle sevimsiz tüylü yaratıklarla ilgilenmemem gerektiğini dillendiriyordu. Elit çevrenin ise birbirleriyle yarışarak aldıkları hayvanlardan daha hasta ve nazlı hâlleri, gösteriş için gereksiz, hayvanı rahatsız edecek işlemler yaptırmak istemeleri, aşılarını yaptırırken hayvandan çok acı çekiyormuş gibi davranmaları beni sevdiğim meslekten uzaklaştırıyordu.

Bir hayvan sahibinin yavrusunun canı acırken bakamayıp üzülmesini anlıyordum ama aşı sırasında timsah gözyaşlarıyla özçekim yaparak hayvanı sakinleştirmesi gerekirken sosyal medyada paylaşmasını ve ameliyata almışım gibi davranmasını anlayamıyordum.

İşte bu yüzden bir süre sonra dükkânı kapatıp kepenkleri indirmiştim. Tabii yine de haksızlık etmek istemem. Gerçek anlamda hayvansever birçok iyi müşterimi kaybetmiştim.

Fakat şimdi özgürdüm. Kendi kliniğimde severek, gösterişten uzak sadece mesleğimi icra ediyordum. İnsanlar bana gerçekten

ihtiyacı olduğu için, hayvanlarını düşünerek geliyorlardı. Hatta kırsal kesimlerde büyükbaş hayvanlara duyulan sevgi ve aralarında kurdukları bağ beni hem şaşırtıyor hem de hayran bırakıyordu.

Biz bu meslekte Hipokrat yemini etmiyorduk belki ama merhametli olup vicdanı dinlemek gerekiyordu elbette. Bir de sevmek... Bir hayvanı sevmeyen, insanı ve doğayı da sevemiyordu işte.

Sabah kalktığımda Burçak çoktan işe gitmişti. Lavaboya girerek işlerimi halledip tekrar odama geçtim. Bugün hava çok güzeldi ve buranın yazı gerçekten baskın bir mevsimdi. Üzerime mavi çiçekleri olan ince askılı bir bluz geçirdim. Altıma da siyah bir kot giydim. Ne yazık ki mesleğim gereği elbise, etek tarzı şeyleri pek giyemiyordum. Hele de sahada çalışmak buna hiç müsaade etmiyordu. Dudağıma sadece pembe parlatıcımı yedirirken gözlerime de rimel sürdüm. Hafif dalgalı saçlarım dünden kalan maşanın etkisindeydi. Biraz düzelterek açık bıraktım. Gözlüğümü başıma geçirerek çantamı ve telefonumu aldım. Kapının önünde topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirip evden çıktım. Yolda Yusuf'u aramıştım.

"Günaydın Yusuf. Klinikte misin?"

Neşeli sesi hemen kulaklarımda yankılandı.

"Günaydın İnci abla. Evet biraz önce geldim."

Arabayı sürerken dikkatli bir şekilde önüme bakıyordum.

"Çayı koy o zaman canım. Simitleri alıp geliyorum ben de."

"Oo koydum bile."

Farklı bir durum beklemem yanlıştı zaten.

"Harikasin."

Telefonu kapatıp yolda simit almak için mola verdim. Kısa sürede kliniğe geldiğimde arabayı park ettim.

"Simitler geldiii..."

Neşeli bir şekilde içeri girdiğimde karşımda Yusuf'u beklerken gördüğüm adamla susmak zorunda kaldım. Kısa süreli bir şaşkınlık geçiriyordum.

"Cihan... Beklemiyordum."

Yavaş adımlarla yanına ilerledim. Ayakta masamın başında durmuş aldığım notları inceliyordu. Benim gelişimle bırakarak bakışlarını bana çevirdi.

"Nasıl olduğunu merak ettim."

Üzerine giydiği mavi tişörtü ve kot pantolonuyla kumral saçları, sinekkaydı tıraşı ve sıradan olmasına rağmen her seferinde dikkatimi çeken ela gözleriyle yine yakışıklı görünüyordu.

Tebessüm ettim. "İyiyim."

İkimiz de birbirimizin gözlerinde garip bir ışığın peşine düşmüş kaybolurken Yusuf kendimize gelmemizi sağladı.

"Geldin mi İnci abla? Hadi, masa hazır. Cihangir ağabey de kahvaltıda eşlik eder bize."

Kaşlarım havalanırken bakışlarımı Yusuf'a çevirdim. Hemen de tanışmışlardı. Hatta ağabey bile olmuştu Cihangir.

"Siz tanıştınız mı?"

Gülümseyerek Cihangir'i işaret etti.

"Evet, Cihangir ağabey askermiş ve senin arkadaşın olduğunu söyledi."

Kısılmış gözlerimi Cihangir'e diktim. Dudaklarında gezen kıvrımlar dikkatimi çekti. Bir ben bilememiştim zaten ne olduğumuzu. Nişanlı mı, arkadaş mı yoksa iki yabancı mı belli değildi.

"Evet arkadaşım olur kendisi."

Yusuf aceleci bir tavırla arka tarafa yöneldi.

"Hadi abla çaylar soğuyacak."

Yanı başımda duran adama baktım bir kez daha.

“Bize eşlik edersin değil mi?”

Dudaklarını nemlendirip konuştu.

“Rahatsız etmek istemem. Zaten kısa süreliğine uğramıştım.”

Geniş bir gülümseme yaydım yüzüme.

“Saçmalama, gel lütfen.”

Arka tarafa geçerek küçük bir masa ve sandalyelerin olduğu kısma ilerleyip oturduk. Elimdeki simitleri bir tabağa yerleştirerek masaya koydum. Bir parça alıp Cihangir’e uzattığımda gülümsedi.

“Kusura bakma fazla bir şey yok ama...”

Kahvaltımız sade ama güzeldi. Peynir, zeytin, domates, salatalık ve salamdan oluşuyordu. Bize de yetiyordu doğrusu. Belki kimilerine göre lükstü fakat benim eski yaşantımı düşününce... Düşünmesem daha iyiydi sanırım. Cihangir masaya kısa bir göz gezdirip gülümsedi.

“Emin ol gördüğüm birçok kahvaltının yanında lüks kalır.”

O askerdi. Eminim ki çok zor şartları olmuştu. Bense hep iyi şartlarda yaşamıştım. Benim maddi açıdan en çok zorda kaldığım zamanlar bugünün şartlarından fazla değildi. Birbirimizden belki de çok farklıydık. Buruk bir tebessüm gönderdim.

“O zaman afiyet olsun.”

Çayımı yudumlayıp kahvaltılıklardan yerken bir yandan da Yusuf’un meraklı sorularını dinliyordum. Sürekli Cihangir’e işiyle ilgili sorular soruyor, nasıl asker olunacağını öğrenmeye çalışıyordu. Hatta benim fark etmediğim Cihangir’in belindeki silahın modeline kadar sormuştu. Cihangir ise her seferinde onu sabırla cevaplayıp kahvaltısını yapıyordu. Anlattığı her şeyi dinlerken ben de öğreniyor, hayranlıkla onu izliyordum. Duruşu, oturuşu,

ufak tebessümleri, konuşurken her kelimeyi özenle seçmesi büyüleyiciydi. Çay bardağını kavraması dudaklarına götürüşü... Ah ne diyordum ben.

“Yusuf yeter artık. Adama kahvaltısını yaptırmadın.”

Anlık çıkışım ikisinin de bana bakmasına sebep oldu. Açıkçası ben de böyle bir çıkış yapmayı beklemiyordum.

“Kusura bakma ağabey, çok soru sordum.”

Yusuf’un mahcup bakışlarına Cihangir engel oldu. Çayından bir yudum alıp Yusuf’un başını okşadı.

“Sorun değil. İsteddiğini sorabilirsin.”

Tekrar gözleri parlayan Yusuf heyecanla bana döndü.

“İnci abla ben veteriner olmaktan vazgeçtim. Lise bitsin asker olacağım.”

Elimdeki çatalı bırakıp kaşlarımı çattım. Daha dün benim gibi olmak istediğini söylüyordu. Ne değişmişti şimdi?

“Hani benim gibi olmak istiyordun?”

Haylaz bakışlarını bana dikip gözlerini kırıştırdı. Belli ki Cihangir’den etkilenmişti. Hoş, etkilenilmeyecek bir adam da değildi ya neyse...

“Ama asker olmak daha havalı. Hem o zaman bütün güzel kızlar hayran hayran bana bakar.”

Gülümseyerek elimdeki simitten bir parça kopardım.

“O nereden çıktı?”

Sorumu bekler gibi heyecanla atıldığında pişman olmak için çok geçti.

“Ee sen Cihangir ağabeye iki saattir öyle bakıyorsun.”

Elimdeki parçayı ağzıma atmış yavaşça çiğnerken Yusuf’un söylediklerini duyunca donup kaldım. Zar zor çayımdan bir yu-

dum alarak ağızındaki lokmayı yuttum. Bir iki öksürmemin ardından Cihangir'e yandan bir bakış attım. Gözleri tabağında olmasına rağmen dudakları kıvrılmış sırtıyordu. Yanaklarımın yandığını hissederken Yusuf'a döndüm.

"Sen yanlış görmüşsün. Benim öyle baktığım falan yok. Hem sadece havalı diye bir meslek seçilmez. Önemli olan işini sevip doğru yapman."

Şimdi Yusuf da sırtıyordu. Gözlerim kısıldı. Küçük oyuncu yapmıştı yapacağını.

"Neden kızdın ki İnci abla? Ben yine severim mesleğimi."

Derin bir iç çekip somurttum. Yusuf'a kızgın bakışlar atıyordum ama olan olmuştu. Cihangir'in eline çoktan koz geçmişti. O esnada kapıdan gelen açılma sesiyle Yusuf yerinden fırladı.

"Ben hemen bakarım."

Onun çıkmasıyla Cihangir'le baş başa kaldık. Ona yandan bakışlar atmakla meşguldüm. Sakince elindeki çatalı bırakıp başını kaldırdı. Dudaklarında yaramaz bir gülüş vardı. Elimi kaldırarak işaret parmağımı salladım.

"Sakin gülme!"

Gülümsemesi yüzünde daha da büyürken tekrar kızdım.

"Sana hayranlıkla baktığım falan da yok, tamam mı? Boş hayallere kapılma."

Yüzündeki gülümseme alaylı bir hâl alırken başını salladı.

"Hıhı."

Beni resmen dikkate almıyordu. Yusuf her şeyi bitirmişti zaten. Bu gerçekten utanç vericiydi. Daha ne kadar kızarabilirdim ki. Yanaklarım yanıyordu. Sinirle dişlerimi sıkarken Yusuf içeri girdi.

"Abla bir adam geldi. Seni görmek istiyor."

Havayı dağıtan sözlerle yerimden kalktım.

“Tamam ben ilgilenirim.”

Ön tarafa geçtiğimde karşımda Deniz’i bulmak beni şaşırtırken birkaç adımda yanına ulaştım.

“Deniz... Hoş geldin.”

Beni gördüğü anda dudaklarındaki tebessüm biraz daha büyüdü.

“Hoş buldum. Nasılsın İnci?”

Hâlâ şaşkınlığımı atamazken dudaklarımı ıslattım.

“İyiyim. Sen?”

Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azalttı.

“Teşekkür ederim. Geçenlerde Burçak rahatsız olduğunu söylemişti. Birkaç gündür yoğundum. Bugün fırsatını bulmuşken geleyim dedim. Hem bir geçmiş olsun derim hem de yeni kliniğini görmüş olurum diye.”

Elinde bana uzattığı küçük hediye mahcup bir şekilde kavradım.

“Çok teşekkür ederim ama gerek yoktu. Zahmet etmişsin.”

Kahverengi gözlerini gözlerime dikti.

“Olur mu hiç öyle şey?”

Kaçırdığım bakışlarımı elimdeki pakete düşürmüş bakarken bir an kendime geldim.

“Ah... Kusura bakma gelmene şaşırdım da biraz,” Elimle koltukları gösterdim. “Otursana.”

Koltuklara yönelirken arkamda duyduğum ses olduğum yerde öylece kalmama sebep oldu.

“Kim gelmiş canım?”

Yüzbaşı bana canım mı demişti yoksa bana mı öyle geliyordu? Allah’ım ne yaşıyordum ben böyle? Bir adım gerileyerek Cihan-

gir'e döndüm. Yüzüne baktığımda çatık kaşlarıyla sadece Deniz'e bakıyordu.

"Deniz gelmiş, geçmiş olsun demek için."

Buruşan suratı memnuniyetsiz olduğunu belli ediyordu.

"Öyle mi? Ne kadar ince bir davranış."

İğneler bir şekilde konuşmasının ardından yanımıza yaklaştı.

"Yalnızsın sanmıştım."

Deniz'in mırıldanan sesiyle başımı ona çevirdim. Kendimi an-
nesiyle eşi arasında kalmış koca gibi hissediyordum. Ben cevap
veremedim Cihangir elini uzattı.

"Hoş geldin."

Daha çok niye geldin der gibi konuşan Cihangir'e cevap gecik-
medi.

"Hoş buldum."

Deniz'in de hoş bulmadığı aşikârdı. Elini bir süre çekmeyen
Cihangir, en sonunda zorla da olsa geri çekildi. Fakat bu sefer de
bakışları elimdekine düştü.

"Bu ne?"

Gözlerimi kutuya çevirip tekrar kaldırdım.

"Deniz kliniğe küçük bir hediye almış."

Yine hoşlanmamıştı durumdan. Derdini anlayamıyordum.
Huysuz çocuk gibi davranıyordu.

"Aman ne güzel."

Mırıldanarak konuşurken hediye elinden alıp masaya bıraktı.

"Hadi geç kalıyoruz sinemaya canım. Çantanı al da çıkalım."

Şaşkın bir şekilde Cihangir'e bakarken jetonumun düşmesi
uzun sürmedi. Deniz'in gitmesi için böyle söylediğini anladığı-
nda, yine de ağzım açık kaldı. Çünkü böyle bir tepkiyi beklemi-

yordum. Yaptığından dolayı kaşlarım çatılırken hâlâ birbirimize bakıyorduk. Resmen adamı kovuyordu. Hem de benim kliniğimden...

“Ben gitsem iyi olacak. İşlerim vardı zaten.”

Deniz suratını asmış, gitmekten başka çaresi olmadığını farkındaydı.

“Bir zahmet.”

Cihangir homurdanırken hızla dirseğimi karnına geçirdim. Fakat bu onda herhangi bir etki yaratmadı. Durumu toparlamak adına Deniz’e elimi uzattım.

“Kusura bakma lütfen. Gelmene çok sevindim. Yine beklerim.”

Elimi sıkarak tebessüm etti.

“Gelirim tabii. Görüşürüz.”

Samimi bir tebessüm sundum.

“Görüşürüz.”

Deniz çıkar çıkmaz kaşlarımı çatarak Cihangir’e döndüm. “Bu yaptığın neydi şimdi?” Ellerini cebine koyarak omuz silkti. Umursamaz tavrı sinirlerimi daha da bozarken kızdım. “Yaptığın çok ayıp. Resmen kovdun adamı. Nezaketen buraya kadar hediye alıp gelmiş. Az daha dursa dövecektin.”

Bana doğru yaklaşarak tam önümde durdu.

“Ya ne yapsaydım? Benimle nişanlı olduğunu bildiği hâlde sana asılıyor it herif. Dua etsin de ağzını burnunu kırmadım.”

Kaşlarım havalandırken kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Sen de benim nişanlı olduğumu düşünmüyor musun?”

Yüzü yine ifadesizleşti. Kızmıştı sözlerime. Birbirimize olan sert bakışlarımızı Yusuf’un sesi böldü.

“Biliyordum... Aranızda bir şey olduğunu biliyordum.”

Yusuf'un heyecanı tüm dikkatimi dağıtırken bir anda neye uğradığımı şaşırdım. Bu çocuk akıllanmayacaktı.

"İnci abla neden bana nişanlı olduğunuzu söylemedin?"

Cihangir hâlâ ifadesiz gözlerle bakıyordu bana. Hâlimize gülmekle ağlamak arasında kararsızdım. Yusuf'a dönerek tek kaşımı kaldırdım.

"Yusuf, sen şu yarım kalan testleri çözmeye başla istersen. Asker olmak için de çalışman gerekiyor."

Uyarımı anlayan Yusuf hemen arkaya tüydü.

"Atladığın bir şey var İnci. Ben sana asılmıyorum."

Cihangir'in soğuk sesi içimi ürpertti. Sanki ben çok meraklıydım birinin bana asılmasına. Onun asılmadığını da biliyordum. Fakat gerçek nişanlım gibi davranıyordu. Tuna bile karışmazdı bana bu kadar. Zaten ona izin de vermezdim.

"Öyle mi Cihangir Yüzbaşı? Buna sevindim."

Kaşları havalanırken yüzü alaylı bir hâl aldı.

"Cihan'a ne oldu?"

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım.

"Niye hep en son takılman gereken şeylere takılıyorsun."

Yine omuz silkti.

"Bilmem. Belki de uzun zaman sonra bana Cihan diyen ilk kadındı olduğun içindir."

Bütün dikkatim anında dağıldı. Ben ne diyordum, neye kızıyordum bir anda hepsi gitti. Bu yüzden mi bu kadar ilgisini çekiyordu? Daha önce kim demişti acaba? Gözlerinde tekrar kaybolurken aklımda uçuşan soru işaretleri beni alıp götürüyordu.

Derin bir iç çekti. "Ben artık gitsem iyi olur."

Zor da olsa tebessüm ettim. "Nasıl istersen."

Belki de böylesi daha iyiydi. Sürekli kafamı karıştırıyordu. Kendimi istemsizce onu düşünürken buluyordum ve bu benim için giderek tehlikeli olmaya başlıyordu.

“Tamam o zaman görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Çıkışa yönelirken kapıyı açıp tam çıkacağı sırada tekrar bana döndü. Çıkmadan önce gözleri gözlerimde kenetlendi. Tok sesi kulaklarımda yankılandı.

“Bu arada uzun bir süre burada olmayacağım. Başını belaya sokmamaya çalış.”

Ben konuşmadan çıkıp gittiğinde kalbimde hissettiğim boşluğun yanında küçük bir de sızı hissetmem normal miydi?

3. BÖLÜM

HAYAL KIRIKLIĞI

Zamanın yapraklarıydı üzerimize savrulan. Yok olup giden günlerde saklıydı geçmiş. Her seferinde eskisinin yerini alan güneş aslında bir döngünün tekrarıydı. Yine de güzeldi yaşamak. Her yeni gün umut ve yeni bir başlangıç demektir. Fakat bazı zamanlar yanına beklemeyi ilâştirirken sabrı da öğretiyordu.

Üç hafta geçmişti.

Koskoca üç hafta...

Ne sesini duyabilmiş ne de bir haber alabilmiştim. Neden bekliyordum onu? Neden beni arayıp haber vermesini istiyordum? Neden bana uzun bir süre olmayacağını söyleyip gitmişti? Belki söylemese daha kolay olacaktı her şey. O zaman düşünmek zorunda kalmayacaktım. Şimdi kendime anlamsız bir sorumluluk duygusu yüklemiştim. O gün giderken öyle bir bakmıştı ki unutamıyordum.

Ne kadar sürecekti bu gidiş, yoksa başına bir şey mi gelmişti? Asker beklemek böyle bir şey miydi? Eğer böyleyse gerçekten zor bir durumdu. Özellikle de oğlunu, eşini göreve göndermek, son-

rasında sadece beklemek... Dayanması zor. Allah hepsine sabır versin.

“Abla artık kliniği kapatmayacak mıyız?”

Daldığım düşüncelerden Yusuf’un sesiyle kendime geldim. Masanın üzerinde oynadığım kalemi bırakıp yüzüne baktım.

“Sen çık yakışıklı, ben kapatırım.”

Yusuf ikilemde kalmış gibi yüzüme baktı. “Emin misin abla? Ben bekleyebilirim.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Hadi git eve, annen bekler.”

Yusuf’un çıkmasıyla derin bir iç çektim. Aklıma gelen şeyle telefonuma sarılıp Burçak’ı aradım. Telefon açılır açılmaz konuşmaya başladı.

“Ben bu gece geç geleceğim tatlım. Evde yemek var ya da dışarda ye istersen.”

Sabırla dinledim onu. Daha ben ağzımı açamadan o bir sürü şey sıraladı.

“Burçak önce bir ‘alo’ ya da ‘efendim’ demen gerekmez mi?”

Kıkırdaması kulağımda yankılanıyordu.

“Tatlım bunların hepsi vakit kaybı.”

Göremese de gözlerimi devirip devam ettim.

“Ben aslında seni başka bir şey için aradım.”

Hemen panikledi. O bile benim hayatımın normal akışında olmasını beklemiyordu.

“Yoksa bir sorun mu var?”

“Hayır, yani evet. Biliyorsun işte Cihangir hâlâ gelmedi. Sende numarası vardı. Bana gönderir misin?”

Burçak’ın telefondan duyulan kahkahasıyla kaşlarımı çattım.

“Ben de daha ne kadar sabredeceğini merak ediyordum doğrusu.”

Huysuzca homurdandım.

“Burçak, ne ilgisi var?”

“Tamam tamam. Atarım şimdi. O sarıyı da sor bakalım, nelerdeymiş? Neyse hasta geldi kapatıyorum ben.”

Onun da Giray’ı merak etmesi gülümsememi sağladı. Ne kadar yan çiziyor olsa da belli ki sarıyla ilgileniyordu.

“Tamam teşekkürler canım kolay gelsin.”

“Enişteye selam söyle bebeğim.”

Suratıma kapanan telefona boş boş baktım bir süre. Bu kız çok fenaydı. Gerçeği bildiği hâlde hâlâ nişanlıymışım gibi davranıyordu. Kısa süre sonra gelen numarayı hızlıca telefonumun rehberine ekledim. Elim her seferinde aramak için ekrana dokunacak olsa da vazgeçiyordum. En sonunda cesaretimi toplayıp aradım. Fakat ne yazık ki ulaşamıyordu. Ben sanmıştım ki... Yani ne düşünüyorsam artık. Adam göreve gitti ve ben aradığımda hemen ulaşmayı beklemiştim. Yok, bu böyle olmayacaktı. İçim daralıyordu benim. Morali bozuk ayağa kalktım. Çantamı ve anahtarımı aldım. Telefonumu da çantanın içine atıp kapıya ilerledim. Işıkları kapatıp kliniğin kapısını kilitleyerek arabama yöneldim.

Kısa sürede eve geldiğimde hemen üzerimi değiştirdim. Lavaboda işlerimi halledip mutfığa yöneldim. Evde yemek olsa da canım hiçbir şey istemiyordu. Dolaptan aldığım elmadan bir ısırık alarak salona geçtim. Televizyonu açmış kanallarda geziyordum. En sonunda bir film bulup izlemeye başladım. Geçen saatlerin ardından mayıştığım koltuktan kalkıp televizyonu kapattım. Oda- ma ilerlerken kapının açılmasıyla arkamı döndüm. Burçak daha yeni geliyordu eve. “Hoş geldin.”

Yorgun bir şekilde içeri girerek kapıyı kapattı. "Hoş buldum. Yatıyor muydun?"

Hafifçe başımı eğdim. "Evet."

Anahtarını bırakıp yanıma ilerledi. "Ben de bir duş alıp yatacağım hemen. Çok yorgunum."

Yanağına bir öpücük bırakıp gülümsedim. "Tamam. İyi geceler."

Tekrar odaya yöneldiğimde arkamdan "İyi geceler," diye mırıldandığını duydum. Üzerime pijamalarımı geçirip lavaboya gittim. İşlerimi halledince tekrar odama gelip kendimi yatağa attım. Uzandığım yatakta telefonumu elime alıp tekrar baktım. Fakat ne arama ne de mesaj vardı. Boş boş galeriye girdiğimde fotoğraflarıma bakmaya başladım. Aklım Cihangir'deyken İstanbul'da çekildiğim bir fotoğrafa takıldı bakışlarım. Üzerimdeki askılı ve altımdaki şort yaz ayının göstergesiydi. Açık olan sarı saçlarım rüzgârda savrulurken gülümsüyordum. Arkamda ise erkek kardeşim iki kulak yapmış sırtıyordu. Benim gibi mavi gözleri belirgin bir şekilde kendini gösterirken babamdan aldığı koyu kahve saçları bizi ayıran en belirgin özellikti. Ben ne kadar anneme benziyorsam Kerem de gözleri dışında bir o kadar babama benziyordu.

Kerem...

Onu çok özlemiştim. Şimdi üniversite ikinci sınıfa geçmişti. Arkamda bırakırken zorlandığım kişi tek o olmuştu. Ama neden gittiğini bildiği için kızmamıştı bana. Aksine arkamda durup destek olmuştu. Kaçarken sadece o biliyordu gidişimi. Babam yüzünden onu hiç arayamamıştım. Çünkü birbirimize ne kadar düşkün olduğumuzu biliyordu. Bu yüzden ararsam bulurdu beni.

Özlüyordum... Tek tesellim bu günlerin geçecek olmasıydı.

Elim ağızımda esnerken telefonu kapatıp komodine bıraktım. Sarıldığım pikemi biraz daha üstüme çekip gözlerimi kapattım. Cihangir'i düşünerek kendimi uykunun tatlı kollarına bıraktım.

Kulağıma gelen ses beni uykumun en güzel yerinde uyandırırken huysuzca mırıldandım. Yastığı başımın üstüne koysam da gelen sesi engelleyemiyordu. Bir süre dinleyip sesin telefonumdan geldiğini anladığımda tek gözüm kapalı elimle komodini yoklayarak telefonu kavradım. İlk önce saat dikkatimi çekmişti, ikiye geçiyordu. O an ekranda arayan kişiyi gördüğümde hızla yerimde doğruldum. Kapanmadan telaşla telefonu açtım.

“Cihan.”

Derin bir nefesin dışarı verilmesinin ardından konuştu.

“İnci... İyi misin?”

Sesini duymak içimi rahatlattı. Fakat onun sesi tedirgin geliyordu.

“İyiym. Ne oldu ki?”

Uyku mahmuru ne konuştuğumun bile farkında değildim.

“Beni aramışsın, başın dertte sandım. Uyandırdım mı?”

Bu saatte ne olabilirdi ki?

“Ha... Evet. Yani uyuyordum. Sen nasılsın?”

Rahatlamış gibi sesi yumuşadı.

“İyiym. Ne için aramıştın?”

Sorusu beni afallatırken ne desem bilemedim.

“Şey... Yani... Şey için işte...”

Uyku mahmuru daha da saçmalamayarak ofladım. Ben bu sorunun cevabını hiç düşünmemiştim ki? Yani bir cevabı vardı elbette lakin bunu söyleyemezdim şimdi.

“Ne için İnci?”

Elimi alnıma vurup aklıma gelen şeyle devam ettim. Bazen kafaya vurmak çalışmasını sağlıyordu. Sağlamıyorsa da şimdi işe yaramıştı.

“Yusuf için.”

Bir süre sessizlik oldu. Ardından beni tekrar etti.

“Yusuf için.”

Yutkunarak yerimde kıpırdandım.

“Evet...” Kendimden emin bir şekilde yalanıma devam ettim.

“O aramamı istedi de. Sana soracağı birkaç sorusu daha varmış. Ne zaman gelecek diyordu.”

Sahi Yusuf bunları ne zaman demişti?

“Hım... Demek öyle.”

Demediyse bile artık demişti.

“Evet. Ne zaman geleceksin? Yani Yusuf’a ne söyleyeyim?”

Alt dudağımı ısırırken kendime kızıyordum. İki dakikada kendimi ele verecektim. Hatta belki de vermiştim. Derin bir iç çekip konuştu.

“Yusuf’a belli olmadığını söyle.”

Hiddetle itiraz ettim.

“Ne demek belli değil?” Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi kapattım. Yaptığının farkına varıp düzeltmeye çalıştım.

“Yani en azından bir süre söyleseydim çocuğa.”

Nefes alışlarından güldüğünü anlasam da bozuntuya vermedim.

“Ne zaman olduğunu bilmiyorum İnci. Şimdi kapatmam gerekiyor. Kendine dikkat et ve beni merak etme.”

Kendimce itirazda bulundum.

“Ben etmiyorum ki zaten. Yusuf için... Neyse... sen de kendine dikkat et.”

“Biliyorum, Yusuf için... İyi geceler ufaklık.”

Yine ufaklık diyerek telefonu kapatması moralimi bozarken suratım asık telefonu kenara bıraktım. Beni küçük kardeşi gibi

görüyordu. Ben yirmi dört yaşında genç bir kızdım. Hatta yakında yirmi beş olacaktım.

Nerem ufaktı benim?

Moralim bozuk bir hâlde tekrar yatağıma sığınıp kaşlarımı çattım. Uyuz adam. Kendisi çok büyüktü sanki. Sahi büyük müydü ki? Çok da büyük gibi durmuyordu ama yine de büyüktü benden. Hem ne fark ederdi ki? Ne önemi vardı yani? Hayır, ben niye ufaklık oluyordum acaba... Saçma sapan düşüncelerimden kendimi kurtarıp gözlerimi kapattım. En azından sesini duymuştum. İçim biraz daha rahattı.

Gözlerimi açar açmaz saate baktım. Sekize geliyordu. Yataktan kalkıp duşa girdim. Güzel bir duşun ardından havluma sıkıca sarınarak Burçak'ın odasına ilerledim. Kapıdan baktığımda hâlâ uyuduğunu gördüm. Sanırım bugün geç gidecekti. Odama girip hızlıca giyinmeye başladım. Altıma beyaz, dar bir kot üzerime de mavi, omuzları açık, etek kısımları dantelli, bol ve yarım kollu bir bluz geçirdim. Saçlarımı da kurutunca zaten düz olduğu için bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Hafif bir makyajla birlikte hazırdım. Mavi bluzum gözlerimle uyum yakalamış, onların daha da belirgin olmasını sağlamıştı. Aynada son kez kendime bakıp görüntüden memnun kalarak çıktım odadan.

Burçak'ı uyandırmadan buzdolabını açmış içinde elma aramakla meşguldüm. Mutfak konusunda beceriksizliğim sayesinde bir kahvaltı bile hazırlamaktan acizdim. Elma benim için hayat kurtarıcıydı.

"Günaydın."

Arkamdan gelen sesle yerimden sıçradım. Hâlâ uyku sersemi konuşan Burçak korkmama sebep olmuştu. Elimi göğsümün üzerine bastırdım.

"Manyak! Korkuttun. Ne geliyorsun sessizce?"

Hâlîme gülmeden edemedi.

“Nereden bileyim korkacağını?”

Dolaptan bir bardak alıp su doldurdu.

“Ee seninkiyle konuştun mu?”

Elmamı yıkarken cevap verdim.

“Gece aradı konuştuk. Ayrıca o benimki değil.”

Son söylediğimi duymazdan gelerek devam etti.

“Ne zaman geliyormuş peki?”

Yüzüm anında düşerken hırsıyla elmamdan ısırıldım.

“Bilmiyorum.”

Suyunu bitirip bardağını tezgâha bıraktı.

“Gelir... Merak etme bu kadar, alışıktır o.”

Ağzımdakileri yutarak gülümsedim.

“Senin sarıyı özledin mi yoksa?”

Hemen dudaklarını büktü.

“Ben mi? Yok daha neler?”

Abartılı bir şekilde konuşmasına gözlerimi devirdim.

“Tabii tabii...”

Kapıya ilerlerken yine konuyu kapatıyordu.

“Ben biraz daha yatacağım tatlım. Evden öğlen çıkmam gerekiyor.”

Peşine düştüm.

“Ben de çıkıyorum zaten. Klinik yoğun bugün.”

Evden çıkıp kliniğe gelmemle yoğun bir iş temposuna başladım. Birkaç tohumlama ve kliniğe gelen yavru köpeğin gençlik aşısı, birkaç iç dış parazit aşıları derken yorucu bir gün oluyordu. Yusuf kliniğe gelen müşteriye ilaçları vererek gönderdiğinde ça-

lan telefonumla masaya yöneldim. Ekrandaki Burçak'ın ismi beklediğim kişi olmasa da hemen telefonu açtım.

"Efendim Burçak."

"Güzelim, nasılsın?"

Sakince sandalyeme oturup karşılık verdim.

"İyiym canım. Bugün yoğun biraz. Sen nasılsın?"

Sesindeki anlam veremediğim bir tedirginlik vardı. "İyiym. Bizim hep yoğun, biliyorsun," Kısa bir es verip devam etti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Burçak'ın sonlara doğru daha da artan tedirgin sesi gizlemeye çalışsa da belli oluyordu.

"Sorun ne Burçak?"

Derin bir nefes alıp bir çırpıda konuştu.

"Cihangir burada."

Duyduğum isimle dikkat kesilirken durumu anlamaya çalışıyordum. Neden oradaydı? Birini görmeye mi gitmişti? Ya da... yaralı bir asker mi vardı? Bir anda aklıma gelen düşünceyle telefonu daha sıkı kavradım.

"O... iyi mi?"

Burçak yatıştırmak adına çabucak cevapladı.

"Sakin ol canım. Sadece yaralı ve..."

Kalbimde ince bir sızı hissederken devamını dinleyemedim.

"Ben hemen oraya geliyorum."

İlk defa bu sokaklarda arabayı bu kadar hızlı kullanıyordum. Aklımda bir sürü kötü senaryo dolaşıyordu. O panikle Burçak'a başka bir şey sormadan kapatmıştım telefonu. Durumu ne kadar ağır, neyi var sormamıştım bile. Neden bu kadar korktuğumu anlayamıyordum. Onu çok fazla önemsiyordum. Bu normal değildi. Fakat yaralı bir tanıdığını kim önemsemezdi ki?

Hastanenin acil kısmına geldiğimde arabayı gelişi güzel park ettim. Hızlı bir şekilde içeriye ilerleyip onu ararken sedyelere bakıyordum. En sonunda biraz ilerideki sedyenin uç kısmında görünen asker botları dikkatimi çekti. Adımlarımı hızlandırırken daha fazla yaklaşmamla Kaan ve Giray çoktan görüş alanıma girmişti. Beni görünce yana çekilerek önümü açtılar. O esnada Cihangir'le kesişen bakışlarımız bir süre birbirinde kenetli kaldı. Benim panik hâlim, onun şaşkınlığıyla bütünleşmişti, garip bir çekimle birbirimize bakıyorduk.

Üst kısmı çıplak, sağ omzundaki sargıyla yarı oturur pozisyonunda duruyordu. Onun bu hâli kalbimi acıtırken bir anda içimden gelen şeye itaat ederek yanına gidip boynuna sarıldım. Yine o bilindik kokusu beni karşılarken bir süre sonra o da kolunu belime doladı.

“Beni çok korkuttun. İyi misin?”

Boynunda olan başımla fısıltı eşliğinde çıktı sesim. Bu sefer onun kokusunu sevmemiştim. Kan bulaşmıştı tenine. Oysa normalde ne güzel kokardı, iyi biliyordum.

“İyiyim. Hatta sen hep böyle sarılacaksan birkaç kurşuna daha hayır demem.”

Bir an ne yaptığımın farkına varıp ani bir şekilde geri çekildim. Yanaklarım çoktan kızarmış, gözlerim kocaman açılmıştı.

“Uyuz. Hiçbir şeyin yok senin, turp gibisin.”

Bir anlık kendimi kaptırmamla elimi kaldırıp yaralı omzuna vurduğumda her şey için çok geçti. Cihangir'in yüzü buruşurken sanki benim canım acımış gibi aynı şekilde benim de yüzüm buruştu. Dudaklarından dökülen iniltiyle gözlerim doldu.

“Çok özür dilerim. Ben... ben özür dilerim. Çok mu acıdı? Bir an diğer omzun diye... Ne kadar da aptalım.”

Hareket hâlindeki ellerimle panik bir şekilde tekrar tekrar özür dilerken ellerimi kavrayıp ona odaklanmamı sağladı. Dudaklarım büzülmüş, üzgün üzgün bakıyordum. Yüzüne düşen tebessümle dudaklarını araladı.

“Sorun yok. İyiyim.”

Uslu bir kız gibi başımı salladım. Yan yana durmuş, gülerek bizi izleyen Kaan ve Giray dikkatimi çekti. Tam bir şapşal gibi davranmıştım.

“Çok şanslısın Cihangir. Nişanlın seni her durumda güldürebilecek bir kız.”

Kaan’ın söyledikleriyle yine utanarak başımı yere eğdim. Hâlâ bizi nişanlı sanıyordu ve yalanımız her geçen gün büyümeye devam ediyordu. Elini çeneme koyan Cihangir usulca başımı kaldırıp gözlerime baktı.

“Aynı zamanda da fazlasıyla utangaç.”

Parmaklarının dokunduğu yeri yakan adamın gözlerine dalıp giderken bir boğaz temizleme sesi geldi. İkimizin de başımızı o tarafa çevirdik.

“İnci’nin de dediği gibi turp gibisin kardeşim. Yine de birkaç gün dinlen ve yaranı temiz tut. Pansumanlarını da unutma. Serum bitince de çıkabilirsin. Hadi bana müsaade.”

Kaan beyaz önlüğünün ceplerine ellerini sokmuş tam bir doktor edasıyla konuşmasını tamamladı.

“Sağ ol Kaan.”

Cihangir’in içten sesiyle Kaan gülümseyip yanımızdan ayrıldı. Giray hemen yatağın yanında duran sandalyeye oturdu. “Ee yenge sen nasıl öğrendin burada olduğumuzu?”

Kaşlarımı çatarak Giray’a baktım. “Yenge derken? Bizim nişanlı olmadığımızı biliyorsun Giray.”

Hafifçe tebessüm ederek bize imalı bir bakış attı.

“Biliyorum tabii. Ben sadece ileriye yönelik konuştum.”

Kaşlarım biraz daha çatılırken kötü bakışlarımı Giray’a atıyordum ama pek etkilendiği söylenemezdi.

“Canım geldin mi?” Burçak’ın sesini duyar duymaz arkamı döndüm. Yanıma gelen arkadaşım ile birbirimize sarıldık. “Kusura bakma bebeğim. Aşağı anca inebildim. İyisin değil mi?” Geri çekilerek başımla onaylamam üzerine Cihangir’e yöneldi. “Enişte sen nasıl oldun bakalım?”

Giray, Burçak’ın söylediklerine fütursuzca gülerken benim yine suratım düştü. Niye kimseye anlatamıyordum ben derdimi? Biz nişanlı değildik.

“Ne gülüyorsun? Yanlış bir şey mi söyledim?”

Burçak kızarken Giray’ın neşesi yerindeydi.

“Yok kıvrırcık olur mu hiç? Tam yerinde konuştun.”

Cihangir araya girdiğinde yüzü yine ifadesizdi.

“Giray!” Giray o anda toparlanarak sustu. “İyiyim Burçak, teşekkürler. Şu serum bitti sanırım. Çıkartabilir misin? Gitmek istiyorum artık.”

Burçak seruma yönelip pratik bir şekilde çıkardı. Cihangir doğrularak etrafına bakındı. Hemen kenarda duran üniformasını kavradı. Bir kolundan rahat bir şekilde geçirirken yaralı olduğu omzuna geldiğinde yapamadan inlemişti. Yanına ilerleyip elimi yardım etmek için uzattığımda gözlerimiz kesişti. Öyle sert bakıyordu ki korkudan bir adım daha atamadım.

“Ben hallederim, yardıma ihtiyacım yok.”

Neye sinirlenmişti yine, anlamıyordum. Üzerini giyip önünü düğmeleyerek ayağa kalktı. Onun ayaklanmasıyla Giray da hareketlenirken Cihangir çoktan önden ilerlemişti.

Üzgün üzgün arkasından bakarken mırıldandım. “Ben ne yaptım şimdi, anlamıyorum ki.”

Burçak da benim gibi arkasından bakıyordu. “Aman bırak şu kasıntıyı, iyilikten de anlamıyor işte.”

Bakışlarımı Burçak’a çevirdim.

“İyi de yaralı. Bu hâlde ne yapacak?”

Araya giren Giray sorumu cevapladı.

“İlk kez vurulmuyor. Bakar o başının çaresine.”

Duyduklarım daha da canımı acıtmıştı. Sıkıntılı bir nefes verdim.

“Nasıl da rahatladım ama.”

Küçük bir gülümsemeyle devam etti.

“Çok merak ediyorsan eve gidiyordur. Adresi kıvrıcığa mesaj atarım.”

Kaşlarım havalanmış Giray’a bakarken Burçak araya girdi.

“Pardon da neden ben?”

İşte bunu ben de merak ediyordum. Çarpık bir gülümseme sunan Giray rahattı.

“Çünkü senin numaran bende var.”

Gözleri kısılan Burçak öfkeleni.

“Ne demek var? O kasıntı mı verdi sana numaramı?”

Giray başını iki yana salladı.

“Ona söylerken yanında olduğumu unutuyorsun. Ayrıca o kasıntı dediğin adam yüzbaşı ve kendisine böyle söylediğini duyar sa pek hoşlanacağını sanmıyorum.”

Burçak o anı hatırlamış olacak ki dudaklarını büktü. Giray bu duraksamayı fırsata çevirerek çıkışa yönelmişti. Dudaklarım istemsizce kıvrılmış gülerken arkadaşım kendine gelmiş olacak ki arkasından sayıyordu.

“Bu sana numaramı alma hakkını vermez. Duydun mu beni?”

Giray çoktan gittiğinde Burçak’ın koluna dokundum.

“Burçak, hastanedeyiz.”

Bunu bir doktora söylemem biraz saçmaydı ama şu an onunla uğraşıyordum. Kızgın bakışları bana dönerken telefonundan gelen mesaj sesi dikkatini dağıttı. En azından şimdilik öfkesinin gazabından kurtulmuştum.

Burçak’ın kilidini açtığı telefon ekranına ben de baktım. Giray adresi göndermişti ve sonunda da “numaramı kaydetmeyi unutma,” yazıyordu. Dayanamayıp kıkırdarken elimle ağzımı kapattım. Burçak ters bir bakış atıp adresi bana gönderdi. Tek kaşını kaldırdığında imalı bakıyordu.

“Yaralı yüzbaşı seni bekler artık. Git de pansumanını yap baytar hanım.”

Ters bir bakış attım.

“Ne gideceğim? Görmedin mi nasıl davrandı bana?”

Beni kandıramazsın bakışları atarken telefonum çaldı. Yusuf’un aradığını görünce hemen açtım.

“Efendim Yusuf.”

“Abla bir tane yavru köpek getirdiler. Araba çarpmış, kötü duruyor.”

“Tamam canım hemen geliyorum.”

Burçak durumu anlamış gibi dudaklarını büktü.

“Anlaşılan yine yalnızım.”

Elimi kaldırarak kolunu sıvazladım.

“Kusura bakma canım acil durum.”

“Pekâlâ, git ve ufaklıkların hayatını kurtar.”

Gülerek yanağına bir öpücük bırakıp hızlıca çıkışa yöneldim. Kısa sürede kliniğe gelerek içeri girdim. Yalnız başına muayene

odasında yatan köpek ve onunla ilgilenen Yusuf dikkatimi çekti. Üzerimdeki fazlalıklardan kurtularak önlük ve eldivenlerimi giymeye başladım.

“Neden yalnızsın?”

Yusuf üzgün duruyordu.

“Şey... abla, getiren adam gitti.”

Şaşkınca Yusuf’a baktım.

“Ne demek gitti?”

“Benden bu kadar, zaten onu yolda buldum dedi.”

Üzgün bir şekilde yavru köpeğe baktım. Arka bacağına biri ezilmiş görünüyordu. Henüz yavru oluşu daha da içimi acıtırken yanına yaklaştım. Fazlaca canının yandığı belliydi. Sürekli inliyordu. Usulca ön taraftan yaklaşarak başını okşadım.

“En azından buraya kadar getirmiş. Kıyamam sana ya, nasıl da tatlısın.”

Yusuf’a bakıp gülümsedim. “Hadi bakalım malzemeleri getir de neler yapabiliriz görelim.”

Yusuf bana gülümserken hızlı bir şekilde malzemelere yöneldi. Hayvanı kendisine ve bize zarar vermesin diye kontrol altına aldım. Ön muayeneye göre sağ arka bacağına hem ezilme hem de kırık vardı. Ezilmeler sorun değildi ama kırık için şartlarım ne yazık ki pek müsait değildi. İstanbul’da daha modern bir çalışma ortamına sahiptim ama burada kısıtlı sayıda malzemem vardı. Röntgen çekmem de hayaldi. Üzgün üzgün köpeğe bakarken umutsuz duruyordum. Yusuf da anlamıştı durumu.

“Çok mu kötü?”

Üzgünce başımı salladım.

“Ekipmanlarım yetersiz ve bu şekilde...”

Bir anda aklıma gelen şeyle gülümsedim. Olabilir miydi acaba? Yusuf ne olduğunu anlayamazken cebimden telefonumu çıkararak rehbera girdim. Burçak'ı ararken heyecanla açılmasını bekliyordum.

“Bebeğim bir sorun mu var?”

Hemen atıldım.

“Burçak beni dinle. Bir tane yavru köpek var. Bacağı kırık ama tam tedavi için röntgene ihtiyacım var. Orada yapabilir miyiz?”

Benim heyecanım ne yazık ki Burçak'ın sesinde yoktu.

“Yani benim için sorun yok ama yönetim ne der bilmiyorum.”

Heyecanım azalırken istemsizce suratım da düştü.

“Neyse, tamam. Ben halletmeye çalışırım.”

Bir umut cevabını beklerken sesi geldi. “Of İnci, tamam getir hadi. Buradakilerle ayarlamaya çalışırız.”

Düşen yüzüm anında düzeldi. Gülümseyerek konuştum.

“Harikasın tatlım. Ben hemen geliyorum.”

Köpeği Yusuf'la arabaya koyarak hızla yola çıktım. Kısa sürede hastaneye gelmemle röntgen çekilen yere ilerledim. Burçak'ı gördüğümde seri adımlar atarak yanında durdum.

“Hallettin mi? Çekebilir miyiz?”

Beni kolumdan tutarak içeri sürükledi.

“Gel başımın belası, hallettim.”

Girdiğimiz röntgen odasındaki adama yaklaşan Burçak şirince gülümsedi.

“Teşekkür ederim Fuat. Bu iyiliğini unutmam.”

Fuat dediği adam yandan bir bakış attı arkadaşşıma. “Merak etme unutturmam.”

Bilmiyordu ki ona unutturacak koskoca bir sarı teğmen vardı.

Fuat'ın onaylaması üzerine hızlı bir şekilde filmi çekip odadan çıktık. Kısa bir süre sonra sonucu aldığımda kucağımda narkozun etkisiyle uyuyan köpeğe biraz daha sarıldım. Sonucu incelerken Burçak da bana eşlik ediyordu.

“Kötü duruyor. Sence eski hâline gelir mi?”

Buna benzer vakalarla daha önce de karşılaştığım için umutla konuştum.

“Merak etme düzelir. Hem daha yavru. Fakat iyi bir bakım gerekiyor ve hızlı olmam lazım. Çok vakit kaybettim.”

Burçak anında kaşlarını çatarak bana baktı.

“Sakın eve getirmeyi düşünme. Ben köpekle aynı evde yaşamam.”

Dudaklarımı büküp yavru köpeği ona gösterdim.

“Ama Burçak ablası yazık değil mi ona? Bak nasıl da sevimli.”

Bakışları yumuşasa da anında toparladı.

“Hiç ajitasyon yapma. Kliniğinde ne yapıyorsan yap.”

Suratımı asıp öfkelendim.

“Aman tamam be. Ben bakarım ona. Cadı!”

Arkamı döndüğümde homurdanıyordu.

“Sensin cadı. İnsan bir teşekkür eder be.”

Tekrar kliniğe gelir gelmez hemen tedaviye başladım. Kısa sürede bacağını alçıya aldım ve gerekli olan ilaç takviyesini yaparak dinlenmeye bıraktım. O uyanana kadar Yusuf'la ona klinikte harika bir yer yaptık. Uyandığında karnını doyurup yeni yuvasına koydum. İlk başta biraz yadırgasa da alışmıştı yuvasına. Zaten şu an kıpırdamakta zorluk çekiyordu.

Geçen saatlerin ardından Yusuf'la yavru köpek için onu sabaha kadar idare edecek her şeyi ayarlayıp kliniği kapatarak çıktık.

Arabayla eve giderken aklımın bir köşesinde hâlâ Cihangir vardı. O da yaralıydı ve ne hâlde olduğunu bilmiyordum. Ben kötü olduğumda o yalnız kalmayayım diye başımı beklemişti. Sonra ertesi gün beni merak ederek görmeye gelmişti. Ben ne yapmıştım peki? Biraz tersledi diye onu yalnız bırakmıştım. En azından bir ihtiyacı olup olmadığına bakabilirdim. Sonuçta yaralıydı adam.

Telefonu elime alarak Burçak'ın gönderdiği mesaja baktım. Adresin bulunduğu mahalleyi bulabilirdim. İlk kavşaktan dönerrek adrese yol aldım. Bir süre sonra park ettiğim arabamda önünde durduğum apartmana bakıyordum. Dış yüzeyi yıpranmış eski bir apartmana benziyordu. Arabadan inerek apartmanın kapısına ilerledim. Kapı ne yazık ki kapalıydı. İsimsiz olan zillere boş boş bakarken içeriden açılan kapıyla bir adam dışarı çıktı. Kapı kapanmadan tutarak içeri girdim. Üçüncü kata çıktığımda beş numaralı daireyi arıyordum fakat iki kapıda da numara yazmıyordu. Muhtemelen bu daireden biri olmalıydı ama hangisi olduğunu bilmiyordum. Tedirgin bir şekilde sağdaki kapıda karar kılıp o yöne döndüm. Fakat ben daha adım atamadan kapı aniden açıldı.

Altında eşofmanı üstü çıplak genç bir adamla göz göze gelirken biraz çekinmiştim. Meğer yanlış kapıya gidiyormuşum. Adam ilk başta şaşırda da kollarını göğsünde birleştirerek beni baştan aşağı süzdü.

“Hayırdır küçük hanım yolunu mu kaybettin?”

Rahat tavrı ve sırtarak bakması rahatsız ediciydi.

“Kaybetmedim.”

Zor da olsa çıkan sesimle beni işaret etti.

“Ee kime geldin peki? Bu apartmanda genelde bekârlar var da.”

İmalı konuşmasına eklenen ilgili bakışları kaşlarımı çatmama sebep oldu. Konuşmak için ağzımı aralanmıştım ki birden arkam-

daki kapı da açıldı. Başımı çevirdiğimde altında eşofmanı, üzerinde siyah tişörtüyle Cihangir kapının önünde duruyordu.

“İnci!” Bir bana bir de karşı dairedaki kollarını göğsünde bağlamış, kapı pervazına yaslanan adama baktı. Fakat bu uzun sürmedi. Kısa sürede tekrar odak noktası ben oldum. “Ne işin var senin burada?”

Mahcup bakışlarla bakıyordum.

“Seni merak ettim de görmeye geldim.”

Aldığı cevap yeterli olmuş olacak ki delici bakışları benden uzaklaşıp adamı buldu. Merakla ben de göz ucuyla adama baktım.

“Hayırdır teğmen bir sıkıntı mı var?”

Cihangir’in tok sesiyle biraz önce rahat tavırlar sergileyen adam şimdi yarı çıplak vaziyette hazır olda bekliyordu. Bu rütbe-leri sevmeye başlamıştım.

“Yok komutanım.”

Adamın yüksek çıkan sesi bir anlık boşluğuma gelirken korktum. Cihangir fark etmiş olacak ki anında bana yöneldi.

“İçeri geç İnci.”

Yeni erlerinden olan ben, söz dinleyerek içeri girerken “emredersiniz komutanım” dememek için zor tuttum kendimi. O ise beni bırakıp tekrar teğmene çattı.

“Yarın şu nöbet listesini yanıma getir. Anlaşılan fazla boşsun.”

Emre itaat onlarda zorunluydu.

“Emredersiniz komutanım.”

Cihangir’in söylediklerine istemsiz gülümserken içeri girerek kapıyı kapattı. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda biraz önceki sert hâlini hâlâ koruyordu.

“Neden habersiz geldin?”

Sert çıkışına anlam verememiştim. Ne vardı ki bunda? Yasak mıydı yani?

“Bir anda karar verince haber vermeye fırsatım olmadı.”

Çatık kaşlarıyla ters bir bakış attı.

“Adresi nereden buldun?”

Niye bu kadar kızdığını anlamıyordum. Kötü bir şey mi yapmıştım sanki? Sadece iyi olup olmadığını görmek istemiştim. Cevap vermek için ağzımı açtığımda izin vermedi.

“Dur ben tahmin edeyim. Giray söyledi.”

Kirpiklerimin altından ellerim önümde gözlerine bakarken başımla onayladım. Bu hâlim bakışlarını biraz olsun yumuşattı. Fırsattan istifade ederek hemen gülümsedim. Fakat bu çok kısa sürdü. İçeriden gelen kadın sesi biraz önceki Cihangir’in tavrını açıklar nitelikteydi.

“Cihangir, biri mi geldi?”

Duyduğum kadın sesiyle gülümsemem yüzümden solup gitti. Peki şimdi kalbime anlamsızca saplanan cam parçaları neyin habercisiydi?

Bazen yaşadıklarımız, hissettiklerimiz bizi farklı beklentiler içine sürüklüyor. Kalbimiz aklımızın önüne geçiyor ve biz farkında olmadan kontrolü ele alıyor. Ne kadar mantıklı davranmak istesek de, düşündüğümüzde belki de asla yapmayacağımız şeyleri yapmaya başlıyoruz. Yaşadığımız bu duygu karmaşası olmaması gereken bir şey olsa da bunlar bizi biz yapan etkenlerdi.

Aşk en çok da hataya kapı açmak değil mi zaten?

Kalp işin içine girince aptallık da, kandırmak da kolay olur. Farkında olmadan, bilmediğimiz aşkın tutsağı oluruz da ruhumuz duymaz. Lakin usul usul çıktığınız aşk merdiveninde karşılarındaki kişinin ufak bir hamlesi yeterlidir düşmek için.

Şimdi, daha basamakları yarılama dan dengemi kaybetmiş gibiydim. Elimi uzattığım adam kavramak yerine düşüşümü izler miydi?

“Ben gitsem iyi olacak.”

Kapıya yöneldiğimde önüme geçti. Bakışlarımız tekrar birleşirken ela gözleri mavi gözlerimdeki kırıklığı göremiyordu. Sanki bomboştu bakışları.

“Niye geldin, niye gidiyorsun?”

Sabit tuttuğu sesiyle ben de sorduğu soruların cevabını arıyordum. Belki de hiç gelmemeliydim. Niye gelmişim ki buraya? Ne görmeyi bekliyordum? Yaralı, yatağında yalnız başına yatan çaresiz bir adam mı? Bir kere adam askerdi. Defalarca alışık olduklarını dile getirmişti Giray. Ölüm tehlikesi olmayan bir yara onu ne kadar yatırabilirdi ki? İçimdeki sızıya anlam veremezken dudaklarımı ıslattım.

“Seni merak etmişim, gördüm, gidiyorum işte. Hem habersiz de geldim zaten.”

Söylediklerimle yüzü yumuşarken gözleri daha sevimli bir hâle büründü. Aslında her hâli ayrı bir yakışıklıydı. Sinirli hâli, gülümseyen hâli, üniformalı hâli hatta eşofmanlı hâli bile ayrı güzeldi. Uzun boyu, ela gözleri, kumral saçları ve en önemlisi de bakışları... Her şeyiyle dikkat çekiyordu işte. Mizacı sertti ama gülünce de hayran bırakıyordu kendine. Gerçi daha pek görememişim ama... Çok konuşmayı sevmiyordu sanırım, genelde bakışları yetiyordu bir şeyi anlatmaya. Bu da ayrı bir hava katıyordu ona.

“Bunun için mi gidiyorsun yani?”

Sinirle kaşlarımı çattım. Daha ne olabilirdi ki? Hem kız arkadaş olduğumu söyleseydi zaten hiç gelmezdim.

“Sizi rahatsız etmek istemem. Baksana gayet iyisin. Bakıma ihtiyacın yok senin. Olsa da kız arkadaşın bakar zaten.”

Tekrar kapıya adım attığımda kolumdan tuttu.

“Gel buraya.”

Beni içeri sürüklerken karşı koyamadan peşinden ilerledim. Kısa bir holün ardından salona girdiğimizde kolumu kurtardım. Karşımda gördüğüm esmer, uzun boylu güzel kadın bize şaşkınca bakarken biraz ilerisinde oturan Giray yine sırtıyordu.

“Adresi bulmuşsun yenge.”

Sessiz kalmayı seçtim. Durumu anlamaya çalışıyordum. Benim boş bakışlarımla karşımdaki kadın ayağa kalktı. Vücut hatları gerçekten güzel görünüyordu. Siyah düz saçlı, hoş bir kadındı. Muhtemelen benden büyüktü. Saçlarını atkuyruğu yaparak sıkıca toplamış, kot pantolon ve gömlek giymişti. Ne kadar sivil olsa da resmî duruyordu.

“Cihangir, Giray doğru mu söylüyor?”

Şaşkınlıkla Cihangir’e bakarken homurdanmaya başladı.

“Boş yapıyor yine.”

Karşımda duran kadın tatmin olmamış olacak ki bana elini uzattı.

“Merhaba, ben Üsteğmen Merve Onay.”

Tahmin ettiğim gibi asker çıkmasıyla şaşırmamıştım. Cihangir’in etrafında hep bir asker vardı zaten. Ha bir de doktor... O da ihtiyaç yüzünden. Ellerimizi birleştirdim. Ne yazık ki bir rütbem yoktu.

“Merhaba, ben de İnci.”

Gülümsemesi yüzüne yayılırken Cihangir’e kısa bir bakış attı.

“İnci... Ne kadar güzel bir ismin var. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Ellerimiz ayrılırken gülümsedim.

“Teşekkür ederim. Ben de.”

Bakışları benden uzaklaşıp Cihangir'e ulaştı.

"Bu kadar beklemene şaşmamalı Cihangir. Değmiş doğrusu."

Kaşlarım çatılırken Cihangir de itiraz etti.

"Yok kızım bir şey. Bakma sen Giray'a."

Merve inanmayan bir bakış attı.

"Neyse bana müsaade. Serhat bekliyordu zaten."

Cihangir başıyla onayladı.

"Selam söyle Serhat'a."

Hazır ola geçen Merve parmaklarını alnına değdirdi.

"Emredersiniz komutanım."

Ben Merve'ye şaşkın şaşkın bakarken diğerlerini gülümsetmişti. Hemen arkasından Giray da ayaklandı.

"Dur, beraber çıkalım. Cihangir'in ilacı geldiğine göre ben de dinlenebilirim artık."

Cihangir'in sesi sertti. "Seni zorla tutan yoktu Giray."

Yanımızdan geçen Giray oldukça keyifliydi. "Badiler bu günler içindir dostum."

İkisi de giderken Cihangir onları yolcu etme gereğinde bile bulunmadı. Hâlâ aynı yerde dikildiğim için eliyle koltukları gösterdi.

"Otursana İnci."

Ev küçüktü, tam bir bekâr evi gibi duruyordu. Karşılıklı iki kanepeler, iki tekli koltuk, ortada küçük bir halı ve üzerinde sehpa... Hepsi eski dursa da düzenli ve temiz görünüyordu. Kenarda ise küçük bir masa ve sandalyeler vardı. Kanepelerden birine geçip oturduğumda o da karşıma oturdu. Bir süre halının desenlerini inceleyip başımı kaldırdım.

"Ben Merve'yi kız arkadaşın sanmıştım."

Bakışlarını üzerimden ayırmayan Cihangir netti.

“Benim kız arkadaşım yok.”

Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Nedense cevap hoşuma gitmişti. Bozuntuya vermeden toparlanırken boğazımı temizledim.

“Nasıl oldun? Yaran nasıl?”

Öne doğru eğilerek dirseklerini iki bacağına yasladı.

“İyi durumda. Sadece biraz dinlenmem gerekiyor.”

Onaylamayarak bir bakış attım.

“Bu şekilde mi dinleniyorsun? Uzan hadi biraz.”

Oturduğum koltuktan kalkıp yanına ilerledim.

“Gerek yok İnci. Böyle iyiyim.”

Kolundan tutarak kanepeye uzanmasını sağladım. Kenarda duran küçük pikeyi de alarak üzerine örttüm.

“İşte böyle... Doktor olmasam da veteriner hekimim ve emin ol sana çok iyi bakacağım.”

Tek kaşını kaldırıp garip bir bakış attı. “Bu söylediğine sevinmeli miyim?”

Bir an duraksayıp düşündüm. “Evet... Yani bu iyi bir şey.” Tekrar ona baktığımda dudakları kıvrılmış beni izliyordu. “Aç mısın? Yemek yedin mi?”

Şimdi de kaşları havalandı. Her yaptığım onu şaşırtıyordu sanki.

“Yoksa bana çorba mı yapacaksın?”

Üzgünce dudak bükerek gözlerimi kaçırdım. Hiç düşünmemiştim bunu. Benden çorba mı bekliyordu acaba? Ama zordu yani...

“Şey... Aslında ben daha bir yumurta bile kıramıyorum. Çorba yapmaya kalksam ne olur Allah bilir. İstanbul’da bu işleri hep başkaları yapıyordu. Burada da Burçak yapıyor.”

Ciddiyetini koruyarak devam etti.

“Peki karnımı nasıl doyurmayı planlıyorsunuz veteriner hanım? Mama falan mı getirdin yanında?”

Yanına oturup gülümsedim. En basit soruyu sormuştu şu an.

“Ha... ben dışarıdan söyleriz diye düşünmüştüm.”

Kendisini tutamayarak sesli bir şekilde gülerken benim yüzüm çoktan asılmıştı. Ne var yani yemek yapmayı bilmiyorsam? İstanbul’da mutfağın yolunu bile bilmezdim ben. Bu dalga geçmesi için bir sebep değildi.

“Gerçekten harika bir hasta bakıcısın.”

Dudaklarımı büktüm

“Dalga geçmesene.”

Kendisini toparlayıp eliyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Kızma hemen. Hadi telefonumu uzat da sipariş verelim. Hem sen de acıkmışsındır.”

Neden bana bu kadar yaklaşıyordu? Bazen tam bir buz kütlesi olurken bazen de o kadar sıcak davranıyordu ki ne yapacağımı bilemiyordum. Hele o nadir dokunuşları. İçimde bir şeylerin kıpırdanmasına, dokunduğu yerin yanmasına sebep oluyordu.

Sehpanın üzerinde duran telefonu uzattım. Bir yeri arayıp iki kişilik sipariş isteyerek kapattı. Kısa bir bekleyişin ardından kapı çaldı. Oturduğum koltuktan kalktığım sırada Cihangir de ayaklandı.

“Sen otur. Ben bakarım.”

Mecburen onu beklerken kısa sürede elinde poşetlerle döndü. Ayağa kalkıp poşetleri elinden almak için ona doğru uzandım. Bana kararsız bakıyordu.

“Merak etme hazır şeyleri tabağa koyabiliyorum.”

İkimiz de poşetleri kavradığımızda muzip bakışları üzerimde geziyordu.

“Ben bir an emin olamadım.”

Kaşlarımı çatarak elindeki poşetleri çekiştirdim.

“Sinir bozucusun.”

Dudakları kıvrılmıştı. Eliyle mutfağı gösterdi.

“Hemen çaprazdaki kapı.”

Uyuz işte, ne olacak. Eline bir şey geçtiğinde kullanmaktan kaçınmıyordu. Salondaki küçük masaya tabaklarla birlikte içecekleri de koyduğumda Cihangir de oturdu. Bir süre sessizce yemeğimizi yerken başımı kaldırdığımda göz göze geldik.

“İnci.”

“Efendim.”

Sıkıntılı bir nefes aldı.

“Söylesene nişanlından neden kaçıyorsun?”

Bütün iştahım kaçarken suratım asıldı. Bu konuya değinmek dahi istemiyordum.

“O benim nişanlım değil.”

Başını iki yana sallarken bana inanmadığı çok açıktı.

“Hadi ama İnci, seni araştırdım. Üç ay önce nişanlanmışsınız. Boy boy resimleriniz var. Ünlü iş adamlarının kıymetli evlatları şirketlerle birlikte yuvalarını da birleştiriyor.” Bana gazetede yazan haber başlıklarını söylerken arkama yaslanmış onu dinliyordum. “İkiniz de gözde bekâr, zengin aile çocuğu. Ama sen o hayatı bırakıp bir anda kaçarak buraya geliyorsun. Neden?”

“Bunlar sizi ilgilendirmez yüzbaşı.”

Kızgınlıkla masadan kalkmaya yeltendiğim sırada elimi kavradı. Bakışlarım ellerimize düşerken kıpırdayamadım. Başımı

kaldırdığımda gözlerimiz birleşti. Gözlerini kapatıp açmasıyla sıkıntılı bir nefes verdim.

“Biz, yani ben buraya gelmeden önce ondan ayrıldım ama anlamamakta fazla ısrarcı. Ya da ailelerimiz fazla ısrarcı bilemiyorum. Bir türlü kabul etmediler durumu ama benim için çoktan bitti. Kendi aileme de onun ailesine de söyledim bunu.”

Eli yavaşça elimin üzerinden düşerken boğazını temizleyip ikinci sorusunu sordu.

“Peki sebep ne? Hâlâ seviyor musun onu?”

Dudaklarımda buruk bir gülümseme vardı. Sevmek mi? Tam aksine aklıma Tuna geldiğinde tüylerim diken diken oluyordu.

“Bizimkisi aşk birlikteliği değildi yüzbaşı. Ailelerin kararlarıyla nişanlandık. Kimse fikrimizi sormadı. Hoş Tuna da bu durumdan şikâyetçi değildi zaten. Onlara göre olması gereken buydu. Şirketler için bizim birlikteliğimiz önemliydi ama yapamadım işte. Göz göre göre sevmediğim bir adamla yapamadım.”

Eli saçlarıma dokunmak isterken vazgeçip indirdi. Bakışları derin olsa da yüzü yine ifadesizdi.

“Üzülme. Zamanla anlarlar seni.”

Umursamazca omuz silktim. Ben şansımı çok denemiştim. Tabii ki ilk seçeneğim evden kaçmak olmamıştı. Fakat ne yazık ki son çare olarak buna başvurmuştum. Geri dönüşü olmayan bir yoldu benimki. Ne yazık ki Kerem dışında da ailemin beni anlayacağını sanmıyordum. Yine de konuyu kapatma niyetindeydim. Tüm bunları Cihangir’e anlatmanın faydası yoktu.

“Bilmem belki de.” İştahımın kapanmasıyla ayaklandım. “Her neyse şunları kaldırayım artık.”

Masayı toplarken ne kadar istemesem de Cihangir de bana yardım etti. Mutfakta bulaşıkları birlikte yıkayıp kaldırdık. Mut-

fağı da salon kadar düzenliydi. Az eşyası vardı ama hepsi temiz ve toplu bir şekilde duruyordu. Mutfağını sanki hiç kullanmıyordu ama bulaşıklarda yardım etmesi, her şeyin yerini bilerek güzelce yerleştirmesi durumun tam tersi olduğunu gösteriyordu.

İşimizin bittiğinde kendimize kahve yaparak içeri geçtik. Karşılıklı kanepelerde otururken hem kahvelerimizi yudumlayıp hem de sohbet ediyorduk. Ona bugün kurtardığım yavru köpeği anlattığımda beni dikkatle dinledi. Zaten çoğunlukla da ben konuşuyordum. O sadece dinleyerek arada yorum yapıyordu.

Fazla gizemliydi. O benimle ilgili her şeyi bilirken ben sadece onun bir asker olduğunu biliyordum. Bir de kaldığı yeri öğrenmiştim. Ne enteresan bilgi ama...

Geçen saatlerin ardından esnemeye başladım. Saat epeyce geç olmuştu. Zaten bugün fazlasıyla yoğun ve yorucu bir gün olmuştu benim için. Kalkmak için izin istedim.

“Bana müsaade.”

Eliyle oturmamı işaret ederek ayağa kalktı.

“Dur, ben bırakırım seni.”

“Buna gerek yok.”

Odasına giderken sesi emir kipleriyle doluydu.

“Otur İnci. Hemen geliyorum. Hava da karardı. Bırakmam seni böyle.”

Üstünü değiştirmek için yanımdan ayrıldığında yorgun bedeni kanepeye yasladım. Bir süre sonra başım düşerken kanepeye iyice yerleşerek gözlerimin kapanmasına engel olamadım. Kendimi uykunun tatlı kollarına bırakırken oldukça huzurluydum.

Uykumda duyduğum ses rüya ile gerçek arasında gidip geliyordu. Fakat gerçek olamayacak kadar uzaktı benim için.

“O kadar masum, o kadar güzelsin ki... Seni koruyamamaktan korkuyorum.”

Sabah gözlerimi zorla aralarken burnuma gelen harika omlet kokusu açlığını gün yüzüne çıkarttı. İlk başta kokuya odaklanısam da iyice aralanan gözlerimle etrafıma bakındım. Tanımadığım bir evin oturma odasında, koltukta yatıyordum. Neye uğradığımı şaşırıırken hızla yerimden fırladım.

Neredeydim ben böyle?

Bir an sonra hafızam yenilenirken akşamı hatırladım. Kızgınlıkla saçlarımı çekiştirdim. Nasıl uyumuştum ben burada? Gözüm yastığa ve üzerimden attığım pikeye takılırken birden dudaklarım kıvrıldı. Demek akşam beni düşünerek üzerimi örtmüştü. Pikeyi kavrayıp katlayarak yastıkla beraber özenle kenara koydum. Bu konularda da çok becerikli değildim ama yine de kendimce özenmiştim işte.

Adama daha kaç kez rezil olacaktım bilmiyordum. Ben ona bakacağım hâlde sürekli o benimle ilgileniyordu. Bu yetmezmiş gibi bir de evinde uyuyakalmış, rahatsız etmişim. Nasıl olur da başkasının evinde uyurdum hâlâ aklım almıyordu.

“Günaydın uykucu. Anlaşılan koltuğumu çok sevdin.”

Düşüncelerde boğulurken duyduğum sesle yerimden sıçradım. Başımı çevirdiğimde odanın kapısında beni izleyen Cihangir'i gördüm.

“Ödümü kopardın.”

Elim istemsizce ağzıma giderken başparmağımla üst damağımı kaldırdım.

“Korkuttum mu? Kusura bakma.”

Allah'ım evinde kalmam yetmez gibi bir de adamı tersliyordum.

“Yok... Yani bir anlık boşluğuma geldi. Sana da günaydın.”

Ben kelimeleri gevelerken tebessüm etti.

“Gel hadi sana kahvaltı hazırladım.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalanmıştı.

“Bana mı?”

Onaylar nitelikte başını salladı.

“Evet.”

Gerçekten bana mı hazırlamıştı? Yok canım kendisine hazırlarken ben de fazlalık gibi girmiştim araya işte. Ay bu arada o omlet kokusu gerçektir değil mi? Bir an rüya sanmıştım.

“Ben bir elimi yüzümü yıkayayım.”

Cihangir’in lavaboyu tarif etmesiyle holde ilerlerken karşılıklı iki kapıdan açık olan dikkatimi çekti. Buranın yatak odası olduğunu anladığımda hızlıca göz gezdirdim. İçeri girmenin doğru olmayacağını düşünerek kapıda bekliyordum. Burası da beni şaşırtmayarak fazlasıyla düzgün ve temiz duruyordu. Sadece yatağının üzerinde bir fazlalık gibi ama bir o kadar da özenle yerleştirilmiş izlenimi veren beresi dikkatimi çekti. Daha fazla oyalanmayarak lavaboda girip ihtiyaçlarımı giderdim. Mutfığa geçtiğimde küçük masanın üzerindeki enfes görünen kahvaltıyı inceliyordum. Cihangir ince belli bardaklara çaylarımızı dolduruyordu. Düşünün bir kere çaylarımızı...

“Otursana İnci.”

Bu daveti sabırsızca bekleyen ben hemen oturdum. Elindeki bardağı önüme bırakarak kendisi de karşıma geçti. Dilimle alt dudakımı yaladım.

“Ellerine sağlık, harika görünüyor.”

Gülümseyerek omletten bir parça alıp tabağıma servis yaptı. İlgiyle onu izliyordum. Hayran kalınasıydı. Kesinlikle benim gibi beceriksiz bir kadının hayran kalacağı türdendi.

“Senden daha becerikliyim sanırım.”

Bana çarptığı lafı umursamadan elime çatalı alıp omletten bir parça ağızma götürdüm. Bunu inkâr edecek değildim. İştahla yediğim omlet fazlasıyla başarılıydı.

“Seninle evlenecek kız çok şanslı o zaman. Benimle evlenecek olan da derdine yansın.”

Çayından bir yudum aldığında belli belirsiz mırıldandı. Duymamı hem istiyor hem de istemiyor gibiydi.

“Belki de en güzel böyle tamamlarız birbirimizi.”

Ne diyordu bu adam? Kendinde miydi acaba? Yoksa... Allah'ım olabilir miydi? Belki de hoşlanıyordu benden. Kızaran yanaklarımı başımı eğerek saklarken duymazdan geldim. Yine de benden hoşlanıyor olması fikri bile kulağa çok hoş gelmişti.

“Gece için kusura bakma olur mu? Bir an uyuyakalmışım.”

Başımı kaldırdığımda tabağıyla ilgileniyordu.

“Sorun değil.”

Israrla devam ettim. “Bir de yaralı hâlinle kahvaltı hazırlamışsın. Güya ben sana bakacaktım ama daha çok sen benimle ilgileniyorsun.”

Yüzündeki tebessümle gözlerini gözlerimi taşıdı.

“Bana bakman için önce biraz hamarat olman gerekiyor. Hem bu ilk değil. Muhtemelen son da olmayacak.”

Suratım düşerken içim acıdı. En çok hangisine üzülmem gerektiğine karar veremedim. İlk olmamasına mı yoksa son olmayacağına dair ifadesine mi? Ne zordu... Güçlkle tebessüm ederek mızımızlandım.

“Sürekli böyle uğraşacak mısın benimle? Ayrıca sen de bir erkeğe göre fazla hamaratsın. Benim odamdan bile daha toplu evin.”

Küçük bir kahkaha atıp arkasına yaslandı.

“Askerî okulların da bazı kuralları var işte. Zamanla içine işliyor. Biz her zaman düzenli ve tertipliyiz İnci. Disiplin her şeyden önce gelir bizim için. Temizliğe gelirsek de o biraz da kişiye bağlı sanırım.”

Kahvaltımı yaparken dikkatle onu dinliyordum.

“Zor olmalı.”

Yani benim için zordu mesela. Ben hep dağınıktım. Pis değilim ama dağıtırdım işte. Toplamaksa pek benim yaptığım bir iş değildi buraya gelene kadar. Şimdi ise yalnızdım. Kendi işimi kendim yapmam gerekiyordu.

“Zor ama sistematik bir şekilde ilerleyince bir parçan gibi oluyor.”

Çayımdan bir yudum alıp bardağımı yerine bıraktım.

“Şey... yüzbaşım bir soru daha sorabilir miyim?”

Bakışlarımız kesişirken dikkatini bana verdi.

“Sor bakalım.”

Alt dudağımı ezerken merakla bakıyordum ona.

“Bordo berelisin değil mi? Özel kuvvetler.”

Gözlerinde bir an şaşkınlık yakalasam da çabuk toparladı.

“Anlamana şaşırdım.”

Şirince sııttım.

“Aslında lavaboya giderken odanın kapısı açıldı ve bereni gördüm. Ama hiç takmamıştın.”

Elindeki çatalı bırakırken bakışları imalıydı.

“Hım... Bir daha küçük kızlar için odamın kapısını kapalı tutmam gerekecek sanırım.”

Yanlış anlaşılmaktan korkarak itiraz ettim.

“Ben özür dilerim. Gizli olduğunu bilmiyordum. Ayrıca odana da girmedim.”

Derin bir nefes alarak gözlerime baktı.

“Aslına bakarsan gizli değil. Ama ortada da değil diyelim. Biz görünmeyiz İnci.”

Merakla kaşlarım havalandı.

“Şu sizle ilgili anlatılan efsaneler gibi mi?”

Yüzünü buruşturarak çayına uzandı.

“Çoğu afaki, uydurma şeyler. İnsanların efsaneleştirme çabası. Biz hikâyelerde pek yer almayız. Varlığımız da yokluğumuz da bir bizim. Sessiz sedasız hallederiz işimizi. Kimse görmez, kimse bilmez. Son çareyiz aslında. En son bize başvurulur. Öyle abartıldığı gibi vücut olarak değil beyin olarak çalışırız en başta. Fakat aldığımız eğitime gelirsek kimse geçemez önümüze.”

Kaşlarımı çattım. Söyledikleri kafamda tam oturmamıştı. “Ama Cihan sen göreve gidiyorsun,” Elimle omuzunu gösterdim. “Bak yaralandın hem de.”

Sakince gülümseyip başını iki yana salladı.

“Ben hiç göreve gitmiyorum demedim ki. Ama az gidiyorum diyelim. Daha çok karargâhta bulunuyorum.”

Ne yalan söyleyeyim, bu duruma sevinmiştim. Sürekli gidiyor olsa daha kötüydü.

“Hım... Biraz farklı. Peki nereden vuruldun? Nasıl oldu?”

Merakım giderek artmış, arka arkaya sorularımı sıralarken beni frenledi. Tek kaşını kaldırarak keskin bir bakış attı.

“Senin saçların orijinal sarı mı? Yoksa sen de mi çakmasın?”

Sorularımın cevabını beklerken gelen soru afallamama sebep oldu. Anlaşılan çok soru sormuştum ve o da fazla konuşmuştu.

Yine de saçlarıma bakmaktan kendimi alamadım. Başımı kaldırdığımda gülüyordu.

“Konuyu kapat diyorsun yani,” Beni başıyla onaylarken devam ettim. “Ayrıca ben orijinal sarışınım.”

Ayağa kalkıp masayı toplamaya başladım. Elimdeki tabağı tezgâha bıraktığımda onu arkasına yaslanmış genişçe sırtırken buldum.

“Ben de öyle tahmin etmiştim.”

Tekrar masadan aldıklarımı tezgâha koyarken homurdanıyordum.

“Hı, tabii tabii. Kaba adam.”

“Seni duydum ufaklık.”

Alaylı sesiyle yine bana ufaklık demesi daha da sinirlenmeme sebep oluyordu. Elimdekileri biraz sert bir şekilde tezgâha bıraktım. Kızgınlıkla arkamı döndüm.

“Ben ufaklık değil...”

Hemen dibimde bulduğum Cihangir’le cümlemi tamamlamadım. Ne ara bu kadar yakınıma gelmişti? Hiç hissetmemiştim. Burun buruna gelmemizle başımı kaldırdım. Tabii bu mecazi bir anlatımdı. Zira ben onun çenesine geliyordum.

Ela gözleriyle karşılaştığımda iki yanımdan kollarını uzatarak elindekileri tezgâha bıraktı. Onun eğilmesiyle ben de belden üstümü aynı oranda geriye atarken zorla yutkundum.

“Tamamlamayacak mısın?”

Tok sesi, dik bakışları baştan aşağı ürpermeme sebep oluyordu. Konuşurken biraz geri çekildim. Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Ben, yani... İşte, ben yirmi dört yaşındayım ve o yaştaki kızlar ufaklık olmaz diyecektim...” Çantamı kurcalayarak adıma kadar

öğrenen adamla dudaklarımı büzdüm. "Ama sen bunu da biliyorsun zaten."

Başıyla beni onaylarken ellerini tezgâhtan çekmemişti. Gözleri hâlâ gözlerimde, yakıp geçiyordu âdeta. Kaçamak bakışlar atıyordum.

"Sen kaç yaşındasın ki?"

Sesim iyice içine kaçarken ellerim önümde sorduğum soruyla dudağının bir kenarı kıvrıldı.

"Otuz."

Ellerime düşürdüğüm saniyelik bakışlarla hemen aradaki farkı hesapladım. Büyük bir hesabın içinden çıkmışım gibi gözlerimi gözlerine diktiğimde mırıldandım.

"Yani aramızda altı yaş var."

Zaten bildiği şeyi çok önemli bir bilgiye ulaşmış gibi ona söylerken yüzünde kaybolan gülümsemesiyle konuştu.

"Bu senin için sorun mu?"

Kaşlarım havalandığında şaşkındım.

"Neden olsun ki? Beni çocuk gibi gören sensin."

Daha fazla bakmayıp gözlerimi kaçırarak başımı yana çevirdim. Elini çeneme koyarken gözlerimizi tekrar birleştirdi. Alevler içinde kaldım yine. Kendimi bir kaplanın pençeleri arasına sıkışmış tavşan gibi hissediyordum. Kalbim deli gibi çırpınıyordu. Fakat o pençelerini çıkarmak yerine, tüy hafifliğinde dokunuyordu bedenime.

"Seni çocuk olarak görmüyorum."

Titrek bir nefes aldım.

"Neden o zaman ufaklık diyorsun?"

Bakışları bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu.

“Seneler sadece yaşı büyütür İnci. İnsanı büyüten hayatta yaşadıklarımızdır. Sen o kadar temiz o kadar safsın ki... Pamukların içinde büyümüşsün. İşte bu yüzden ufaklıksın.”

Hızlıca omuz silktim. Ben ufaklık değildim. Olsam bile büyümeye hazırdım.

“Tamam ben de burada büyürüm işte.”

Olumsuzca başını iki yana salladı. “Burası olmaz. Burada emekleyemezsin, koşman gerekir.”

Ne olmuştu ki yani?

“Koşarım ben de.”

“Düşersin.”

“Sen varsın ya tutarsın.”

Bir an duraksarken ne dediğimi sonradan fark ettim. Derin bir nefes alan Cihangir artık hüzünlü bakıyordu. Gözlerini kapatıp bir süre bekledi. Açtığında ela gözlerindeki birkaç yıldızı kaybetmişti.

“Anlamıyorsun İnci. Ben her zaman yanında olamam. Zaten yanında olmam da sana dertten başka bir şey değil.”

Şimdi ben de hüzünlü bakıyordum.

“Neden öyle diyorsun? Nişanlı olduğumuzun bilinmesi bile benden uzak durmalarına yetiyor.”

Gergince nefesini dışarı verirken geri çekildi. Bu benim için büyük bir yokluk olmuştu. Haksızlıktı bu. Dibime kadar girmişken böyle bir anda adımlarını geri atamazdı.

“Şimdilik İnci. Şimdilik... İleride başına sadece daha büyük belalar açacak.”

Kollarımı göğsümde bağlarken kaşlarımı çattım.

“Bırak da bunu ben düşüneyim.”

Fakat beklediğim cevap çok daha can acıtıcıydı.

“Evine git. Ailenin yanına, yuvana dön. Ne olursa olsun onlar koruyacaktır seni. Burası sana göre değil.”

Şimdi benim mavilerime sis çökmeyecekti de kimin gözlerine çökecekti? İstemiyordu beni. Anlamıştım. Yine hayal kırıklığı. Ne bekliyordum ki? Yalnız ve onun tabiriyle küçük bir kıza sahip çıkmasını mı? Ya da küçücük kalbime bakmasını mı? Ben zaten kalbimdeki yalnızlığın acısıyla kaçmadım mı? Ailem başkalarından korurken kendileri zarar veriyordu bana. Yoksa kaçır mıydım onların yanından? Biricik kardeşimi bırakır mıydım hiç? Ama buraya gelerek hata yapmıştım anlaşılan.

Ben bir an sanmıştım ki... Ah boş verin gitsin. Saçmaladım kendimce.

Annem babam bile arkamda durmazken yabancı bir erkekten bunu beklemek aptallıktı zaten. Kalp yerine aklımı kullanmayı öğrenememiştim işte. Sinirle onun yanından geçip salona yöneldim.

“İnci nereye?”

Sert tavırlarla eşyalarımı topluyordum.

“Kliniğe gidiyorum, geç kaldım.”

Salondan çantamı ve telefonumu almamla kapıya yöneldim. Koridorda kolumdan yakalayarak durdurdu.

“Bak beni yanlış anladın. Ben seni düşünüyorum.”

Hızla kolumu kurtararak onu ittim. Fakat geriye gitmesi için yeterli olmadı. Ne onu uzağa itebildim ne de çatallaşan sesime hâkim olabildim.

“Ben seni gayet iyi anladım. Annemle babam da beni düşünüyordu sözde. Ama sadece kendi şirketlerini, itibarlarını düşündüler. Sen de aynısın işte,” İşaret parmağımı göğsünün üstüne koyarak devam ettim. “Korkak ve bencil bir adamla benim de işim yok zaten.”

Gerilen bedenini parmak ucumla bile hissederken kasılan çenesine uyumlu kaşlarını çattı. Bana sert bir şekilde bakarken umursamadan yanından geçip kapıyı açtım. Bir anda karşıma çıkan Giray telefonuna bakarak konuşuyordu.

“Hadi ağabey nerede kaldın? Geç kalıyo...”

Başını telefonundan kaldırdığında, beni fark etmesiyle cümlesine devam edemedi. Şaşkınlığını üzerinden atıp gülümsedi.

“Yenge! Sen burada mıydın?”

Sinirli bir şekilde zaten çatık olan kaşlarımla bir adım öne atıp ona da öfkelen dim.

“Sakın bir daha bana yenge deme!”

Onu da omzundan iterek merdivenleri inerken düşmemek için tırabzanlara tutunmuştum. Aşağı indiğimde gözyaşlarıma hâkim olamazken arabama bindim.

Ben çoktan aşk merdiveninden aşağı yuvarlanmış tım. O ise düşerken elimi tutmak bile istememişti.

Kalbin kırılması ne kolaydı. İnsanın içinin acıması için sebep çoktu da tamiri zordu işte. Keşke kalp, kırıldığı gibi hemen toparlanıverseydi. Ama kor düşmüştü bir kere. İlacı gelmeden teselli olur muydu hiç?

Eve geldiğimde Burçak’ın olmamasını fırsat bilerek odama kapandım. Yolda gelirken Yusuf’u arayıp geç kalacağımı haber vermiş, acil bir durum olursa da aramasını istemiş tım.

Bir saate yakın yatağım da boş boş oturup konuştuklarımızı düşündüm. Hata etmiş tım. Hemen kaptırmış tım kendimi. Fakat bu elimde olan bir durum değildi ki. Yine de neye güvenip yakın

davranmıştım ki? Beni sevmek zorunda değildi. Bana âşık olmasa onun seçimi olmayacaktı zaten. Zorla güzelliğin olmadığını en iyi bilen ben şimdi neyin derdine düşmüştüm böyle? Kalbim neden acıyordu benim?

Yerimden kalkıp kendimi banyoya attım. Duş almalıydım. Ilık bir duş... Beni kendime getirmesi gerekiyordu.

Sahiden de öyle oldu. Duşun ardından daha iyi hissediyordum kendimi. Saçlarımı kuruttum bir güzel. Aheste aheste takılıyordum. Yapmam gerekenleri yapıyordum ama aklım yüzbaşında takılı kalmıştı. Altıma mavi bir kot geçirip üzerime de siyah bir üst seçtim. Matemim vardı bugün benim. Hafif bir makyaj yapıp kendimi toparlamanın ardından evden çıktım.

Kliniğe geldiğimde Yusuf müşteriyle ilgileniyordu. Onları es geçerek masama oturdum. Bilgisayarı açarak bir süre işlerimle ilgilendim. Çalan telefonuma baktığımda Burçak arıyordu. Açtığımda ise duyduğum öfkeli ses telefonu uzaklaştırmama sebep oldu.

“Sen neredesin? Kafayı yiyordum akşam. Kaç kez aradım seni.”

Derin bir nefes aldım.

“Sakin ol Burçak. Görmedim aradığını.”

Ara vermeden devam etti.

“Allah’tan en sonunda Cihangir açtı da kendisinde olduğunu ve uyuduğunu söyledi. Kızım senin ne işin var orada? Hani umurunda değildi. Hadi gittin, niye uyuyorsun?”

Yusuf’a bir göz atıp arka tarafa geçtiğini fark ettim. Ciğerlerime batan havayı serbest bıraktım.

“Burçak sonra konuşalım mı?”

Bendeki hüznü fark etmiş olacak ki endişesi ses tonuna yansıdı.

“Bir şey olmuş. Sesin de kötü geliyor. Sorun mu var?”

Derin bir iç çektim.

“Bir şey yok.”

Panikle devam etti.

“Yoksa o kasıntı sana bir şey mi yaptı?”

Görmüyor olsa da olumsuzca başımı salladım. Yine de çok haksız sayılmazdı. Kalbime bir şeyler yapmış olmalıydı. Yoksa neden böyle ısrarla onu sayıklasın.

“Hayır. Akşam konuşalım olur mu?”

Anlatmayacağımı bildiği için zorlamadı.

“Tamam. Akşam çarşıda buluşalım. Beraber yemek yeriz.”

Onaylayarak kapattım telefonu. Arkasından çalan iş telefonumla gün fazlasıyla yoğun geçmişti. Yusuf’u klinikte bırakıp saha işlerine koşarken ne ara akşam olduğunu anlayamadım. Akşam Yusuf’u eve erken gönderip kliniği ben kapattım. Çarşıda Burçak’la buluştuğumuzda beni restoranda bekliyordu. Birlikte yemeğimizi yerken o konudan bahsetmedik. Burçak hastaneden bahsetmişti biraz. Ben de bugünkü işlerden bahsettim. Yemeğimizi yedikten sonra kahvelerimizi istedik. Kısa süre sonra kahvelerimizi içerken zamanı gelmiş olacak ki Burçak iri gözlerini gözlerime dikti.

“Anlat bakalım. Neden böyle üzgünsün?”

“Bana git dedi Burçak.”

Ortadan giriş yapmamla anlamsız gözlerle bana bakan arkadaşım suratını buruşturdu.

“Nasıl yani?”

Derin bir nefes alarak en başa sardım. Ona sabah olanları detaylı bir şekilde anlatırken dikkatle beni dinliyordu. Son cümlemi bitirmemle buruk bir tebessüm etti.

“Ah be güzelim niye ağladın bu kadar? Sadece seni düşünmüş bu normal değil mi? Ben bile sana en başta zor olduğunu söylemedim mi?”

Önümde duran kahvemle oynarken bakışlarım da fincanımda geziyordu.

“Ben bilmiyor muyum Burçak? Ama ben buraya neden geldim en iyi bilenlerden biri sensin. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmem lazım. Benim kimseye ihtiyacım yok. Ben sadece sandım ki...”

Cümlemi tamamlayamadım. Burçak’a kaçamak bir bakış attığımda bana doğru biraz eğildi.

“Ne sandın İnci?”

Başımı kaldırmamla göz göze geldik.

“Ben... Hiçbir şey...”

Gözlerimi kaçırmama izin vermedi.

“Gözlerime bak tatlım. Benden de mi saklayacaksın?”

Alt dudağımı dişlerim arasında ezerken inkâr etmek dillendirmekten daha kolay geliyordu.

“Ne saklaması? Neyden bahsediyorsun?”

Elini elimin üzerine koyup gülümsedi.

“Ondan hoşlanıyorsun. Hatta daha da ilerisi. Âşık oldun değil mi?”

Duyduklarım ağır bir gerçeğin yüzüme vurulması gibiydi. Kalbimde küçük bir sızı hissederken umutsuzca baktım arkadaşşıma. Ben Cihangir’den hoşlanıyor muydum?

Yoksa... yoksa ona âşık mı olmuştum?

Gerçekten öyle miydi? Kendi kalbimde cevabı ararken dalıp gittim. Neden bu kadar tepki vermişim ona? Onun bakışı, dokunuşları neden etkiliyordu beni? Bana küçük ya da ufaklık deme-

sinden neden rahatsız olmuşum? O çok yakışıklı, etkileyici bir erkekti. Kendimi kaptırmama şansım var mıydı sanki? Evet, düpedüz hoşlanıyordum ondan. Hatta durum daha da vahimdi. Ben âşık olmuşum!

Yani aşk buysa, âşıktım elbette. Fakat çok erken olmamış mıydı? Sırası değildi ki. Zaman lazımdı bana.

Peki ya o?

Burçak'ın fark ettiği durumu o da çoktan fark etmiş olmalıydı. Dediği gibi o kadar saftım ki bunu bile saklayamamıştım. Ve daha da vahimi duygularımın karşılıksız olmasıydı. Yoksa bana neden git desin ki? İstemiyordu beni işte... Ben ona göre miydim sanki? Etrafında Merve gibi güçlü, akıllı, kendisine benzeyen kadınlar varken benim gibi başını sürekli belaya sokan, beceriksiz bir ufaklığa bakıcılık mı yapacaktı yani?

Belki de sarışın sevmiyordu, kim bilir...

Sonuçta o benim çetelemi çıkartsa da ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum hâlâ. Ya kalbinde başka biri varsa? Yok demişti gerçi. Olsa söyleyecek kadar yürekli duruyordu. Sıkıntılı bir nefes verdim.

“Bilmiyorum Burçak.”

Yine gözlerim doldu. İstemsiz oluyordu bu. Ağlamak istemiyordum ama kendime de hâkim olamıyordum. Aşkın çaresizlik olduğunu bugün anladım. Elinden hiçbir şey gelmiyor. Yönetemiyorsun karşıdakinin kalbini. Onu bırak, kendi kalbine bile gücün yetmiyor. Bu çaresizlik değil de ne?

“Kafam çok karışık. O beni istemiyor.”

Sürekli aynı kelime yankılanıyordu aklımda. *O seni istemiyor. O seni istemiyor. O seni istemiyor...*

Üzgün bir şekilde gözlerime bakan arkadaşım dudaklarını birbirine bastırdı.

“Üzülme kuzum. Eminim en kısa zamanda ne kaybettiğini anlayacaktır,” Beni teselli etmek istemiş olacak ki devam etti. “Hem belki de o da kalbiyle aklı arasında kalmıştır.”

Buruk bir gülümseme şekillendi dudaklarımda. Kalbiyle aklı arasında kalabilmesi için önce kalbine yer edebilmiş olmam gerekirdi. Fakat ortada böyle bir durum olduğunu sanmıyordum.

“Kendimi kandırmanın anlamı yok. Boş bir hayale dalmak üzereydim ve uyandım işte. Bundan sonra görüşmemek en doğrusu.”

İnanmayan bir bakış attı. Ben de inanmadım kendime ama olması gereken buydu.

“Pek inandırıcı gelmedi ama...” Kaşlarım çatılırken cevap vermeme izin vermeden ayaklandı. “Hadi kalk, gidiyoruz.”

Şaşkınca ona baktım.

“Nereye?”

Çantasını ve telefonunu alırken bir eliyle de kalkmam için işaret yapıyordu.

“İçmeye.”

Beklemediğim kelimeyle ayaklandım. “Ne içmesi kızım, kafayımı yedin?”

Fazlasıyla kendinden emindi.

“Hayır.”

“Ne içeceğiz peki?” Bunu gerçekten merak ediyordum.

Ukala bir gülümseme sundu. “Meyan şerbeti. Aşk acısına birebir diyorlar.” Bir an durup düşünür gibi yaptı. “Mırra mı içsek acaba?” Sonra elini havada salladı. “Boş ver çok acı. Tatlı iyidir.”

Gülerek Burçak’ın peşine takılırken mırıldandım. “Doktor hanım reçeteyi yazdı...”

4. BÖLÜM

KALP AĞRISI

Sabah gözlerimi açar açmaz yine ilk iş olarak telefonuma baktım. Ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Bir hafta olmuştu. Ben her gün onu düşünürken, onun aklına bile gelmiyordum. Yoksa en azından bir mesaj atardı ama bir haftadır hiçbir şey yapmamıştı. Nerede olduğunu bile bilmiyordum. Belki o da bana kırgındı. Sonuçta ona korkak ve bencil olduğunu söylemiştim. Hâlbuki vatani için mücadele eden bir asker nasıl korkak ve bencil olabilirdi ki? Onları söylerken çok kötü bakmıştı bana. Yine de karşılık vermemişti. Aslında benim bahsettiğim başka bir şeydi. Yoksa beni o teröristlerin elinden kurtarıırken görmüştüm. O kadar cesurdu ki gözünü bile kırpmamıştı. Ama ya kalbi... Kalbi için de aynısı geçerli miydi? Benim savunmasız kalbimi kalbine alacak kadar cesur muydu?

Peki ben neden istiyordum bunu? Aslında bunun bir cevabı yoktu. Sanırım Burçak en doğru tespiti yapmıştı. Hoşlanıyordum ondan. Belki de daha fazlası. Bilemiyorum... Ama ona karşı bir şeyler hissettiğim kesindi. Bir haftada daha iyi anlamıştım bunu.

Canımı yakan tek şey karşılık bulamayan duygularımdı.

Yataktan kalkıp lavaboya gittim. Odaya geldiğimde üzerime yazlık, yeşil bir tulum geçirdim. Hafif bir makyajla saçlarımı açık bırakarak odadan çıktım. Burçak kapıda ayakkabılarını giyerken telaşla konuştu.

“Bebeğim günaydın. Benim hemen çıkmam lazım. Geç kaldım.”

Gülümseyerek kapıya ilerledim.

“Günaydın. Dikkat et kendine.”

“Sen de.”

Telaşla beni öpüp gidince ben de arkasından çıktım. Yusuf her zamanki gibi kahvaltı hazırlamıştı bize. Bu sefer pek bir şey geçmedi boğazımdan. Kliniğimdaki yavru köpeğin kendini toparlamaya başlaması ise şu aralar en büyük mutluluğumdu. O kadar tatlıydı ki bayılıyordum ona. Muhtemelen iki yaşında olmalıydı. Orta boy bir köpek cinsiydi. Kıрма olduğu için tam olarak ne olduğunu bilemiyordum. Tek istediğim sakat kalmamasıydı ama bu çok fazla emek istiyordu. Alçıdan sonra bir süre fizik tedaviye bile ihtiyaç duyabilirdi.

Bir şekilde ufak tefek işlerle öğleni ederken bir türlü telefona bakmaktan alamıyordum kendimi. Yine boş olan ekran canımı sırkarken sert bir şekilde masaya bıraktım.

“Abla ben arka tarafa geçiyorum depoyu düzenleyeceğim.”

Yusuf’un sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. “Tamam ablacığım. İhtiyaç olursa seslen.”

Yusuf arka tarafa geçtikten kısa bir süre sonra kapı açıldı. Elinde tespih sallayan adam dikkatimi çekerken başımı kaldırarak yüzüne baktım. Tanıdık gelen yüz, ne yazık ki suratımı buruşturma sebep olmuştu. Arkasındaki adamla birlikte yanıma gelerek sırttı.

“Oo... Baytar hanım da buradaymış.”

Karşımda yine rahat tavırlar sergileyen Doğan’a hemen kaşlarımı çattım. Bu adam ne hakla yine karşıma çıkıyordu anlamıyordum.

“Ne istiyorsunuz?”

Doğan masanın önündeki koltuğa oturdu. Arif yine ellerini önünde bağlamış dikiliyordu. Zaten tek yaptığı manasız bir saygı gösterisiydi.

“Hoş geldin demek yok mu?”

Asık suratımla bir miktar da belli etmek istemediğim bir çekingenlik vardı üzerimde.

“İlaç mı lazım?”

Olmadığı belliydi ama yine de şansımı deniyordum. Arkasına yaslandı.

“E bir kahveni alırsınız artık.”

Sinirlerim gerilirken adamdaki rahatlığı anlayamıyordum. Sanki kahveye gelmişti. Bir okey taşları eksikti zaten. Onu da getirsem memnun kalacaktı.

“Kahve falan yok. İnsan gibi ne istiyorsanız söyleyin, yoksa terk edin kliniğimi.”

Koltukta biraz doğrularak kolunu masama yasladı. Gülümseyen yüzü yavaş yavaş yok olurken korkutucu bir görünüm almaya başladı.

“Ama olmaz ki güzelim. Sen gel burada dükkân aç sonra da esnafıktan bihaber yaşa. Hiç yakışıyor mu sana?”

Daha fazla dayanamayacaktım. Sesim istemsiz yükseliyordu. Ne zamandır buradaydım ve şu adamın yaptığı saygısızlığın bir benzerini dahi etraftaki esnaftan görmemiştim.

“Bu ne küstahlık. Hemen çıkın kliniğimden.”

Başımı çevirdiğimde Yusuf’u kapı arasından bizi izlerken gördüm. İnşallah yanımıza gelmezdi. Çünkü bu adamlar tekin değildi. O gün bana silahını gösterdiğini unutmamıştım.

“Sen kimsin ki bizi kovuyorsun? Hâlâ anlamadın değil mi? Ben istediğimle, istediğim gibi konuşurum.”

Ayağa kalkıp elimle kapıyı gösterdim.

“Hemen defolup gitmezsen polisi arayacağım.”

Bir süre beni izleyip ayağa kalktı. Elleri arkasında yavaş yavaş bana doğru yaklaştı.

“Hayırdır. O boynuna atladığın komutan yok mu? Ben olsam polis yerine önce onu arardım.”

Eliyle masamda duran birkaç süsü yere fırlatmasıyla bir adım geriledim. Yavru köpeğim tehlikeli durumu sezmiş olacak ki havlamaya başladı. Masadaki telefonumu kavrarken gitmeleri için tekrar şansımı denedim.

“Şimdi polisi arayacağım. Bu yaptığınız suç.”

Alaylı bir kahkaha atıp diğer adama döndü. “Duydun mu Arif? Nişanlısı koskoca yüzbaşı ama o tutturmuş polisi arayacağım diyor.” Bakışları yeniden beni bulduğunda açtığım mesafeyi bir adımda tekrar kapattı. “Yoksa nişanlın seni terk mi etti baytar? Ya da yalan olmasın her şey.”

Elimdeki telefonu hızla çekerek yere fırlattı. Korkuyla gözlerim büyüdü. Zor da olsa yutkundum. Sesim eskisi kadar kendinden emin değildi.

“Ne yapıyorsun sen?”

Arif araya girdi ama onun da cesareti Doğan’ı yönlendirecek kadar değildi. “Ağam gidelim artık.”

Arif’e dönen sert bakışlarıyla azarladı. “Karışma bana.”

Başını bana çevirdiğinde geriye gitmek istesem de yer kalmamıştı. Bileğimden kavrayıp kendine çekti.

“O gün dikleniyordu yüzbaşı. Ne oldu? Hâlâ yüzük takamamış parmağına.”

Yüzünü bile göremediğim adam mı takacaktı yüzüğü? O bana o kadar uzaktı ki. Hem de ben ona bir o kadar yakın olmak isterken. Zar zor mırıldandım.

“Bu seni ilgilendirmez.”

Üzerimde gezen bakışlarıyla sırtıttı. “Aslında çok ilgiliyimdir ben baytar hanım. Böyle güzel bir şey gördüm mü ilgilenmeden yapamıyorum.”

Kolumu çekiştirdim. “Bırak beni pislik herif. Cihangir bu yaptığını öğrenirse seni pişman eder.”

Çırpınmamla bileğimi daha da sıktı. Canım acımaya başlamıştı. Gözümden akan bir damla yaşla ne yapacağımı bilmiyordum. Tek ihtimal Yusuf’un çoktan polisi aramış olmasıydı. Fakat o arka taraftan çıkarak bağırdı.

“Bırak lan ablamı.”

Yusuf’un tepkisi Doğan’ın dikkatini çekerken ona doğru döndü.

“Bak hele... Kimler varmış burada?”

Yusuf bize doğru yaklaşırken Arif araya girmiş ve silahını göstermişti. Küçücük çocuğu bile silahla korkutacak kadar zavallılardı.

“Yusuf uzak dur ablacığım.”

Doğan alayla beni taklit etti.

“Bak ne güzel söylüyor. Uzak dur ablası.”

Karşımda gevşek gevşek konuşan adama diktim bakışlarımı. Ne hakkı vardı beni böyle taciz etmeye? Nereden buluyordu bu cesareti? Güçlü durmalıyım. Kimseye muhtaç değildim. Sağ elimi

sıkıca tuttuğu için sol elimi kaldırarak suratına sert bir tokat attım. İyi yapmıştım. Belki daha çok öfkelenenecekti ama hadsizliğine karşı kendimi tutamamıştım.

“Defolup gidin kliniğimden.”

Yüzüne yediği tokatla neye uğradığını şaşırان Doğan eliyle yüzünü kavradı. Bakışları daha da tehlikeli bir hâle büründü. İki eliyle kollarımdan kavrayıp sarsmaya başladı.

“Lan, seni elimden kim alacak şimdi?”

Yusuf bu hâlime kayıtsız kalmayarak öne doğru atıldı. Arif silahını çektiği anda bağırdım.

“Bırak çocuğu!”

Doğan bir adım dahi atmama izin vermedi.

“Kes lan sesini!”

Doğan’ın öfkeli sesi kulaklarımda yankılanırken bir anda kliniğin kapısı açıldı. İçeriye rüzgâr gibi giren Cihangir doğruca Doğan’a yöneldi. Ne ara yanıma kadar geldi, ne ara ensesinden kavradığı Doğan’ı geriye çektiği gibi suratına sert bir yumruk indirdi anlamıyordum. Arkasından giren Giray da Arif’e ulaşmıştı bile.

“Cihan.”

Ona seslenişimi duymadı. Yakasına yapıştığı Doğan’ın çenesine bir yumruk daha geçirmesiyle yere serdi.

“Ulan şerefsiz it. Sen hangi hakla ona dokunursun?”

Zor da olsa toparlanan Doğan ayağa kalkmaya çalışırken yakasını kavradı. Arka arkaya iki yumruk geçirdi. Ellerim ağzımda izliyordum her şeyi.

“Sen bittin komutan.”

Doğan silahını kavrayıp Cihangir’i hedef aldığıında korkuyla çığlık attım.

“Cihangir dikkat et.”

Gayet sakin olan Cihangir ise beklemediğim bir pratiklikle silahı Doğan’ın elinden alıp ona doğrulttu. İşler ne ara tersine dönmüştü?

“Bir daha seni nişanlımın yakınında dahi görürsem üçüncüye affetmem bilesin.”

Şarjörü çıkararak silahı önüne attı.

“Köpeğini de alıp defol git şimdi.”

Doğan korkuyla yerdeki silahı kavrarken doğruldu. Gerileyerek Arif’le klinikten çıktı.

Bana dönen Cihangir’e koşarak kollarına atıldım. Evet, yine yaptım aynı şeyi. Yine ilk fırsatta sarıldım ona. Fakat bu sefer o da her zamankinden daha farklıydı. Beni sıkıca sararak saçlarımı okşadı. Kolları belime her zamankinden daha hızlı dolanmıştı. Başıma kondurduğu küçük öpücükle yüzümü göğsüne daha çok bastırdım. Kokusunu derin derin içime çektim. Özlemiştim onu, kokusunu. Hem de çok... O da burnunu saçlarıma daldırırken derin bir nefes çekti içine. Hemen kıvrıldı dudaklarım. O da özlemişti beni. O zaman neden uzak tutuyordu beni kendinden? Birbirimize iyi gelebilirdik oysa. Ben ona çiçek olurdum o bana toprak... İkisi de birbiri olmadan anlamsız değil mi?

Ne de genişti göğsü, nasıl sarıyordu kocaman kollarıyla... Onun göğsünde küçük küçük kalıyordum. Öyle güzel sarıyordu ki âdeta saklıyordu beni. Geçmişimi dahi unutturuyordu bana.

Gelen öksürük sesi beni kendime getirirken birbirimizden ayrıldık. Giray kollarını göğsünde birleştirmiş sırtıyordu.

“Bir an hiç ayrılmayacaksınız sandım.”

Yanaklarım ısınmaya başlamıştı bile.

“Ben korktum da o yüzden yani.”

Cihangir, Giray'a ters bir bakış atarken elimden tutarak beni masanın önündeki koltuğa oturttu. Kendisi de yanıma oturdu. Giray'la Yusuf da yanımıza geldi.

"İnci abla iyi misin?"

Şefkatle baktım gözlerine. Nasıl da tatlıydı. Kardeşim gibi olmuştı.

"İyiyim merak etme."

Eski neşesine kavuşan Yusuf arkasını döndü.

"O zaman ben çay getireyim size."

Yusuf gidince ikiliye döndüm.

"Siz nasıl geldiniz, yani nereden bildiniz?"

Cihangir'in bakışları hâlâ sertti.

"Önceki gelişimde Yusuf'a numaramı vermiştim. O aradı. Biz de çarşıda olunca geldik hemen."

Ah Yusuf... İyi ki vardı.

"Teşekkür ederim."

Kısa bir süre sonra çayları getiren Yusuf'a gülümsedim.

"Teşekkür ederim Yusuf. Cihangir'i aramışsın."

Tatlı tatlı gülümsedi.

"Ne demek abla. O adam her gittiği yere anca bela götürür. Allah'a şükür ki Cihangir ağabey gibi bir nişanlın var. Yoksa bir kıza taktı mı bırakmaz o manyak."

Şaşkınlıkla dinledim Yusuf'u. Tanıyor oluşunu beklemiyordum.

"Sen nereden biliyorsun?"

Yusuf elindeki tepsiyi önüne indirerek heyecanla anlatmaya başladı.

“Burada onu bilmeyen mi var İnci abla? Kaç kızı harcadı öyle. Ama babası ağadır diye her seferinde kurtardı parçayı. Paraları çok tabii.”

Üzgünce dudak büktüm.

“Anladım.”

Başım yere düşerken gözlerimi çayıma diktim. Belki de Cihangir haklıydı. Belayı kendime çekiyordum ve hâlâ ufaklıktım. Kendi ayaklarımın üstünde durmayı bile beceremiyordum.

Cihangir çenemi kavrayıp başımı kaldırdı. Gözlerime fazlasıyla şefkatli bakıyordu.

“Bileğine eczaneden bir krem alalım. Kızarmış biraz.”

Olumsuzca başımı iki yana salladım.

“Gerek yok. Ben hallederim.”

Sıkıntılı bir nefes verdi. Uzatmak niyetinde değildi. Çaylarını içip ayaklandıklarında üzgün bir şekilde Cihangir’e baktım. Onun gitmesini istemiyordum. Beni bırakmasa olmaz mıydı sanki? Giray ona doğru havlayarak kuyruğunu sallayan köpeğime kayıtsız kalamadı. Yanına giderek onunla oynarken gülümseyerek bir süre onları izledim. Cihangir’e döndüğümde bakışlarını bende yakalamıştım. Sessizce mırıldandım.

“Hemen gitmek zorunda mısın?”

Dudakları kıvrıldı. Gözleri sıcacık bakıyordu.

“Ben değil biz gidiyoruz.”

Ne dediğini anlayamazken Giray’a döndü.

“Giray sen burada bekle. Biz birazdan geliriz.”

Onun cevabını beklemeden beni elimden tutarak klinikten çıkarttı. Birkaç dükkân ilerimizde bulunan kuyumcuya girdiğimizde Cihangir kendinden emin bir şekilde içeri ilerledi.

“Selamünaleyküm.”

Karşımızda, hemen tezgâhın arkasında duran orta yaşların üzerindeki adam tebessüm etti.

“Aleykümselam. Hoş geldiniz oğlum.”

Tezgâha yaklaşarak dudaklarını araladı. Elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

“Kolay gelsin. Biz alyanslara bakacaktık.”

Cihangir’in sözleriyle heykel gibi kalmış ne hareket edebiliyor, ne de konuşabiliyordum. Allah’ım doğru mu duymuştum kulaqlarım? Sahiden alyans mı alacaktık? Karşımızdaki adam bize gülümseyerek alyansları çıkartırken aynı zamanda da açıklama yapıyordu.

“Bunlar ince olanlar. En uygun olanları burada. Bunlar da düz sade olanlar, bunlar ise süslü ve taşlı olanlar. Biraz daha pahalıdır yalnız.”

Adamın bakışları bizi bulunca Cihangir’i kolundan tutarak geriye çektim.

“Bak, buna gerek yok gerçekten. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Kaşlarını çatarak eliyle bileğimdeki kızarıklığı acımasından korkar gibi hafifçe okşadı.

“Belli oluyor nasıl başa çıktığın. O şerefsiz seni yalnız zannederse daha da çok üstüne gelecektir. Bir daha buna izin veremem. Hem madem nişanlı olarak biliyor parmağında yüzük olması lazım.”

Derin bir iç çektim. Ben değersiz bir halka takmak istemiyordum. Denemiştım, olmuyordu. Hem bir alyans mı bağlardı insanları birbirine? İki halkanın parmaktaki yeri ne kadar önemliydi? Ben onu daha önemli bir yere koymuştum bile. Peki, benim yerim neresiydi?

“Ama bu hep böyle devam edemez.”

Kaşları havalanırken sorgulayan bir havası vardı.

“Gittiği yere kadar ama eğer sen kısmetim kapanır diyorsan o ayrı.”

Ters bir bakış attım.

“Hayatımda kimseyi istemiyorum.”

Gözleri kısılırken dikkatle beni izliyordu. Daha fazla buna izin vermeyerek tezgâha yöneldim. Aslına bakarsanız istediğim biri vardı da o beni istemiyordu. Onun dışında da önemli değildi zaten.

Tezgâha dayanmış alyanslara bakarken Cihangir de başımda bekliyordu. Sıkılmış olmalı ki mırıldandı. “Seç artık birini. Daha ne kadar bekleyeceğiz?”

Seç demesi kolaydı da alması zordu işte. İkinci kez parmağıma bir yüzük girecekti ve yine istediğim şekilde, mutlu bir hâlde olmuyordu. Derin bir nefes alarak elimi kaldırıp ince olanlardan, sade bir yüzük aldım.

“Bu olsun.”

Cihangir parmaklarım arasında duran yüzüğü kavradığında biraz inceleyip başını olumsuz anlamda salladı.

“Saçmalama İnci. Bu çok ince ve kenarları parmağını keser.”

Umursamazca dudak büktüm. Fark etmezdi ki nasıl olduğu.

“Pahalı bir şey istemiyorum. Bu yeterli. Önemli olan simgesi.”

Yüzüğü yerine koyup dikkatlice alyansları incelemeye başladı. “Tamam, ben hallederim.” Kalın ama sade bir alyansa parmakları gittiğinde kavrayıp bana uzattı. “Bunu dene bakalım.”

Parmağıma tam olan yüzük sade ama şık duruyordu. Cihangir’in zevki hoşuma gitmişti. Zaten öyle taşlı bir şey istemiyordum. Çok sevmezdim de. Daha öncesinde kocaman bir tektaş ve

alyans vardı parmağımda ama mutlu değildim. O yüzden yüzüğü taş, parası çok da önemli değildi.

“Çok güzel.” Yüzümdeki gülümsemeyle her şeye rağmen çocuk gibi mutluydum. Ben de parmağımdaki alyansın eşini çıkarıp onun parmağına taktım. Ne hoş durmuştu. Ben takmıştım ya on-dandı tabii. “Yakıştı.”

Benim neşeli çıkan sesime karşın onun kaşları çatık parmağına bakarken homurdandı.

“Ben de mi takacağım?”

Gözlerimi devirdim.

“Takacaksın tabii. Tek başıma nişanlanmadım herhâlde.”

Elindeki yüzüğü inceleyip çıkartarak tezgâha bıraktı.

“Ben bunu takamam. Alışık değilim bir kere. Hem sende olması yeterli.”

Moralim bozulurken suratım asılarak ben de parmağımdaki yüzüğü çıkartıp tezgâha bıraktım. Alışık olmak neydi? Kim alışık olarak parmağına alyans takıyordu ki? Beni mi iğneliyordu yine? Önceden alışıksın mı demek istiyordu? Yoksa ne manası vardı ki dediklerinin?

“Sen istemiyorsan ben de istemiyorum.”

Kuyumcunun kapısına doğru ilerlediğimde kolumdan yakaladı. Tekrar tezgâha götürerek yüzüğü eline aldı.

“Tak şunu başımın belası. Bak ben de takacağım.”

Gülümseyerek parmağımı uzattığımda yüzüğü taktı. Kendisininkini de takmasıyla tezgâhın arkasındaki adam garip bakışlarla bize bakıyordu.

“Uzun zamandır böyle bir çift görmemiştim. Hem birbirinizi düşünüp hem de sürekli didişiyorsunuz. Genelde çiftler kendi çı-

karlarını düşünür burada. Erkek cebini, kadın da takacağı en pahalı şeyi. Bence ne olursa olsun kaybetmeyin birbirinizi.”

Dışarıdan bakınca gerçekten çift gibi mi görünüyorduk? Evet, tek takıldığım kısım burasıydı çünkü biz çift bile değildik. Olsak güzel olmaz mıydı? Adamın söyledikleriyle kızaran yüzümü saklamak için bakışlarımı yüzüğüme düşürdüm. Ben daha onu kazanamamıştım ki kaybedeyim.

Geçen dakikaların ardından ödeme yapmak için cüzdanından kartını çıkartan Cihangir’le yine kolunu kavradım. Tabii ki de ona ödetmeyecektim.

“Ben yüzüğümün parasını öderim.”

Alayla tek kaşını kaldırdı. “Alman usulü yapalım diyorsun yani.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Evet... Ne olmuş?”

Yani olamaz mıydı? Sonuçta bu benim yüzüğümdü.

Muzip bir bakış vardı üzerinde. Bedenini tam bana doğru çevirdi. “Ben de senin gibi zengin bir kızdan hepsini ödemesi için bir teklif bekliyordum.”

Mahcup bir ifadeyle bakıyordum. “Artık o kadar zengin değilim. Kartım da yok.”

Küçük bir tebessüm etmesinin ardından kartı adama uzattı. Kuyumcu işlemleri hallederken tekrar bakışları beni buldu.

“Senin için üzüldüm doğrusu. Bir anda o zenginlikten soyutlanmak zor olmuş olmalı.” Belli ki hâlinden hoşnuttu. Hatta çok eğleniyor gibiydi.

Sinirli bir bakış attım. “Benimle uğraşmaktan sıkılmadın mı?”

Başını iki yana salladı. “Peki ya sen? Sana ödetirim mi sandın?”

“Sana daha fazla yük olmak istemiyorum.”

Aramıza giren kuyumcunun uzattığı kartını alan Cihangir’le teşekkür edip çıktık. Yolda ağır adımlarımız bizi kliniğe götürürken bakışlarım yüzüğümdeydi.

“Sen bana yük değilsin İnci.”

Cihangir’in sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Gözlerinin en içine baktım beni anlaması için.

“Son konuşmamızdan sonra bu söylediğin inandırıcı gelmiyor.”

Tam kliniğin önüne geldiğimizde kolumdan tutarak beni kendine çevirdi.

“Sadece zarar görmeni istemiyorum. Neden anlamıyorsun?”

Alayla gülümsedim. Ne kadar da düşünceliydi. Gerçekten düşünceliydi ama bu yaptığı da kalbime bencillik gibi geliyordu.

“Bak böyle de zarar görüyorum.”

Fısıltı gibi çıkan sesimle bana doğru bir adım daha attı. Kliniğin kapısını açan Giray bizi camdan görmüş olmalıydı ve yine yanlış zamanlama yapmıştı.

“Sonunda geldiniz. İçeride hasta var, seni bekliyorlar İnci.”

İçeri girdiğimde küçük bir kedi beni karşılarken hemen önlüğümü giyerek onu muayene odasına aldım. Göz ucuyla cam bölmeden Cihangir’e baktığımda Giray’la hâlâ dışarıda konuşuyorlardı. Yusuf’un da yardımıyla küçük kediye muayene etmemin ardından birkaç ilaç vererek yolcu ettim. O esnada Giray gülerek içeri girdi.

“Hadi yenge...” Devam edemedi duraksarken tedirgin bir bakış attı bana. “Yani İnci diyecektim.”

Onun bu hâli, beni mahcup etti. O günkü çıkışımdan dolayı bana yenge demeye bile korkuyordu. Hemen arkasından içeriye giren Cihangir’e imalı bir bakış atıp Giray’a tebessüm ettim.

“Kusura bakma Giray o gün uyuz bir adama sinirlenmiştim ve sen çıktın karşıma. Sen de nasıplendin.”

Giray’ın yeşil gözleri sevimli bir hâl alırken gülümsedi. Cihangir ise uyuz dediğim için ters bakışlar atıyordu bana.

“Sorun değil. İşin bittiyse gidiyoruz.”

Giray’ın ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordum.

“Nereye?”

Çenesiyle yüzük olan elimi işaret etti. “Yüzükler takıldığına göre bunu kutlamamız gerekiyor.”

Gözlerimi devirdim. Giray bu durumu biraz fazla ciddiye alıyordu.

“Sence gerçek olmayan bir şey için buna gerek var mı?”

Cihangir’e göz ucuyla baktığımda o da ifadesiz bir şekilde beni izliyordu. Böyle zamanlarda anca susmayı biliyordu zaten.

“Hadi ama oyunbozanlık yapma. Hem senin kıvırcık da gelir biraz kafa dağıtırız.”

Dudaklarım kıvrıldı. Anlaşılan bizim sarı komutan kıvırcığını görmeye bahane arıyordu.

“Pekâlâ.”

Birlikte gittiğimiz restoranda otururken kısa bir süre sonra Burçak da geldi.

“Selam.”

Onun neşeli sesiyle hepimiz gülümserken Giray yanındaki sandalyeyi geriye çekti.

“Gel kıvırcık. Sana sandalye ayırttım.”

Burçak kaşları havada Giray’ın yanındaki sandalyeye oturdu.

“Ne kadar da düşüncelisin sarı.”

Hep beraber gülerken keyifli bir yemek yedik. Tabii bu gülücüklerin sebebi Giray ve Burçak’tı. Giray’ın sürekli Burçak’la uğraşması dikkatimi çekmeye başlamıştı. İyiden iyiye yazıyordu arkadaşşıma. Giray yemek boyunca bütün olanları Burçak’a anlatırken o ise yaşananları ağzı açık dinlemişti. Tabii bir de Giray’ın ilgi çekici anlatımı vardı. Ben bile arada yaşadığım şeyi dinlerken bulmuştum kendimi. Hatta anlattığı gibi mi yaşamıştım ondan da şüpheliydim ama neyse.

“Bence şikâyetçi olmalısın, fazla oldu o hasta manyak.”

Burçak’ın dedikleriyle iştahım kaçarken çatalımı bıraktım.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Burçak arkasına yaslanarak bakışlarını anlık da olsa Cihangir’e çevirdi.

“Allah’tan Yusuf, Cihangir’i aramış. Bu yüzük iyi oldu sana. Bir daha bulaşmaz.”

Bundan umutlu değildim. Nedense bir karamsarlık çökmüştü üstüme. “İnşallah.” diyerek derin bir iç çektim.

“Bence temkinli olmakta fayda var. Eminim hırslanacaktır.”

Giray’ın söyledikleri daha da canımı sıktı. Umarım dediği gibi olmazdı.

“O it bir daha yaklaşırsa onu pişman ederim.”

Cihangir, kaşları çatık sert bir ifadeyle konuşurken yapacaklarından şüphem yoktu. Buruk bir tebessüm gönderdim ona. Bakışlarım masada duran eline düştüğünde, parmağındaki alyansta takılı kaldım. Uzun uzun baktım. Ne kadar da emanet duruyordu? Niye böyle duruyordu ki?

Karşılaştırmak istercesine kendi yüzüğüme çevirdim bakışlarımı. Diğer elimle yüzüğüme dokundum. Benimki de emanet

duruyordu. Yine olmamıştı işte, başaramamıştım. Derin bir nefes alıp ayaklandım. Bana dönen bakışlara küçük bir tebessüm gönderdim.

“Lavaboya gidip geliyorum.”

Çabucak yanlarından ayrılmamla lavaboya girdiğimde kendimi kabinlerden boş olan birine attım. Klozetin kapağını kapatıp üzerine peçete sererek oturdum. Ne yapıyordum ben böyle? İkinci kez beni sevmeyen bir adamın yüzüğünü takmıştım parmağıma. Ben bir şeyler hissetsem de ne anlamı vardı ki? O bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Tek yaptığı beni korumaktı. Ben ise ona zorla yüzük taktırmıştım. Şimdi ne farkı kalmıştı benim önceki hâlimden? Ben niye bu kadar aptal olmuşum?

Gözümünden akan yaşı elimin tersiyle sildim. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum sanki ama bu daha çok canımı yakıyordu. Hislerime engel olamıyordum ve daha da büyüyüp karşılık bulamamak... İşte bunu kaldırabilir miydim bilmiyorum. Onun her hareketi ilgimi çekmeye başlamıştı ama o akli başında ve olgun bir erkekti. Kalpten önce mantık çerçevesinde düşünüyor. Zaten kalbiyle düşünmediğine göre de bir şey hissetmiyordu. Neden benim gibi bir çocukla ilgilenecekti ki?

Moralim bozuk tuvaletten çıkıp lavaboya ilerledim. Elimi yüzümü yıkadım. Peçete alarak yüzümü kuruladım. Akan makyajımı da toparlamayı ihmal etmedim. Biraz daha iyi olduğumu düşünerek çıkmaya karar verdim. Çok oyalanmıştım ve Burçak birazdan basabilirdi tuvaleti. Kapıdan çıktığımda koridorun başında ellerini göğsünde birleştirmiş, duvara yaslanarak duran Cihangir'i görmeyi beklemiyordum. Başını kaldırdığında göz göze geldik. Birkaç adımda yanındaydım.

“Cihangir?”

Üzerimdeki bakışlarına anlam verememiştim.

“Biraz daha çıkmasaydın ben geliyordum.”

Kaşlarım havalandı birden.

“Bir de dakika tuttum de tam olsun.”

Gayet ciddi duruyordu. Beni şaşırtacak kadar.

“Aslına bakarsan on üç dakikadır içeridesin ve sen girip çıkana kadar üç kişi çıktı. Bir kişi de içeri girdi. İki dakika daha gelmeseydin giriyordum.”

Ağzım açık onu dinlerken beni kandırmadığı yüzündeki ciddi ifadeden belli oluyordu.

“Oha...” Çekingen bir bakış atarak toparladım. “Yani biraz abartmıyor musun?”

Omuz silkerek kollarını çözdü.

“Belki de. Mesleki deformasyon işte.”

İkimiz de masaya ilerlerken Burçak ve Giray’ı göremeyince tekrar yanımdaki adama döndüm. “Bizimkiler nerede?”

Elinde geç de olsa fark ettiğim çantamı bana uzattı. “Burçak’ın acil gitmesi gerektiği için Giray’la çıktılar. Biz de gidelim artık.”

Arabayı Giray aldığı için taksiyle gitmek en mantıklısıydı. Restoranın önünde sağıma soluma bakarak taksi ararken Cihangir’in seslenmesiyle ona döndüm.

“Biraz yürüyelim mi? Sonra ben seni bırakırım eve.”

Küçük bir tebessüm sundum. Sesim mırıltıdan farksızdı.

“Tamam.”

İkimiz birlikte yürürken ne ben ne de o konuşuyordu. Sessizliğe bürünmüştük âdeta. Hadi benim sebepim belliydi de onunki neydi? Bir süre sonra ise ilk konuşan o oldu.

“Neyin var İnci?”

Daldığım düşüncelerden sesiyle kendime gelirken bakışlarım anlık onu buldu.

“Nasıl, anlamadım?”

Merakla yüzümü inceliyordu. “Yemeğe kadar her şey normaldi. Ama sonra her ne olduysa moralin bozuldu, keyfin kaçtı.”

Bu kadar dikkatli olmak zorunda mıydı? Hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Bu da mı mesleki deformasyondur acaba?

“Ha... Yok... Yani sana öyle gelmiş. İyiyim ben.”

Tatmin olmamış olacak ki beni durdurup kendine çevirdi. Eli çenesinde düşünceli duruyordu.

“Beni kandırmak için daha iyi yalan söylemen gerekiyor.”

Gözlerimi gözlerine dikip gülümsedim.

“Oysaki iyi bir yalancı olduğumu sanıyordum.”

Onun dudakları da yukarı kıvrıldı. Ellerini ceplerine soktuğunda bakışları üzerimdeydi.

“Anlatmayacak mısın?”

Derin bir iç çekerek tekrar önüme döndüm. Kaldırım taşlarını takip ederek yürüyordum.

“Bugün yine bir sürü şey yaşadım ve sen yine benimle uğraşmak zorunda kaldın.” Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Konuşmak giderek zor olmaya başlamıştı. “Ben o gün sana haksızlık ettim Cihangir. Sen korkak ve bencil değilsin. Özür dilerim.”

Başım önümde yürümeye devam ediyordum. Yüzüne bakmak istemiyordum. Cihangir de adımlarını bana uydurmuş elleri cebinde beni takip ediyordu.

“Önemli değil. O gün sana kızmadım. Daha çok kendime kızdım. Sanırım kırdım seni. Buna hakkım yoktu.”

İçimi acıtan bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Kırmıştı evet ama benim de alınmaya hakkım yoktu. Yine de alınmıştım. Alınmak istemiştik belki de.

“Hayır. Sen haklıydın. Baksana küçük bir çocuk gibi davranıyorum. Başım sürekli belada,” Adımlarımı biraz hızlandırarak önüne geçtim. “Yüzüğü takmak zorunda değilsin. Biliyorum ısrarım aptalcaydı. Şimdilik ben taksam da yeter,” Zor da olsa yutkundum. “Olaylar kapanınca da ayrıldık falan deriz işte. Böylece konu kapanır.”

Gözlerimin içine derin bir şekilde uzun uzun baktı. Kalbimdeki sızıyı da görüyor musun Cihangir? İtiraz etmeni isteyen bakışlarımı, aptalca çırpınan kalbimi de görüyor musun?

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun İnci?”

Dudaklarından dökülenlerle hafif başımı eğdim.

“Evet. Farklı düşünmem için bir sebep mi var?”

Şimdi de ben derin derin bakıyordum gözlerine. Söylesene be adam. Var de... Çıkaramam, senden hoşlanıyorum de. Ne bileyim, en azından parmağımda güzel durdu de...

“Haklısın. Bu durumu fazla uzatmanın anlamı yok.”

Dudaklarından dökülen her kelimeyle canım biraz daha yarken az ileriden gelen taksi gözüme çarptı. Bize yaklaşırken elimle durdurdum.

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten. Ben artık eve gitsem iyi olacak. Bugün için teşekkürler.”

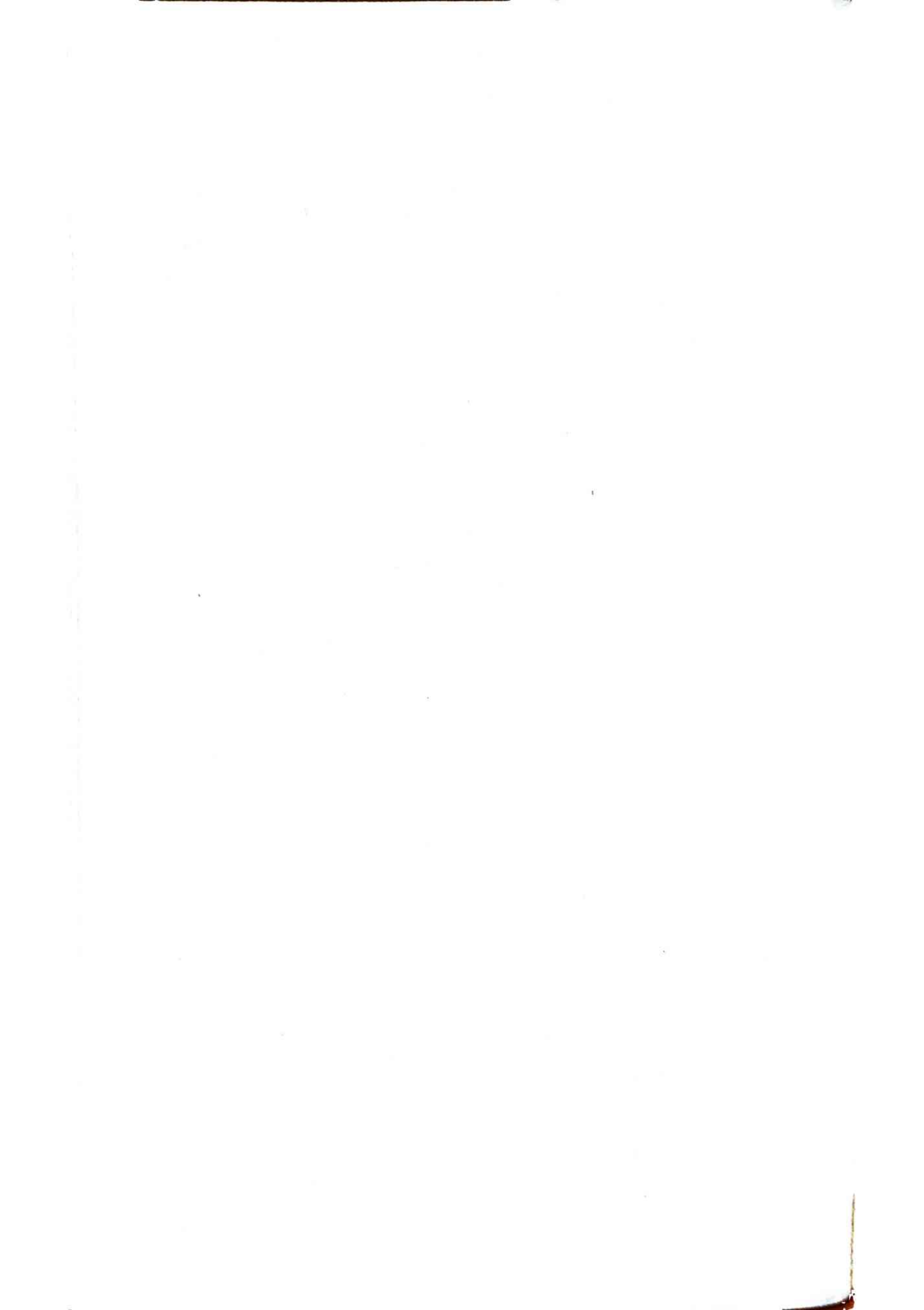
Önce bekleyen taksiye sonra da bana baktı ama ben ona bakmadım. Dolan gözlerimi görsün istemedim.

“Önemli değil. İyi akşamlar.”

Donuk sesi kulaklarımda yankılanırken taksiye binmişim bile. Kendimi toparlayıp son bir bakış attım. Yüzümde sahte bir gülümseme vardı.

“İyi akşamlar.”

Taksinin hareket etmesi üzerine uzaklaştım ondan. Arkama bakmak istiyordum ama yapamadım. Şoföre adresi söyleyip sessizliğe gömüldüm. Arkama yaslanırken bir elim diğer elimdeki yüzükle oynuyordu. Ne de güzel yakışmıştı parmağıma. Fakat çok bağlanmayacaktım. Nasıl olsa kısa süre sonra o da çıkacaktı parmağımdan. Tıpkı bir önceki gibi. Tek fark bu sefer kalbimden de bir şeyler sökülecekti.

5. BÖLÜM

KIZIL CADİ

Cihangir'den...

Bazen hayatınız zor geçer. Çocukluğunuzdan beri yaşamak zorunda olduğunuz şeyler vardır. Küçük bedeniniz kaldırmakta zorlansa da başka çaresi olmayınca kabullenir. Ben asker çocuğuydum. Annem de babam da subaydı. Fazla yanımda olmazlardı ama yanımda olduklarında da dünyanın en mutlu çocuğu ben olurdum. Yine de beni yalnız bırakmamak için ellerinden geleni yaparlardı. İkisi de mesleğini çok seviyordu. Biliyordum çünkü bana da bu sevgiyi onlar aşılarmıştı. Babam annemi bu meslekte bulup sevmişti. Fakat ne yazık ki ömürleri o kadar uzun olmadı. Yedi yaşında kaybettim onları.

Sonrasında ise ömrüm yurtlarda geçti. Ortaokul sonrası askerî lise sonra kara harp okulu... Tek bildiğim ailemin izinden giderek en iyisi olmaktı. Öyle de oldu. Her bölümü üstün başarıyla tamamladım. Göreve başladığımda ise başarılarıma yenilerini kattım. Bir süre önce, aldığım eğitimlerle de bordo bereli oldum.

Hatta görevim daha da derindi artık. Özel kurulan bir birliktik biz. Fakat sayılı kişi bilirdi bunu. Tam olarak mesleğine âşık bir adamdım ben. Şimdi ülkem için canımı vermem gerekse tereddüt etmeden yapardım. Bayrağım her şeyin üstündeydi benim için.

Geri kalan hayatım ise oldukça sadeydi. Görevlerimde yaşadığım aksiyon bana yetiyordu doğrusu. Fazlasına ihtiyacım yoktu. Ta ki görev için gittiğim İstanbul dönüşünde havalimanında karşıma çıkan sarışına kadar. Ben bu kadar gözlerinde kaybolabileceğim bir okyanus mavisi görmemiştim. Öyle hırçın bakıyordu ki bazen onu izlemekten kendimi alamıyordum. Bazen de öyle dingin, öyle huzur veriyordu ki bakışları işte o gözlerde kaybolmak istiyordum.

Kaçarak arkama saklanmış sonra da fırçalamıştı beni. Bu arada beni fırçalayabilen hatta bunu defalarca yapan tek kadındı kendisi.

Uçakta uyurken kimliğini alıp inceletmek hiç zor olmamıştı. Yanımda uyuduğu sırada bir süre onu izlemekten alamamıştım kendimi. Hatta uykusu o kadar ağırdı ki omzuma düşen başından bile haberi olmamıştı.

Zaten internette adını bile yazsanız bir sürü bilgi çıkıyordu hakkında. Tabii kaçak olması sebebiyle daha derin bir araştırma yapmıştım. Ama en önemlisi de nişanlı bir kızdı İnci. Bunu bilmek ne yalan söyleyeyim çok da hoşuma gitmemişti. Hatta sırf bu yüzden omzumdan çektiğim başını tekrar yaslamıştım koltuğa.

Ne güzel ismi vardı. İnci... Tam onun üstüne oturan bir isim seçmişti ailesi. İnci gibi parlıyordu. Bulunması zor, kıymetli. Yanımda müzik dinlerken uyuyakalmıştı. O kadar masum duruyordu ki. Fakat nişanlısından kaçması, hele de uzak bir şehre gitmesi merak uyandırıyordu doğrusu. Yine de tehlike arz etmemesiyle onu unutarak işime geri döndüm.

Nitekim bu çok da uzun sürmedi. Boynuma atladığı gün kadar şaşırıp kaldığım başka bir zamanı hatırlamıyorum. Sadece ben de değil, bütün askerler benimle aynı şaşkınlığı yaşıyordu. Özellikle de Giray... Benim gibi disiplinli sert bir adam için farklı bir durumdu. Bir de komutan olunca erlerinin yanında sert görünmen gerekirdi. Ya arabada söyledikleri... Giray hâlâ arada benimle dalgasını geçiyordu.

Peki ya başının beladan kurtulmayışı... Nerede tehlike var küçük hanım orada bitiyordu. Onu teröristlerin elinde gördüğümde hainlere duyduğum kin ve nefret biraz daha arttı. Bilmeden karşılaşmıştık yine. O şerefsizin elinde kızarmış yanağı ve patlayan dudayıyla yaprak gibi titriyordu. İşte o an onun için oradaki herkesi yakardım. Yaktım da... Geriye kimse kalmadı.

İlk defa o gün sızladı benim kalbim. İlk defa o gün korktum ona bir zarar gelecek diye.

O şerefsizlerin elinden kurtardığımızda sığınmıştı kollarıma. Şoktan uzun bir süre çıkamamıştı. O kadar masum o kadar temizdi ki kaldıramamıştı yaşadıklarını. Kucağıma aldığımda tüy kadar hafifti. Eğitimlerde taşıdığım çanta bile daha ağırdı ondan.

Ve o gece... Elimi tutup gitme dediği an farklı bir şey hissettim kalbimde. Elim saçlarına giderken çok zor geldi. Nasırlı ellerim silahtan başka bir şey bilmezken onun pamuk gibi olan ipek saçlarını sevmişti. Uyuduğunda bir süre yine haddim olmayarak onu izledim. O kadar güzeldi ki... Güzel ve nişanlı... Yani o zamanlar öyle sanıyordum.

Sonrasında ise hep bir şekilde kesişti yollarımız. Ondandır uzak durmak istesem de yapamıyordum bir türlü. O kadar güzeldi ki sadece benim de değil herkesin ilgisini çekiyordu. Benimle nişanlı olduğunu bilmeleri bile yetmiyordu uzak durmalarına. O Deniz şerefsizi hiç vakit kaybetmemişti asılmak için. Hâlâ aklıma gel-

dikçe sinirlerim bozuluyor. Hele o Doğan iti, onu öldürsem bir pislik daha temizlenirdi dünyadan. İnci'ye bir kez daha zarar verirse ona yapacaklarımın farkında bile değildi.

En kötüsü de en başta ben uzak duramıyordum ondan. Bir türlü frenleyemiyordum kendimi. Hakkım olmayarak yaklaşıyordum ona. Onu etkilediğimi biliyordum. Bende kaldığı gün daha iyi anlamıştım bunu. Hele bir de nişanlı olmadığını duymak nasıl rahatlatmıştı beni. Sevinmiş bile olabilirdim. Peki ben ne yaptım? Her şey güzel giderken ona gitmesini söyledim ama git derken bir yanımda gitme diyordu. Vazgeçme, savaş bizim için.

Fakat yine biliyordum ki er ya da geç gidecekti... Ne ben ona ne de o bana bağlanmalıydı.

Daldığım düşüncelerden kapı sesiyle kendime gelirken oturduğum kanepeden kalkıp kapıya yöneldim. Kontrol ederek açtığım da Giray içeri daldı. Gözlerimi devirerek homurdandım.

“Girebilirsin tabii.”

Beni duymazdan gelerek salona geçip kapalı olan ışığı açtı. Karanlıkta oturduğumun farkında bile değildim.

“Karanlıkta oturmaktan bıkmadın mı? Arada aç şu ışıkları.”

Koltuğa oturup bakışlarını bana çevirdi. Ben de onu taklit ederek karşısına oturdum.

“Sevmediğimi biliyorsun.”

Rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

“Ben biliyorum da nişanlın bilmiyor. Kız korkar bu karanlıkta.”

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Yine başlamıştı.

“Şundan vazgeç Giray. Biz nişanlı değiliz, yenge de deme kıza.”

Bakışlarındaki alayı saklama gereğinde bile bulunmadı.

“Neden yüzük taktın o zaman parmağına?”

Gözlerimi devirerek ben de arkama yaslandım.

“Bilmiyor gibi sorma. İnci’nin bir süre o yüzüğü takması gerekiyor.”

Bir kolunu koltuğa atarak başıyla elimi gösterdi.

“Ben onunkini sormuyorum ki. Senin parmağında neden yüzük var onu soruyorum?”

Giray’ın yapmaya çalıştığını anlarken gözlerim hızlıca parmağımdaki varlığını bile unuttuğum yüzüğe düştü. Hiç de rahatsız etmiyordu. Ah İnci... Sayende oluyordu bunlar. Hemen parmağımdaki yüzüğü çıkarıp sehpaye bıraktım.

“İnci’nin keçi inadı tutunca ben de takmak zorunda kaldım. Sonra da unutmuşum işte.”

Sırtarak gözlerimin içine bakıyordu.

“Ağabey sen kimi kandırıyorsun?”

Sinirle kaşlarım çatılırken Giray’a sert bir şekilde baktım.

“Derdin ne Giray? Ne söyleyeceksen açık ol.”

Ses tonumla Giray toparlanırken öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı.

“Ağabey seni en iyi tanıyanlardan biri benim. Neden yapıyorsun bunu? Sen istemeden bırak yüzük takmayı selam bile vermezsin. Hoşlanıyorsun o kızıdan görmüyor muyum sanıyorsun? Ben hiçbir kıza böyle baktığını ve en önemlisi de böylesi güldüğünü görmedim. Hadi onu geçtim görünen o ki İnci de senden hoşlanıyor. Yazık değil mi kıza? Sürekli iteliyorsun onu. Kız sana bir şeyler için adım atıyor sen evine git diyorsun. Derdin ne senin?”

Belki de gerçekleri duyuyor olmak daha da canımı sıktı. Git demiştim ama bu onun iyiliği içindi. Yarım bırakmamak, yarım kalmamak içindi.

“Her şeye karışmak zorunda mısın? Sana ne lan? İstediğim gibi davranırım.”

Ciddiyete bürünen bakışlarıyla dudaklarını araladı. Beni daha da öfkeliendirmeye niyetliydi.

“Hâlâ o kız değil mi? Aynısı olacak diye korkuyorsun. Bırakır gider sanıyorsun. Kaç yıl geçti be ağabey? Gençlikti o. Her kız aynı olacak diye bir şey yok ki.”

Sinirle ayağa kalkarken dayanamayıp bağırdım.

“Kes sesini Giray! Ulan sen araştırmadın mı bu kızı? Nişanlısından kaçıp gelmedi mi buraya? Üç gün sonra gitmeyecek mi sanıyorsun? Para içinde büyümüş, hiç tırnağı bile kırılmamış, ne isterse olmuş. Özlemeyecek mi sanıyorsun o hayatı? Ben ona bunların hiçbirini veremem. Aksine birkaç piç daha takılır peşine. Hadi onu geçtim. Söylesene görevdeyken nasıl koruyacağım onu? Benim nişanlım, sevdiğim kadın olduğunu bilseler akbaba gibi üşüşmezler mi? Ulan benim bugünüm yarınım belli mi? Gideceğim belki üç gün, belki bir ay, belki bir sene, belki de sonsuza kadar olmayacağım. Bekler mi sanıyorsun Giray? Daha önceki bekledi mi? Boşa umutlanmaya gerek yok.”

Öfkeyle odanın içinde gezinirken hararetli konuşuyordum. Başını yukarı kaldırmış dikkatle beni dinliyordu. Olumsuzca başını iki yana salladı.

“Sen söylemedin mi ayrılmışlar diye? Kız o hayatı elinin tersiyle itip buraya gelmiş. Neredeyse iki aydır burada. Gidecek olan çoktan giderdi. Hem de başına gelenlerden sonra. Ayrıca İnci güçlü bir kadın. Korur kendini. Böylesi bir kızı bulmuşken geçmişin acısını ondan çıkarma ve bir şans ver.”

Elimi kaldırarak parmağımı havada salladım.

“Sen kendi işine bak, karışma bana.”

Ayağa kalktığı anda burukça gülümseyip tam önümde durdu.

“Hani İnci sana korkak ve bencil demiş ya, bencil kısmına katılmasam da korkak olduğun konusunda çok haklı.”

Giray'ın son sözleriyle iyice gözlerim kararırken yumruğumu çenesine geçirdim. Sendelese de düşmedi. Bir eliyle çenesini kavrayıp tekrar gülümsedi.

“Sıkı vurdun ama yine de kıyamıyorsun.”

Hâlâ yüzüsüzce konuşurken homurdandım. “Defol git evine Giray,” Odadan çıkmasıyla arkasından bağırdım. “Çenene de buz koy.”

“Emredersiniz komutanım.”

En son kapının kapanma sesi duyulmuştu. Ağırlaşan bedenimi külçe gibi koltuğa bıraktım. Işıkları da açık bırakıp gitmişti. Sinir ediyordu beni. Ben korkak değildim. Hatta korkak olacak son insan bile değildim. Ama gerçekçi düşünüyordum. Hayal dünyasında gezip pembe gözlükler takmak yerine olabilecekleri söylemiştim. İnci buraya ait değildi ve illaki yuvasına dönmek isteyecekti. Ben çoktan ona bağlanmış olacaktım. O zaman kalbimin acısını kim dindirecekti?

Geçen iki günün ardından biricik badimle barışmış eski hâlimize tekrar dönmüştük. Benim bu hayatta sayılı dostum vardı ve bunların en kıymetlilerinden biri de Giray'dı. Kavga da etsek, birbirimize de girsek sırtımızı sadece birbirimize yaslardık. Şimdi daha çok hak veriyordum ona. İnci konusunda haklıydı. Herkes aynı olamazdı ve bir şans verebilirdik birbirimize.

Belki de İnci'den uzak olmak fikrimi değiştiriyordu. Farkında olmadan çoktan alışmış olma düşüncesi dahi deli ediyordu beni. Sesini arıyordu kulaklarım. Gözlerim gözlerini görmek istiyordu. Masum bakışlarına ihtiyacım vardı belki de. Ya da pembe dudaklarına yerleşen güzel kıvrımları özlemiştim, bilemiyorum.

Odamda oturmuş dosyaları incelerken bu ara aklım hep başka yerlerde geziyordu. Küçük bir sarışının beni getirdiği durumu hâlâ aklım almıyordu. Dudaklarım kıvrıldığında elimdeki dosyaları masaya fırlattım. Ah İnci... Bu kadarını yapmaya hakkın yoktu. Çalan kapı hemen yüzümdeki tebessümün yok olmasını sağlarken, Giray selam vererek içeri girdi.

“Komutanım.”

Elimle koltukları gösterdim.

“Gel Giray, otur.”

Ne kadar samimi olsak da askeriye farklı bir yer. Rütbe olarak ondan üstte olmam emir komuta zinciri sebebiyle daha resmî olmamıza neden oluyordu. Yine de arada kural ihlali yapmıyor değildik. Sonuç olarak o benim can dostumdu. Zaten genel anlamda tim olarak kendi aramızda rahat takılırdık. Fakat konu iş olduğunda hepimiz ciddi ve resmîydik. Masanın önündeki koltuğa oturup elindeki zarfı salladı.

“Geliyorsun değil mi?”

Yüzümü buruşturarak elindeki zarfa baktım.

“Başka bir şansım mı var?”

Gülümseyerek zarfı masaya bıraktı. Askeriyenin düzenlediği davetlerden bir tane daha... Pek sevmezdim bu davetleri. Ne kadar davet de olsa konu askeriye olunca rütbeler de ister istemez devreye giriyordu. Zaten kalabalık, gürültülü ortamlar da bana göre değildi. Fakat ne yazık ki davete katılmamak için önemli sebeplerin olması gerekiyordu. Bense bunların birçoğunu kullanmıştım. Giray bunu çok iyi biliyordu.

“Bu sefer gelmek zorundasın. Hem Gizem kesin seni bekliyordur.”

Giray sırtarak konuşurken biraz daha buruşmuştu suratım. Gizem işinde iyi olsa da özel hayatında sıkıntılı bir kadındı. Davetlerden biraz da onun yüzünden kaçıyordum.

“Hatırlatmasana Giray. Bıktım ondan kaçmaktan.”

Uzun zamandır benim peşimdeydi. Farklı mecralarda olduğumuz için ondan kaçmam kolaydı ama ne zaman bir davet olsa yanımda bitiyordu. Onun fazla rahat tavırlarıysa benim rahatsız olduğum tek konuydu.

“Ağabey kadın afet ama. Sen de ne istiyorsun anlamıyorum ki. Bir tarafta masum melek, diğer tarafta kızıl afet. Hem ne zamandır da peşinde.”

Gözlerim kısılrken ters bir bakış attım. İnci’yi onunla kıyaslaması bile yanlıştı.

“Yine dilin çok uzadı senin.”

“Tamam sustum. Ama bak bu sefer seni kurtaracak bir fikrim var benim.” Yine saçma bir öneride bulunacağını bilsem de yüzüne bakıp devamını bekledim. “İnci’yi de davet etsene. Yüzüğü de takarsın. Ona da nişanım diye tanıttın mı oldu bitti. Bir daha yaklaşmaz sana.”

İnci’yi görecektir olmak güzel olsa da fikir yersizdi.

“Saçmalama, İnci’yi böyle bir şey için kullanmam.”

Masada duran isimlikle oynarken devam etti.

“Ben sana kullan demiyorum ki, yardımını iste. Eminim sana yardım edecektir. Hem de seve seve.”

Giray’ın imalı bakışlarını görmezden geldim. Düşünceli bir şekilde çenemi okşarken gözlerim çoktan dalıp gitmişti. Üç gündür görmüyordum onu. Yine tatsız bir ayrılık yaşamıştık. Gözleri, saçları hiç aklımdan gitmiyordu. Birkaç kez dokunmuştum o ipek saçlarına. O kadar yumuşak o kadar güzeldi ki nasır tutmuş, silahtan başka bir şey bilmeyen ellerim pamuğa dokunmuştu sanki. Peki ya en ufak şeyde kızaran yanakları... Onun o utangaç hâlleri, yüzünü saklamaya çalışması. Pembe dudaklarını büzerek masmavi gözleriyle attığı masum bakışlar...

O bakıyordu ben kayboluyordum denizlerinde.

Ne ara bu hâle gelmiştim ben? Sert, disiplinli adam ne ara bir kadını bu kadar düşünür olmuştu? Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip serbest bıraktım.

“Bilmiyorum, bakarız. Sen yalnız mı gideceksin?”

Dudakları kıvrılmış, gözleri parlamıştı.

“Kıvırcığa söyledim kabul ederse onunla gideceğim.”

Giray’ın mutluluğu bana da bulaştı.

“Sen hoşlanıyor musun Burçak’tan? Kızın peşinden ayrılmıyorsun da.”

Sıkıntılı bir şekilde önündeki kâğıtlarla oynarken gözlerime bakamadı. Belli ki bizimki çoktan yakmıştı abayı.

“Ben hoşlanıyorum da onun benden hoşlandığı söylenemez. Zor bir kadın.”

Gülerek ellerimi masaya koydum.

“Sıkma lan canını. Zor olmasa ne kıymeti kalırdı.”

Buruk bir tebessümle başını kaldırıp yüzüme baktı.

“Doğru. Hem belki de kabul eder ve birlikte gideriz.”

Ayağa kalkarken gitmek için hareketlendi.

“Bana müsaade yüzbaşım görev beni bekler.”

Verdiği asker selamıyla odadan çıkması üzerine gülümsedim. İnşallah Burçak onu reddetmezdi. Kardeşimin mutlu olmasını istiyordum. Derin bir nefes alıp masada duran telefonuma uzandım. Rehber girildiğinde aradığım ismin üzerine geldim. Ne kadar İnci’yi aramak istesem de vazgeçip kapattım. Ne diyecektim ki şimdi ona? Arasam bile telefonumu açmazdı herhâlde. O gün taksiye binip giderken içimden en çok kendime saydırmıştım. Hele de gözlerindeki hayal kırıklığını görmek beni de yıkmıştı.

Ama böyle olması beni yarım bırakmaz, onu da daha fazla tehlikeye sokmazdı.

Tekrar önümdeki dosyalara odaklandım. İşlerimin bitmesiyle arkama yaslanırken mesainin de bitmiş olduğunu fark ettim. Elim gömleğimin cebinde duran yüzüğe giderken çıkararak ilk defa görüyormuşçasına incelenmeye başladım. İlk defa bir kadın sayesinde parmağıma yüzük takmıştım. Giray uyarana kadar rahatsız bile etmemişti beni. Hele bir de onun ince narin parmaklarındaki yüzüğün eşini kendi parmağımda taşıyor olmak neden rahatsız edecekti ki?

Şu hâle bak!

Ben uzak durmak için çabalarken az daha kız parmağıma yüzük taktı diye bayram edeceğim. Ama hep o sarışının suçuydu bunlar. Her fırsatta kollarıma atılmasa aklımı almayacaktı. Yine de bu durumdan şikâyetçi değildim. İlk defa bir kadın ben yaralandığımda bu kadar endişeye düşmüş görür görmez bana sarılmıştı. Çok güzel kokuyordu. Bu kadar güzel koktuğunu bilse hiçbir adama yaklaştırmaz, kokusunu kimseyle paylaşmazdı.

Başımı iki yana sallayıp yüzüğü tekrar cebime koydum. Gözüm masanın üzerinde duran telefona takıldı yine. Elim tekrar telefona giderken istemsizce aynı ismin üzerine geldim. Bu sefer vakit kaybetmeden arama tuşuna bastım. Yoksa yine vazgeçebilirdim. Üçüncü çalışta açılan telefonumla onun hasret kalınası sesi kulaklarımda yankılandı.

“Cihangir...”

Derin bir nefes aldım.

“İnci, nasılsın?”

Hafif şaşkın gelen sesini toparlamış olacak ki tekrar konuştu.

“Ben iyiyim. Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?”

Benim normal bir sebeple aramamı beklemiyordu doğal olarak. Ona hak veriyordum.

“Yolunda...” Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Ne için aradığımı söyleyemiyordum. Küçük nefeslerle konuşmamı beklerken onu saatlerce dinleyebilirdim. “İnci ben seni bir şey için aramıştım. Yani bir şey isteyecektim.”

Sabırsız sesi meraklıydı.

“Söylesene Cihan, ne oldu?”

İşte yine yapmıştı. Bana Cihan demişti. O kadar güzel söylüyordu ki adımı. Ben ismimin bu kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Ya da onun dudaklarına yakışıyordu. En önemlisi de farkında olmadan bana hep annemi hatırlatıyordu.

“Yarın akşam bir davet var ve bana eşlik edersen çok sevinirim.”

Bir süre sessizliğin ardından sesi geldi.

“Şey... Eşlik etmem gerekiyorsa yani...”

Dengesiz tavırlarım onu arada bırakırken açıklama yaptım. “İnci... Başımın belası bir kadın var. Muhtemelen davete o da gelecek. Yani benimle gelir ve nişanlı oyunumuza devam edersen çok iyi olur.” Cevap beklesem de bir süre gelmedi.

“İnci!”

Kısık sesi kendi kendine mırıldanır gibiydi.

“Ha yani... onun için.”

Dişlerimi sıkarken bir kez daha küfrettim kendime. Kaş yapayım derken göz çıkartıyordum.

“Gelmek istemezsen sorun değil.”

Kulaklarıma çarpan gülümsemesi fazla sahteydi.

“Senin de hayranların çok anlaşılan yüzbaşı.”

Şimdi sesi daha iyiydi. Gülümsedim fakat benimki de gerçeklikten uzaktı. Çünkü dudaklarımdan dökülenler hoşuma gitmiyordu.

“Emin ol seninkiler kadar yok.”

Kızmış olacak ki yine homurdanmaya başladı.

“Uyuz adam, ukala...”

Dudaklarım kıvrılırken onu duysam da duymazdan geldim.

“Bir şey mi dedin İnci?”

Hemen toparladı.

“Ha yok. Ben gelirim diyordum. Sonuçta sen bana çok yardımcı oldun. Ben de sana yardım ederim. Ne olacak ki?”

Onu tekrar göreceğ olmanın rahatlığı kaplamıştı içimi.

“Teşekkürler İnci. Yarın akşam sekizde alırım seni.”

Konuşmayı sonlandıracağım sırada engel oldu.

“Dur... Nasıl bir davet bu? Ne giymem gerekiyor?”

“Şık ve yarı resmî desem yardımcı olur mu?”

“Görev anlaşılmıştır komutanım. Yarın akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapatmamla dudaklarımda şekillenen aptal gülümsemeyi bir süre daha taşıyacaktım anlaşılan ve bunun sebebi beni korkutuyordu.

İnci'den...

Bugün öğleden beri Burçak'la hazırlanmaya çalışıyorduk. O hastaneden izin almış ben de kliniği Yusuf'a emanet etmiştim. Kuaförde geçen saatlerimizin ardından uzun zamandır kendime bu kadar bakım yaptırmadığımı fark ettim. Ben, en fazla üç günde bir soluğu kuaförde alan kız, gelin görün ki burada evrim geçiriyordum. Burası beni başka biri hâline getirmişti ve giderek bu duruma alışmaya başlamıştım. Burçak'ı ise hiç sormayın. Doktor olduğundan beri kuaförün yolunu unutmuştu zavallı. Bu parasız-

lıktan değil, vakit bulamamaktandı. Bazen hastanenin bahçesine kamp kursa daha kolay olacağını düşünüyordum.

Eve geldiğimizde ikimiz de elbiselerimizi giymek için odalarımıza geçtik. Burçak kalın askılı, göğüs dekolteli, kloş model, kırmızı bir elbise seçerken ben koyu lacivert üzeri minik taşlarla süslü, balık model, ince askılı bir elbise seçtim. İkimiz de odalarımızdan çıktığımızda birbirimize baktık. Burçak'ın ten rengiyle elbisesi uyum içinde duruyordu. Eteği dizlerinin biraz üzerinde olsa da abartılı değildi. Makyajı yerinde ve hoş duruyordu. Saçlarıysa onu herkesten ayıran en önemli özellikti. Önleri toplamış olsa da her yerden kıvrır kıvrır dökülüyordu. Ben dumanlı bir makyaj yaptırarak gözlerimi ortaya çıkarmıştım. Saçlarımı sırt dekolteli elbisemden dolayı doğal dalgalarla açık bıraktım. Herhangi bir takıya ihtiyaç duymadım. Göze çarpan tek şey parmağımdaki alyanstı.

Kısa bir bekleyişin ardından zil çaldı. Kapıya yakın olan Burçak giderek kapıyı açtı.

Islık çalarak içeri giren Giray'a gülümsemeden edemedim. Burçak galiba Giray'ın başını döndürüyordu.

"Kıvırcık sen ne olmuşsun böyle? Bu kadar güzel olman benim başımı derde sokar."

Gözlerini deviren Burçak belli etmese de bu durum hoşuna gitmiş görünüyordu.

"İltifatın bile kötü Giray."

Yani bilemiyorum... Gitmemiş de olabilirdi. Duygularını saklamak konusunda benden daha başarılıydı sonuçta. Burçak'a aldırmadan bana dönen Giray göz kırptı.

"Yengem efsanesin."

Aslında kendisi de fazlasıyla yakışıklı görünüyordu. Üzerindeki resmî üniforması, kısa olmasına rağmen özenle yapıldığı belli olan sarı saçları, parıltılı bakışlara sahip ilgi çeken yeşil gözleri,

abartılı olmasa da kalıplı vücudu göz alıcı duruyordu. Ben de bunu dillendirmekten çekinmedim.

“Çok yakışıklısın Giray.”

Gülerek söylediğim sözler üzerine kaşlarını kaldırıp Burçak’a beni işaret etti.

“Azıcık yengem gibi olsan ya kıvrıcık. Bak ağzından bal damlıyor.”

Burçak umursamazca omuz silkti.

“Ne yapayım yani, yalan mı söyleyeyim?”

Giray bozulurken Burçak’ın şaka yaptığını biliyordum. Onların bu hâline kıkırdarken bir anda kapıda beliren adamla göz göze gelmek gülümsememin yüzümde donmasına sebep oldu. Resmî kıyafetiyle karşımda dikilmiş dururken onu hayranlıkla izliyordum.

“Biz iniyoruz, orada görüşürüz.”

Burçak’ı duymuş ama cevap verememiştim. Zaten onlar da umursamadan çıkmışlardı.

Ne kadar da yakışıklı olmuştu. Onu daha önce formasıyla görmüştüm, lakin bu şekilde resmî üniformayla ilk kez görüyordum. Böyle daha da karizmatik olmuştu. Geniş omuzlarının üzerine tam oturan ceketi o kadar iyi taşıyordu ki... Peki ya omzunda taşıdığı yıldızlar... mini bir galaksi gibiydi. İhtişamı ise göz dolduruyordu.

Her zamanki gibi yeni tıraş olmuştu. Saçları kısaydı ama yakışırıyordu ona. Üst kısımları biraz daha uzundu zaten. Ya gözleri... öyle içten bakıyordu ki bana. Bedenimde gezen bakışları gözlerimde takılı kalmıştı. Ne konuşabiliyor ne de harekete geçiyorduk.

Ah be yüzbaşım... Korkuyorum sana yaklaşmaya. Beni istemediğini bile bile seni böyle görmek, bu şekilde karşımda dikilmen... haksızlık bu.

En sonunda kendine gelerek bana yaklaştı. Elimi tutup dudaklarına götürürken ne kadar da zarıftı. Kondurduğu buse sanki kalbime ulaşmıştı.

“Göz kamaştırıyorsun.”

Küçük bir tebessüm sundum.

“Teşekkür ederim. Sen de iyi görünüyorsun.”

Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı.

“Bana ‘çok yakışıklısın’ yok mu?”

İstemsiz gülümsedim. Giray’a söylediklerimi duymuş olmalıydı. Alt dudağımı ısırıp serbest bıraktım. “O Giray’a özeldi.”

Gözleri kısıılırken bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Bu hiç hoşuma gitmedi sarışın.”

Başımı yukarı kaldırmış gözlerine bakıyordum. Zorla yutkunarak geriledim.

“Benim de hoşuma gitmeyen şeyler var ama işte...”

Daha fazla bakamayarak gözlerimi kaçırdım. Sözlerimin de devamını getirememiştim. Ben artık nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bazen bir buz kütlesi olurken bazen de şimdiki gibi sıcacık bir adama dönüşüyordu. Ama bu sefer boş yere umutlanıp üzmemeyecektim kendimi.

“Artık gidelim mi?”

Beni başıyla onaylamasıyla evden çıktık. Giray ve Burçak kendi arabalarıyla çoktan gitmişlerdi. Cihangir kapımı açarak arabaya binmeme yardımcı oldu. O da yerine geçerken kemerimi taktım. Direksiyondaki eline bakmamla parmağındaki yüzük dikkatimi çekti. Kesin bugün için takmıştı. Ne de olsa davette adını bile bilmediğim bir kadını Cihangir’den uzak tutmaya çalışacaktım. Beni de onun için yanında götürmüyor muydu zaten?

“Adı ne?”

Bana doğru çabucak bir bakış attı. “Kimin?” Tekrar gözlerini yola çevirdiğinde araba harekete geçmişti.

“Şu hayranın olan kadından bahsediyorum.”

Dikkatle onu izlerken yola odaklanmış hâlde cevap verdi.

“Gizem.”

Sesi düz ve hiçbir duyguyu barındırmıyordu. Dudaklarımı ısılatıp ona doğru çevirdim bedenimi. Tepkisini merak ediyordum.

“Güzel mi peki?”

Kaşları çatıldı. Düşünür gibiydi. Ela gözleri anlık da olsa mavi gözlerimi buldu.

“Yani... Belki.”

Suratım asılırken önüme döndüm. Yani, belki neydi ya? Öyle cevap mı olurdu? Güzel ama şimdi dillendirmek istemiyorum der gibi. Devamında bir şey sormadım. Hevesim de kalmamıştı zaten. Dışarıyı izleyerek geçen yolculuğun ardından davetin verildiği mekâna geldik. Arabadan inerek valeye anahtarı uzatan Cihangir kapımı valenin açmasına müsaade etmeden kendisi açtı. Elini uzatmasıyla narin bir şekilde kavradım. Arabadan inerek koluna girdim. Rüya gibiydi. Yalandan da olsa ona eşlik etmek yanında bulunmak güzeldi. Merdivenleri çıkıp salonun kapısına geldiğimizde başını bana çevirdi.

“Hazır mısın?”

Gülümsedim. Onunla oynayacağım tüm rollere hazırdım.

“Merak etmeyin komutanım operasyon bende.”

Gülerek başını iki yana salladı.

“Hayır İnci. Buraya geliş amacımız bu değil. Rahat ol ve eğlenmene bak.”

Kendisinin değildi belki ama beni onun için getirdiği aşikârdı. Ne çabuk da unutmuştu beni davete çağırma sebebini. Oysa sebpsiz de gel dese ben yine gelirdim zaten. Bu bir görev olmasa da Cihangir'in yanında başka bir kadını görmek en son isteyeceğim şey olurdu. O yüzden rolümün de hakkını verecektim.

“Pekâlâ.”

Dudaklarımı büküp konuşurken içeri girdik. Fazlasıyla kalabalık olan salon bir sürü şıklık yarışına girmiş kadın ve erkekten oluşuyordu. Kadınlar gerçekten işi abartmayı seviyordu. Allah'tan daha sade bir elbise seçmemiştim. Gerçi annem sağ olsun davetlere alıştım. Nasıl konuşulur nasıl davranılır iyi bilirdim ama ilk defa askerî bir davete katılıyordum.

Geniş bir masaya yaklaşırken Burçak bana gülümseyerek hafifçe el salladı. Masada bulunan diğer erkekler dikkatimi çekmişti. Başımı kaldırdığımda Cihangir hepsini tanıyor olacak ki gülümseyordu. Yanlarına gelmemizle arkadaşlarıyla sarılarak selamlaştı. Daha sonra belime hafifçe elini koyup arkadaşlarını bana tanıtmaya başladı.

“İnci bunlar benim timden arkadaşlarım,” Eliyle tek tek göstererek devam etti. İlk olarak kalıplı, esmer, uzun boylu adamı göstermişti. “Üsteğmen Akın Kurt,” Akın başıyla ağır bir selam verdi. Yanındaki kısa boylu kumral adamı gösterdi. “Asteğmen Eren Akça,” Eren de gülümseyerek Akın gibi başıyla selamladı. En sonunda da aralarında en genç duran adamı gösterdi. Hepsinden ince görünüyor olsa da boyu uzundu. “Astsubay Oktay Özer.”

Onun da selamıyla biraz çekingen bir gülümseme sunmuştum hepsine. Cihangir'in bakışları bana dönerken gülümsedi.

“İnci'yi biliyorsunuz zaten.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandığında hepsi gülüyordu. Ben daha konuşamadan Eren araya girdi.

“Komutanım yengenin kardeşi falan varsa ben talibim,” Bana çevirdiği bakışları fazla masumdu. “Yenge sevaptır be.”

Umutsuz bir şekilde Eren’e bakıyordum. Kerem vardı ama uy-mazdı sanırım. Cihangir elini omzuma atarak beni kendine çekti. Bir anda burnuma dolan kokusuyla kalbim hızlanmıştı. Beni kıs-kanıyor muydu acaba? Hep böyle sahiplenseydi ya keşke...

“İnci bir tane. O da benim.”

Kesin ve net tavrı arkadaşlarını güldürdü. Kiskanması onları eğlendirmişti sanırım. Masaya oturduğumuzda herkes kendi ara-sında sohbete dalmıştı. Ben de Burçak’ın yanına oturdum. Giray ve Cihangir yuvarlak masada bizi ortalarına almışlardı. Onların koruma şekli de buydu sanırım.

Sakin bir müzik kulaklarıma çalınırken Cihangir’e döndüm.

“Arkadaşların beni nereden biliyor?”

Bunu gerçekten merak etmiştim. Biraz isteksiz cevap verdi. “O gün... Seni o itlerin elinden kurtardığımızda onlar da vardı.”

Aklıma üşüşen görüntülerle başımı salladım usulca. O gün, beni yol kesen teröristlerin elinden kurtarıırken Cihangir yalnız değildi ama o ve Giray’ın dışında kimseyi hatırlamıyordum. Zaten hava da karanlıktı.

“Anladım,” Gözlerine bakarak devam ettim. “Peki onlar ger-çekten nişanlı olmadığımızı biliyorlar mı?”

Gülümseyerek başını eğdi.

“Rahat ol İnci. Onlar benim kardeşlerim ve her şeyi biliyorlar.”

Bu iyi bir şeydi. Yalan söylemekten sıkılmıştım. Beni yormaya başlamıştı. Belki de gerçek olmayışı canımı acıtıyordu. Bilemiyo-rum... Ama o zaman ne demeye bana yenge diyorlardı? Peki o ne-den İnci benim demişti? Sanırım onlar da bu oyunun içindelerdi. Sadece durumu bozmuyordu kimse o kadar.

Geçen dakikalarda hem sohbet ediyor hem de yemeklerimizi yiyorduk. Giray'ın sürekli Burçak'la ilgilenme çabası dikkatimden kaçmadı. Sanırım bizim kıza âşık olmuştu. Aslında yaklaşıyorlardı Giray'la. Benim aşk kuşu belki de aradığı aşkı bulmuştu ama haberi yoktu işte. Ne garip... İnsan başkalarıyla ilgili şeyleri hemen fark etse de kendisiyle ilgili şeyleri görmesi biraz geç oluyordu. Oysa bana Cihangir'den hoşlandığımı ilk söyleyen Burçak olmuştu.

“Bu arada yemekler bence harika.”

Konuşan obur arkadaşşıma gülümsedim.

“Bence de. Ben de beğendim.”

Burçak gülümserken elindeki çatalıyla ortamı gösterdi.

“İyi ki gelmişiz bize de değişiklik oldu.”

Görevimi düşününce bu konudan pek memnun değildim.

“Ya... Sorma.”

Suratım asılınca kıkırdadı.

“Ah... bebeğim, sen sosyete davetlerinin içinde büyümüş, Rüveyda Sargın'ın gururla gösterdiği biricik kızı İnci Sargın'sın.”

Gözlerimi devirmemle tabağıma geri döndüm.

“Bak hatırlattığın iyi oldu. Ben de unutmuştum.”

Dirseğiyle hafifçe kolumu dürttü.

“Kızma ya, takılıyorum sadece.”

Umursamaz bir bakış attım.

“Biliyorum, sorun değil.”

Beni tekrar dürtmesiyle ona döndüğümde hafifçe kulağıma eğilip kısık sesle konuştu.

“Bu arada davet demişken annen geçenlerde bir davet çıkışı röportaj vermiş. Seni sorduklarında da Amerika'da tatil yaptığını söylemiş.”

Dudaklarımı büktüm. Çok da şaşırmamıştım. Tam anneme göre bir hareketti. Belli ki orada olmamı hayal ediyordu ama ben onların asla tahmin edemeyeceği bir yer seçmiştim.

“Aman ne güzel!”

Burçak bu durumdan bayağı keyif alıyordu.

“Annen burada olduğunu öğrense kalbine iner kadının. Düşünemiyorum bile İnci, çıldırabilir.”

Bu durum beni de gülümsetirken derin bir iç çektim.

“Umarım uzun bir süre daha öğrenemez.”

Cihangir hafif öne eğilerek masadaki bardağını kavradı.

“Çok mu giderdiniz annenle davetlere?”

Tabağımdaki eti keserken Cihangir’e bakmadan burukça gülümsedim.

“Annem çok severdi. Beni de sergilemek için peşinden sürüklerdi. Arada kaçsam da mecburen gidiyordum işte.”

Elimin üzerine bıraktığı eliyle gözlerimiz buluştu. Sıcak tebesümünü gördüğümde ben de gülümsedim. Beni teselli etmeye çalışıyordu ama yaranın ne kadar derinde olduğunu bilmiyordu.

Bakışlarımı kaçırarak önüme dönmemle karşıma gelen kadına takıldım. Uzun boyu, mini siyah elbisesi, süt beyazı bacakları ve tüm bunlar yetmezmiş gibi kızıl saçlarıyla alev gibiydi. Elbisesi üzerine tam otururken fazlasıyla seksi ve alımlı duruyordu. Bize doğru yaklaşırken birçok kişi başını kaldırıp onu izlemekle meşguldü. O ise gülümseyerek bizim masaya doğru emin adımlar atmaya devam etti. İçimi kaplayan sıkıntının sebebi çok açıktı. Allah’ım lütfen o olmasın diye içimden dualar ederken Giray’ın dudaklarından dökülenler bütün umutlarımı yıktı.

“Ağabey seninki geliyor.”

Cihangir duyduğu sesle başını kaldırdığında kadın çoktan yanımıza gelmişti. Hayır hayır... bu kadın olamazdı, olmamalıydı.

“Cihangir... Demek buradasın. Gelmene çok sevindim.”

Tam da Cihangir’in önünde durup konuştu. Kadının sesi bile seksi çıkıyordu.

“Oha kızım bu ne! Eğer Gizem buysa sen bir bardak soğuk su iç bence.”

Burçak bugün benim içimi karartma çabasıındaydı anlaşılan. Ya da dost acı söyler diye açık davranıyordu.

Cihangir ayağa kalkarak kadına elini uzattı.

“Merhaba Gizem.”

Duyduğum isimle suratım asılırken önümdeki bardağı alıp suyum yudumlamaya başladım. Pek soğuk değildi ama idare ederdi.

Cihangir’in elini es geçerek yanağına derin bir öpücük bıraktı.

“Seni özledim.”

Sesi kısık ve buğulu bir tonda olsa da duymuştum. Gördüğüm manzara gözlerimin büyümesine neden oldu. Boğazıma kaçan suyu püskürterek öksürmeye başladım.

Cihangir telaşla bana dönerken yardım etmeye çalışıyordu. “İnci iyi misin? Bak bana güzelim.”

Ben nasıl iyi olabilirdim ki? Kadere bak... Elimdeki peçete ile ağzımı sildim. Yanı başımda bana doğru eğilen adama zor da olsa gülümsedim.

“İyiym, tamam.”

Derin bir nefes almamla rahatlardım. Cihangir hâlâ telaşlı gözlerle bana bakıyordu.

“Eminsin, değil mi?”

Hafifçe başımı salladım ama şu an hiçbir şeyden emin değildim.

“Evet, geçti.”

Şaşkın bir şekilde bize bakan Gizem ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

“Kim bu ufaklık Cihangir, kuzenin mi? Çok sevimliymiş.”

Ufaklık mı? Bana ufaklık mı demişti o?

Hayır yani senin gibi seksi, kadınsı değilim diye mi ufaklık? Gerilen sinirlerim kullandığı -Cihangir sayesinde bir türlü seve-
mediğim- kelimeyle daha da fena olurken masadaki herkes sus-
muş bizi dinliyordu. Anlaşılan herkes Gizem’in Cihangir’e olan
ilgisinden haberdardı ve bir dizinin en önemli bölümünü kaçırmaktan korkar gibi pürdikkat bize bakıyorlardı.

Görevimi yerine getirmem gerektiğini düşündüm ve ellerimi masaya koyup sakince ayağa kalktım. Ben ufaklık değildim. Ben Cihangir’in nişanlım dediği kadındım. Sadece onun kadar seksi durmuyordum ki durmak da istemezdim. Zaten iyi bir sonuç verse Cihangir ondan kaçmak için benden yardım istemezdi. Omuzlarımı dikleştirerek Cihangir’in elini kavradım. Bakışlarını ellerimizden yüzüme taşıyan adam sıkıca elimi kavrayıp gülümsedi. Tekrar Gizem’e döndüğümde boşta kalan elimi ona doğru uzattım.

“Ben Cihangir’in nişanlısı İnci Sargın.”

Yüzündeki gülümseme anında solarken donmuş bir şekilde bir bize bir de ellerimize bakıyordu. Göze çarpan alyanslarımız eminim çoktan dikkatini çekmiş olmalıydı. Bir süre afallarken durumu tecrübeli bir şekilde toparlayıp elimi sıktı. Fakat oyun daha yeni başlıyordu. Kendimden emin bir şekilde tekrar dudaklarımı araladım.

“Siz kimsiniz?”

Soruma cevap vermekte bir an zorlanmış olacak ki duraksadı.

“Ben...”

Kaşlarımı kaldırmış ukala bir şekilde gülümsedim.

“Siz?”

Cihangir’e bir bakış atıp bana döndü.

“Ben Gizem. Eski bir arkadaş diyelim.”

Birleşen ellerimiz hızlıca uzaklaştı. Bakışları üzerimde beni baştan aşağıya inceliyordu.

“Öyle mi? Memnun oldum.”

Neşeli sesime karşın onun sesi donuktu. Oysa biraz önce Cihangir’e özledim derken sesi gayet neşeli ve tutku dolu çıkıyordu. Bu durumdan memnun olmamış olacak ki sadece başını salladı. Tekrar yerlerimize oturduğumuzda onun gitmeyerek Cihangir’in yanına oturması canımı sıkıyordu.

“Nişanlanmana şaşırdım Cihangir. Hiçbir kız ilgini çekemez sanıyordum.”

Cihangir bana dönerek kolunu omuzuma atıp beni kendine çekti. Şakağıma derin bir öpücük bıraktı. Anlık kapanan gözlerim geri çekilmesiyle tekrar gözlerini buldu. Sadece bana bakarken etrafta bizden başka kimse yokmuş gibi davranıyordu ve bu beni daha da mahvediyordu.

“Ben de öyle sanıyordum ama İnci’yle karşılaşana kadarmış tüm bunlar. Onun bir bakışı her yeri güzelleştirmeye yetiyor. Bana bir kere güldüğünde ben nefes almaya başlıyorum. Yani Gizem geç bile kaldım nişanlanmakta.”

Büyülenmiş gibi dinliyordum onu. Keşke şu an söylediği her şey Gizem’i uzak tutmak için değil de âşık bir adamın sevdiği kadına dökülen sözleri olsaydı. İstemsiz gözlerim dolarken Burçak mırıldandı.

“Oha be... Aşka bak. Nasıl seviyor adam...”

Dikkatim dağılırken kızaran yanaklarımı ellerimle serinletmeye çalışsam da başarılı olamadım. Gizem hariç herkes tebessümle bizi izliyordu. Onun kıskanç bakışlarını umursamadan ayağa kalktım.

“Ben bir lavaboya gidip geliyorum.”

Cevap vermelerini beklemeden seri adımlarla ilerleyerek koridora girdim. Hâlâ ellerim yanaklarımda serinletmeye çalışıyordum. Ben kendi içimde paramparçaydım. Bir de gelmiş bana aşk sözleri söylüyordu. Yazık değil miydi bana? Kalbim acıyordu benim.

Buğulanan gözlerimle yürümeye çalışırken bir adama çarptım. Yere düşmeden belimi kavradı. Dengemi sağladığımda geri çekilirken bakışları benim üzerimde geziyordu.

“İyi misiniz?”

Benimki gibi mavi gözleri ve kumral teni, siyah takımının içinde ilk dikkatimi çekenlerdi.

“İyiyim. Kusura bakmayın, ben dikkatsiz yürüyordum.”

Küçük bir tebessüm oluştu dudaklarında.

“Sorun değil. Ben de önüme bakmıyordum.”

Başımı sallayarak yanından geçeceğim sırada elini uzattı.

“Sizinle tanışmayı çok isterim. Ben Burak.”

Bu durumu gereksiz bulmuştum. Zaten biriyle tanışacak durumda da değildim.

“Acelem var. Kusura bakmayın.”

Seri adımlarla tuvalete girdiğimde lavabonun önüne ilerledim. Kızaran yanaklarıma su tutarken biraz önce yaşadıklarım yüzünden kendime gelmeye çalışıyordum. Biraz rahatladığımda çıktım. Cihangir biraz daha çıkmazsam tuvaleti basabilirdi. Şimdi bile dakika tutuyor olması muhtemeldi.

Salona tekrar girdiğimde o kızıl cadıyı Cihangir’e fazlasıyla yakın şekilde kulağına bir şeyler fısıldarken gördüm. Elini Cihangir’in omzuna koyduğunda dişlerini birbirine bastırarak yumruğumu sıktım. Cihangir kendini geri çekerken duyduklarından memnun değildi ki yüzü ifadesizdi. Gözlerimi kısmış ikiliye bakarken masanın üzerinde duran kadeh dikkatimi çekti. Demek ki-

zımız kırmızı şaraptan hoşlanıyordu. Kendimden emin adımlarla yanlarına ilerledim. Bunu o istemişti. Cihangir'in yanına oturmak yerine kızıl cadının yanındaki sandalyeyi çektim. Cihangir oraya oturmamı istemediği için kaşlarını çatarken ben gülümseyerek sandalyeye oturuyordum ki çantamı masaya koyarken yanlışlıkla (!) kadehe çarptım. İlgisi hâlâ Cihangir'de olan kızıl cadı üzerine dökülen kadehle bir anda yerinden sıçradı. Tıpkı onu taklit ederek ayaklandım.

"Ah... ne kadar da sakarım. Canım ya çok şey oldu mu?"

Eline aldığı peçeteyle temizlemeye çalışırken sert bir tonda beni tersledi.

"Dikkatli olsana biraz. Mahvettin elbisemi."

Elime bir peçete de ben alırken kendimce yardım ediyordum.

"Cihan da hep dikkatsiz olduğumu söyler. Ama benim ne suçum var ki? Kırmızı şarap böyle tehlikeli işte, leke bırakmaya bayılıyor. Sen hemen lavaboya git bence. Bu elbiseden de çıkmaz ki," Başımı kaldırarak şirince gülümsedim "Eve mi gitsen acaba?" Usulca eğilerek konuşmama devam ettim. "Belki bu sayede Cihangir'e bir daha yaklaşmazsın."

Başını kaldırdığında anında göz göze geldik. Bilerek yaptığımı anlamıştı. Kaşları çatılırken burnundan soluyordu.

"Bunu ödeyeceksin."

Arkasına bakmadan giderken başımı kaldırıp Cihangir'e baktım. Kollarını göğsünde birleştirmiş tebessümle beni izliyordu. Giray alkışlayarak kahkaha atınca diğerleri de gülmeye başladı. Rezil oldum... Masadaki herkes bizi izlemiş ve hepsi de bilerek yaptığımı anlamıştı.

"Ben biraz önce ne izledim ya?"

Oktay'ın şaşkın sesine Eren de eklendi. Eliyle beni onaylayan bir hareket yaptı.

“Yenge gerçekten yeteneklisin. Ben böyle bir oyunculuk görmedim.”

Giray oldukça eğleniyordu.

“Ağabey senin yanına dişi sinek yaklaşırsa İnci’yi gördüğünde arkasına bakmadan kaçır.”

En etkileyicisi Akın’dan gelmişti.

“Bence biz göreve İnci’yi de götürelim. Bizden iyi iş çıkarır.”

Yanaklarım iyice kızarıırken başımı yere eğdim. Hepsine rezil olmuşum şu an. Kirpiklerimin altından Cihangir’e baktığımda kollarını çözüp yanıma geldi. Bana sarılıp başıma küçük bir buse kondurdu.

“Uğraşmayın oğlum. Yeter utandırdığınız.”

Neden bu kadar askerin arasına girmiştin ben? Hepsi subaydı ve Cihangir’e yakın olduklarına göre büyük ihtimalle bordo berelilerdi. Onları kandırmak için daha fazlası gerekiyordu. Ya da çok daha fazlası... Bir de bu yetmez gibi hepsinin önünde yanaklarım kızarmıştı. Bunu da geçtim, bu adam neden bana böyle sarılıyordu? Kalbimi duymuyor musun Cihangir? Umut tohumları ekiyor-sun. Acı çektiğimi görmüyor musun?

Hepsi susarken ben onun göğsüne saklanmış huzur bulduğum kokusunu solumakla meşguldüm. Elini çeneme koyarak başımı kaldırıp gözlerime baktı. O baktı, ben yandım. Peşimden koşulmasına alışık olan ben ilk defa kendim koşmak için can atıyordum. O güzel dudakları aralandığında hayranlıkla izledim.

“Dans edelim mi?”

Hayır demeye gücüm yoktu ki.

“Olur...”

Elimden tutarak beni ileride dans edenlerin arasına götürdü. Narin bir şekilde belimi kavradığında ellerimi omzuna koydum. Ufak ritimlerle dansa ayak uydururken dudakları kıvrılmış gülüyordu.

“Cihangir gülme lütfen.”

Gülümsemesi yüzünde daha da büyüdü.

“Demek kırmızı şarap tehlikeli öyle mi?”

Gözlerim kısıtım.

“Aslında kızıl cadılar daha tehlikeli de işte, neyse.”

Homurdanmamla Cihangir’in kahkahası yankılandı kulaklarım-
rımda.

“Kızıl cadı ha... Bana daha çok sen tehlikeliymişsin gibi geldi.”

Göğsüne hafif bir şekilde yumruğumu geçirdim.

“Gülmesene... Onun gibi cadı değilim ben.”

Hırçınlığıma aldırmadan belimi biraz daha sardı.

“Tamam tamam, sustum...”

Müziğin ritminde Cihangir’in kollarında dans ederken içimi
kemiren soruları sormak için başımı kaldırdım. Alt dudağımı diş-
lerken gözlerimiz buluştu.

“Cihangir...”

“Evet...”

Sıkıntılı bir nefes verdim.

“Neden? Yani... Gizem kızıl cadı falan ama çok güzel bir kadın.
Her erkeğin peşinden gideceği seksi ve etkileyici biri. Hem de bu
kadın senin peşinde. Benim gibi ufaklık da durmuyor. Ama sen
istemiyorsun.”

Küçük bir tebessümle başını iki yana salladı. Saçımın bir tuta-
mını kulağımın arkasına sıkıştırarak konuştu.

“Ah İnci... Önemli olan vücudu ya da seksi olması değil ki. Ay-
rıca buna gelirsek sen ondan çok daha üstünsün. O sadece bunları
nasıl kullanması gerektiğini çok iyi biliyor. Ama önemli olan kalp.
Ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.”

Başımı çabucak göğsüne yasladım. Daha fazla gözlerine bakamazdım. Arada bana da iltifat etmişti sanırım. Beni seksi ve güzel mi buluyordu şimdi? Allah'ım bu gece neler yaşıyordum böyle ben? Acaba yarın tekrar siler miydi her şeyi? Yine başa sarar mıydık? Her seferinde güzel başlayıp kötü bitiyordu sonumuz. Bana karşı ne hissediyorsun diye sormak istesem de soramadım. Alacağım cevaptan korkuyordum ama başka bir soru sorabilirdim.

“Bir şey daha sorabilir miyim?”

Başım göğsünde cevabını beklerken nefesi saçlarıma vurdu.

“Sor bakalım küçük hanım. Hiç bitmiyor soruların.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevap vereceğinden emin değildim.

“Özel olacak biraz ama Gizem seni özledim derken ne demek istedi?” Hızla ekledim. “Cevap vermek zorunda değilsin.”

Bir süre ses gelmeyince kalbimde hissettiğim sızı, doğru tahminde bulunduğumu gösteriyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda onu gülümserken yakaladım.

“Ne?”

Benim şaşkın bakışlarıma inat tatlı tatlı gülümsüyordu ya kalbim dayanmıyordu.

“Düşündüğün gibi bir şey olmadı İnci.”

Yüzümde bir gülümseme peydah olurken savunmaya geçtim. Bir yandan deli gibi merak ediyor bir yandan da bunu anlasın istemiyordum.

“Ben ne düşüneceğim ki? Sadece sevgili olup olmadığınızı merak etmiştim.”

Gözlerini devirerek burnumu sıktı.

“Olmadık sarışın. Rahatladın mı şimdi?”

Suratım buruşurken tekrar muhalefet oldum.

“Bana ne ki yani? Ben niye rahatlayacakmışım?”

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Eliyle başımı tekrar göğsüne yasladı.

“Of İnci. Tamam, ne diyorsan tamam.”

Zafer kazanmışçasına onun görmüyor oluşundan faydalana-
rak gülümserken kalbim her şeye rağmen mutlulukla atıyordu.

Biten dansın ardından yerimize otururken kimse kalmamıştı masada. Etrafta Burçak’a bakınırken onu Giray’la dans ederken gördüm. Biz orada dans ederken hiç fark etmemiştim onları. Dudaklarındaki gülümsemeye bakılırsa mutlu görünüyordu. Giray hayranlıkla bakıyordu arkadaşşıma. Onları öyle görmek benim de tebessüm etmeme neden oldu.

“Neye gülüyorsun?”

Cihangir’in üzerimdeki meraklı bakışlarını fark etmemle bizimkileri göstererek gülümsememe devam ettim.

“Çok yaklaşıyorlar.”

Onun bakışları da çiftimizi bulduğunda tıpkı benim gibi tebessüm etti.

“Haklısın.”

Görüş açımıza giren Merve yanımıza gelerek gülümsedi.

“Demek buradasınız. Ben de sizi arıyordum.”

Resmî kıyafetinin içinde oldukça ihtişamlı duruyordu. Bu kadar erkeğin arasında nadir kadın subaylardan olması da ona hayran kalmamı sağlıyordu. Ayağa kalkarak sarılmamızla geri çekildim.

“Çok güzel görünüyorsun.”

Gülerek beni işaret etti.

“Senin kadar olamam.”

Cihangir’e dönerek ona da sarıldı. Duruşu, görüntüsü sert olsa da oldukça sıcakkanlı bir kadındı.

“Serhat seni arıyordu Cihangir. Arkadaşlarınızla birlikteler.”

Merve'nin gösterdiği yere baktığımda Serhat dediği kişi eliyle Cihangir'e gelmesi için işaret etti. Cihangir'in bakışları beni bulurken masumca konuştu.

“Ben biraz gitsem sorun olur mu?”

Gerçekten çok tatlıydı. Yerime oturarak tebessüm ettim.

“Hayır tabii ki. Git lütfen.”

Merve de Cihangir'in yerine oturdu. Cihangir'in bakışları hâlâ bendeydi.

“Ben hemen dönerim. Sakın bir yere gitme.”

Merve dayanamamış olacak ki gözlerini büyüttü.

“Of Cihangir! Ben yanımdayım git artık. Ne kıymetli İnci'n var?”

Cihangir başıma öpücük küçük bir öpücük bıraktı.

“Öyledir.”

Ağzım açık, alık alık arkadaşlarının yanına giden adama öylece bakakaldım. Resmen benim kalbime oynuyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Âşıktım ona, bunu biliyordu. Ben hayranlıkla Cihangir'i izlerken Merve parmağımdaki yüzüğü görmüş olacak ki elimi kavradı.

“İnanamıyorum! Siz ciddi ciddi yüzük mü taktınız? Ama Giray demişti ki...”

Merve'nin devam eden sözlerini bölmek zorunda kaldım. Zira kalbim bu şekilde daha çok acıyordu.

“Hayır Merve, yok öyle bir şey.”

Merakla devamını beklerken derin bir nefes aldım.

“Sadece Cihangir'e yardım için geldim. Gizem'i biliyordur. Onun uzak durması için numara yaptık.”

Merve de Cihangir'in hayranını biliyor olacak ki hemen başıyla onayladı. Ardından da dudakları kıvrıldı.

“Cihangir çok çekti ondan. Onu anlıyorum,” Bakışları üzerimde gezerken devam etti. “Siz de iyi alıştınız bu oyuna. Hoşunuza gitmiş olmasın.”

Dudaklarım büküldü. Kaçamak bir bakış attım Merve’ye.

“Yok... normalde sonlandırmıştık ama işte... Cihangir isteyince...”

Gözlerim dolduğunda devam edemedim. Niye böyle oluyor anlamıyordum. Kalbimde büyük bir ağırlık vardı. Hafifletmek istiyor ama yapamıyorum. Merve elimin üzerine bıraktığı eliyle dostane bir şekilde gülümsedi.

“Onu seviyorsun.”

Yaptığı tespiti açıkça dile getirirken başımı önüme eğdim. Bu kadar bariz belli ettiğimi bilmiyordum. Başımı kaldırdığımda gözlerim hemen sevdiğim adamı buldu. Bir eli cebinde, diğer elini hareket ettirerek arkadaşlarına bir şeyler anlatıyordu. Mutlu görünüyordu. Her ne anlatıyorsa arkadaşları gülerek dinliyordu onu.

“Çok yaklaşıyorsunuz birbirinize.”

Merve’nin dudaklarından dökülenler ona bakmamı sağladı. Buruk bir gülümseme sundum.

“Cihangir...”

Alt dudağıma geçirdim dişlerimi. O beni istemiyor diyemedim. Devam edemeyen sözlerimle Merve gerisini getirdi. Sanki ben konuşmasam da o beni anlıyordu.

“Cihangir zor bir adam ama asla sevgisiz bir erkek değil. Vazgeçme İnci.”

Söyledikleri biraz da olsa içimi ısıttı. Fakat buna gücüm kalmamıştı. Konuyu değiştirmek adına geniş bir gülümseme konurdum yüzüme.

“Beni boş ver. Sen anlat hadi. Ne var, ne yok?”

Devamı ise güzel bir sohbetle geçti. Anlattığına göre Serhat'la üç yıldır sevgililerdi. Yakınlarda da evlilik teklifi almıştı. Merve'nin mutluluğu yüzünden okunuyordu. Belli ki çok seviyordu. Cihangir, Serhat, Giray ve Merve çok eski arkadaşlarmış. İş sebebiyle farklı bölümlere ayrılmış olsalar da fırsat buldukça görüşürlermiş. Merve tek kadın olmaktan sıkıldığını için artık benim de olmama çok sevindiğini söylemişti. Söylemişti de gerçekten yanlarında olabilecek miydim?

Geçen zamanın ardından Merve lavaboya gitmek için yanımdan ayrıldı. Meyve suyum içerken bir yandan da dans edenleri izliyordum. Burçak ve Giray ortalarda görünmüyordu. Kim bilir nereye kaybolmuşlardı. Belli ki Giray arkadaşımı etkilemeyi başarmıştı. Gözlerim istemsizce Cihangir'e ulaştığında arkası dönük arkadaşını dinlerken gördüm. Onu rahatsız etmek istemeyerek tekrar önüme döndüm. Çocuk gibi sürekli peşimde doluşamazdı ya.

Buradaki çoğu kişi onun arkadaşısıydı ve onlarla vakit geçirmesi gerekiyordu. Bu onun en doğal hakkıydı. Ben de zaten yapmam gerekeni yapmış, görevimi yerine getirmiştım. Daha fazla burada durmama gerek yoktu. Şu an burada fazlalıktan başka bir şey değildim. Küçük çantamı alarak ayağa kalktım. Gitmeliydim, sessiz ve sakince...

Salonun çıkışına ulaştığımda koridorda ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Aklım gitmemi söylese de kalbim kalmamı saykılıyordu. Ayaklarım bana itaat etmek yerine adımlarımı yavaşlatıyordu. Yine de adım atmaktan vazgeçmedim. Koridoru bitirerek çıkışa ulaşmayı başardığımda kapıda bekleyen görevliye küçük bir tebessüm sundum.

“Bana bir taksi çağırır mısınız?”

Genç adam sıcak bir gülümsemeyle telefonuna uzandı.

“Tabii efendim.”

Daha fazla beklemeyerek dışarı çıktım. Kararan havaya eklenen serinlikle vücudumu küçük bir ürperti kapladı. Bu hem hoşuma gitmiş hem de memnuniyetsiz bir ifadeyle suratımın buruşmasına sebep olmuştu. Birkaç adım daha atarak yola yaklaştığımda kollarımı göğsümde birleştirdim. Bakışlarım yolun hemen karşısında duran ağaçlara takıldı. Rüzgârın her esintisinde yaprakların kıpırdanışını izliyordum. Yanımda hissettiğim hareketlilikle başımı çevirdim. Lavaboya giderken çarptığım adamı yeniden karşımda görünce şaşırmıştım.

“Yine karşılaştık. Sence de bu fazla anlamlı değil mi?”

Üzerine sinen sigara kokusu beni rahatsız ettiğinde belli etmeden bir adım geriye çekildim. Belli ki bunun için çıkmıştı dışarıya. Yakasında asılı duran kart dikkatimi çekti o an. Dekorasyon şefi yazıyordu. Muhtemelen davette görevliydi. Sessiz kalışım onun tekrar konuşmasına sebep oldu.

“Taksi geç gelir. Seni gideceğin yere bırakabilirim.”

Yanımdaki adama bakışlarımı çevirmeden elimi kaldırarak yüzüğümü gösterdim.

“Nişanlıyım. Daha uygun birini bul kendine.”

Bir sigara daha çıkardığında dudaklarına götürdü.

“Bak buna yakılır işte.”

Sigaradan nefret eden ben bir türlü gelmeyen taksiye saydırmamak için zor tutuyordum kendimi. O ise ısrarla benimle konuşmaya çalışıyordu.

“Nişanlın seni sevmiyor olabilir mi? Bence daha iyi seçenekleri değerlendirmelisin.”

Duyduğum sözlerin küstahlığı üzerine yanımdaki adama döndüm. Zaten kalbim acıyordu. Bir de bu adam gelmiş sinirlerimi daha da alt üst etmekle meşguldü. Öfkeyle dudaklarımı araladığımda hemen arkasında duran Cihangir'i gördüm. Ağzım açık kaldı. Ne ara gelmişti yanımıza? O kadar sert ve öfkeli bakıyordu ki içimi büyük bir korku kapladı. Karşımdaki adam arkasındaki felaketten habersiz gevrek bir gülümseme ile sigarasını yaktı.

"Bak sen de sevdin bu fikri."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Cihangir önündeki adamın omuzuna yerleştirdi elini. Hafifçe adama doğru eğildiğinde sesi fazla ürkütücü geliyordu.

"Ben pek sevemedim. O ne olacak?"

Bakışlarım suratı yavaş yavaş buruşan adama kaydı. Cihangir'in elini koyduğu omzu çökerken acı çektiği çok açıktı. Elindeki sigara yere düştüğünde dudaklarımı büktüm.

"Cihangir..."

Sert bakışları anında beni buldu. Sessiz kalsam daha iyi olacaktı anlaşılan. Hâlâ elini çekmediği adamla benim arama girdiğinde göz göze geldiler.

"Yanlış anladınız."

Burak'ın inleyerek söylediklerine inat Cihangir'in sert ve ürkütücü sesi her şeye yeterdi.

"Ulan it. Sen kimsin de benim nişanlıma asılıyorsun?"

Karşımdaki adam iyiden iyiye korkmaya başladı.

"Ben... Özür dilerim ağabey. Nişanlı olduğumu bilmiyordum. Bırak gideyim."

Canı fazla acıyor olmalı ki resmiyet kısmı son bulmuş değişim başlamıştı. Bu duruma seyirci kalmam gerekiyordu belki ama kalamadım.

“Cihangir bırak lütfen.”

Cihangir beni duymadı bile.

“Ben şimdi senin ağzını burnunu dağıtsam kim mâni olacak bana?”

Burak korkuyla geri çekilmeye çalıştı.

“Ağabey yalvarırım bırak beni.”

Adamın yakasındaki kartı alarak okumaya başladı.

“Burak Tunç. Demek dekorasyon şefisin. Ama işini yapmak yerine kadınlara mı asılıyorsun?”

Panik olan adam başımı iki yana salladı.

“Ağabey gözünü seveyim ekmeğimden etme.”

Şaşkınlıkla bakıyordum karşımdaki adama. Oysa biraz önce yanımda aslandı. Şimdi ise az daha Cihangir’in ayaklarına kapanacaktı. Aslan gitmiş yerine küçük bir pisicik gelmişti. Cihangir elinin altındaki adamı geriye savurdu. Yere düşmesiyle de parmağını havada salladı.

“Ulan... Ulan dua et burası yeri değil. Yoksa ben bilirdim sana yapacağımı. Defol git şimdi.”

Burak panikle toparlandığında arkasına bakmadan yanımdan gitti. Cihangir’in sert bakışları bana döndüğünde zorla da olsa yutkundum.

“Ne işin var dışarıda?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl söyleyecektim şimdi gideceğimi? Bakışlarımı kaçırıp yere düşürdüm. Hemen yanımda duran taksiyle benim cevap vermeme gerek kalmadı.

“Gidiyor muydun İnci?”

Cihangir’in kırılgan sesiyle başımı kaldırdım. Gözlerini bulan gözlerim çölde serap görmüş gibiydi.

“Görevim bitti ve ben gitmem gerektiğini düşündüm.”

Sağ elinin parmaklarıyla şakaklarını ovan Cihangir sıkıntılı bir nefesi de dışarı bıraktı. Taksiye doğru eğilerek şoförün görüş açısına girdi.

“Gerek kalmadı usta. Git sen.”

Homurdanarak giden taksicinin ardından valeye işaret verdi. Arabasını istiyordu. Bakışları beni bulduğunda üzerindeki üniformanın ceketini çıkarmaya başladı. İlgiyle izliyordum onu. Çok yakışıklıydı. Çıkarttığı ceketini bir adımda bana yaklaşarak omuzlarıma astı. Serinleyen bedenim ceketin sıcaklığına kavuştuğunda gözlerim kapandı. Buram buram kokusu doluyordu burnuma. Gözlerimi araladığımda çatık kaşlarıyla bana bakan adam hâlâ çok sertti.

“O herif bir şey yaptı mı sana?”

Çapraz bir şekilde ceketin iki yanından kavradım.

“Hayır.”

Vale arabayı getirdiğinde Cihangir üstelemeyerek kapımı açtı. Ben biner binmez kendisi de yerine geçti. Yola çıktığımızda sessiz geçen yolculuğu onun sesi böldü.

“Neden bana haber vermedin?”

Omuz silktim.

“Önemli olmadığını düşündüm. Hem sen arkadaşlarınla sohbet ediyordun. Bölmek istemedim.”

Kor gibi yanan gözlerini gözlerime diktiğinde nefes alamadım. Kızgındı. Her hâlimden belli oluyordu.

“Başlarım arkadaşlarına! Senden önemli mi İnci?”

Yüksek çıkan sesiyle gözlerim doldu. Onun gürlemesine karşı oldukça sakın ama bir o kadar da kırgın sesimle cevap verdim.

“Bilmiyorum ki Cihangir. Senin için ne önemli, ne önemsiz bilmiyorum. Bir bakıyorum sarıp sarmalarken içimi sıcacık yapıyorsun ama sonra o adam gidiyor, yerine sert, katı bir adam gelip beni itiyor. Şimdiki gibi kırıp döküyor. İşte o zaman canım çok acıyor benim. Hangisi sensin Cihangir? Hangi adamı kabullenmeliyim?”

Sessizliğe gömülen Cihangir’le ben de sustum. Cevap vermiyor oluşu daha da yakıyordu canımı. İyi ya da kötü kabulümdü. Ama bu şekilde ortada kalıyordum. İstemiyorsa da kabullenirdim. Zor olurdu ama bir şekilde avuturdum kendimi. Fakat bu şekilde gelgitler beni serseme çeviriyordu. Omuzlarıma bıraktığı ceketini bile beni yakıyordu, haberi yoktu.

Kısa sürede eve gelince arabayı park etti. Sessizce ikimiz de önümüze bakıyorduk. Parmağımdaki yüzükle oynarken gülümsüyordum. Ama aynı zamanda da gözümünden süzülen damlalar her şeyi açık bir şekilde anlatıyordu.

Parmağımdaki yüzüğü zor da olsa çıkarıp, yutkundum. İçim acısa da daha fazla bu duruma katlanamazdım. Benim de bir gururum vardı. Ben elimden geleni yapmıştım. Ona karşı hissettiklerimi görüyor, biliyordu. Daha fazla gurursuzluk yapıp ayaklarına kapanacak değildim. Zaten zorla kimse kimseyi kendine âşık edemezdi. Kaybettiğinde kabullenmeyi bilmek gerekirdi.

Başımı kaldırdığımda Cihangir’in elimdeki yüzüğe baktığını gördüm. Yanağımdaki yaşı silip gülümsedim. Elini kavramamla avuç içine yüzüğü bıraktım.

“Daha fazla bu saçmalığı sürdürmenin anlamı yok. Bu şekilde bir yere varamayız. Biz sınırı çoktan aştık Cihangir. Bitsin artık bu oyun.”

Avucuna bıraktığım yüzükle elini yumruk yaptı. Sessiz kalışına daha fazla tahammül edemeyerek kapıyı açtım. Gitme deme-

sini bekledim ama hiçbirisi olmadı. Ceketini omuzlarımdan düşürüp arabadan indim. Kapıyı sertçe kapattığımda apartmana koştum.

Eve girer girmez odama geçerek yatağıma attım kendimi. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamıyordum. Neden böyle oluyordu? Kalbim neden bu kadar acıyordu? Nerede hata yapmıştım ben? Kalbimi nasıl bu kadar çabuk kaptırmıştım? İlgilenmiyordu işte... Sadece canımı yakıp bırakıyordu. Kalbim bir mengeneye sıkışmış gibi kıvranıp duruyordu. Nefes alamıyordum.

Hıçkırıkları iyice boğulan sesime karışırken duyduğum kapı sesini umursamadım. Açacak ne hâlim ne de dermanım vardı. Muhtemelen Burçak gelmişti ve kendi anahtarıyla açabilirdi. Arka arkaya çalan kapı sesiyle sinirle yataktan kalktım. Aynanın önünde duran peçeteyle gözlerimden akan yaşları sildim. Kızgın bir şekilde kapıya ilerlerken bir yandan da homurdanıyordum.

“Tam zamanında unutursun zaten anahtar...”

Kapıyı açtığımda Burçak yerine Cihangir’i bulmak cümlemin yarım kalmasına sebep oldu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kolunu belime dolayıp kapıyı kapatarak içeri girdi. İtmeye çalışsam da fayda etmedi.

“Neden geldin? Defol git evimden.”

Kapının hemen yanındaki duvara sırtımı yasladı. Sesi kısık çıkıyordu.

“İnci dinle beni.”

Gözlerimden yaşlar süzülürken göğsüne de yumruklarımı indiriyordum. Dinleyemeyecek kadar kırık kalbim.

“Git diyorum sana. Yalnız bırak beni.”

Bir eli bütün belimi kavrarken diğeri sırtımı kaplamıştı.

“Güzelim sakinleş biraz.”

Sert bir şekilde ellerimi göğsüne bastırıp onu ittim.

“Ben senin güzelin falan değilim. Duydun mu beni? Git buradan.”

Beni hâlâ bırakmamış olması daha da hırçınlaşmama sebep oluyordu. Bunu umursamadan alnını alnıma yasladı.

“Affet beni İnci. Seni üzmem istemedim.”

Fısıltılı sesi gözlerimden tekrar yaşlar süzülmesine sebep oldu. Aynı fısıltıyla karşılık verdim.

“Canımı yakıyorsun.”

Eli yanağımda uzandı.

“Söz bir daha olmayacak.”

Başımı iki yana salladım.

“Sana inanmıyorum.”

Alnıma değen dudakları sıcacıktı.

“Her şeyi telafi etmeme izin ver.”

Gözlerim kapandı. Ne söylesem bilmiyordum. Ya yine uzaklaşırsa benden, ya yine yalnız bırakırsa o zaman daha aramızdaki güven köprüleri kurulmadan yıkılırdı her şey. Aklım böyle düşünse de kalbim her seferinde ona sığınmak istiyor, sürekli beni bırakıp ona koşuyordu.

Öyle güzel bakıyordu ki gözlerime sanki kaybolmak ister gibi.

Derindi... Anlamlıydı...

Dayanamadım, kalbime karşı koyamadım. Belki pişman olacaktım ama yaşamadan bilemezdim.

“Pekâlâ.”

Yüzünde koca bir gülümseme şekillenirken sıkıca sarıldı bana. Saçlarımı öpüp koklarken benim kollarım da onun geniş sırtını buldu.

Koltukta birbirimize sarılmış otururken odanın ışığını açmamıştık, pencereden sızan ışıkla yetiniyorduk. Zaten ışıkları açıp akan makyajımla beni görmesini de istemezdim. Başım göğsünde nefes alışlarını dinlerken koluyla beni biraz daha sardı.

“İnci özür dilerim. O adam sana öyle asılınca bir an kıskançlıkla seni kırdım.”

Kolumu beline dolamış, başım göğsünde onu dinliyordum. Başımı hafif kaldırıp yüzüne baktım.

“Önemli değil. Ama merak ediyorum. Yarın yine yaşanan her şeyi unutup git mi diyeceksin bana?”

Burnumdan öpüp burukça gülümsedi.

“Bundan sonra seni hiçbir yere bırakmam.”

Mutlulukla başımı tekrar göğsüne yasladım. Saçlarımı okşarken küçük bir buse kondurdu başıma.

“Ya sen, bir gün o rahat hayatını özler ve gitmek istersen? Ben sana geçmişte yaşadığın lüksü, rahatlığı veremem İnci.”

İç çekmeden edemedim.

“İstemiyorum Cihangir. Ben çocuk değilim. Her şeyin farkındayım ve bunları bilerek buraya geldim.”

Saçlarımı öyle güzel okşuyordu ki birazdan kedi gibi kollarında uyuyabilirdim ama anlaşılan o ki onun da kafası karışıktı ve bazı cevaplara ihtiyacı vardı.

“Peki ya bekleyebilecek misin beni? Ben bir askerim, görevlerim olacak, gittiğim yerden belki bir hafta belki bir ay ya da beş ay...”

Elimi kaldırarak parmaklarımı dudağına bastırdım.

“Cihangir! Neden sürekli seni bırakacağımı düşünüyorsun?”

Kaşları çatıldı. Gözlerinde anlam veremediğim bir şeyler vardı. Elim öpüp çekti dudaklarından.

“Askere yâr olmak...”

Konuşmak istiyordu ama bir şeyleri de dile dökemiyordu sanki... Elimi yanağına koyup şefkatle okşadım.

“Seni bırakmayacağım... Sadece keşke o kadar uzun gitmesen. Çünkü ben çok özlerim seni.”

Gülümseyerek beni biraz daha kendine çekti.

“Olmaması için elimden geleni yaparım güzelim.”

Bir süre daha böyle sarmaş dolaş dururken Cihangir’in kıpırdanmasıyla başımı kaldırdım. Cebinden çıkarttığı yüzük beni gülümsetmişti. Elimi kavrayıp yüzüğü parmağımdan geçirdi. İkimiz de ellerimize bakıyorduk.

“Bir daha çıkarma olur mu?”

“Çıkarmam.”

Yüzük olan elini kavradım.

“Peki ya sen?”

Dudakları kıvrıldı.

“Bilemiyorum. Düşünmem lazım.”

Memnuniyetsiz bakışlarımı gözlerine diktim.

“Cihangir!”

Küçük bir kahkaha atıp burnumu sıktı.

“Sakin ol sarışın. Takacağım.”

Nedense ben hiç gülmüyordum.

“Ben artık gitsem iyi olacak. Sen de güzel bir duş alıp dinlen. Burçak da birazdan gelir zaten.”

Yüzüme dokunup gülümsedim.

“Çok mu çirkin görünüyorum?”

Akan makyajımla iç açıcı olmadığım kesindi. Yüzünü buruşturarak muzip bir bakış attı.

“Seni makyajsız bir görse miydim acaba?”

Omuzuna vurdum. Yine benimle uğraşmaya başlamıştı.

“Görmedin sanki.”

Düşünüyor gibi yaptı. Kaşlarım havalanırken bir tane daha vurdum. Kahkaha atarak başını iki yana salladı.

“İyice şiddet eğilimli oldun sen. Çaktırmadan beni dövüyor-sun sanki.”

Dudaklarım kıvrıldığında bunu saklamak adına yanaklarımı ısırdım. Şu an yaşadığım her şey rüyadan ibaretti sanki.

“Daha fazlası için ders alacağım.”

Beni kendine çekerek saçlarımı kokladı.

“Ben sana ders veririm. Yakın dövüş uzmanlık alanlarımdan.”

Yandan bir bakış attım.

“Orası kesin.”

Ayaklanmasıyla birlikte kapıya ilerleyip önünde durduk. Elini yanağıma koyarak okşadı. Sonra bir adım daha atıp şakağımdan öptü.

“Sabah seni kahvaltıya götürsem olur mu İnci?”

Gülümseyerek gözlerine baktım. Bence daha iyisi olamazdı.

“Olur tabii. Çok sevinirim.”

Kapıyı açarak dışarı çıktığında tekrar bana döndü.

“O zaman yarın görüşürüz. Dikkat et kendine.”

“Tamam, sen de.”

Onu yolcu edip kapıyı kapattığımda sırtıyordum. Kapıya yaslanarak elimi kalbimin üzerine bıraktım. Yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum. Cihangir’le ben artık birlikteydik ve beni bırakmayacaktı. Ona inanıyordum ya da inanmak istiyordum. Hem de fazlasıyla. O beni bırakmayacaktı ve biz çok mutlu olacaktık...

Sabah erkenden uyanmış hazırlanmaya çalışıyordum. Bir sürü kıyafet içinden kendime bir türlü uygun bir şey bulamadım. En sonunda doğal olmaya karar vererek bir kot pantolon ve üzerine pembe bir bluz seçtim. Saçlarımı atkuyruğu yaparak önlerden birkaç tutam çıkarmıştım. Hafif bir makyajla da hazırdım.

Burçak gece eve geç geldi ve ben o sırada duştan yeni çıkmıştım. Pek fazla konuşmadan odalarımıza çekildik. Anlaşılan ikimizin de çok fazla anlatacağı şey vardı ama hâlimiz yoktu işte. Telefonumun çalmasıyla yerimden fırladım. Sevdiğim adamın ismini görmemle hemen açtım.

“Günaydın güzelim, ben aşağıdayım.”

Dudaklarım istemsiz kıvrılıyordu.

“Günaydın. Geliyorum.”

Cihangir tam zamanında gelmişti. Hızla elime bir kâğıt parçası alarak Burçak’a Cihangir’le kahvaltıya gittiğimi yazdım. Kapıya ilerleyerek üzerine yapıştırıp evden çıktım. Asansörle inerken sürekli nasıl davranmam gerektiğini düşünüyordum. Sarımalı mıydım, yoksa sade bir merhaba yeterli miydi? Hiçbir fikrim yoktu ve çok heyecanlıydım. Hâlâ bu büyüünün bozulmasından ve en başa sarmaktan korkuyordum.

Aşağı inip apartmandan çıktığımda arabada beklediğini gördüm. Seri adımlarla ilerleyerek yolcu koltuğunun kapısını açıp oturdum. Onu görür görmez düşündüğüm her şey uçup gitti aklımdan. Ona dönen bakışlarımla küçük bir tebessüm sundum.

“Merhaba.”

Bakışlarımız birleşirken ne yapacağımı bilemedim. Öylece bekledim. Beni kendine çekerek saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken onun da yüzü gülüyordu.

“Çok güzelsin.”

Yanaklarım kızarıırken arabayı çalıştırmasıyla yola çıktık. İlgileyle onu izliyordum. O kadar yakışıklıydı ki... Siyah kot pantolonunun üzerine gri bir tişört giymişti. Dikkatle yolu izleyen gözleri gözlerimde olsa daha mutlu olurdu ama bu sefer de kaza yapması kaçınılmaz olurdu. Sert mizaca sahip yüzü bugün daha bir güzel görünüyordu. Yüz hatları keskindi ama yaşının verdiği bir olgunluk da taşıyordu. Yine de ona otuz demeye şahit isterdi. Dinç yapısı, mecburi olduğunu düşündüğüm kaslı vücudu onu yirmi yediden fazla göstermiyordu.

Bakışlarım ellerine düştüğünde yüzüğüne takıldım. Ne güzel duruyordu parmağında. Nasıl da yakışmıştı. Aslında genel anlamda askeriye'nin içinde olduğu için etrafı erkeklerle doluydu ama yine de bana ait bir simge taşıyor oluşu içimi ısıtıyordu. Bir de kalbi tabii... Kalbi de benim için atıyor muydu? Peki ya yüzüğünü ben istediğim için mi takıyordu? Oyun sona ermişti artık. O zaman kendi istediği için takıyor olması gerekmez miydi? Sonuçta biz dün akşam itibariyle bir ilişkiye başlamıştık. Yani... Başlamıştık değil mi? Bazen hepsi bir rüya gibi geliyor ve uyanacağım diye korkuyordum.

“İstediğim için takıyorum. Bu kadar düşünme.”

Cihangir'in keyifli sesiyle başımı kaldırdım.

“Hı...”

Saf saf gözlerine bakarken gülümseyip tekrar yola döndü.

“İstemeseydim takmazdım diyorum.”

“O nereden çıktı ki?”

Kaçamak bir şekilde gözlerine bakarken bana kısa bir bakış atıp gülümsedi.

“O kadar yüzüğe dalıp gitmiştin ki tahmin ettim.”

Bu bordo bereliyle nasıl baş edecektim ben?

“Ha... Yok ya... Öyle parmağında güzel durmuş da ona dalmışım.”

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri yolda başıyla beni onayladı. Bozuntuya vermeden bakışlarımı yola çevirirken yine de dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

Cihangir o yüzüğü isteyerek takıyordu ve benim parmağıma taktığım yüzük ilk defa anlam kazanmıştı.

Birlikte güzel bir restorana geldiğimizde çok mutluyduk. Keyfim yerinde doyasıya sevdiğim adamla uzunca bir kahvaltı yaptım. Kıvrılan dudaklarım hiç eksik olmadı yüzümden. Fakat ne yazık ki her güzel şey gibi biten kahvaltılar da sevdaya dâhil oldu. İkimizin de işleri kendine ait sorumlulukları olunca Cihangir de beni bırakıp işine dönmek zorunda kaldı...

6. BÖLÜM

KÜLLENEN HAYALLER

Hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum. Mutluluk, sevgi, huzur... Her şeyden biraz vardı. Sevgi için paraya ihtiyaç yoktu. Fakat parasız da hayat geçmiyordu. Ama herkesin para anlayışı farklıydı. Kimine göre doyması için milyonlar yetmez kimilerine göre de karnı doysun yeterdi. Ben zenginliği en üst seviyelerde yaşamış bir insandım.

Evet, güzeldi...

Her istediğinin olması, bir mağazaya gittiğinde istediğin alışverişi yapıp sonunu düşünmemek, sayısız kredi kartların, son model araban, kocaman odan, hizmetliler, takılar, pırlantalar, kaygısız hayat... Hepsi harika şeylerdi.

Ama bir Cihangir etmiyordu işte...

Şimdi ise düşünmem gereken kliniğim, kiralaram, elektrik, su, doğalgaz, gelir-giderler gibi bir sürü şey vardı. Ama mutluydum. Çalışıyordum ve bunları rahatlıkla karşılayabilecek bir işe de sahiptim. Huzurluydum. Hırslarının içinde boğulan insanlarla değil sevdiğim adamla ve biricik ev arkadaşımıydım.

Mutluluk değişkendi. Çok para istersen azı seni mutsuz ederdi. Ya da ev, araba istersen alamamak seni üzerdi veya sevgi ister karşılık bulamazsan bu seni kırardı. Yani mutluluk bizimle alakalıydı. Fakat hiçbir şey de kolay elde edilmiyordu. Biraz emek biraz da çabalamak lazımdı. Zaten kolay olan şey de insanoğlu için fazlasıyla değersizdi.

Bir hafta olmuştu Cihangir'le sevgili olalı. Bir haftadır ayaklarım yere basmıyordu. Ne muhteşem şeydi sevmek, bir insanın karşı tarafa güzel duygular beslenmesi. Bir haftadır ya akşam ya da sabah buluşuyorduk. Hiç yalnız bırakmıyordu beni. O kadar alışmıştım ki bu duruma onsuz olmayı hayal etmek bile istemiyordum.

Klinikteki koltuğuma oturmuş saatlerdir evrak işleriyle uğraşıyordum. Günlerdir gevşek davranmanın acısı yeni yeni çıkıyordu. Aksattığım her şey bana fazlasıyla geri dönüyordu. Kayıtları bilgisayara sırayla girerken Yusuf da ders çalışmakla meşguldü.

Kliniğin kapısının açıldığında başımı kaldırıp gelen kişiye baktım. Deniz'i görünce ayaklandım. İçeri girerek birkaç adımda yanıma ulaştı. Gülümseyerek elimi uzattım. Beklemiyordum ama gelmesine de çok şaşırmamıştım.

"Hoş geldin Deniz."

Elimi karşılıksız bırakmayarak hafifçe sıktı.

"Hoş buldum. Nasılsın İnci?"

Elimle koltuğu göstererek oturmasını işaret ettim.

"Teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

Oturarak elindeki taşıma çantasını sehpaye bıraktı.

"Ben de iyiyim. Sana küçük bir misafir getirdim."

Çantanın içindeki kediye gülümseyip Deniz'e döndüm.

"Kimmiş bakalım misafirimiz?"

Aynı tebessüm Deniz'in de dudaklarında dolanıyordu.

"İsmi Çıtır. Arkadaşımın kedisi. O çok yoğundu, ben getirdim."

Onaylarcasına başımı salladım.

"Hım... Peki neyi varmış Çıtır'ın?"

Cebinden çıkarttığı karneyi bana uzattı. Elime alarak inceleme-ye başladım. Fark ettiğim eksikle memnun bir şekilde gülümsedim.

"Sadece parazit aşıları eksik, hemen hallederiz."

Başımı kaldırdığımda Deniz'i masamdaki isimlikle ilgilenirken buldum. Küçük bir bakış attı.

"Hediyene bakmana sevindim."

Tebessüm ettim. Deniz'in hediyesini geç de olsa açabilmişim. Bana hayvan figürlü bir isimlik almıştı. Çok etkileyici olmasa da ince bir davranıştı. Mesleğime uygun oluşu da ayrı bir sevimliydi.

"Neden bakmayayım ki? Çok beğendim."

Dudak bükerek umursamaz davranmaya çalışıyordu.

"Bilmem o gün..."

Elimle onu durdurup başımı iki yana salladım.

"Bak, Cihangir biraz kiskanç bir adam. O gün kaba davrandı, kusura bakma."

Dirseğini masaya yaslamış kahve gözleriyle bakıyordu gözlerime.

"Onu anlıyorum. Senin gibi bir nişanlıya sahip olmak kolay olmamalı."

Kaşlarım hafif çatılırken yine de yüzümdeki tebessümü korudum.

"Sanırım bu bir iltifattı."

Dişlerini göstererek gülümserken başıyla onayladı. Yüzük olan parmağımı eliyle işaret etti.

“Nasıl gidiyor?”

Bakışlarım yüzüğüme kayarken gözlerimden mutluluk okunduğuna emindim. Deniz’e geniş bir gülümsemeyle baktım. Cevap çok basitti.

“Çok iyi.”

Gözlerinde gördüğüm kırıklığı dudaklarındaki eğreti tebesüm tamamladı.

“Aslında... merak ediyorum. Gerçek nişanlın Cihangir mi yoksa Tuna mı?”

Anında gerilen bedenimle yüzümdeki gülümseme bir anda soldu. Neden böyle oluyordu anlamıyordum. Sinirlerim gerilirken “İkisini de birden idare ediyorum, sen de kadroya katılmak ister misin?” demek istesem de kendimi tutarak sakinliğimi korumaya çalıştım.

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alıp her şeyi biliyorum der gibi dikti bakışlarını.

“Hangi siteye adını yazsam anında seninle ilgili bilgiler dökülüyor İnci. Tuna ile nişanlı olduğun ve işin garip tarafı ise şu an Amerika’da tatil yaptığın...”

Arkama yaslanarak somurttum. Keşke kendimi her yerden silebilseydim. Geçmişimde görmek istemediğim ne varsa ortadan kaldırmam mümkün olsaydı.

“Beni mi araştırdın?”

Çekingen bakışlarla tekrar önündeki isimlikle oynamaya başladı.

“Ben... Öylesine merak etmiştim.”

Aman ne güzel. Neyim ben? Matruşka falan mı? İnsanlar her seferinde altından başka bir şey çıkacak sanıp merakla açmaya çalışıyordu. Oysa bir öncekinden farklı bir şey yoktu.

“Bak, sana özel hayatımı açıklayacak değilim. Sadece şu kadarını söyleyebilirim ki şu an Cihangir’le her ne yaşıyorsak gerçek. Anlatabiliyor muyum?”

Gergin bir şekilde konuşurken bir suçlu gibi ellerini kaldırdı.

“Niyetim seni yargılamak değildi İnci. Beni yanlış anlama. Ben sadece merak ettim.”

Ayağa kalktım.

“Her neyse. Biz işimize dönelim ve Çıtır’ı daha fazla bekletmeyelim.”

Deniz’in de ayaklanmasıyla muayene odasına geçtik. Eldivenlerimi giyerek aşıları hazırladım. Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Çıtır’ı çıkarıp önce sevmiş sonra da aşılarını yapmıştım. Biraz huysuzlansa da tekrar severek oynadığımda keyfi yerine geldi. Sırtındaki tüyleri okşarken Deniz de gülümseyerek beni izliyordu.

“Hayvanları çok seviyorsun.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Bu şaşılacak bir durum değildi. Ben bu mesleğe aşkla bağlıydım. Hayvanları tedavi etmek, onları iyileştirmek beni mutlu ediyordu.

“Evet. Onlar masumlar ve bize ihtiyaçları var.”

“Haklısın. Pekâlâ veteriner hanım, borcumuz ne kadar?”

Gülümseyerek kedinin sırtını okşamaya devam ettim.

“Bu seferlik benden. Ayağı alışsın Çıtır Hanım’ın.”

“Buna gerek yok.”

Cevap vermeme kalmadan duyduğum kapı sesi, bakışlarımı muayene odasının dışına taşırdı. Cihangir’i görür görmez yüzümde koca bir gülümseme oluşurken muayene odasından çıkarak karşıladım onu. Kollarımı boynuna doladığımda aynı şekilde o da kolunu belime sararak benim için biraz eğildi. Yanağına bir

öpücük kondurarak yüzünü görecektik kadar geriye çekildim. Onun bakışları ise bende değildi. Bir şahin edasıyla avını kesmekle meşguldü.

“Hoş geldin Cihan.”

Sesimle birlikte dikkati dağılınca bakışları beni buldu. Şakağıma bir öpücük bıraktı.

“Hoş buldum yavrum. Ne işi var bu kıl kuyruğun burada?”

Kıl kuyruk derken bir an kimden bahsediyor olduğunu anlamaya çalıştım. Fakat bu uzun sürmedi.

“Cihangir! Nasıl konuşuyorsun?”

Anlaşılan yine huysuzluğu üzerindeydi.

“Neyse onu söylüyorum ben.”

Gözlerimi devirerek geri çekildim.

“Arkadaşının kedisini getirmiş. Aşısını yaptım.”

Arkamı dönmüş ilerlerken Cihangir homurdanmakla meşguldü.

“Arkadaşının kedisiymiş. Sahibi ne yapıyormuş? Ona mı kalmış getirmek?”

Bir an duraksadıktan sonra ona dönerek bakışlarımı yüzüne diktim.

“Cihangir!”

Bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu. Bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Önüme düşen saçlarımı eliyle geriye attı.

“Söyle güzelim.”

Anında bakışlarım yumuşarken ondan etkilenmemek elde değildi. Başımı döndürüyordu. Ben ciddi ciddi âşık olmuştum.

“Çok fenasın.”

Sessiz bir şekilde fısıldamamla biraz daha başını eğdi.

“Öyle mi küçük hanım?”

Biz birbirimize dalıp giderken duyduğumuz sesle ikimiz de başımızı aynı yöne çevirdik.

“Biz gidiyoruz. Ellerine sağlık İnci.”

Deniz’in asık suratı, Cihangir’le tekrar karşılaşmaktan memnun olmadığını belli ediyordu.

“Geçmiş olsun. Bir sonraki aşıda görüşürüz.”

Benden aldığı bakışlarını Cihangir’e çevirdi. Elini uzatarak selamladı.

Bende olan bakışlarını Cihangir’e çevirerek elini uzattı.

“Merhaba Cihangir, nasılsın?”

Uzatılan eli sıkkan sevgilim yine kibarlıktan yoksun bir şekilde konuştu.

“İyi. Bakıyorum da fazla sevdin burayı. Yarın da komşunun köpeğini sen getirirsen şaşırmam.”

Cihangir’e ters bir bakış atıp hızla Deniz’in cevap vermesine izin vermeden konuştum.

“Neyse. Görüşürüz Deniz.”

Tam elimi uzatacakken Cihangir benden önce davranıp elimi tutarak parmaklarımızı birleştirdi. Deniz’in bakışları bir süre elimizde gezdikten sonra başını kaldırıp gülümsedi.

“Görüşürüz İnci. Bu arada hediyemi beğenmene çok sevindim.”

Deniz yine yapmıştı yapacağını. Cihangir’in bakışları sertleşirken gözlerini kısarak bana döndü. Bozuntuya vermeyerek gülümsedim. Deniz giderken Cihangir hâlâ arkasından bakıyordu.

“İlk fırsatta bu herifi döveceğim.”

Söylediklerine kıkırdarak masama ilerledim.

“Koskoca yüzbaşıya hiç yakışmıyor.”

Beni duymazdan geldi. Biraz önce Deniz'in attığı oltayı inceliyordu.

"Bu kadar beğendiğin hediye neymiş merak ettim."

Benden önce yerime oturup arkasına yaslandı. Masada duran isimliği gösterdiğimde hoşnutsuz bakışlarla inceliyordu.

"İdare eder."

Gözlerimi devirmemle yanına ilerleyerek masanın kenarına kalçamı yasladım.

"Bugün erken geldin."

Normalde tam kliniği kapatmama yakın gelirdi. Bugün ise beni şaşırtmıştı. Elindekini özensiz bir şekilde bırakarak bakışlarını bana dikti.

"Evet, gitmeden seni görmek istedim."

Bir an kaşlarım çatıldı ama gözlerine üzgün bir şekilde bakıyordum. Kalbimde küçük bir sızı geziniyordu. Vereceği cevabı bilsem de yutkunarak sordum.

"Göreve mi?"

Başını hafifçe sallarken düşünceli duruyordu. Ne bekliyordum ki, sevgili olduktan sonra göreve gitmeyeceğini mi?

"Hadi hazırlan, eve bırakayım seni."

Derin bir nefes alarak Yusuf'a seslendim, ona erken çıkacağımı söylerken Cihangir de kalkmış köpeğimle oynuyordu. Ona Paşa ismini vermişti ve her kliniğe gelişinde mutlaka ilgilenirdi. Paşa ise şimdilerde çok daha iyiydi. Alçısını bir haftaya çıkartmayı düşünüyordum. Yeterli görünüyordu. O da Cihangir'e alışmış olacak ki her gelişinde kuyruğunu heyecanla sallayarak kendini sevdirmeye uğraşıyordu. Hayvanlar kendisine sevgi ve şefkat göstereni çok iyi bilirlendi.

Hazır olunca Cihangir'e seslendim. "Hadi çıkalım."

Cihangir'in kapıyı açarak bana yol vermesiyle klinikten çıktık. Arabaya geçtiğimizde, o yola bakarak dikkatle arabayı kullanırken ben de gözlerimi ondan alamıyordum. Bana dönen bakışlarıyla onu izlediğimi görünce dudakları kıvrıldı.

"Böyle bakmaya devam edersen dayanamayıp seni öpebilirim."

Bakışlarımı kaçırmamla yanaklarım kızarmaya başlamıştı bile. Çekingen bir bakış attım.

"Ne zaman geleceksin Cihangir?"

Bana bakmadan mırıldandı. Bu iyi değildi. İçimi daha da hursuz ediyordu.

"Belli değil güzelim. Görev ne zaman biterse."

Moralim bozulsada belli etmek istemedim.

"Ne görevi peki bu? Nereye gidiyorsun?"

Bana döndüğünde yüzünde sert bir ifade vardı. Göreviyle ilgili soru sormamdan hoşlanmıyordu. Elini kaldırarak yanağıma dokundu.

"Görevler gizlidir İnci. İçeriği hakkında bilgi veremem. Sana gittiğimi bile söylememem gerekiyor normalde."

Kollarımı birbirine bağlayarak suratımı astım. Bir yandan da onu süzüyordum.

"O filmlerdeki gibi değildir inşallah görevlerin."

Kaşlarını kaldırarak kısa bir bakış attı.

"Nasıl oluyormuş ki filmlerde?"

Somurtkan ifademi bozmadım.

"Böyle takım elbiseler giyip kadınlarla yemek yemeler, onları ayartmaya çalışmalar falan... Bilirsin işte."

Yola odaklanmış görüntüsü ciddi duruyordu.

"Hım... Görevimi tahmin etmene şaşırdım doğrusu."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bir süre dediğini anlamaya çalıştım. Algılamamla kan beynime sıçradı.

“Seni parçalarım Cihangir. Gitmiyorsun göreve falan. Başkası gitsin. Sen başı bağlı bir adamsın.”

Evin önüne geldiğimizde arabayı park etti. Yüzüne yayılan gülümsemeyi saklayamayarak kahkaha atmaya başladı. Suratım da aynı oranda asılmaya devam ediyordu.

“Komik mi?”

Bana dönerek başıyla onayladı.

“Söylesene güzelim, beni nasıl parçalayacaksın? Merak ediyorum.”

Muzip bir şekilde bana baktığını fark ettiğimde gözlerimi kısıtım.

“Beni mi kandırıyorsun sen?”

Hâlâ yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu.

“Hıhı.”

Sinirle ellerimi tekrar göğsümde bağlayarak koltuğa yaslandım. Ben kıskançlıktan deliye dönerken o benimle dalga geçiyor ve bundan da oldukça keyif alıyordu.

“İnci’m.”

Öyle güzel söylüyordu ki adımı, ona dönmemek için kendimi zor tuttum. Omuzlarımı silktiğimde bana doğru eğilip yanağını öptü.

“Tabii ki buna benzer görevlerimiz de oluyor ama şu anki çok farklı.”

Bir anda bakışlarım yumuşarken onun görevinde vurulduğu aklıma geldi. Ne kadar da basit düşünüyordum. Belki de dağda günlerce terörist peşinde koşacaktı. Aç kalacaktı, ya da... yaralanacaktı. Allah’ım, ondan haber alamadan korkuyla beklemeye nasıl sabredecektim... Ona doğru atılıp kollarımı boynuna dola-

dım. Başım boynunda kokusunu içime çekerken o da belimi kavramış saçlarımı okşuyordu.

“Ya sana bir şey olursa? Lütfen çok dikkatli ol.”

Saçlarıma öpücük bırakıp kendini geri çekti.

“Merak etme güzelim. Bir bordo bereli kolay yetişmez ama yetişeni de kolay kolay kimse öldüremez. Özellikle de başı bağlı olanları...”

Burukça gülümsedim. Hâlâ beni güldürmeye çalışıyordu.

“Zamanın varsa bir kahve içelim.”

Eli yanağımı okşarken başımı yana çevirip avuç içine bir buse bıraktım.

“Geç kalıyorum. Bu sözünü unutma dönünce isterim kahvemi.”

Şirince gülümsedim.

“Tamam. Çabuk gel olur mu?”

Başıyla onaylayıp başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırdığı çenemi hafifçe okşadı.

“Kendine dikkat et. Kalbim sende ama aklım bari bende kalsın. Malum lazım olacak.”

Dudaklarım büzüldü. Huysuz bir çocuk gibiydim ama seviyordum işte.

“Benim aklım da kalbim de sende kalıyor ama.”

Dudaklarıma kısa bir bakış atıp gülümsedi.

“Emanetlerime gözüm gibi bakarım olmaz mı?”

İstemsiz gözlerim doldu. Bu adam beni ağlatmak istiyordu.

“Beni ilk fırsatta arıyorsun o zaman.”

Onaylayarak beni tembihlemeye başladı.

“Tamam. Başını belaya sokma lütfen. Bir sıkıntı olursa ve bana ulaşamazsan hemen Merve’yi ara. Ben numarasını gönderirim sana.”

“Tamam canım.”

Eliyle enseme uzanıp beni tekrar göğsüne bastırdı. Allah’ım ben bu adama çok âşıktım... Ne yapacaktım onsuz? Çok alışmıştım saklandığım göğsüne. Kokusu bana huzur veriyordu. Saçlarımı okşayıp geri çekilerek şakağıma derin bir öpücük bıraktı.

“Hadi git artık.”

Yanağıma süzülen yaşı elimle sildim hemen. Onun görmesini istemiyordum. Akli bende kalmamalıydı.

“Görüşürüz.”

Arabadan zor da olsa indim. Apartmana ilerleyip kapıyı açtım. Son kez arkama baktığımda benim içeri girmemi bekliyordu.

Hep beklerdi.

Son kez el sallayarak içeri girip kapıyı kapattım. İşte bizim sevgili olarak ilk ayrılığımız da böylelikle gerçekleşmişti. Fakat çok zordu. Ben daha arkamı dönerken özlediğim adamı görmeden nasıl yapacaktım? Peki ya ona bir şey olacak mı korkusuyla nasıl baş edecektim?

Cihangir'den...

Üç gündür sarışınımı arayamıyordum. Bensiz ne yaptığını bilemiyor olmak gerçekten can sıkıcı bir durumdu. Onu asla yalnız bırakmak istemiyordum. O kadar güzel ve dikkat çekiciydi ki akbabalar hiç ayrılmıyorlardı peşinden.

Ben varken ona kimse dokunamazdı. Ama ya ben yokken...

O kadar ince, o kadar kırılgandı ki dokunmaya korkuyordum. Bir an davetteki hâli geldi gözümün önüne. Nasıl da güzel olmuştu... Ona bakan gözlerden bile kıskanmıştım onu. İlk defa bir kadını böylesine kıskanıyordum. Benden başka kimse bakmasın, ondaki güzelliği, ipek saçlarını, mavi gözlerini kimse görmesin istiyordum.

Ah İnci... İki günde ne hâle getirmişti beni. Gecem gündüzüm o olmuştu. Şimdi muhtemelen evde televizyon karşısında uyukluyordu ya da çoktan yatmıştı.

Üç gündür sınır dışındaydık. Teröristler için önemli itlerden biri şu anda elimizdeydi, sınır karakollardan birine gelmiştik. Bundan sonrasında büyük bir tehlike kalmasa da şimdilik bekleyecektik. Bizde hiçbir şey gelişigüzel olmazdı. Her şey planlı, sistemli ve emir komuta zincirinde yürürdü. Bu nedenle kafamıza göre hareket etmezdik. Düşünceli bir şekilde elimdeki bardaktan son yudumu da alıp ayaklandım. Biraz daha sesini duymazsam rahat olamayacaktım.

“Siz bekleyin, iki dakikaya geliyorum.”

Giray ve Akın yanımda çaylarını yudumlarırken Akın sessiz kalamadı.

“Git tabii, ara yengeyi.”

Akın’a ters bir bakış attım.

“Sana ne lan? Boş gezeceğine sen de bul bir tane.”

Umursamaz bir şekilde çayından bir yudum daha aldı. O mırıldanırken çoktan arkamı dönmüştüm bile.

“Vardı da biz mi bulamadık?”

Karakolun kapısından çıkarken bütün erler hayranlıkla bizi takip ediyor beni gören karşımda dikilip kalıyordu. Özel birlik olduğumuz için ilgilerini çekiyorduk. Tabii rütbelerin gücü de buna dâhildi. Kaşlarımı çatarak çakılların üzerinde biraz daha ilerleyip telefonumu çıkarttım. Kalp atışlarımın ritmi değişmişti bile. Şu hâle bak, on sekizinde delikanlı gibi olmuşum. Hayır, bu kadar etkili olamazdı. Birçok eğitimden geçmiştim. Yine de “acaba özlemiş miydi beni?” demekten kendimi alamıyordum. Telefonumu kulağıma götürdüğüm anda ikinci çalışta açıldı. Küçük bir cırlamayla ismim kulaklarımda yankılandı.

“Cihan!”

Sesi o kadar içtendi ki dudaklarım kıvrıldı.

“Güzelim.”

Derin bir nefes alarak benim de içime su serpti. Heyecanlanmıştı ben arayınca. Allah’ım ne güzeldi onun sesini duymak...

“Nasılsın Cihangir, bir şeyin yok değil mi? Yoksa geldin mi?”

“İyiym güzel gözlüm. Gelmedim daha. Seni özledim sadece.”

Karşı taraftan ses gelmediğinde üzüldüğünü biliyordum. Ben de onun yanında olmak isterdim ama bu benim mesleğimdi ve ben işine âşık bir adamdım.

“Ben de.”

Onun fısıltısını duyunca biraz daha sıktım elimdeki telefonu.

“İnci’ m geleceğim, az kaldı.”

Sesindeki hayal kırıklığı belli etmek istemese de anlaşılıyordu.

“Tamam. Gelince kahvemizi içeriz değil mi? Başımı göğsüne yaslayıp hasret gidermek istiyorum.”

O altın sarısı saçları göğsüme dökülürken ben nasıl nefes alacaktım? Kalbim nasıl hızlanmayacaktı? Ah bu kadın benden ne istediğini bir bilseydi...

“Senin elinden zehir olsa içerim yavrum.”

Küçük bir kıkırdama sundu bana. Gülüşü çok güzeldi. Şimdi yanında olsam sessizce izlerdim onu. Belki gülüşünden öperdim. Yanağındaki küçük gamzesini öpmek isterdim, doya doya...

“Merak etme kahve yapabiliyorum artık. Seni zehirlemem.”

Benim dudaklarım da kıvrıldı. Yemek konusunda çok beceriksizdi. Ama buna takılmıyordum. Her kadın yemek yapmayı bilmek zorunda değildi. Zaten bu onun suçu da değildi. Şimdiye kadar mutfak yüzü görmemişti. Ben ona her gün yemek yapmaya razıydım. Yeter ki o gülüşünü saklamasın benden.

“Yeteneğine hayranım doğrusu.”

Söylediklerime kızacağını biliyordum. Yine de onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. O kadar tatlı oluyordu ki... Güzel kaşlarını çatarak dudaklarını büzmesi, kollarını göğsünde bağlaması. Masum ve güzel olduğu kadar hırçın ve ele avuca sığmaz bir kızdı İnci. Kontrol etmek zordu.

Altın kafesten kaçan bir kadını ben nasıl kafese koyabilirdim ki?

“Ya Cihangir, dalga geçmesene.”

Gülümsemem biraz daha büyüdü. Yine huysuzdu.

“Tamam. Bir şey demedim. Hadi uyu artık, geç oldu.”

Tatlı tatlı devam etti.

“Sen de uyu ama.”

Ah be güzelim, masum meleğim benim, biz uyursak düşmanı kim korkutacaktı?

“Uyurum bir tanem, iyi geceler.”

“İyi geceler sevgilim.”

Telefonu kapattığımda bakışlarım karşıdaki dağlarda geziniyordu. Sesini duymak iyi gelmişti. Biraz daha içim rahatlamış, yüzüm gülmüştü. O iyi olunca ben de iyi oluyordum ama içimdeki kurdu da bir türlü söküp atabilmiş değildim. Bu ilk ayrılığımızdı ve kısa süreliydi. Ama ileride yine aynıları mı olacaktı? Yine heyecanla bekleyecek miydi beni? Artık her şey için çok geçti. Çoktan kaptırmıştım kendimi ona. Derin bir nefes alarak içeri girdiğimde Giray ve Akın bana bakıp gülmeye başladı.

“Ağabey ben böyle bir şey görmedim. Küçücük kız, koskoca Gölge unvanını almış, teröristlerin korkulu rüyası, asık suratlı yüzbaşığı böyle gülümsetiyor ya helal olsun.”

Farkında olmadığım yüzümdeki tebessümü anında sildim. Akın'ın konuşmasını Giray devam ettirdi.

“Ne sandım oğlum? İnsan âşık olduğunda bütün dünya güzelleşiyor.”

Umursamazca sandalyeye oturdum.

“Ne aşkı Giray? Öyle bir şey yok daha.”

Giray kaşlarını kaldırdı. Bakışları alaylıydı.

“Sen onu benim külahıma anlat komutanım. Bal gibi âşkınsın işte. Suratından belli.”

Ters bir bakış attım Giray’a. Hoşlanıyordum hatta seviyordum da ama aşk... Âşık olup olmadığımı bilmiyordum. Zaman lazımdı bunun için. Acaba o bana âşık mıydı? Seviyor muydu beni? Yoksa sadece hoşlanıyor muydu?

Daha iki kelimeyi bir araya getirip seni seviyorum diyememiştik birbirimize. Kadınlar beklerdi değil mi böyle şeyleri? Belki de ilk benim söylememi bekliyordu.

“Oğlum aşk yaramaz lan bize. Biz âşık olsak ne olur? İki gün sonra ya beklemekten sıkılırlar ya da şehit olursun arkanda yarım kalırlar. Biz kelle koltukta yaşayan adamlarız.”

Giray elindeki çay kaşığını Akın’a fırlattı.

“Kelle koltukta diye sevmeyecek miyiz? Bizde de kalp var. Hem şimdi seni bekleyen birisi olsa, gittiğinde boynuna sarılıp, iyi ki geldin dese fena mı?”

Bir an İnci’me kavuştuğumu hayal ettim. Boynuma dolanan kolları, saçlarının güzel kokusu... Bekle beni güzel sevgilim, bekle ki sevdamız daha da değerli olsun. Ben hayallere dalıp gitmişken Akın duygusuz bir sesle konuştu.

“Ne bileyim oğlum. Aşk hiç çalmadı ki kapımızı.”

Giray buruşan suratıyla arkasına yaslandı.

“Çalmaz tabii odun herif.”

Giray'ın sözleri gülümsetti. Akın'ın rütbesi benden düşük olsa da yaşı benden büyüktü. Aşktan yana şanssız olmasının sebebiyse odun olmasıydı biraz da. Öyle kibarlık, kadın ruhu falan anlamazdı. Kalıbı gibi ifadeleri de iri yarıydı. Ama biliyordum ki kalbi güzel bir insandı. Belki kibar olamazdı ama sevdiği kadına da ondan iyi kimse sahip çıkamazdı.

“Tamam lan. Ne boş yaptınız ikiniz de. Giray kalk şu ite bir bak. Sıkıntı çıkmasın. En geç bir iki saate gönderirler helikopteri.”

Giray'ın onaylayıp kalkmasıyla Akın da susmuştu. Bir süre sonra Giray gelmiş ve karakol komutanlarıyla sohbet etmiştik. Sonrasında ise gelen helikopterle karargâha geri döndük. Dön-müştük dönmesine de bu da yetmiyordu işte. Saatlerce adamın sorgusuna katıldık. İşlerimizi sabaha kadar zor halledebilmiştik.

Arabaya bindiğimizde saate baktım. Daha yedi buçuktu. İnci'm uyuyordu kesin. Aslında fazlasıyla yorgun ve uykusuzdum ama eve gitmeden onu görmek istiyordum. Belki bir kahvaltı yapardık birlikte. Giray yan koltukta uyuklarken arabayı çalıştırmadan önce yavrumu aradım. Ama bir türlü açan olmadı. Tekrar aradığımda yine açan olmayınca merak ettim. Uyuyor olsa bile telefonun sesine uyanırdı. Evet uykusu ağırdı ama gece bile arasam açardı telefonu. Kaşlarım çatılırken içime kurt düşmesine engel olamadım. Arabayı çalıştırarak hızla evlerine sürdüm. O sırada da Giray'a seslendim.

“Giray Burçak'ı bir ara bakalım nerede?”

Uyku sersemi bana dönen bakışları sakindi.

“Hayırdır ağabey?”

“İnci telefonu açmıyor.”

“Uyuyordur bu saatte ağabey daha erken. Dokuzda açmıyor muydu kliniği?”

Gözlerimi kısıp Giray'a hızlı bir bakış attım.

"Ara dedim Giray, uzatma."

Homurdanarak telefonunu çıkarıp Burçak'ı arayarak sesi hoparlöre aldı. Uzun bir süre açan olmamıştı. Kapanacağı sırada telefon açıldı.

"Günaydın kıvrıcık."

Karşıdan gelen ağlama sesiyle içim daha da karardı.

"Giray... klinik yanıyor."

Giray anında toparlandı.

"Ne diyorsun Burçak? İnci nerede?"

İlk defa Burçak'a ismiyle hitap ettiğini duyuyordum. Arabayı kenara çekerek sert bir fren yaptım.

"İnci... İnci dur... Hayır!"

Telefon Burçak'ın son sözleriyle kapanırken şaşkın bir şekilde Giray'la birbirimize baktık. Giray tekrar arayarak telefonu kulağına götürdü. Telefonu kimse açmazken hızla yumruğumu direksiyona vurdum.

"Allah kahretsin..."

Alelacele tekrar yola çıktığımda Giray da tedirgindi.

"Ağabey çabuk ol."

Gaza biraz daha yüklenerek kliniğe doğru hızla yol aldım. Kısa sürede o kadar hızlı gelmişim ki kliniğin önünde ani bir frenle durdum. Klinikten çıkan dumanlar her yere dağılıyordu. Arabadan inerek hızla kalabalığa ilerledim. Gözlerim sadece bir kişiyi arıyordu.

Sarışınımı...

Onu göremediğimde gözüme çarpan Burçak'a ilerleyip kolunu kavradım.

“İnci nerede?”

Afallamıştı. Gözündeki yaşı silerek yüzüme baktı. Beni görür görmez yakama yapıştı.

“Yalvarırım kurtar onu Cihangir. O... alevlerin içine girdi. Paşa’yı kurtarmak için içeri girdi. Ama hâlâ çıkmadı.”

Bir an duyduklarımınla çıldıracak gibi oldum. Sevdiğim kadın alevlerin arasındaydı. Allah’ım ona bir şey olursa ben ne yapardım? Kıymetlimdi o benim. Kalbimin sızısı nefesimi keserken sanki o dumanların arasında ben boğuluyordum. Burçak bir şeyler daha söylüyor olsa da bu kulaklar duymuyordu artık. Bileklerini kavrayıp ellerini yakamdan çektiğimde arkamı döndüm. Kliniğe koşarken Giray yakalamıştı beni.

“Ağabey dur. Dumanlar her yeri kaplamış.”

Onu ittiğim gibi yere düşerken umursamadan içeri girdim. Yoğun duman, görüş alanımı kapatmıştı. Ezbere bildiğim yerde ağzımı ve burnumu kapatarak yürümeye başladım. Paşa’nın olduğu yere geldiğimde yerdeki bedeni fark ettim. Ağzımı ve burnumu kapattığım kolumu çekerek seri bir şekilde yere çöktüm. Onu kendime çekerken bedeni hareketsizdi. Altındaki göğsüne saklanmış Paşa’yla gözümünden bir damla yaş süzülerek yüzüne damladı.

Bu kadın nasıl güzel bir kalbe sahipti? Benim merhametli sevdiğim. Ona bir şey olursa burayı bir de ben yakardım.

Dokunduğum beden hareket etmezken onu hızla kucağıma aldım. Paşa’yı da onun kucağına koydum. İkisini de göğsüme bastırarak ayağa kalktım. Nefesim artık yetmediğinde öksürerek kendimi dışarı attım. İtfaiye çıkmamla müdahaleye başlarken sağlık çalışanları hızla sedye getirerek İnci’yi ellerimden aldı. Paşa’yı da onlara verdiğimde ambulansa ilerlediler. Peşlerinde ilerliyor, arada öksürüyor, derin nefesler almaya çalışıyordum. Burçak da ambulansa binmiş ve çoktan İnci’me oksijen maskesini takmışlardı.

İnci'nin yanına geçerken bana da maske tutan Burçak'ın bileğini kavradım.

“Paşa'ya tak.”

“Ama kötüsün...”

Şimdi biraz daha iyiydim. Benim sarışınım Paşa için girmişti oraya.

“Dediğimi yap Burçak.”

Beni başıyla onayladığında bileğini bırakmayarak tekrar dikatini çektim.

“Durumu nasıl?”

Buğulu gözleriyle başını salladı.

“İyi olacak...”

Burçak Paşa'ya yöneldiğinde sarışınımın elini kavrayıp dudaklarına götürerek öptüm. Hâlâ baygındı sevdiğim. Saçlarını okşarken ambulans hareket etmişti, öten sirenlerle hızlı bir şekilde hastaneye ilerliyorduk.

Ona bir şey olacak korkusu bütün bedenimi sarmalamış, beni inanılmaz bir karanlığa sürüklemişti. Şimdi anlamıştım... Onun bendeki yeri çok özeldi. Ben çoktan âşık olmuştum ona. Kalbim düşündüğümünden de hızlı ilerliyor, hiçbir hesaba uymuyordu.

Bir kez daha öptüm avucumdaki elini. Olmaz sarışın, seni yeni bulmuşken kaybedemem... O okyanus mavisini gözlerin yine ve sadece beni görecektir...

İnci'den...

Gözlerim zor da olsa aralanırken bulanık görüşüm sadece birkaç saniye sürmüştü. Bir hastane odasında olduğumu anlamam geç olmadı. Başımı çevirdiğimde yanımda sandalyeye oturmuş, elimi elleri arasına alarak başını yaslamış Cihangir'i gördüm. Çok

şükür ki sapasağlam bir şekilde gelmişti. Onsuz günler ne zor gelmişti bana. Diğer elimi usulca saçlarına götürünce hemen başını kaldırdı. Bakışları anında gözlerimi bulurken ayağa kalktı.

“Şükür, uyandın.”

Ağzımdaki maskeyi çıkartmak istememe engel olmaya çalışsa da onu dinlemedim.

“Çıkartma İnci. Dinlenmen gerekiyor.”

Ciğerlerime aldığım her nefes canımı yakarken yine de çıkarttım maskeyi.

“Cihan... Paşa...”

Zor da olsa iki kelime konuştum. Gözlerimden süzülen yaşı eliyle silerek alnımdan öptü.

“Merak etme güzelim, Paşa iyi. Giray eve götürdü dinlenmesi için.”

Gözlerimi kapattım. Çok şükür ki iyiydi. Ona zarar gelecek diye çok korkmuştum. En son Paşa’yı kurtarmak için kliniğe girmiştım. Ama sonra yoğun dumanda nefes alamamıştım. Bilincimi kaybettiğimi hatırlıyordum sadece. Peki nasıl kurtulmuştım oradan?

“Ben nasıl kurtuldum?”

Saçlarımı okşarken şefkatliydi.

“Boş ver güzelim sonra konuşuruz.”

Gözlerimi kapatmamla yaşlar süzüldü.

“Kliniğim, emeklerim hepsi gitti.”

Öksürmeye başladığımda maskemi tekrar takarak konuşmamı engelledi.

“Şimdi düşünme bunları. Her şey halledilir.”

Nasıl halledilecekti ki? Bütün varımı yoğunluğumu o kliniğe vermiştim ben. Oraya tutunmuştum. İlmek ilmek döşemiştım içini.

Dünyanın ilacı vardı içinde. Hepsi ziyan olmuştu. Tekrar başa dönemezdim artık. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamazken tek tesellim yanımdaki adamdı...

Hastanedeki ikinci günümdü bugün. Dün çıkmak istesem de ne Burçak ne de diğer doktorlar izin vermişti. Cihangir ise birkaç saatliğine işi olduğunu söyleyerek gitmesi dışında hiç ayrılmamıştı yanımdan. Bütün gece başımda beklemişti. Koltukta uyuklarken saatlerce onu izlemiştim. Benim içim koltukta uyumasına razı olmasa da o hiç rahatsız görünmüyordu. Belki de alıştı. Sabah uyandığımda onu yine erkenden uyanmış ve yanımda beklerken buldum. Uyku mahmuru bakışlarımla gülümsedim.

“Günaydın.”

Oturduğu koltuktan kalkarak yanıma yaklaştı.

“Günaydın güzellik. Gece pek uyumadın sanırım.”

Kaşlarım havalanırken şaşkındım.

“Ama sen uyuyordun.”

Gülümsemesi yüzünde genişlerken anlayamıyorum. Bir kez olsun kıpırdamamıştı bile. Nereden biliyordu gece uyumadığımı? Bana cevap veremedi telefon çaldı. Cebinden çıkararak arayan kişiye baktı. Kaşları çatılırken elini başıma koyarak alnımı öptü.

“Ben hemen geliyorum güzelim.”

Odadan çıkarken kimin aradığını merak ediyordum doğrusu. Kısa bir süre sonra odanın kapısı çaldı. Gelen kişiye merakla baktım. Deniz... Onun beklemediğim anlarda karşıma çıkmasına alışmıştım.

“Geçmiş olsun İnci. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Küçük bir tebessüm sundum.

“Sağ ol. Daha iyiyim ve çıkmak istiyorum.”

Bana gülümseyerek biraz daha yanıma yaklaştı.

“Bizi çok korkuttun. Dün geldim ama uyuyordun. Bugün çıkarsın büyük ihtimalle.”

Mahcup bir şekilde gülümsedim.

“Teşekkür ederim Deniz. Hepiniz çok ilgilendiniz.”

Göz kırptı. Şirin görünüyordu.

“Aslına bakarsan, görevimiz. Şu an bizim mekânımızdasın.”

Dayanamayıp gülerken Cihangir içeri girdi. Deniz'i görür görmez ifadesi sert bir hâl aldı. Yüzümdeki gülümsemeyi hemen silerek bakışlarımı Cihangir'e çevirdim. Deniz de rahatsız olmuş olacak ki birkaç adım geri çekildi.

“Tekrar geçmiş olsun İnci. Benim hastalarım dönmem gerekiyor.”

“Geldiğin için sağ ol.”

O çıkarken yatağımın kenarına oturan Cihangir'in ifadesi hâlâ sertti.

“Niye gelmiş yine bu herif?”

Masum bir bakış attım.

“Geçmiş olsun demek için.”

Elimi kavrayıp narince okşadı.

“Bir daha bu zibidiye gülme İnci.”

Ters bir bakış attım.

“Cihangir düzgün konuşur musun? Hem sadece komik bir şey söyle...”

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak sözümü kesti.

“Sebebi önemli değil. İstemiyorum, gülme.”

Elini kavrayıp dudaklarımdan çektim.

“Abartmıyor musun?”

Elini dudağımın kenarına koyup okşadı.

“Belki abartıyorum, belki de çok daha fazlası ama umurumda değil. Şuradaki gamzeni o it görmesin be yavrum.”

Ağzım açık onu dinlerken bu sefer en güzel gülüşümü ona sundum. Gözlerimiz birbirinde kaybolduğunda farklı bir çekim oldu aramızda. Kalbim hızlıca çarparken ellerim titriyordu. Ne yapacağını bilemezken donup kaldım. Eğilerek gamzemin üzerine küçük bir buse bıraktı. Geri çekildiğinde domatese dönmüş bir hâlde gözlerimi kaçırarak başımı yere eğdim. Çenemden tutup başımı kaldırdı.

“Kızardın mı sen?”

Daha da utanırken dudaklarımı büzdüm.

“Cihan...”

Zaten devam edemeyeceğim sözlerime, açılan kapı tamamen son verdi. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim.

“Bebeğim hadi gözün aydın çıkıyorsun,” Burçak cıvıldaayan sesiyle içeri girerken bir an duraksamaktan alamadı kendini. “Bir şeyi mi böldüm ben?”

Yanaklarım gerekliymiş gibi biraz daha kızarıırken Cihangir çarpık bir gülümsemeyle yanağımı okşayıp ayağa kalktı.

“Sen hazırlan güzelim. Ben çıkış işlemlerini halledeyim.”

Cihangir çıkar çıkmaz gözlerindeki imalı bakışlarla yanıma oturan Burçak çok da sevimli gelmemişti.

“Öptü değil mi? Hadi söyle, öptü de.”

Gözlerimi devirip dişlerimi göstererek yapay bir şekilde sırtıttım.

“Hı... öptü Burçak ama yanağımdan.”

Kıvrıcık saçlarını havalı bir şekilde geriye savurdu.

“Anlarım kızım ben.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun devamında söyleyeceği şeyi artık ezberlediğim için ben söyledim.

“Biliyorum, çünkü doktorsun.”

İkimiz de dayanamayıp kıkırdarken elimle yanağımı gösterdim.

“Gamzemden öptü.”

Suratı buruştu hemen.

“Bu kadar romantizm bana aykırı. Daha fazla duymak istemiyorum.”

Bu sefer imalı bakış atma sırası bendeydi.

“Darısı senin başına.”

Gözlerini kaçırarak duymazdan geldi. Giray hızlı bir adamdı. Belki de çoktan öpmüştü Burçak’ı. Göz göze geldiğimizde tekrar kıkırdamamızla Burçak getirdiği kıyafetleri dolaptan çıkararak bana verdi. Düşünceli bir şekilde kıyafetlere bakıyordum.

“Burçak beni oradan kim çıkardı?”

Gülümsemesiyle yatağa oturup elimi tuttu.

“Yakışıklı prensin anlatmadı mı?”

Aradığım cevabı prensimde bulamamıştım.

“Cihangir mi? Daha çok geçiştirdi.”

Başını onaylamayarak iki yana salladı.

“Bak sen yüzbaşıya. Aynı zamanda da mütevazı. Senin içeri girmenden kısa bir süre sonra Cihangir’le Giray geldi. İçeride olduğunu öğrenir öğrenmez Cihangir hiç düşünmeden alevlerin içine daldı İnci. Seni ve Paşa’yı o kurtardı. Başından bir kere bile ayrılmadı. Ambulansta kendisine takacağım maskeyi bile istemeyip Paşa’ya taktırdı. Sana gerçekten çok değer veriyor ve senin değer verdiğin her şeye.”

Demek o yüzden bana söylemek yerine geçiştirmişti. Gözlerim dolarken akan yaşı elimin tersiyle sildim. Ben birçok şeyi kaybetmiştim ama harika bir adam kazanmıştım. Ne büyük şansı... Allah bazı kapıları kapatırken ardından çok daha güzel kapılar açıyordu. İnsan böyle anlarda iyi ki diyordu. İyi ki olmuş. Cihangir de benim en güzel hediyem, biricik şansımdı.

Üzerimi değiştirip dışarı çıktığımızda Cihangir biraz ileride hararetli bir şekilde hâlâ telefonla konuşuyordu. Koridorda hızla gidip gelmesi, sert adımları, korkutucu ifadesi ve buradan bile belli olan gergin duruşu beni de germişti. Beni görünce duraksarken bakışları anında yumuşadı. Telefonda son kez bir şeyler söyleyip kapatarak yanımıza adımladı. Burçak'ın elindeki poşeti almasıyla bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“Hadi bakalım gidelim.”

Burçak'ı öpüp vedalaştım. Cihangir kolunu omuzuma sararak beni biraz daha kendine çektiğinde ilerlemeye başladık.

“Cihangir.”

Saçlarıma hemen minik bir öpücük kondu.

“Söyle güzelim.”

Başımı hafif kaldırarak yüzünü görmeye çalışıyordum.

“Biraz önce kiminle konuşuyordun.”

“Önemli değil.”

Yüzü ifadesiz olsa da gerilen bedenini hissedebiliyordum.

“Bana önemli gibi geldi.”

Umursamaz davranıyor olsa da öyle olmadığını biliyordum.

“İşle ilgili İnci.” Duraksadım. Benim durmamla o da bana döndü. “İnci!” Bu uyarı daha fazla uzatmamam içindi. Ama biliyordum işle ilgili değildi. İçimdeki ses başka bir şey olduğunu söylüyordu. Hâlâ yerimden kıpırdamamam üzerine bana doğru bir

adım atarak aradaki mesafeyi kapattı. "Seni kucağımda taşımamı mı istiyorsun?"

Gözlerim büyürken hızla bir adım geriledim.

"Tabii ki hayır."

"O zaman söz dinle sarışın."

Hareketlenerek adımlarımı hızlandırdım.

"İlla ki öğreneceğim."

Önden giderken arkamdan homurdanmakla meşguldü.

"Sakın vazgeçeyim deme zaten. İnatçı keçi."

Kızgın bir tavırla arkamı döndüğümde arabanın yanına gelmiştik bile.

"Seni duy..."

Bir anlık hızlı dönünce göğsüne çarparken cümlem de yarım kaldı. Şaşkınlığımı üzerimden atarak elimi burnuma götürüp ovdum. Taşa çarpmıştım sanki. Burnum kırılacaktı. Başımı kaldırarak yüzüne baktım.

"Çelik yeleşini çıkartmayı falan mı unuttun, anlamıyorum ki?"

Küçük bir kahkaha attı. Ben o güzel gülüşü yakalamak için bir adım gerilemek isterken belimi kavradı. Bakışları gözlerimde yoğunlaşırken eğilerek burnuma küçük bir buse bıraktı. Fısıltılı sesi, her duyduğumda beni etkilemeyi başarıyordu.

"O küçük fındık burnunu her şeye karıştırırsan böyle olur küçük hanım."

Huysuzca omuz silkip arabaya bindim. Kemerimi bağlayınca kollarımı da göğsümde birleştirdim. Bir süre beni izleyip gülümseyerek başını iki yana sallamış, sonra da kendi tarafına ilerleyip kapıyı açarak şoför koltuğuna oturmuştu. Yola çıktığımızda tavır yapmayı bir kenara bırakıp Cihangir'e döndüm.

"Cihangir."

Dalgın duruşuna karşın cevapsız bırakmadı beni.

“Hım...”

Sıkıntılı bir nefes verdim.

“Önce bir kliniğe uğrasak olur mu? Ne durumda merak ediyorum.”

Bana yandan bir bakış atarak önüne döndü.

“Biraz toparlan bakarsın İnci’m. Acelesi yok ya.”

Üzgünce dudaklarımı büzdüm.

“Lütfen.”

Tekrar bana döndüğünde bakışlarıma kıyamamış olacak ki derin bir nefes alıp başıyla onayladı.

“Pekâlâ.”

Kliniğe geldiğimizde içeri girmek dahi istemedim. Kapkara görünüyordu. İçim elvermese de merakıma yenik düşerek yaklaştım. Yerler hâlâ ıslaktı. Duvarlar kapkara isle kaplıydı. Etraf savaş alanı gibiydi. Masa, sandalye, dolaplar ve diğer her şey kullanılamayacak hâlde duruyordu. Gördüklerimle içim acırken gözümünden süzülen yaşa engel olamadım. Ne heveslerle yapmıştım burayı. Her yerinde emeğim vardı. Çok çabalamıştım. Ekmek tek nemdi burası benim. Ya Yusuf, şimdi o da işsiz kalmıştı. Sigortası vardı ama her şeyi karşılamaya yetmeyecekti.

Can, maldan önce gelirdi evet ama mal da canın yongasıydı.

Elimi tutan elle irkilirken yanımda duran Cihangir’e çevirdim bakışlarımı. Önüme geçerek yanağımdan süzülen yaşı sildi.

“Üzülme güzel gözlüm. Bu gözler artık hüzünlü bakmasın.”

Yanağımdaki elini kavradım.

“Bütün varımı yoğumu kaybettim. Hayallerim yandı Cihangir.”

Eli enseme giderken başımı çekerek göğsüne yasladı.

“Kimse senin hayallerini elinden alamaz ki güzelim. Tekrar hayal kurarsın zor bir şey mi?”

Başımı geriye çekerek iki yana salladım.

“Artık çok zor...” Bana üzgün gözlerle bakıyordu. Fakat ben de çok farksız değildim. Sessizce mırıldandım. “Eve gitmek istiyorum.”

Bundan sonrasında ikimiz de hiç konuşmayarak eve geldik. Anlamsız bir umutsuzluğa kapılmıştım. Sanki başarmak için uğraştığım her şey yok olmuş gibiydi. Ben ayaklarımın üzerinde durmak isterken çok kötü tökezlemiştim. Kapıya kadar bana eşlik etti.

“Ben gideyim artık. Yarın yine uğrarım.”

“Biraz otursaydın.”

Aslında gitmesini istemiyordum ama o da yorgun görünüyordu ve kaç gündür benim peşimde harap olmuştu.

“Sen dinlen. Benim de halletmem gerekenler var zaten.”

Fazla ısrar etmeyerek onu özgür bıraktım.

“Tamam görüşürüz o zaman.”

Bana öyle derin bakıyordu ki içimi ısıtıyordu.

“Görüşürüz.”

Cihangir gidince odaya girip kendime temiz kıyafetler alarak banyoya girdim. Uzun bir duşun ardından rahatlamış bir şekilde banyodan çıktım. Güzelce saçlarımı kuruttum. Üzerime pijamalarımı giydiğimde hastanenin bütün kokusunu, yorgunluğunu atmış gibi hissediyordum. Yatağıma giderken tek istediğim uymaktı ama o sırada çalan telefonum buna izin vermedi. Telefonu açarak karşıdaki kişiyi dinledim.

“İyi günler. İnci Hanım’la mı görüşüyorum?”

“Buyurun, benim.”

“Merhaba İnci Hanım. Ben polis memuru Sedat Gürel. Bugün hastaneden çıkış yapmışsınız.”

Beni ne için aradıklarını gerçekten merak ediyordum.

“Evet. Bir sorun mu var?”

“Dün yanınıza geldiğimizde uyuyordunuz. Bugün ise çıkış yaptığınızı öğrendik. Kliniğinizdeki kundaklama için ifadeniz gerekiyor.”

Söylediği şeyle duraksarken yanlış anlamış olabileceğimi düşündüm. “Kundaklama mı?” Fakat farklı bir cevap alamadım.

“Evet İnci Hanım, birileri kasti olarak yangın çıkartmış.”

Şimdi anlamıştım Cihangir’in gizli konuşmalarını. Olanları benden saklıyordu. Belli ki daha fazla üzülmemi istememişti.

“Pekâlâ, yarın gelsem olur mu?”

“Tabii, yarın sizi karakola bekliyoruz. İyi günler.”

“İyi günler.”

Telefonu kapatıp yatağıma uzandım. Yan dönerek dizlerimi karnıma çektim. Neden? Kim ne için yapardı bunu bana? Nasıl olur da bütün emeklerini heba ederdi? Gözlerimden akan yaşları serbest bıraktım. Belli ki içim bir süre daha yanacaktı. Hayallerim ise çoktan kül olmuştu.

Sabah erkenden uyanmış ve ifade için karakola gitmiştim. Her nedense yangının hep bir ihmal sonucu çıktığını düşünüyordum. Kasti olarak birinin kliniğini yakacak olma düşüncesi hiç aklıma gelmemişti.

Bir saat süren ifadenin ardından arabamı yanıma almadığım için neredeyse bir saat kadar da yürümüştüm. Hastaneden daha

dün çıktığım için nefesim bana yetmese de arada dinlenerek açığı kapattım. Eve geldiğimde anahtarımı çantamdan çıkarıp kapıyı açtım. İçeri girerek salona kısa bir bakış attığımda duraksadım. Burçak, Giray ve Cihangir koltuklara oturmuş bana bakıyorlardı. Yanlarına ilerlediğimde Cihangir'in sert bakışları üzerimdeydi, bedeni ise fazla gergindi.

"Neredesin sen?"

Sert sesiyle öne doğru eğilerek konuşan adam sinirlendiğinde gerçekten ürkütücü oluyordu.

"Geldim işte."

Cevabımdan memnun kalmamış olacak ki suratı daha da asıldı.

"Telefonun nerede?"

Kaşlarımı çattım. Yine sorguya almıştı beni.

"Çantamdaydı."

Ayağa kalkıp çantamı elimden aldı. İçinden telefonumu çıkararak bana doğru salladı.

"Hiç baktın mı telefonuna? Kaç kez aradık seni? Meraktan öldük. Nereye gittin sabahın köründe habersiz?"

Sert bir şekilde elinden telefonu aldım. Karakola girerken sese almıştım ve baktığımda bir sürü cevapsız arama vardı.

"Neden bu kadar korktunuz ki? Toplasan sadece üç ya da dört saat ortada yoktum."

Giray ve Burçak yan yana oturmuş tedirgin gözlerle bizi izlerken ortamı yumuşatmak istemiş olacaklar ki Burçak araya girdi.

"Kuzum hastaneden yeni çıktın ya biz o yüzden merak ettik. Başına bir şey falan gelir diye."

Küçük bir kahkaha attım. Herkes şaşkınlıkla beni izlerken Cihangir'in kaşları daha da çatıldı.

“Hâlâ neden kıvranıyorsunuz ki? Karakola ifade vermeye git-
tim. Kliniğimin kundaklandığını biliyorum.”

Cihangir tam önümde durarak kolumu kavradı.

“Derdin ne İnci?” Alayla kaşlarını kaldırdı. “Gitmek mi istiyor-
sun?”

Gözlerimiz birbirinde mühürlüydü, başımda şimşekler çaktı.
Nasıl böyle düşünürdü? Ben sadece benden her şeyi sakladığı için
ona kızgındım ve emeklerimin bu şekilde heba edilmiş olması ca-
nımı yakıyordu.

“Saçmalıyorsun. Asıl sen söylesene, neden sakladın benden?”

Gözlerimi kısarak verdiğim cevapla hızla kolumu kurtarmak
istesem de yapamadım. Canımı acıtmasa da sıkı tutuyordu. Sesi
oldukça kısıktı.

“Üzülmeni istemedim.”

Birbirimizin gözünün içine bakıyorduk. Seviyorduk ama kırı-
yorduk da. Kolumu bırakınca bir adım geriledim. Biraz daha bek-
lersek boynuna sarılmaktan kendimi alamazdım ve şu an bunu
yapmak istemiyordum.

“Ben yoruldu ve biraz dinlenmek istiyorum.”

Kimseden ses çıkmazken başım yerde yüzlerine bakmadan
arkamı dönüp odama girdim. Yatağıma kendimi atıp bacakları-
mı biraz daha kendime çektim. Yine ağlıyordum. Nasıl gideceğimi
düşünürdü? Onu bırakmayacağımı söylemişim. Benim yüzüm-
den mi inanmıyordu bana? Ama beni biraz anlamaya çalışsa ne
hissettiğimi çözebilirdi.

Üç gündür odamdan çıkmayarak rekor kırmak üzereydim. Sa-
dece ihtiyaçlarımı karşılamak için odadan çıkmak dışında başka bir

şey yapmıyordum. Cihangir ise o günden beri beni ne arıyor ne de soruyordu. Sanırım bana fazla kızmıştı. Ama ben de ona kırgındım. İnadım yüzünden ben de onu aramazken telefonu da belki arar ya da mesaj atar diye yanımdan ayırmıyordum. Anlaşılan o ki aramayacaktı. Üç gündür aramayan adam bundan sonra neden arasın ki?

Üzerimden bir türlü çıkartmadığım puantiyeli pijamalarımınla yatağımın yatarken tek düşündüğüm başımı döndüren erkekti. Artık bir kliniğim yoktu ve üç günde anlamıştım ki Cihangir'in yokluğu canımı daha çok yakıyordu. Sabah uyandıktan beri kahvaltı yapmamıştım. Canım onsuz hiçbir şey istemiyordu. Neşem yoktu artık. Burçak yine bana kahvaltı hazırlayarak yarım saat dil dökse de en sonunda pes ederek evden çıkmıştı. Evin sessizliği o kadar ağırdı ki sanki bütün duvarlar üzerime geliyordu. En sonunda su içmek için kalkıp mutfığa ilerledim. Elime aldığım bardağa suyu doldurup içerken kapı çaldı. Burçak'ın anahtarı olmasından dolayı tedirgin bir şekilde kapıya yöneldim.

Kapıyı araladığımda Cihangir karşımda dikiliyordu. Onu görmek beni heyecanlandırmıştı. Yüzümde gizleyemediğim bir tebessüm oluştu. Kapıyı iyice açarak önünden çekildim. Ayakkabısını çıkarıp içeri girdi. O salona geçerken ben de kapıyı kapatmış arkasından tişörtünün kapattığı geniş omuzlarını izliyordum. Ne o konuşmuştu ne de ben. Sarılmak, hoş geldin demek istiyordum ama o kadar sert bakıyordu ki buna bile cesaretim yoktu. Dönüp bana bakınca bozuntuya vermeden yanına ilerledim.

"Otursana," Yine çok yakışıklı görünüyordu. Bordo tişörtü ve siyah kotuyla ne kadar da karizmatikti. Ona fark ettirmesem de iç çekmeden yapamadım. Koltuğa doğru ilerleyerek oturdu. "Bir şeyler içer misin? Çay, kahve..."

Bakışları üzerimde gezinirken biraz utandım. Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı. O bu kadar yakışıklı dururken ben pijamala-

rım ve ev topuzumla harika (!) görünüyordum doğrusu. Eliyle koltuğun üzerine vurdu.

“Oturur musun İnci? Seninle konuşmak istediğim şeyler var.”

Yanına oturdum. Kliniğim gibi Cihangir’i de kaybetmiştim anlaşılan. Mutluluğumuz çok kısa sürmüştü. Beni bırakırsa bunu kaldıramazdım. Fakat bana seni bırakmam demişti. Bırakmazdı değil mi? Yine de bu kadar sert bakmasa umutlanabilirdim.

“Konuşmasak mi ki?” Dudaklarımı büzdüm. Ertelemek neyi değiştirirdi? “Ya da konuşalım. Ertelemenin anlamı yok.”

Kendi kendime konuşuyormuş gibi devam ederken araya girdi.

“Kliniği kundaklayanlar bulundu.”

Kendimi ayrılık konuşmasına o kadar hazırlamıştım ki bir an duraksadım. Neye üzülüp neye sevineceğimi şaşırmıştım doğrusu. En azından ayrılıktan bahsetmemişi. Şu anki konu da pek iç açıcı değildi ama yakalanmaları güzeldi.

“Kimmiş?”

Başını iki yana salladı.

“Doğan iti yaptırmış.”

Duyduğum isimle tüylerim diken diken olurken aslında şaşırmamıştım. Sadece bu kadar ileri gitmesi ürkütücü geliyordu. Ben bir türlü cevap veremeyince Cihangir, elimin üzerine elini bıraktı.

“Merak etme İnci. Tutuklandı ve içeride uzun bir süre kalması için elimden geleni yapacağım. Bir daha sana zarar veremeyecek. Zaten artık adamlarına emir verecek bir çenesi de kalmadı. Hatta bir süre hastanede yatar sanırım.”

Onu dövmüş müydü?

Cihangir mutlaka bir hasar vermişti, emindim. O bunu kimse-
nin yanına bırakmazdı. Doğan denilen mahluk çok daha fazlasını hak ediyordu. Bütün hayallerimi, her şeyi yakıp kül etmişti.

“Teşekkür ederim.”

Derin bir iç çekerek elimin üzerindeki elini çekti. Düşünceli bir hâli vardı.

“Bütün bunları yaşadığın için en az senin kadar ben de üzgünüm. En çok canımı yakan şey seni koruyamamış olmak ama bunun olacağını daha en başından söyledim ne yazık ki. Her zaman yanında olamam fakat inan elimden geleni yapıyorum.”

Başımı kaldırmadan kirpiklerimin altından gözlerine baktım. Hepsini söylemişti ve ben bunların önemli olmadığı söylemiştim. Fakat şu an yaşadığım şeyler Cihangir’in suçu değildi.

“Ben... Biliyorum.”

Şu an hayatta olmamı bile Cihangir’e borçluydum. Onun sayesinde o teröristlerin elinden kurtulmuştum, alevlerin arasından da beni o çıkarmıştı. Doğan’ın elinden birçok kez yine o kurtarmıştı.

“Yine de gitmek istersen... Bak bu beni yıkacak da olsa...” Derin bir nefes aldı. “Yani ne bileyim sana daha iyi, daha güzel bir hayat vaadinde bulunamam. O yüzden eski güzel hayatına geri dönmek istersen...” Başını yere eğdi. Olumsuzca başını iki yana sallarken konuşmakta zorlandığı çok açıktı. Ağzının içinde küçük bir küfür mırıldandı. Gitmemi istemiyordu ama bir yandan da beni özgür bırakıyordu.

Daha fazla devam etmesine izin vermeden hızla boynuna sarıldım. Ani sarılmamla şaşırmış olacak ki bir harekette bulunmadı. Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak fısıldadım.

“Hiçbir yere gitmiyorum. Aptal adam... Seni seviyorum görmüyor musun?”

Söylediklerimle kolları belime dolanırken biraz daha çekti beni kendine. Bir eli saçlarıma uzanmış şefkatle okşuyordu. İlk defa onu sevdiğimi söylüyordum. Aslında bunu ilk olarak ondan

beklemiştim ama düşününce kimin ilk söylediğinin bir önemi yoktu. Ben bu adamı seviyordum ve geç kalmak da istemiyordum. Geri çekilerek alnıma sıcak bir öpücük bırakıp alnını alnıma yasladı. Dudakları yukarı kıvrılmıştı.

“Seni seviyorum İnci.”

Benim dudaklarım da kıvrılırken eliyle yanağımı okşadı. Birbirimizin gözünün içine dalmış üç günün acısını çıkarıyorduk sanki. Sonra bir anda aklına bir şey gelmiş gibi geri çekildi.

“Kalk hadi gidiyoruz.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Nereye?”

Ayaklanırken beni de elimden tutarak kaldırdı.

“Sürpriz.”

O kadar güzel gülüyordu ki ben de gülümsedim.

“Üzerimi değiştirmem lazım.”

Beni baştan aşağı süzerken başıyla onayladı.

“Beş dakikan var güzelim.”

Gözlerimi kocaman açarak cırladım.

“Yok artık!”

Yüzünü buruşturup konuştu.

“Hadi İnci, zaman geçiyor.”

Homurdanarak odama ilerliyordum.

“Uyuz adam. Yine erlerinle karıştırdın beni.”

Hızlıca odama girip dolabımdan askılı bir elbise çıkardım. Yaptığım ev topuzunu açarak saçlarımı elimle düzelttim. Zaten düz olduğu için beni çok zorlamıyordu. Gözlerime sadece rimel sürüp dudağıma da pembe rujumu sürdüm. Çantamı ve telefonumu aldığımda hazırdım. Odadan çıktığımda telefonda konu-

şuyordu. Beni görünce kapatarak gülümsedi. Yanına yaklaşıp tam önünde durdum.

“Hazırım.”

Beni şöyle bir inceleyip bakışları dudaklarımda kilitli kaldı. Bir süre bakmanın ardından etrafına göz gezdirdi. Sonra aradığını bulmuş gibi masaya yönelerek peçete aldı. Uzattığı peçeteyle fazla ciddi duruyordu.

“Biraz çok mu olmuş?”

Huysuzca omuz silktim. Peçeteye uzanmadım bile.

“Cihangir ya.”

Kaşlarını çatarak belimi kavradı. Dudakları alnımda mırıldaırken nefesi tenime vuruyordu.

“Çok dikkat çekiyor.”

Kıkırdamamla geri çekilerek merakla gözlerime baktığında ellerim tişörtünün üzerinde geziyordu.

“Belki de senin dikkatini çekiyordur.”

Parmakları çeneme ulaştığında hafifçe okşadı.

“Hem de nasıl.”

Kıvrılan dudaklarıma eşlik eden gözlerimdeki parıltılarla arkamı döndüm.

“O zaman kalabilir.”

Birkaç adım attığımda başımı çevirerek arkamdaki adama baktım. Hâlâ olduğu yerdeydi. “Gelmiyor musun?”

Masum bakışlarıma inat şişirdiği yanaklarıyla başını iki yana salladı.

“Ben ne yapacağım seninle bir bilsem...”

Dudaklarım kıvrılırken beni kıskanması hoşuma gitmişti. Cihangir benim ne giydiğime pek karışmazdı hatta neredeyse hiç

kariştiğını görmemiştim. Yine de arada böyle tatlı kıskançlıkları olurdu ve bunlar hoşuma gidiyordu işte.

Evden çıkıp arabaya bindik. Nereye gittiğimizi sorsam da bir türlü söylemiyordu. Kliniğe doğru yaklaştığımızda gerilen bedenimle Cihangir'e döndüm.

"Cihan kliniği görmek istemiyorum."

Bana kısa bir bakış atarak önüne döndü.

"Sabırlı ol güzelim."

Suratım asılırken koltukta geriye yaslanarak kollarımı göğsümde bağladım. şu an o harabeyi tekrar görmek için hazır değildim. Cihangir kliniğin önüne park ederken dudaklarım büzüldü. Hemen sonra dikkatimi kliniğin camlarındaki stor perde çekti. Daha önce bunlar yoktu ki, zaten her şey yanmıştı.

"Neler oluyor Cihangir?"

Ona dönmeden sorduğum soruya cevap vermeden arabadan indi. Ben de peşinden indim. Yanıma gelerek elimi kavradı. şaşkınlıkla ona baktığımda sadece gülümsediğini gördüm. Birlikte kliniğe giderek önünde durduğumuzda nefesimi tuttum.

"Aç hadi İnci'm."

Ona uzun bir bakış atıp kapıya uzanan elimle usulca araladım. Göreceklerimi merakla bekliyordum. Bir de yanına küçük bir heyecan eklemişti kalbim. İçeri adımımı attığım anda öylece kalakaldım.

"SÜRPRİZ..."

Duyduğum ısıklar, gülümsemeler, alkış sesleri...

Başım dönüyordu âdeta. Herkes buradaydı. Giray, Burçak, Akın, Eren ve Oktay... Sonra Merve ve Serhat. En önemlisi de Yusuf en önde bana gülümsüyordu. Etrafıma baktığımda ise her şey eskisinden de güzel görünüyordu. Duvarlar boyanmış, klinik baştan dizayn edilmiş, raflar özenle dizilmişti. Gözlerim doldu.

Sanki bir rüyanın içindeydim ve uyanmak istemiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yanımdaki adama tutundum. Hâlimi anlamış gibi omzuma doladığı koluyla sıkıca kendine bastırıp beni. Hem gülümsüyordum hem de gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bakışlarım ona dönerken mırıldandım.

“Ama nasıl?”

Bana güzel bir tebessüm sundu.

“Beğenmedin mi güzelim?”

Şaşkınlığı üzerimden atamıyordum ki.

“Ben... Bayıldım. Daha iyisini hayal edemezdim ama nasıl oldu? Yani her şey yanmıştı.”

Yanağımı okşadı. Gözlerimin en içine bakıyordu. O kadar sıcak, o kadar içtendi ki kendimi kaybedebilirdim.

“Hepimiz birleşerek yeniden düzenledik. Hepsini baştan yaptık,” Arkadaşlarını göstererek devam etti. “Hepsinin emeği var.”

Kollarımı Cihangir’in boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. O da bana sarıldığında hâlâ mutluluktan ağlıyordum.

“Teşekkür ederim. Cihan... çok teşekkür ederim.”

Kulağına fısıldadıklarımla aramıza küçük bir mesafe bıraktım. Elleri ellerimi kavramış bana derin bir şekilde bakarken kimse umurumda değildi. Parmaklarımın ucunda biraz daha yükselerek ona doğru yaklaştım. Dudağının kenarına dudaklarımı bastırırken ikimizin de gözleri kapandı. Ona, masum ve sevgi dolu bir teşekkür öpücüğü vermek istemiştım.

Yanımızda duyduğum ısıklar ve alkışlarla ne yaptığımın farkına vararak hızla geri çekildim. Yanaklarım alev alev yanarken eliyle enseme kavrayarak beni yine göğsüne sakladı. İşte burası benim sığınağım olan yerdi. Ne zaman utansam ne zaman üzülsem beni buraya saklıyordu. Ciğerlerim onun kokusuna müptela

olmuş huzurla kokusunu soluyordu. Biraz barut, biraz parfüm, biraz teninin kokusu... Geri çekildiğimde yanaklarım hâlâ yanıyordu. Kalabalık bize tebessümle bakarken hepsine kocaman bir gülümseme sundum.

“Her şey için teşekkür ederim. Çok mutlu oldum. İyi ki varsınız.”

Tekrar gözlerim dolduğu sırada duyduğum cılız bir havlama sesi bakışlarımı hızla sese yönlendirdi. Yerde gördüğüm Paşa’yla tekrar ağlamaya başladım. Ona doğru ilerleyip önünde yere çöktüm. Sıkıca sarılmamla o da yüzümü yalayıp kuyruğunu salladı. Tüylerini defalarca okşayıp başından öptüm. Bir insan ne olursa olsun hiçbir cana kıymamalı. Merhametin sunduğu güzelliği ne verebilirdi ki zaten?

Getirdikleri pasta ve diğer malzemelerle güzel bir masa kurmuşlardı. Hep birlikte masaya geçtiğimizde Burçak pastayı göstererek gülümsedi. Kıvrık saçları yine ortalığa saçılmıştı. Hemen yanındaki Giray tebessümle izliyordu onu.

“Hadi, kes bakalım pastanı.”

Sıcak bir tebessümle karşılık verdim. Sabah o kadar kahvaltı etmem için uğraşırken hiç belli etmemişti bana. İşe gittiğini sanmıştım. Güzel arkadaşım benim.

Pastanın yanında duran bıçağı elime alarak başımı sevdiğim adama çevirdim.

“Birlikte keselim.”

Cihangir yanıma yaklaşarak bıçağı tutan elimi kavradı. Bir eli de belimi sarmıştı. Pastanın üzerinde “İnci Veteriner Kliniği” yazıyordu. İkimiz birlikte kestiğimizde hepsi yeniden alkışladı. Burçak hemen sıkıca sarıldı.

“Hep mutlu ol bebeğim.”

Ona sıkıca sarıldığımda yine gözlerim doldu.

“İyi ki varsın Burçak.”

Geri çekildiğimizde onun da gözleri dolmuştu. Hemen yanında duran Giray elini uzattı.

“Hayırlı uğurlu olsun yenge.”

Tebessümle elini sıktım.

“Sağ ol Giray.”

Merve yanıma gelerek kollarını açtığında aynı samimiyetle sarıldım.

“Bol bereketli işlerin olsun.”

“Sağ ol canım.”

Biraz arkasındaki Serhat tebessümle başını eğdi. Karşımızda duran Eren ve Oktay da iyi dileklerini söylerken Akın’ın çıkışı beni güldürmüştü.

“Yenge semaveri ben aldım bak ona göre. Geldiğimizde çay ikram etmezsen gücenirim.”

Kıvrılan dudaklarımla başımı eğdim.

“Size her zaman kapım açık.”

Giray yine muziplik peşindeydi.

“Ağabey sen niye geliyorsun ki buraya? Aylara bakmıyor İnci.”

Suratım buruşurken Akın’ın sinirlendiği belliydi.

“Nereden biliyorsun lan? Benden önce sen mi geldin tedaviye?”

Giray yanı başındaki Burçak’ı işaret etti.

“Benim doktorum da ilacım da burada.”

Burçak nadir gördüğüm kızaran yanaklarıyla Giray’a yandan bir bakış attı. Dudaklarını dişleriyle ezerken gülümsemesini durdurmaya çalıştığı her hâinden belli oluyordu. Belli ki bizim kız da abayı yakmıştı.

Pastaları tabaklara pay ederken kestiğim en büyük dilimi Yusuf’a uzattım.

“Al bakalım yakışıklı.”

Çekingen bir şekilde pastaya uzandığında göz göze geldik.

“Abla ben yine burada çalışırım değil mi?”

Gözlerim tekrar dolduğunda Yusuf’un saçlarını okşadım.

“Tabii. Sen olmazsan ben batırırım bu kliniği.”

Gözleri parladığında umutla bakıyordu bana. Çalışmaya ihtiyacı vardı ve burası rahattı onun için. Onu anlıyordum. Bakması gereken kardeşleri ve annesi vardı. Cihangir, Yusuf’un yanağını okşadı.

“İnci bana çok anlattı oğlum. Buradaki işleri hep sen çekip çeviriyormuşsun.”

Yusuf utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Yok Cihangir ağabey. Olur mu hiç?”

Bol sohbetle geçen saatlerin ardından Eren, Oktay ve Akın çiftleri yalnız bırakıp klinikten ayrılırken Burçak’ı da acil hastaneden çağırılmışlardı. Giray tabii ki sevdiğini yalnız bırakmayarak arabayla bırakma bahanesiyle onunla gitti. Yusuf’u da ben eve gönderdim. Nasıl olsa bugünlük iş yoktu. Serhat ve Merve de gittiğinde biz de ortalığı toplamış, ardından da sabah erkenden açmak üzere kliniği kapatmıştık. Cihangir’le eve geldiğimizde ona söz verdiğim kahveyi geç de olsa yaptım. Koltukta yan yana oturmuş kahvelerimizi yudumluyorduk.

“Cihangir.”

Bakışları anında beni bulurken gözleri nefes kesiciydi.

“Söyle sarışınım.”

Bana taktığı isimle gülümsemeden edemedim.

“Kliniğe ne kadar masraf ettiniz?”

“Ne önemi var İnci’m?”

Dudaklarımı büzdüm. Çok önemliydi.

“Bilmek istiyorum.”

Beni kendine çekerek başıma bir öpücük bırakıp kolunun altına aldı.

“Bir şeyi de bilme be güzelim. Dur şurada.”

Yine bana söylemiyordu. Ne yapacaktım ben bu adamla? Kolunun altından çıkarak gözlerimi gözlerine diktim.

“Sigorta yangında oluşan zararı karşılayacaktır. Parayı sana vermek istiyorum.”

Elindeki fincanı bırakarak elimi kavradı.

“Gerek yok İnci. Yapma şunu lütfen.”

Mahcup olan bendim oysa.

“Asıl sen yapma. Bu şekilde içim rahat etmez benim. Lütfen anla beni.”

Gözlerindeki muzip bakışlarla çapkın bir şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ... Belki şu bugün verdiğin öpücükten tekrar verirsen düşünebilirim.”

Kaşlarım havalanırken omzuna yumruk attım.

“Uyuz adam... Düşünebilirmiş. Yok sana öpücük falan. O parayı da alacaksın, yoksa açmam kliniği. Geri kalan herkese de zamanla öderim borcumu.”

Başını iki yana salladı.

“Ah İnci, tam bir huysuz geçisin.”

Dişlerimi göstererek sııttım.

“Uyuz adam.”

Ters bir bakış attı.

“Şu dilin de çok uzadı senin.”

İstemsizce kıkırdadım.

“Yoksa bana da mı ceza vereceksiniz yüzbaşım?”

Eliyle saçlarımı karıştırıyordu. “Neden olmasın?” Ben sinirle elini iterken tek kaşını kaldırarak devam etti. “Çok güzel yöntemlerim var.”

Bunların ne olduğunu sormaya korkarken konuyu değiştirmem gerektiğinin farkındaydım.

“Cihangir.”

“Hı...”

“Teşekkür ederim. Yine hayatımı kurtardın.”

Beline sarılınca o da hemen beni sarmaladı.

“Ben yapmam gerekeni yaptım İnci. Seni orada bırakamazdım.”

Sesi dingin bir deniz gibiydi. Yine de hâlâ merak ettiğim şeyler vardı.

“Neden bana klinikten bahsetmeden istersem gidebileceğimi söyledin? Ya kabul etseydim Cihangir. O zaman bütün emeklerine yazık olacaktı.”

Saçlarımı okşarken başıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Sana önce kliniği söyleseydim kendini bana karşı mahcup hissederdin. Bu ikimiz için de kendini kandırmak olurdu.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Benim kalbim sana ait.”

Burnuma tatlı bir öpücük bırakarak gülümsedi.

“Benimkini de sarışın, mavi gözlü bir ufaklık çaldı.”

7. BÖLÜM

AŞKTA GÜVEN

Hani bazen diyoruz ya yanımızdaki insanlar ruh hâlimizi belirler diye, gerçekten de öyle. Arkadaş olsun, sevgili olsun, eş olsun bizi yükseltecek kişiler seçmeliyiz hayatımıza. Yükseltmekten kastım seni her seferinde haksız da olsan yanlış da yapsan destekleyen kişiler değil. Seni aşağı çekmek yerine yanında olan kişiler olmalı. Kendi gülerken senin tebessümüne de önem vermeli. Enerjisi yüksek, umutlu insanlar olmalı. Kalbi güzel, merhametli, en önemlisi de inancılı insanlar olmalı.

Bir insan her kurala sorgusuz sualsiz itaat etmemeli. Fakat sırf işine gelmiyor diye de inançlarından vazgeçmemeli.

Tabii bir de aile, akraba kısmı var. İşte bunlar da seçemediğimiz kısım. Akrabalar silinir de anne ve baba öyle kolay silinmez işte. Aynı şekilde onlar da çocuklarını seçemiyor ne yazık ki. Fakat en azından onları yetiştirmek gibi bir şansları var. Bu da mayalı hamura şekil vermek gibi aslında. Zaten oturmuş bir kalıbı sadece eğitiyorsunuz o kadar.

İşte ben de ailemi seçemedim ne yazık ki. Annem sosyetenin ünlü kadınlarından, babam ise güç ve paranın derdine düşmüş

ünlü iş insanlarından biri. Bense dadıların elinde büyümüş kaçak bir kız. Onlara göre de ben istedikleri gibi bir evlat değildim belki de...

Ama beni mutlu eden en azından arkadaşlarımı ve sevdiğim adamı seçebilmiş olmaktı. Özellikle de parmağında yüzüğünü taşıdığım adam... Belki tanışmamız tesadüftü ama kader kimseyi boş yere bir araya getirmiyordu. Kalbimi böylesine düzgün bir adama kaptırmak yabancıysa olduğum bu şehirde yaptığım en doğru şeydi. En savunmasız olduğum zamanda güçlü bir adamla birlikteydim.

Peki ya ailem...

Ne olursa olsun özlüyordum onları. En çok da Kerem burnumda tütüyordu. O kadar özlemiştim ki kardeşimi. Bu kadar zaman aramamış olmam da ayrı bir ağırlıktı. Belki de küsmüştü bana.

Düşüncelerimden sıyrılarak telefonumu elime aldım. Ezbere bildiğim numarayı girerek arama tuşuna dokundum. Kalbim heyecanla atmaya başlarken telefon üçüncü çalışta açılınca o bilindik ses kulağımda yankılandı.

"Alo."

Allah'ım ne kadar da özlemiştim...

"Kerem."

"Abla!"

Neredeyse çığlık atarak konuşmuştu.

"Kerem sakın ol. Evde misin?"

Evdeyse bizimkilerin duymasını istemiyordum. Şimdi sesi daha sakindi.

"Hayır okuldayım. Seni çok özledim."

Yüzümde tebessüm oluşurken gözlerim doldu.

“Ben de seni özledim yakışıklım. Nasılsın? Her şey yolunda mı?”

Bir süre ses gelmeyince bazı sıkıntılar olduğunu anlamıştım.

“Babam çok sinirli. Her yerde seni arıyor. Yurt dışında sanıyordu ama öğrendi gitmediğini. Annem de söylediği yalanlar biricik kayınvaliden (!) tarafından ortaya çıkarıldığı için sosyete de zor günler geçiriyor. Tuna ise terk edilmeyi hazmedemedi sanırım. Kırmızı görmüş boğa gibi dolanıyor ortalıkta.”

Her şey benim yüzümdendi ama keşke gitmeden önce beni dinlemiş olsalardı. Bana biraz saygı gösterip istemediğim bir adamla zorla birlikte olmamı beklemeselerdi. Keşke biraz sevgi ve şefkati benden esirgemek yerine benim için özel olan zamanlarda yanımda olsalardı.

“Ben böyle olsun istemezdim ablacığım.”

“Yetmez mi bu kadar? Gel artık. Neredesin, ne yapıyorsun merak ediyorum seni.”

Ağlamamak için gözlerimi yukarı kaldırdım.

“Merak etme ben iyiyim. Burada çok mutluyum. Kendime küçük bir klinik açtım ve hayatıma devam ediyorum. Sadece sizi özleyorum o kadar.”

Arkadan sesler geldiğinde sesi bir miktar hararet kazanmıştı.

“Benim kapatmam gerekiyor abla ders başlamak üzere.”

Gözümünden akan bir damla yaşa inat gülümsedim.

“İyi dersler yakışıklım. Seni seviyorum.”

“Ben de. Bu numaradan ararım yine seni.”

“Tamam.”

Telefonu kapatınca gözümünden akan yaşları elimin tersiyle sil dim. Telefonu masaya bırakmamla kapı açıldı. Cihangir’i görünce ayaklandım. İki gündür işlerden dolayı sadece telefonda konuş-

muştuk. Çok yoğun çalışıyordum ve işlerim geç saatlere kadar sürüyordu. Şimdi kliniğe gelmiş olması beni mutlu etmişti. Yanıma gelip önümde durunca kaşları çatıldı. Parmaklarıyla çenemi kaldırarak yüzümü incelerken konuştu.

“Ağladın mı sen?”

Gözlerim yine dolarken bir damla çoktan firar etmişti bile. Kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne yasladım. Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Beni kolları arasına alıp saçlarımı öptü. Kokumu derin bir şekilde içine çekmesinin ardından omuzlarımı kavrayıp geri çekti.

“Ne oldu güzelim? Kim üzdü seni?”

Burnumu çekerek ıslak kirpiklerimle gözlerine baktım.

“Kerem’le konuştum. Onu çok özledim.”

Kaşları bir anda çatılırken söylediğim ismi düşündüğü çok açıktı. Sonra hatırlamış olacak ki onaylamamı ister gibi gözlerime baktı.

“Kardeşin.”

Başımı sallayınca beni yine kollarının arasına çekip sardı. Çenesini başıma yasladı.

“Çağır gelsin buraya yavrum. Ya da sen git bir süreliğine.”

“Olmaz, beni bulurlar.”

Göğsünde sesim boğuk çıkıyordu. Derin bir iç çekip saçlarımı okşamaya başladı.

“Onlar senin ailen İnci’m. Daha ne kadar saklanacaksın? Onlar da pişman olmuştur yaptıklarından. Hem ben senin yanıdayım.”

Buruk bir şekilde tebessüm ettim. Daha ailemi hiç tanımıyordu. Onların bana yapacaklarından habersizdi. İstemediğim bir hayatın ortasına bırakacaklardı beni. Senin göğsünden ayırıp ya-

bancı bir adama yâr etmek için ellerinden ne geliyorsa yapacaklarını bilsen söyler miydin aynı şeyleri?

“Olmaz Cihangir. Bulurlarsa geri gelmemi isteyecekler.”

Bir anda bedeni kasılırken bakışları buz tuttu. Devamını söylememiştim bile.

“Seni kimseye vermem.”

Elimi yanağına götürüp okşadım.

“Vermen de istemiyorum,” Yanağını okşadığım elimi kalbinin üzerine indirdim. “Ben bu kafesin altındaki kalpte çok mutluyum.”

Elimin üstüne elini koyarak kalbine biraz daha bastırdı.

“Burası senin yuvan. Gitmek istersen gidersin ama kimse zorla götüremez seni buradan.”

Tebessümle onu dinlerken hayranlıkla yüzüne bakıyordum. Ne güzel seviyorsun be adam... Bendeki de kalp, dayanır mı bu kadar yanmaya?

Göğsündeki elimi dudaklarına götürerek yüzük olan parmağımı öptü.

“Hiç misafirperver değilsin İnci’m. İnsan sevgilisini bu kadar ayakta bekletmez.”

Kıkırdayarak elinden çekip koltuğa oturttum. Beni üzülmesin diye konuyu değiştiriyordu. Kalbi geniş, güzel adamdı Cihangir. Benim şansım, mutluluğumdu o.

“Çay taze yüzbaşım, getirmemi ister misin?”

Tebessüm ederek başıyla onayladı.

“Getir bakalım, hamarat sevgilim.”

Dalga geçtiğini bilsem de umursamadım. Benimle uğraşmayı sevdiğini biliyordum. Arka tarafa geçtiğimde Yusuf’u kitapların arasında boğuşurken bulmak gülümsetmişti.

“Bir şey mi istemiştin abla?”

Adımlarımı durdurmadan cevap verdim.

“Yok ablacığım. Cihangir geldi, ona çay götüreceğim. Sen devam et.”

Hemen ayaklandı.

“Abla neden seslenmedin? Ben getirirdim.”

Elimle oturmasını işaret ederek yapay bir sinirle konuştum.

“Otur yerine ve dersine çalış. Bir bardak çaydan bir şey olmaz.”

Yerine geçince tekrar konuştu.

“Enişteme selam söyle.”

Hemen gözlerim kısılmıştı.

“Bakıyorum da benden çok onu sever oldun.”

Abartılı bir şekilde gözlerini büyüttü.

“Yok abla, senin yerin ayrı.”

Hı... Beni Cihangir’in yanında gömdüğün günleri unutmadım Yusuf... Veteriner hekim olmaktan bile vazgeçerek asker olmaya karar verdiği de ayrı bir gerçektir. Elimdeki bardakla geri dönerken yine de düşüncelerimi dillendirmedim.

“Tamam tamam, biliyorum.”

Cihangir’in önüne çayını bırakıp yanına oturdum. Bardağına uzanarak başını bana çevirdi.

“Sen içmiyor musun güzelim?”

Onun her hareketini izlerken dudaklarına götürdüğü ince belli bardaktaki çaydan bir yudum aldı.

“Yok canım. Ben bugün yeterince içtim.”

Paşa’nın havlamasıyla yerimden kalkarak yanına ilerledim. Sanırım canı oyun istiyordu. Alçısını bütün aksiliklere rağmen dün çıkartmışım. Küçük bedeni güçlü bir şekilde ayakta duru-

yordu. Bacağındaki kırık kaynamıştı ve küçük bir topallık dışında iyi görünüyordu. Bir süre sonra bundan da kurtulacağına inanıyordum. Tasmaını çıkarıp kucağıma alarak tekrar gözleri üzerimde olan adamın yanına oturdum. Benim ellerimden kurtulup hızla Cihangir'e giderken o da elindeki bardağı bırakarak tebesümle kucakladı Paşa'yı.

"Alçısı çıkmış beyefendinin."

Memnuniyetle gülümsedim.

"İyileşiyor benim Paşa'm."

Söylediğimle kaşları çatılırken tüylerini okşadığı Paşa'ya gerçek dışı bir sinirle konuştu.

"Bana bak Paşa. Baştan anlaşalım, bu kadın benim. Ona öyle sırnaşmak, oyun ayağına yaklaşmak yok. Git kendine göre birini bul."

Şaşkınca Cihangir'e bakarken Paşa ne söylediğini anlamış gibi ona birkaç kez havlayıp benim kucağıma tırmandı. Dizlerime yatınca tüylerini okşamaya başladım. Cihangir'in suratı asılırken homurdandı.

"Ulan iyi ki benim diyorum. Bir de demesem..."

Kendimi tutamayıp kahkaha atmaya başladım. Bu kadarını beklemiyordum. Biliyordum söylediklerinde ciddi değildi ama yine de hoşuma gitmiş ve beni güldürmeyi başarmıştı.

"Cihangir ne diyorsun Allah aşkına? Köpekten de mi kıskanıyorsun beni?"

Derin bir şekilde gözlerime bakıyordu.

"Benim hayalini kurduğum şeyleri yaparsa kıskanırım tabii."

Paşa kucağımdan inip ilgisini çeken oyuncaklara giderken ben hâlâ Cihangir'in gözlerinde kaybolmakla meşguldüm. Benim dizlerime yatmanın hayalini mi kuruyordu? Bakışlarımı kaçırdım.

Ben de isterdim başı dizlerimdeyken o kumral saçlarını okşamayı, elim o kısa tutamlarda dolaşırken Cihangir'in yüzündeki huzuru izlemeyi. Eliyle yanağımı okşayınca gözlerimiz tekrar buluştu.

"Öyle güzel utanıyorsun ki. Şu kızarmış yanakların, boncuk boncuk bakan gözlerin, pembenin en güzel tonuna sahip ısırığın dudakların, nefes kesici dedikleri bu olmalı İnci."

Daha da fazla kızarınca elini ittim.

"Ya Cihangir yapma şunu. Yüzüne bakamıyorum."

"Neden güzelim, sevgilin değil miyim ben?"

Tek kaşımı kaldırarak dudaklarımı büktüm. "Herhangi bir teklif aldığımı hatırlamıyorum," Elimi kaldırarak yüzüğümü gösterdim. "Hem bu yüzüğü de taktın parmağıma arada kaynadı gitti."

Kızgın bakışlarla bileğimden tutarak beni kendine çekti. "Ulan ben kapına gelip yalvarmadım mı bir şans ver diye?" Yüzük olan elimi kavrayıp öptü. "Hem önemli olan sonuç değil mi? Bir taşla iki kuş vurmuş oldum."

Elimi çekerek burun kıvırdım.

"Kaba adam, ne olacak."

Kendi yüzüğünü gösterdi.

"Senin kaba adam dediğin, hiç takmayacağı yüzüğü senin için parmağında taşıyor sarışın."

Yüzümde istemsiz oluşan gülümsemeyi saklamaya çalışırken giderek büyüyordu. Zorla taktığı yüzüğü şimdi isteyerek taşıyordu sevdiğim. İmalı bir bakış attım.

"İstersen çıkartabilirsin. Hatta ben de çıkartabilirim artık. Nasıl olsa tehlike geçti."

Söylediklerim hoşuna gitmemiş olacak ki kararan bakışlarıyla üzerime doğru eğildi. Kendimi geriye atmak istesem de belimi tutarak izin vermedi. "Artık daha büyük bir tehlikenin içindesin

İnci. Bu adam seni çok seviyor ve ne yazık ki aşırı kıskanç.” Gözlerimin içine bakarak söyledikleriyle bir an nefesimi tuttum. Sanki nefes bile alırsam bütün büyü bozulacaktı. Alt dudacağımı ısırınca bakışları dudaklarıma kaydı. Kalbim kuş gibi kafesinde çırpınırken hareket edemiyordum. Eli çeneme uzandığında dudacağımı dişlerimin kısılcısından kurtardı. “Nefes al İnci.”

Bir anda tuttuğum nefesi bırakırken yeniden derin bir nefes çektim içime. Sevdüğimin kokusu burnuma dolmuş, ciğerlerim bayram yerine dönmüş, sürekli devamını istiyordu. Cihangir’in dudakları nefesimle kıvrılırken yanağımı okşadı.

“Sen böyle yaparsan ben seni nasıl öpeceğim güzelim?”

Tekrar kızarıırken başımı göğsüne sakladım. Saçlarımla öperken güldüğünü hissedebiliyordum. Bayılıyordu benimle uğraşmaya. Omzuna yumruğumu geçirip mızımızlandım.

“Ya uğraşmasana be adam.”

Durumdan keyif aldığı belliydi.

“Benimle uğraştıklarına say fıstık.”

Biz birbirimize sarılmış sakince nefes alışlarımızı dinlerken çalan telefonumun sesiyle geriye çekildim. Masada duran telefona takılan bakışlarımla ayağa kalktım. Cihangir’in memnuniyetsiz bakışlarını gördüğümde ise gülümsemeden edemedim.

“Telefona bakmam lazım.”

Masama giderek telefonu aldığımda arayan kişiye baktım. Rehberimde kayıtlı olmayan numaranın kime ait olduğunu çok iyi biliyordum. Başımı kaldırdığımda Cihangir’in ilgili bakışlarıyla karşılaştım. Ona zorla bir tebessüm göndererek telefonu sessize alıp masaya geri bıraktım.

Numaramı nasıl bulurdu? Ben şimdi ne yapacaktım?

Neden kendimizi en mutlu hissettiğimiz anlarda o büyü bozulmalıydı?

Bu bizim şanssızlığımız mı yoksa daha büyük bir şansın getirisi miydi? Bence daha büyük bir şansın getirisi olmalıydı. Mesela bir annenin bebeği olacağını öğrenmesi büyük bir mutluluktu. Fakat doğuma kadar yaşadığı sıkıntılar ve en önemlisi doğum büyük bir acıydı. Ama sonrasında kavuştuğu yavrusu tarifi mümkün olmayan bir mutluluk, Allah'ın bahsettiği en büyük mükâfattı. Tabii neyi nasıl gördüğünüzle de alakalıydı her şey. İyi bakan iyi görüyordu işte.

Cihangir bende bir terslik olduğunu anlayarak yanıma geldi. O gelmeden telefonu ters çevirerek ekranı görmesini engelledim. Arayan kişi Tuna'ydı ve Cihangir'in yanında onunla konuşamazdım.

"Bir sorun mu var güzelim? Neden açmadın telefonu?"

Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu.

"Banka arıyor işte. Yine kredi kartı için." Bir anlık düşünmeden konuşarak klişeye başvurmuştum. Olmayacak bir şeydi yaptığım. Yine de o an doğru olduğunu düşündüm. Pek inanmasa da bir süre dikkatle beni inceledikten sonra başıyla onayladı. Kötü bir yalancı olmamla birlikte yanaklarım kızarmaya başladı. Konuyu değiştirmek adına yapay bir gülümseme sundum.

"Yemeğe çıkalım mı?"

Elini kaldırarak saçımdan bir tutam kavradığında bakışları hâlâ sorgulayıcıydı.

"Olur güzelim."

Birlikte çıktığımız yemekte sessize aldığım telefona hiç bakmadım. Sanki bakarsam bütün büyü bozulacakmış gibiydi. Sesini duyarsam eski günlere geri dönecekmişim gibi. Yemek boyunca Cihangir'in benden şüphelendiğini biliyordum. O akıllı bir adam ve iyi bir askerdi. Bu gibi şeyler gözünden kaçmaz diye düşünüyordum. Yine de ısrarla sormadı, benim anlatmamı bekledi.

Yapamadım...

Görünürde abartılacak bir şey yok gibi gözükse de benim için öyle değildi. Bir yanda eski nişanım öbür yanda sevdiğim adam. Daha da kötüsü bu kadar ısrarla araması beni bulduğunu da gösteriyordu.

Cihangir beni tekrar kliniğe bırakarak işe gidince kendimle baş başa kaldım. Telefonumu çantamdan çıkartarak ekrana baktım. Sayısız cevapsız aramanın ardından sadece tek bir mesaj vardı. Elim istemeyerek mesaja giderken korkuyla açtım.

“Küçük oyunun sona erdi İnci.”

Okuduğum mesajla tüylerim diken diken olurken beni bulduğuna emindim artık. Nasıl olurdu da bu kadar çabuk bulurdu? Arkamı dönüp gittiğim gerçeklerime, yeni kurduğum hayatımda yer yoktu. Derin bir nefes alarak koltuğa oturdum. Bunların hepsinin olacağını biliyordum. Hazırlıklı olmam gerekirdi. Ama zamansız kapımı çalan aşk beni başka bir dünyaya götürmüştü.

Bu esnada içeri giren müşteriyle dikkatim dağıldı. Kısa bir süre onunla ilgilendim. Bir ağrı kesici ve antibiyotik vererek yolcu ettim. Hayat sürüp gidiyordu ve benim de bir şekilde işlerime devam etmem gerekirdi.

İş telefonum çalınca kafamdaki tüm düşünceleri bir kenara atarak cevap verdim. Hasta için çağırıyorlardı. Anahtarlarımı ve çantamı alıp kliniği Yusuf’a emanet ettim. Gittiğim köyde küçük bir buzağıyı muayene etmiş ve ameliyat olması gerektiğine karar vermiştim. Küçük bir fitik operasyonu kolay olsa da yine de ortam şartları da eklenince fazlasıyla zamanımı almıştı. Bu işin de hakkından gelmenin verdiği huzurla kliniğe tekrar dönmek yerine eve geçtim. Akşam olmak üzereydi ve ben dinlenmek istiyordum. Eve gider gitmez bir güzel duş alıp saçlarımı kuruttum.

Fazlasıyla yoğun çalışmak beni yoruyordu. Fakat bu aralar öyle olması gerekiyordu. Burçak'la yangın meselesini konuştuğumda bana bütün masrafları Cihangir'in karşıladığını söylemişti. Kendisi ve diğerleri boyama, yerleştirme gibi şeylere yardım etmişler. Destek olmak isteseler de kabul etmemiş sevdiceğim. Sadece küçük hediyeler almışlar. Ama Cihangir bunu söylememişti tabii. Şimdi ise ona sigortanın karşıladığı parayı zorla da olsa vermiştim. Kalan kısmı ise sonra ödemek için para biriktiriyordum. Aslında o almak istemiyordu ama sevdiğim erkek, hatta kardeşim dahi olsa kimseye borçlu kalmak istemezdim. Zaten şimdiye kadar borç para almayacak kadar zengindim. Para hesabı bile tutmayan ben şimdi para biriktirerek borç ödemeye çalışıyordum. Yine de mutluydum. Çünkü Cihangir'e borçlanmak bile güzeldi.

Bu kadar eşsiz bir adamla her şey güzeldi.

Eşofmanlarımı giyip mutfakta bulduklarımın aç karnımı doyuruyordum. Allah'tan Burçak benimleydi. Onun fırsat buldukça yaparak dolaba koyduğu yemekler olmasa kesin aç kalırdım. Çoğu kez dışarıda yesem de ev yemeği bir başkaydı. Kendi beceriksizliğim yüzünden Burçak'ın yemeklerine alışmıştım. Allah için güzel yapıyordu. Giray fazlasıyla şanslıydı.

Çalan telefonumla yine suratım düşerken sessize aldım. Arkasına gelen mesaj merakıma yenik düşmeme sebep oldu. Masadaki telefonu elime alıp yine Tuna'nın attığı mesaja baktım.

"Aramalarımı gördüğünü biliyorum İnci. Bu şekilde benden kaçamazsın."

Mesajın arkasına tekrar çalan telefonla derin bir nefes alarak cesaretimi topladım. Belli ki peşimi bırakmayacaktı. Hem eninde sonunda karşı karşıya gelecektik. Cevaplama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. Konuşmak için hiç vakit kaybetmedi.

"Sonunda açabildin biricik nişanlım."

Dişlerimi sıktım. Sesi bile kulaklarımı tırmalıyordu.

“Ben senin nişanlın değilim.”

Derin bir nefes alma sesi duymuştum. Onun her tavrını gözümün önünde canlandırabiliyordum.

“Yapma İnci. Bizim seçme şansımız yok.”

Öfkeyle yerimden doğrularak parmağımı görüyormuşçasına göğsüme bastırdım.

“Ben seçimimi çoktan yaptım ve sen bu seçimin içinde yoksun.”

Sessiz kalırken her zamanki gibi işine gelmeyen kısmı duymazdan geldi. Hep böyle olmamış mıydı zaten?

“İki saat önce geldim ve otelde seni bekliyorum.”

Ruhum çekildi bir an. İçim karardı. Sanki benim uzak tuttuğum kara bulutlar yeniden üzerime üşüştü. Bu kadar çabuk mıydı yani? Buraya kadar gelmiş miydi?

“Nasıl buldun?”

İlk merak ettiğim şeyi sorduğumda cevabı hazırlamış olacak ki çabucak konuştu.

“Kliniğinin yanması, polise kaydının düşmesi öğrenmemi kolaylaştırdı diyelim.”

Doğan’a bir kez daha saydım içimden. Tıpkı kliniğimi yakıp küle çevirdiği gibi geleceğimi de karartıyordu.

“Ben... Gelmek istemiyorum.”

Israrcı tavrı değişmemişti.

“Konuşmamız gerekiyor.”

Seri bir şekilde karşılık verdim.

“Konuşacak hiçbir şey kalmadı.”

“Benim evini bulmamı ya da kliniğine gelmemi ister misin İnci? Hatta babanı aramalıyım belki de ilk önce.”

Suratım biraz daha düştü. Beni bu şekilde yanına istemesi çok kabaydı. Fakat yine en iyi yaptığı şeyi yaparak beni tehdit ediyordu. Yanıma gelmesi çok da önemli değildi ama babama söylerse her şey biterdi.

“Tamam Allah’ın cezası! Hangi oteldesin?”

Bana oteli söylemesiyle el mecbur odama giderek hazırlanmaya başladım. İstemsiz Cihangir’e durumu anlatmak için elim telefona giderken her seferinde kendimi durduruyordum. Ona söylemek istiyordum ama bu benimle alakalıydı ve onu karıştırmadan halletmem gerekiyordu. Yeterince benim dertlerimle uğraşıyordu. Zaten eski nişanlımın buraya gelmiş olmasını hoş karşılayacağını da sanmıyordum.

Üzerime basit bir kot ve tişört geçirip kapıya yöneldim. Üzerime de ince bir hırka aldım. Burçak’ın evde olmaması avantaj sağlarken çıkmak için kapıyı araladım. Fakat karşımda yumruğu havada kalmış bir Cihangir beklemiyordum.

“Cihan!”

Yumruğunu aşağı indirerek beni baştan aşağı süzdü.

“Bir yere mi gidiyordun?”

Bir an afillarken ne cevap vereceğimi bilemedim ve yapmam gereken bir şey yaptım.

“Şey... Ben... Doğum için aradılar da ona gidiyordum.”

Söylediğim yalanın bu kadar canımızı acıtacağını o an bilemezdim. Kendi ellerimle kendimi çıkmaza soktum. Güven hakkında atıp tutan ben sevdiğim adama öyle veya böyle yalan söylüyordum.

“Hım... Çıkalım o zaman.”

Kapıdan çıkarken bana inanmış görünüyordu. Yani ben öyle sanıyordum.

“Sen neden gelmiştin? Haber vermeyince şaşırdım.”

Ayakkabılarımı giyerken hemen yanı başımda elleri cebinde bekliyordu.

“Seni aradım ama bakmadın. Yusuf klinikte yok deyince ben de eve geldim.”

İkimiz de asansöre binince mahcup bir şekilde gözlerine baktım.

“Telefon sessizdeydi. Kusura bakma görmedim.”

Bana doğru tamamen dönerek yüzüme düşen saç tutamını geriye attı.

“Önemli değil güzelim. Gideceğin yer yakın mı?”

Allah’ım ben bu gözlerde kaybolurken nasıl yalanıma devam edeyim? İyice içe çöküyordum. Başımı yere eğdim.

“Evet.”

Eliyle çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Bakışlarımız tekrar buluşurken gözleri soru doluydu.

“İnci bir sorun mu var? Bak canını sıkın bir şey varsa birlikte çözüm üretebiliriz.”

Ne güzel söylüyordu sevdiğim. Madem birlikteydik o zaman sorunları da birlikte çözebilirdik. Böyle yapmalıydım, daha kötü olmadan başladığım yalanı sonlandırmam gerekirdi. O benim her zaman yanımda olurdu. Tam anlatmaya karar verdiğimde asansörün kapısı açıldı. İçeriden çıkınca tekrar ona döndüm. Biraz çekingen bakıyordum gözlerine.

“Cihangir aslında...”

Ben cümlemi tamamlayamadan telefonu çaldı. Eliyle işaret parmağını bana gösterip izin isterken başımla onayladım. Dış kapıya yönelirken ben de bir iki adım arkasından gidiyordum. Bir süre telefonda konuşup bana döndüğünde gözleri yine ifadesiz bakıyordu.

“Güzelim benim gitmem gerekiyor. Beni bekliyorlar.”

Endişe tohumları yüreğime serpilmişti bile. O her gitmem gerekiyor dediğinde benim yüreğim telaşa düşüyordu.

“Kötü bir şey yok ya?”

Bana güzel bir tebessüm sundu. Onun her bir tebessümü benim kalbime dokunuyordu.

“Yok ama göreve gidebilirim.”

Büzülen dudaklarımla başımı onaylayarak aşağı yukarı salladım. Ona gitme demek istesem de yapamıyordum. Gitme desem de yine gidecekti. Vatanı söz konusu olduğunda onun önüne geçemezdim.

“Dikkatli ol sevgilim. Gidecek olursan da mutlaka ara beni.”

Bana bir adım daha atarak tam önümde durdu. Elini yanağıma koyarak hafif bir şekilde okşadı.

“Ararım. Sen biraz önce bir şey diyordun.”

Durdum ve düşündüm. Göreve gidecek bir adama şimdi bunu söylemek ne kadar doğrudu? Onun aklını arkada bırakmak ona kötülükten başka bir şey yapmazdı. Bana aklımı sende bırakma demişti. Şimdi ona Tuna’yı söylersem gözü arkada kalırdı. O zaman da ben ona bir şey olacak diye perişan olurdum. Yanağımdaki elini tutarak başımı çevirip avuç içine dudaklarımı bastırdım.

“Önemli bir şey değil. Unuttum bile.”

Gözlerindeki birkaç yıldız söner gibi olsa da yine de emin değildim. Cihangir bir sürü eğitimden geçmişti ve kendini her anlamda iyi kamufle ediyordu.

“Pekâlâ, kendine dikkat et ve ne olursa olsun benim sevdiğim olduğunu unutma İnci.”

Ona sıkıca sarılırken başım yine göğsündeydi. Buram buram ciğerlerime dolan kokusunu tekrar çektim içime. Aklımdan sani-

yelik de olsa çıkmıyordu. Ne parmağımdaki yüzük, ne de kalbimdeki fısıltılar bana sevdiğim adamın ismini unutturmuyordu.

“Sen de benim sevdiğimsin yüzbaşı.”

O da aynı şekilde bana sarılırken çenesini başıma dayadı. Saçlarıma bir öpücük bıraktıktan sonra ayrıldık.

“Anlaştık küçük hanım.”

Tebessümüyle ben de gülümsedim. İkimiz de arabalarımıza binerek ayrıldık. Otele doğru gidiyordum. Cihangir Tuna’yı görmeden onu buradan göndermem gerekiyordu.

Otele geldiğimde Tuna’yı arayıp aşağı inmesini istedim fakat ne yazık ki bunu kabul etmedi. Oda numarasını söyleyip kapattığında mecburen asansöre yöneldim. Onun olduğu kata çıkarak kapısını çaldım. Kapıyı hemen açması beni beklediğini gösteriyordu. Sakin bir şekilde içeri adım attım.

“Ne istiyorsun Tuna?”

Kapıyı kapatarak peşimden geldi. Benden biraz uzun olan boyu, kaslı olsa da orta hâlli bedeni yine aynı duruyordu. Takım elbisenin içindeki beyaz teni, siyah saçlarıyla uyum içerisinde, yakışıklıdan ziyade parası ve sempatisiyle bütün kızları tavlayacak bir tipti. Uzun yüzü, koyu kahve gözleri ve kirli sakalıyla bana gülümserken her zamanki Tuna’ydı.

“Sana da merhaba İnci.”

Öfkeyle parmağımı havada salladım.

“Bak, fazla vaktim yok. Ne istiyorsan söyle.”

Yanımdan geçerek koltuğa rahat bir şekilde oturdu. Yarım kalan kahvesini yudumluyordu.

“Hep böyle hırçın oldun. Biraz uyumlu olsan bütün sorunları çözebilirdik.”

Alaylı bir şekilde güldüm. Başa sarıyor olmak canımı sıkıyordu.

“Bunu senin söylemen ne kadar da komik. Uyumdan bahsedene adama bak. Derdin ne bilmiyorum ama ben burada mutluyum. Kendime yeni bir düzen kurdum ve geri dönmeyi de düşünmüyorum.”

Kolunu geriye yaslariken alayla dudakları kıvrıldı.

“Yapma İnci. Baban her yerde seni arıyor ki ben bulduğuma göre onun da bulması an meselesi. Ayrıca yurt dışına gittiğini düşünüyordum. Bu küçük yerde ne işin var?”

Mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı kaşlarım.

“Bu seni ilgilendirmez. Başka bir şey yoksa gidiyorum.”

Ayağa kalkıp karşıma geçti. Gerçekten tanımasam inanacağım koyu kahve gözleri hüzünlü duruyordu. Koluma dokunmak istese de kendimi geri çekerek izin vermedim.

“Yarın ilk uçakla İstanbul’a dönelim. Burası sana göre değil. Biliyorum bazı hatalarım oldu ve bana kırgınsın ama hepsi telafi edilebilir.”

Tek kaşım havalanırken bakışlarım alaylı bir hâl aldı. Söyledikleri gerçekten komikti.

“Merak ediyorum da gerçekten telafi edebilecek misin? Yoksa iki güne yine aynı sorumsuz ve bencil insana mı dönüşeceksin? Hepsi ni geçtim seni sevmiyorum Tuna. Daha nasıl ifade edebilirim?”

Ellerimi havaya kaldırarak sorduğum soruyla bakışları elime takılırken bir anda bileğimi kavradı. Bütün söylediklerim uçup gitmişti.

“Bu ne?”

Elimi sallayarak gösterdiği yüzüğümle birlikte yüzümde oluşan tebessüm aslında her şeyi özetliyordu. O benim mutluluğumdu.

“Sana ne?”

Bileğimi tutan eli sıkılaştırırken canımın acısıyla çırpınarak zorla da olsa kurtuldum. Fazlasıyla öfkeli görünüyordu.

“Kim taktı o yüzüğü parmağına? Beni onun yüzünden mi terk edip buraya geldin?”

Kendini bu kadar önemli görmesini anlayamıyordum. Sanki benim aramızdaki birlikteliği sonlandırmak için başkasına ihtiyacım vardı. Ben onunla bağları çoktan koparmıştım. Hatta işin komik yanı bizim aramızda parmaklarımıza zorla takılan yüzükten fazlası da olmamıştı.

Cihangir ise benim tesadüfumdü. Onunla hiçbir bağı yoktu. Ben ona en zor zamanımda kavuşmuştum. Rabb'imın yoluma çıkardığı en güzel hediye idi. İncimimi kaybettiğim andaki şansım idi. O benim yüzümü güldüren kardeşimden sonraki tek erkekti...

“Bu seni hiç ilgilendirmez. Ayrıca beni sevmeyen bir adam için fazla ilgilisin.”

Odanın içinde volta atmaya başlarken söylediklerimle daha hararetli bir hâl aldı. Öfkeyle bana dönerek işaret parmağını üzerime salladı.

“Beni sevmeyen sensin!”

Sert sesiyle bağırırken telefonum çaldı. İkimizin de aynı anda dikkati dağıldığında cebimden telefonumu çıkardım. Cihangir'in aradığını görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne diyecektim ona şimdi? Bir de yanımda Tuna varken. Acaba açmasa mıydım? Ama ya göreve gidiyorsa. Kararsız bakışlarla telefonun ekranına bakarken bir anda elimden telefonun tutulup çekilmesiyle neye uğradığımı şaşırdım. Tuna ekrandaki isme bakıyordu. Öfkeyle bağırdım.

“Ver telefonumu!”

Bana cevap vermeden telefonu açarak kulağına götürdü. İçimi büyük bir korku kapladı. İşte şimdi bitmişim.

“İnci şu an müsait değil.”

“.....”

“Ben nişanlısı Tuna. Asıl sen kimsin? Bir daha nişanlımı bu saatte arama.”

Duyduklarım ile ayaklarım beni Tuna’ya götürürken saniyelik konuşmalarla telefonu kapattı.

“Ne yaptın sen?” Yüzünde öyle bir sırıtış vardı ki ona olan öfkemi daha da körüklüyordu. Gözlerim dolarken usulca adını mırıldandım. “Cihangir...”

Alaylı bakışlarıyla yanıma gelerek tam önümde durdu.

“Bu mu beni aldattığın adam?”

Elinde salladığı telefonu kavradım. Geçmeyen öfkemle elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat attım.

“Her şeyi mahvettin!”

Arkama bile bakmadan odadan hızlı adımlarla çıktım. Hata etmişim. Her şeyi mahvetmişim. Asansörü bekleyemeden merdivenlerden indim. Otelden çıkar çıkmaz titreyen ellerimle Cihangir’i tekrar aradığımda artık ona ulaşamıyordu. Gözümden akan bir damla yaşın devamı ise elbette ki gelecekti...

Cihangir’den...

Aşk, sevgi, mutluluk ne güzel ifadelerdi. Ama tek başına ne yazık ki bir ilişkide yeterli değildi. İlla ki etkileyen faktörler, yan ifadeler de olmalıydı. Mesela bağlılık gibi, huzur gibi, güven gibi...

Güven...

Beş harf, iki hece. Ama kattığı anlam bir ilişkiyi ayakta da tutabilirdi, yerle bir de edebilirdi.

Şimdi biz hangi taraftaydık?

Sevdiğim kadının göz göre göre yalan söylemesi içimdeki bir şeyleri alıp götürüyordu. Tek tesellim en azından yalan söylerken

utanıp gözlerini kaçırmasıydı. Bu onun hiç yoktan yalana alışık olmadığını ve söylerken zorlandığını gösteriyordu. Bana ufaklık dediğim için kızan küçük yalancım keşke ne kadar haklı olduğumu görebilseydi...

Daha en başta bankanın aradığını söylerken bile rengi kaçmış, tedirgin duruşu ve gözlerini kaçırması her şeyi ele vermişti. Yemeğe kadar söylemesini bekleyip üzerine gitmemiştim ama sabrım ne yazık ki sonuçsuz kalmıştı. Yemekte ilk fırsatta ondan habersiz telefonunu alıp kimin aradığına bakmıştım. İsimsiz numarayı Giray'a göndererek öğrenmek benim için çok basit olmuştu.

Ben onun telefonunun şifresine kadar bilirken o, bordo bereli sevgilisini fazla küçümsüyordu.

Kısa sürede gelen mesajla istemsiz bir şekilde moralim bozuldu. Giray arayan kişinin Tuna Şahin olduğunu yazmıştı. İnci'nin eski nişanlısının araması ve bu kadar paniklemesi benim de canımı sıktı.

Oysa ben bunların olacağını biliyordum.

İnci'yi ilk gördüğümde nişanlısından kaçan küçük bir kızdan ibaretti. Eski nişanlısı havalimanına kadar gelmişti onu ararken. Buraya kadar gelebileceğini de tahmin etmek zor değildi. Ama benim merak ettiğim şey, İnci'nin bana yalan söylemesindeki sebepti.

Yemeğin ardından İnci'yi kliniğe bırakarak Tuna'yı araştırdım. Buraya geldiğini öğrenmem ise gerilmeme sebep oldu. Demek ki bulmuştu İnci'yi. Ya da İnci söylemişti yerini. Fakat bu ihtimali elemem uzun sürmedi. İnsan kaçtığı kişiye bulunduğu yeri söyler miydi? İşte en can alıcı kısım da burasıydı. Sevdığınız kişiden emin olamamak can sıkıyordu.

Evine geldiğimde onu hazırlanmış çıkarken bulmuştum. Bana doğuma gideceğini söyleyince inanmak istedim. Gerçekleri bile bile bir şans verip bana anlatabileceğini, birlikte çözebileceğimizi

söyledim. Benim sevdiğim olduğunu söylerken bana itaat etmesini değil, onu koruyacağımı, yanında olacağımı anlamasını istedim.

Ama yine susmayı seçti.

Yine de onu takip etmek yerine serbest bıraktım. Nasıl olsa nereye gittiğini öğrenmek benim için zor değildi. Tek istediğim yanlış bir şey yapmamasıydı.

Ta ki telefonla onu arayana kadar.

O herifin sesini duyduğumda kalbimde hissettiğim ağırlığın büyüklüğü tarifsizdi. Şu anki durumun hiçbir açıklaması yoktu. Benim sevgilim, benim kadınıymış şu an benden habersiz, yalanlarla eski nişanlısının yanındaydı ve telefonunu açan it bana İnci'nin müsait olmadığını ve nişanlısını rahatsız etmememi söylüyordu.

İnci'nin beni düşürdüğü durumun telafisi çok zordu. Belki de imkânsız... Bir ilişkiye başlamak çok kolaydı fakat marifet devam ettirebilmekteydi.

Bu olayın hemen üzerine göreve çıkmam belki de bizim için olumlu olmuştu. Çünkü İnci'yle o an karşılaşmış olsaydım çok daha fazla kırdım kalbini. Fakat bir yandan da karşıma geçip ne diyeceğini merak ediyordum. Bir hafta olmuştu... Onsuz geçen koca bir hafta. Normalde arar defalarca sesini duyar, gülüşüyle mutlu olurum. Şimdi ise telefonumu bir kez bile açmamıştım.

Akın'la sınır dışında tespit ettiğimiz örgütün bombacısını ele geçirmek için gelmiştik. Emin olmak için ona yakın bir evde bekliyorduk. Elimdeki dürbünle evi gözetlerken Akın koltuğa oturmuş dinleniyordu. Telefonu çaldığında yandan bir bakış atarak tekrar işime döndüm.

“Oo kardeşim hayırdır, bizi yalnız bıraktığın için vicdan azabı mı çektin?”

Giray'la konuştuğunu anlarken onun sesini tam olarak duyamasam da Akın verdiği cevaba büyük bir kahkaha atmıştı. Bir süre

birbirleriyle uğraştıktan sonra Akın sırtarak telefonu bana uzattı. Soran gözlerle ona baktım. Telefonu bana doğru biraz daha itti.

“Seni özlemiş.”

Akın’ın esprili cevabına şaşırمامıştım. Dudağımın bir kenarı kıvrılırken dürbünü bırakmadan telefonu alarak kulağıma götürdüm.

“Ne var?”

Sert sesimle Giray homurdanmaya başlamıştı.

“Anladık, sen özlemedin.”

Dudaklarım kıvrıldı. O benim badimdi. Onu özlememe gibi bir seçeneğim yoktu ki. Yine de sesimi sert tuttum.

“Sadede gel Giray, boş yapma.”

Benim ciddiyetime karşın o umursamazdı. “Emredersiniz komutanım,” Gözlerimi devirdiğimde sanki beni görmüş gibi lafı dağıtmayı bıraktı. “Ağabey İnci geldi yine. Kızın hâli çok kötü. Gözleri hep kıpkırmızı. Sürekli seni soruyor. Aç şu telefonu artık. Bırak da sesini duysun belki de mantıklı bir açıklaması vardır.”

Elimdeki dürbünü sıkarak aşağı indirdim. Sonunda benim de dikkatimi dağıtmayı başardı. Benim zaten aklım bende değildi.

“Yaptığını görmezden mi geleyim?”

Kalbimdeki sızıyla sordum bu soruyu. Görmesem daha iyiydi. Onun ben göreve giderken eski nişanlısına gittiğini bilmesem kalbim daha az acırdı.

“Gelme tabii ama izin ver de açıklasın.”

Bunu ben de istiyordum ama ne diyebilirdi ki? Nasıl bir açıklaması olabilirdi?

“Karışma Giray.”

Arada birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu.

“Bir şey daha var.”

Duraksarken ağzından dökülecek kelimeleri bekliyordum.

“Söyle.”

Ağzında gevelemeye çalıştığı şey belli ki hoşuma gitmeyecekti.

“İnci üç gündür karargâha geliyormuş.”

İşte bunu beklemiyordum.

“Ne işi var İnci’nin orada?”

“Seni bekliyor. Benden cevap alamayınca buraya gelip sormaya başlamış. Ziyaretçi kısmına geçerek orada oturuyor. Sonra da geri dönüyor.”

Duyduklarımınla yüzüm asılırken İnci’nin o kadar erkeğin içine girmesi canımı sıktı. Ne kadar aramıyor olsam da kıskançlığımdan hiçbir şey kaybetmemiştim. Onu seviyordum. Kalbim yalanlarıyla sızlasa da seviyordum.

“Geldiğinde yalnız bırakma. Yaklaştırma kimseyi yanına.”

Giray’a bunu söylememe bile gerek yoktu ama yine de söyledim.

“Nasıl istersen ağabey.”

Telefonu kapatırken aklım sadece İnci’deydi. Ona kızgın olsam da kıyamıyordum. Ayrıca bu kadar ısrarcı oluşu, beni beklemesi ve sürekli beni sorması da ne yalan söyleyeyim mutlu etmişti. Yine de yaptıklarının affı kolay olmayacaktı.

Belki de bir affı bile yoktu...

Akın’a telefonunu uzatırken tebessüm etti.

“Haddim değil belki ama yenge seni seviyor. Ben gördüm gözlerinde.”

Suratım buruşurken telefonu önüne attım.

“Bir sen eksiktin lan.”

Gülerek telefonunu cebine attı.

“Ne yapalım komutanım? Bu suratsız hâlin hiç çekilmiyor.”

Ters bir bakış atarak tekrar işime döndüm. Böyle olmak benim de hoşuma gitmiyordu ama başka çarem de yoktu.

İnci'den...

Her yeni gün bir öncekini geride bırakırken içimdeki acı da aynı oranda artıyordu. On gündür Cihangir'in ne yüzünü görmüş ne de sesini duyabilmişim.

İçim acıyordu...

Kalbim ağrıyordu.

Yaptığım hatanın bedelini ağır ödetiyordu bana. Onu özölüyordum. Ondan defalarca özür dilemek istiyordum ama sevdiğim adamı çoktan kaybetmişim.

Evine giderek defalarca kez kapısını çaldım ama ne açan ne de bakan oldu. En son Giray'ın kapısına dayandım. En azından ne zaman geleceğini bilmek istiyordum. Giray'ın söyledikleri ise daha da acıttı canımı. Bana “Ne işin vardı o otelde İnci?” diye sormuştu. “Zaten güven problemi olan bir adama bunu neden yaptın?” İşte bu sorular daha da üzmüştü beni.

Anladım ki Cihangir her şeyi biliyor...

Anladım ki ben sadece kendimi kandırmışım...

Düşünceli bir şekilde arabadan indim. Cihangir gideli bugün tam on gün oluyordu ve ben yine karargâhın kapısında idim. Artık beni tanıyor olmalarından dolayı kısa bir aramanın ardından içeri aldılar. İlk gün kapısından bile geçmek için çok çaba harcamışım. Cihangir olmadığı için beni almak dahi istememişlerdi ama şimdi Giray sayesinde daha kolay giriyordum. Giray bir süredir beni bahçede karşılıyordu. Hatta birkaç kez odasında çay ikram etmişti. Zaten normalde ziyaretçi kısmından ileriye gidemiyordum

ama benim tek istediğim sevdiğim adamı görmektir. Giray da bana bu konuda yardımcı oluyordu.

Bahçeyi geçerek ziyaretçi alanına ilerlediğimde yine her zamanki çardağa oturarak beklemeye başladım. Telefonu çıkartıp Cihangir'i tekrar arasam da yine kapalıydı. Üzgün bir şekilde telefonu çantama koyarken Giray elindeki karton bardakları tahtaya masaya bırakıp karşıma oturdu.

"Sana kahve getirdim."

Bardağın birini bana doğru kaydırırken tebessüm ettim. Kahvemle ellerimle sarmış kendimi ısıtıyordum. Yavaş yavaş soğuyan havalar gelen kışın habercisiydi. Genelde çok soğuk olmasa da biraz serin olabiliyordu.

"Teşekkür ederim."

Ellerini masanın üzerinde bağlayan Giray gülümsedi.

"Yengemize iyi bakmamız lazım."

Burukça gülümseyerek kahvemden bir yudum aldım. İçimin acısı Cihangir gelmeden dinmeyecekti.

"Artık bir yengen olduğundan, hele de o kişinin ben olduğumdan emin değilim."

Başını iki yana salladı. Dudaklarında şefkatli bir tebessüm vardı. Kahvesinden bir yudum alarak yerine bıraktı.

"Hata insanlar içindir İnci. Belki yalan söyleyerek hata yaptın ama Cihangir seni anlayacaktır."

Kalbime umut tohumları ekse de bir yanımda hâlâ umutsuzdu. Yine de bunları duymak beni mutlu ediyordu. Belki de ihtiyacım vardı.

"Cihangir'i benden iyi tanıyorsun Giray. Söylediklerine kendin inanıyor musun?"

Biraz da umutla sordum bu soruyu. İyi şeyler duymak istiyordu kulaklarım. Fakat Giray'ın sessiz kalması her şeyi özetliyordu.

Başımı olumsuz bir şekilde iki yana salladım. Kahvemden bir yudum daha almıştım ki onu gördüm. Uzaktan bile hemen tanırken ayağa kalktım. Bu fevri davranışım kahvemın dökülmesine sebep olmuştu. Giray ne olduğunu anlamak için arkasını döndü. Cihangir'i görmesiyle o da ayaklanırken gözümünden süzülen yaşı elimin tersiyle sildim. Gelmişti... Sonunda sevdiğim adam gelmişti. On gündür onu bekleyen ben şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbime itaat ederek seri adımlarla yanına ilerlemeye başladım.

Keskin gözleri beni anında fark ederken duraksadı. O durunca bir adım arkasındaki Akın da durdu. Onu uzun zamandır formasıyla görmüyordum ve ilk dikkatimi çeken bu olmuştu. Bordo beresi başında göz kamaştırıyordu. Forması yakışıklılığına karizma katıyordu. Onu gören her kız bir kez daha bakardı. Bu kadar ilgi çekmesi onu daha da kıskanmama sebep oluyordu. Elinde tuttuğu fazlasıyla büyük silahı ise benim için korkutucu olsa da ona havalı bir görüntü katıyordu.

Siyah kotumun altına kırmızı topuklularımı, üzerine de siyah omuzları tül bluzumu giymiştim fakat onun yanında çok da esamemin okunmadığını düşünüyordum. Üzerimdeki hırkama sıkıca sarıldım. Zaten içimi soğutan küslüğe bir de rüzgâr eşlik ediyordu.

Tam önüne geldiğimde aramızda bir adım bırakarak durdum. Başımı hafif yukarı kaldırdığımda göz göze geldik. Ona sarılmak istesem de cesaret edemiyordum.

Gözleri buz gibiydi.

Gülmüyordu.

Eskisi gibi bakmıyordu.

Gözlerim ısrarla gözlerine tutunmaya çalışırken mırıldandım.

"Özür dilerim."

Fısıltı gibi çıkan sesimle kirpiklerimin altından bakıyordum gözlerine ama değişen hiçbir şey yoktu. Bir duvardan ibaret yüzünde hiçbir mimik oynamıyordu. Onu bu kadar sert görmemiştim. Belki de bulunduğumuz ortam yüzünden böyleydi. Ya da yalanım yüzünden. Yan tarafa bir adım atarak yanımdan geçmek isterken küçük ellerimle kolunu tuttum.

“Cihangir lütfen...”

Bana yandan ters bir bakış atarak kolunu kurtarıp tekrar ilerlemeye başladı. Gözümden akan yaşlara engel olamadım. Yüzüme bile bakmamıştı. Hızla tekrar önüne geçtim. Ellerim istemsizce ona tutunurken yalvaran gözlerle bakıyordum.

“Böyle gidemezsin. Beni dinlemek zorundasın.”

Bir türlü yumuşamayan bakışları üzerimde kısa süre gezindikten sonra gitmek için bir adım daha atınca daha fazla dayanamadım. Arka arkaya göğsüne yumruklarımı indirirken bir yandan da botlarına tekme atıyordum. Fakat fazla kalın olan botlardan tekmelerimi hissettiğine bile emin değildim. Gözyaşlarım özgür kalmış, sesimdeki çaresizlik her türlü belli oluyordu.

“Kaç gündür yoksun. Yetmedi mi bu kadarı? Yeterince çıkarttın acısını be adam. On gün...” Hıçkırıklarımın arasında derin bir nefes aldım. “On gündür sesini bile duymadım. Günlerdir seni bekliyorum. Bir kere bile dinlemeyecek misin?”

Vuruşumdan hiç etkilenmiyor gibi yine tok çıkan ama sakın sesiyle konuşmuştu.

“Şunu yapmayı keser misin İnci? Bütün askerler bize bakıyor.”

Etrafımızdaki insanlar umurumda değildi. Kimin ne dediği önemli değildi. Ben sadece o bana baksın, o beni duysun istiyordum. Çaresizdim, âşıktım... Vurmakta ısrar ederken aynı zamanda da sesini duymuş olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Belki yine bana kızıyordu ama hiç yoktan benimle konuşmuştu.

“Umurumda değil. Beni dinleyeceksin. Öylece gidemezsin.”

Gözlerimden akan yaşlara yenisi eklenirken bir anda ne olduğunu anlayamadan havalandım. Kendimi ters bir şekilde sırtıyla burun buruna bulduğumda üzerimdeki şaşkınlığı atamadan tekrar bağırmaya başladım.

“Cihangir ne yapıyorsun? Delirdin mi? İndir beni hemen.”

Bana cevap bile vermezken umursamadan yürümeye başladı. Düşmemek için sırtına iki elimle sıkıca yapıştım. Başımı kaldırdığımda aşağı sarkan saçlarımın arasından baktım. Giray ve Akın gülererek bizi izliyordu. Bir süre sonra indirmeyeceğini anlayarak beklemeye başladım.

Binanın içine girdiğimizde bizi görenler hazır ola geçerek Cihangir’e selam verirken arkadan baktığımda şaşkınlıkla bizi izliyorlardı. Bir odanın kapısını açarak içeri girince beni indirdi. Ona tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım. Başımı kaldırdığımda çatlak kaşlarının altındaki ela gözlerine yakalandım. Biraz önce bütün kıyameti koparan ben değilmişim gibi uslu bir kız olup ellerimi önümde birleştirerek kirpiklerimin altından masum masum bakmaya başladım. Başını olumsuz bir şekilde iki yana sallarken beni kolumdan tutarak koltuğa oturttu.

“Burada otur ve ben işlerimi halledip gelene kadar sakın kalkma.”

Huysuzca mızırdandım.

“Çocuk muyum ben?”

Sandalyenin iki yanına ellerini dayadı. Bana doğru eğildiğinde arkama yaslanarak nefesimi tuttum. İçimi ürperten sesi, beni esir alan gözleriyle uyum sağlıyordu.

“Bilmiyorum İnci. Yaptıklarının başka açıklaması var mı? Zira çocuk değilsen durum daha da vahim.”

Ben sessiz kalırken bir süre daha gözlerime bakıp geri çekilince zorla da olsa yutkundum. Arkasını dönüp odadan çıkmasının ardından derin bir nefes aldım. Yerime biraz daha yerleşirken onun bende böylesi bir etki bırakmasını anlayamıyordum. Hem ondan fazlasıyla çekiniyor hem de bütün hırçınlığımı ona gösteriyordum.

Cihangir çok konuşmayan bir adamdı. Onun kızdığı bir şeyi ya da onaylamadığı bir şeyi gözlerinden anlamanız mümkündü. Bu durum meslekten diyeceğim ama Giray bu tezimi çürütüyordu. Belki de babasına çekmişti. Sahi ona hiç ailesini sormamıştım. O da hiç bahsetmemişti. Kimler, nasıl insanlar, neredeler merak ediyordum. O benim bütün ailemi biliyordu oysa. Peki ben neden bilmiyordum? Aklımdaki soruları daha sonra sormak için tozlu raflara kaldırıp ayaklandım. Öncelikle kendimi Cihangir'e affettirmem gerekiyordu.

Bulduğum odada gözlerimi gezdirdiğimde onun odası olduğunu anladım. Masanın üzerinde bulunan isimlikte elimi gezdirirken istemsiz oluşan tebessümle üzerindeki yazıyı okudum.

“Cihangir Aksoy - Yüzbaşı”

İsimlik, sümen, bayrak ve bir süs terazisinden oluşan masası oldukça sade ve düzenliydi. Bir de bilgisayar vardı. Kalemi bile sümenin yanında milimetrik duruyordu sanki. Benim masamın kalabalık ve dağınık hâlini düşünürsek oldukça simetrik ve sade bir görüntüye sahipti. Cihangir'in arada koltuğuma oturduğunda masamdaki dağınıklığı toplamasının sebebini şimdi anlıyordum.

Ne kadar da zıttık birbirimizle. O siyah, ben ise beyazdım sanki. O olgunken ben çocuk, o sakinken ben hareketli, o uysalken ben hırçın, o düzenliyen ben dağınık, o disiplinliyen ise ben oldukça rahattım.

Sahi bütün kötü huylara ben mi sahiptim?

Bu kadar zıtken bir araya gelmek peki...

Birbirimizi çektiğimiz doğrudur. Ama asıl doğru olan ise onun çekim gücünün çok daha yüksek olduğuydu.

Aradan geçen bir saatin ardından onun koltuğuna oturmuş beklerken kapı açılınca apar topar oturduğum koltuktan kalktım. Cihangir hâlimi görünce kısa bir an duraksayıp ardından içeri girdi. Telaşlı, yaramazlık yaparken yakalanmış gibi görünen hâlimle başını olumsuzca iki yana salladı. O da benim yerime geçiyordu hâlbuki. Ne vardı ki bunda?

Üzerini değiştirmiş bir tişört ve pantolon giymişti. Ama yakışıklılığı yine aynı duruyordu. Kapının biraz ilerisindeki askılığa uzanarak deri ceketini aldı.

“Hadi, gidiyoruz.”

İtaatkâr bir şekilde sözünü dinleyerek yanına ilerledim. Üzerine deri ceketini geçirerek kapıyı açtı. Odadan çıkmamızla önden yürümeye başladı. Kırmızı topuklularıyla arkasından ona yetişmeye çalışıyordum. Arabasının yanına gelene kadar bu şekilde devam ettik. Arabaya binerek yola çıktığımızda hâlâ sessizdi.

“Cihangir, böyle olsun istemedim,” Önündeki yoldan dikkatini ayırmayarak yüzüme dahi bakmadı. Tekrar şansımı denedim. “Bana cevap vermeyecek misin?”

Yandan kısa bir bakış atıp tekrar yola döndü.

“Sus İnci. Sus ki kalbini kırmayayım.”

Tüm bedenimi emniyet kemerinin izin verdiği kadarıyla ona çevirdim.

“Ama sevgilim...”

Benden tarafa başını çevirip sert bir şekilde bakınca cümlem yarım kaldı.

“Sevgilim... Demek hatırladın beni. Yalanlar söylerken de aklında mıydım peki?”

Üzgün bir şekilde başımı öne eğdim.

“Ben söyleyecektim. Ama göreve gittiğini duyunca vazgeçtim. Aklın bende kalsın istemedim.”

Alayla gülümsedi.

“Böyle kalmadı mı? Ne işin vardı eski nişanlınla otel odasında? Bir açıklaman var mı? Ama dur, eski kısmı yanlış oldu. Ne de olsa ‘sevgili nişanlın’ eski olduğunu düşünmüyor.”

Nasıl düzeltecektim her şeyi, nasıl yoluna girecekti bilmiyordum. Kendi ellerimle mahvetmiş olmak beni daha da üzüyordu. Fakat ben sadece her şey daha kötü olmasın istemiştim.

“Beni defalarca aradı her şeyi öğrenerek buraya kadar gelmiş. Konuşmak istediğini söyledi. Kabul etmedim. Eve, kliniğe gelirim deyince de umursamadım ama babana yerini söylerim deyince vazgeçtim.”

Sıktığı yumruğuyla dişlerinin arasından fısıldadı.

“Sonra İnci.”

Beni dinliyordu. Anlatmamı istiyordu. Heyecanla devam ettim.

“Ben de gitmek zorunda kaldım. Otelde sadece konuştuk. Ona gitmesini söyledim ama yüzüğümü gördü. Sonra da onu önceden aldattığımı düşünerek sinirlendi. O sırada sen aradın ve telefonu elimden aldı. Özür dilerim. Hata ettim ama sonucunun bu kadar kötü olacağını bilmiyordum.”

Yola bakarak beni dinlerken konuşmam bitince tekrar bana döndü.

“Peki, ben bu hikâyenin neresindeyim İnci?” Sessiz kalışımla işaret parmağıyla kendini gösterdi. Gözleri yine öfkeye bulanmıştı. “İstersen onu da ben söyleyeyim. Kandırılmış eski sevgili. Nasıl? Kulağa hoş geliyor mu?”

Cihangir'in dudaklarından dökülenler kalbime saplandı. Hele oraya sıkıştırdığı 'eski' kelimesi, bu bizi bitiren kelimeydi. Bunu bana yapamazdı. Bir hatanın bedeli bu kadar ağır olamazdı.

"Cihan... Bunu bize yapma. Lütfen yapma. Ben seni çok seviyorum."

Fısıltıyla yüzüne bakarak söylediklerime karşın onun gözleri yoldaydı. Arabayı park etmesiyle benim evime geldiğimizi o an fark ettim. Bana dönerek gözlerini sis çökmüş gözlerime dikti.

"Benim kadınıma daha bu kadar basit bir şeyde bile bana yalan söylerse ben ona nasıl güveneceğim? Ben arkamı nasıl dönüp gideceğim İnci?"

Bu kadar mı güvensizdi insanlara? Bana onu aldatmışım gibi davranıyordu. Oysa benim gözüm sadece ondaydı. Tekrar yalan söylemeyeceğime dair söz veremezdim. Ama en azından bir daha bizi yıpratana bir hata yapmayacaktım. İlişkimiz üzerine bir yalan söylemeyecektim.

Gözlerim dolsa da ağlamayacaktım daha fazla. Hayal kırıklığı vardı gözlerinde. İçimi yakan, canımı acıtan... Yine de kızmıyordum ona. Hak etmişim ne de olsa. Onun da kendince köşeleri vardı ve ben Cihangir'i en zayıf noktasından vurmuştum. O da bunun acısını çıkarıyordu. Fakat ikimizin de canı yanıyordu.

"Evine git."

İşte yine aynısını yapıyordu. Yine beni kendinden uzak tutuyordu. Kalbime göremediğim cam parçaları batmaya başladı. Daha kaç kez özür dileyecektim? Hatamı küçümsemiyordum ama hiç mi affedemezdi? Bu kadar zor muydu? Sevgi, aşk bazı şeyleri affetmek için yeterli değil miydi? Gözlerimdeki kırıklıklar onun gözlerindeki öfkenin üzerine geçemedi. Emniyet kemerimi çözecek titrek bir nefes verdim.

"Peki."

Bir insan kaç kez âşık olabilir merak ediyordum. Ya aşk tek seferlikse ve ben o aşkı kaybettiysem...

Her insan âşık olabilir. İyi olsun kötü olsun... Aşk her kalbe açık. Fakat her insan aşkı farklı yaşar. Kimi çok sever kimi az kimi güzel sever kimi kötü kimi serbestçe kimi hoyratça kimi arzularla kimi kalple. Ben de sevdim... Hem de güzel sevdim. Hâlâ da çok seviyorum.

Cihangir benim ilk aşkım. Ben daha önce hiç kimseye karşı böylesine ilgi duymadım. Kimse için kalbim titremedi. Çok teklif almıştım. Özellikle de üniversitede. Birçoğu ya güzelliğim için ya da soyadım için peşimde oldu. Nişanlandığım adamla bile çıkarlar doğrultusunda bir araya getirildim. Gerçekten sevmek nasıl bir his, birine âşık olmak nasıl bir duygu merak etsem de çok üstünde durmadım hiçbir zaman. Okulumu derslerimi seviyordum. Tek istediğim kendi kazandığım okulu başarıyla bitirebilmektir.

Şimdi aşkı bulduğumu düşünüyordum. Ben ilk defa hissettiğim duyguların esiri oldum. Bir insanın sesini duymak, kokusunu almak, sıcaklığını hissetmek bu kadar güzel olabilir miydi? O gülünce ben de gülümsüyordum. O ela gözleriyle bakınca benim denizlerim dalgalanıyordu.

Şimdi ise bulduğum aşkı kaybetmiştim. Küçücük bir hatanın bedeli bu kadar büyük olamazdı... Olmamalıydı. Ben bu kadarını hak etmemiştim. Cihangir belki kendince haklıydı. Belki geçmişi en ufak yalanı bile kabul etmiyordu ama bunun bütün acısını benden çıkartması da bana haksızlık olurdu.

Artık onun geçmişini daha çok merak ediyordum. Hiç sormamıştım. Benden öncesinin önemli olmadığını düşünüyordum. Şimdi anlıyorum ki geçmişi sırlarla doluydu ve ben fazlasıyla merak ediyordum.

Önümdeki çekirdekten bir avuç daha alarak yemeye başladım. Kabuklarını her seferinde kaseye atsam da beş taneden birini anca denk getiriyordum. Burçak ise oturduğu koltuğa iyice yayılmış ayaklarını geçirdiği panduflarla sehpaye uzatmış kucağına koyduğu cipslerini yiyordu.

“Üzülme güzelim. Cihangir kasıntı falan ama iyi adam. Bence en kısa zamanda yoluna girecek her şey.”

Bugün olanlardan sonra Burçak’la kızlar gecesi yapmıştık. Sadece ikimiz olsak da Burçak’ın beni neşelendirmek için yaptığı bir şeydi. Pijamalarımızı giyip bir sürü abur cubur ve çikolatayla güya film izliyorduk ama Cihangir’i düşünmekten ve Burçak’la konuşmaktan filmin adına bile bakmadım.

“Anlamıyorsun Burçak. Bu konuda çok sert. Bana ‘eski sevgilim’ olduğunu söyledi.”

Kolasından bir yudum alarak bardağını yanına bıraktı.

“Biraz abartıyor bence. Tamam yalan söylemen kötü olmuş ama affedilemeyecek bir durum göremiyorum ortada.”

Derin bir nefes alarak telefonuma baktım. Ne bir arama ne de mesaj vardı. Elime aldığım çikolatalı kekten kocaman bir ısırık alarak yemeye başladım. Zorla da olsa yutkunarak konuştum.

“Bilmiyorum. Ben defalarca özür diledim. Artık ne yapabilirim ki?”

Hâlime üzülerek bakan arkadaşımın tek amacı beni teselli edebilmekti.

“Bekle, eminim o da abarttığının farkına varacaktır.”

Derin bir iç çekmemle omuzlarım yükselerek yeniden eski konumunu aldı.

“İnşallah.” Önümdeki cipsten bir tane alıp ağzıma attım. Daha fazla kendimden bahsetmek istemiyordum.

“Ee senin Giray’la yemek nasıldı?”

Uzun zamandır Giray’ın Burçak’tan hoşlandığını biliyordum. Fakat bir türlü açılmıyordu. Dün akşam yemeğe çıkacaklarını öğrendiğimde ise fazlasıyla sevinmiştim. Çünkü ikisi de birbirine yakışıyordu.

“Şey... Güzeldi...”

Burçak’ın çekinerek konuşmasından bir şeyler olduğunu anladım. Heyecanla yerimde doğruldum.

“Anlat hadi.”

Benim heyecanım onun içindekini de gün yüzüne çıkarttı. Yerinde doğrularak kıvrıcık saçlarını geriye attı.

“Giray benden hoşlandığını söyledi.”

Gözlerim büyürken dudaklarım tebessümle kıvrılmıştı.

“Sen ne dedin peki?”

Dudaklarını büzüp arkasına yaslandı. İri gözlerinde yakaladığım parıltılar iyiye işaret etti.

“Ben... Birbirimizi tanıyabileceğimizi söyledim.”

Aldığım cevapla gözlerimi devirdim.

“Bu çok güzel de ne hissediyorsun Burçak?”

Derin bir nefes aldığında heyecanını görebiliyordum.

“Ben bilmiyorum. Yani yakışıklı, hoş çocuk, sempatik de ama biraz odun.”

Söylediği şeyle kıkırdarken yanında duran yastığı bana fırlattınca son anda kurtuldum.

“Ne gülüyorsun be yalan mı?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi durdurmaya çalışıyorum.

“Tamam, haklısın biraz öyle ama iyi adam Giray. Hem çok da sıcakkanlı. Benimki gibi buz değil,” Burçak gülümserken ben de

ona attım yastığı. Yine suratım asıldı. Terk edilmişim resmen. Hem de sevdiğim adam tarafından. Üzgün gözlerle bakarken mırlıdandım. "Ama bana öyle değil. Yani değildi."

Suratım asık önümdeki çikolatalı kekten koca bir ısırık daha aldım. Arkasından kolamdan ve cipsten de attım ağzıma.

"Yavaş be kızım mide fesadı geçireceksin."

Kaşlarımı çatarak Burçak'a baktım. Sinirimi çıkaracak yer arıyordum.

"Ne demeye koydun bunları o zaman önüme? Bir de doktor olacaksın."

Elindeki çekirdeği bana fırlatıp kızdı.

"Ne varmış doktorluğumda? Hem fena mı? Hastanelik olursan sevdiceğin anında affeder seni."

Söyledikleriyle dudak büktüm. Bakışlarım dalgınlaşırken düşünmeye başladım.

"Sence işe yarar mı?"

Burçak şaşkınlıkla ayağa kalkıp önümdekileri toplamaya başladı. Sanırım korkutmuştum onu.

"Kafayı yemişsin sen. Aşk gözünü kör etmiş."

Homurdanarak mutfağa gidince dizlerimi kendime çekip kollarımı bağladım. O esnada çalan telefonumla hızla doğrulup sehpanın üzerinden almaya çalışırken yere düşürdüm. Yerden almak isterken başımı sehpa çarpmam ise tam bir faciaydı. İşin en kötü kısmı ise Cihangir arıyor diye heyecan yaptığım telefonu Tuna'nın arıyor olmasıydı. Gördüğüm isimle başımı tutarak yerime otururken elimdeki telefonu da kenara fırlattım. Geldiği günden beri peşimi bırakmadığı gibi kliniğe gelmeye başlamıştı. Ona yüz vermesem de ısrarla gitmiyordu. Bense çaresiz onu görmezden gelmeye çalışıyordum...

Sabah gözlerimi zor da olsa aralarken başım hâlâ ağrıyordu. Yataktan kalkınca ilk olarak kendimi duşa attım. Saçlarımı kurutup odama girerek kıyafet çıkarttım. Üzerime siyah kot ve bordo bir bluz geçirdim. Bu aralar en sevdiğim renkler arasında olmuştu. Hafif bir makyaj yeterli olurken saçlarımı da atkuyruğu yaptım. Küpelerimi ve kolyemi taktığımda hazırdım. Masada duran yüzüğüme bakışlarım takıldığında bir an dalıp gittim. Onu da tereddütsüz alıp parmağıma geçirmemle içim daha rahattı. Evet aramız kötüydü ama düzelecekti... İnaniyordum. Onu bu kadar kolay kaybedemezdim.

Mutfağa girerek yine bir elma alıp çıkmıştım evden. Burçak çoktan gitmişti. İlk olarak karargâha gidip arabamı tekrar almam gerekiyordu. Dün Cihangir'le geldiğim için arabam orada kalmıştı.

Sokakta biraz yürüyerek ana caddeye çıktım. Kısa bir sürede taksiye binmemle adresi verdim. Dalgın bir şekilde yolu izleyerek gelmişim karargâha. Taksiciye ücretini ödeyip indiğimde arabamı park ettiğim yere ilerledim. Görüş alanıma girdiğinde arabama yaslanmış Cihangir'le de göz göze geldim. Gözleri içimi titretiyordu. Tam önünde durdum.

“Günaydın.”

Sesini duymanın bu kadar iyi geleceğini hiç düşünmemiştim. Bana günaydın demesi bile bugünümü güzel geçirmeme sebep olacaktı. Heyecanlıydım... Kendime hâkim olmaya çalışarak dudaklarımı araladım.

“Günaydın. Beni mi bekliyordun?”

İnatla hızlanan kalbime dudaklarımın kıvrılması da ekleniyordu. Fakat benim aksime onun bakışları ciddi, tek bir mimiği bile oynamıyordu.

“Seni merak ettim.”

Derin bir nefes aldım. Bu kadar ciddiyetle yine suratım düştü. Belli ki barışmayacaktı. Dudaklarımı ıslatıp imalı bir bakış attım.

“Eski sevgilini mi?”

Tek kaşı havada çenesiyle ellerimi gösterdi.

“Taktığım yüzük hâlâ parmağında duruyor.”

Hemen ona mı bakmıştı yani? Anında benim gözlerim de onun ellerini ararken göğsünde birleştirdiği kolları yüzük olan elini saklıyordu. Başımı yukarı kaldırıp yüzüne baktığımda yaramaz bir gülüş yakaladım. Ellerimi arkamda saklayarak gözlerimi kıstım.

“Parmağında unutmuşum.”

Yine ciddi bakıyordu ama bu sefer küçük bir alay da vardı.

“Yalan konusunda kendini geliştirmen gerekiyor. Bu şekilde hep yakalanıyorsun.”

Yüzüme vurduğu şey farkında olmadan kalbime de saplanıyordu. Kırılıyordum. Tamam, yalan söylemiştim ama en çok da ona dürüst olmuştum.

“Biliyor musun? Kabahat seni düşünende.”

Kaşları havalanırken gözleri her şeye rağmen yine çok güzeldi.

“Beni düşündün yani.”

Dudaklarımı bükerek omuz silktim. Tabii ki de onu düşünmüştüm. Sadece akli bende kalmasın, başına bir şey gelmesin istemiştım.

“Artık düşünmeyeceğim.”

Kaşları anında çatılırken kollarını göğsünden indirip ellerini pantolonunun cebine soktu. Uyuz adam. Bir yüzük gösterecekti... Onu bile görmeme izin vermiyordu.

“Kimi düşüneceksin peki?”

Huysuzca omuz silktim.

“Sana ne?”

“İnci!”

Sert bakışları üzerimdeyken dudağımı ısırıp hemen geri adım attım.

“Kimi düşünebilirim senden başka?”

Bakışları yumuşasa da dudaklarından dökülenler tam zıttı nitelikteydi.

“Nişanlını belki.”

Gözlerimi devirdim. Beni çıldırtmak için yapıyordu kesin. Yani başka bir açıklaması olamazdı.

“Daha ne kadar devam edeceksin buna?”

Bakışlarını yere düşürdü. Biliyorum, o da üzgündü.

“Her neyse. Hadi git artık.”

Arabamın önünden çekilince tekrar önüne geçtim.

“Beni affettin mi?”

Sessiz kalınca cebinden çıkardığı yüzük olan elini kavrayıp kalbimin üzerine bıraktım. Çıkartmamıştı yüzüğünü, o da vazgeçemiyordu benden.

“Bak, hissediyor musun? Ne kadar da hızlı atıyor... Peki kim için Cihangir? Sadece senin için.” Sessizce beni dinlerken derin bir nefes alarak elimi kaldırıp onun kalbinin üzerine koydum. “Sen de benim için aynı şeyleri hissetmiyor musun? Kalplerimizin sesini duymuyor musun Cihan?”

Elimin altında hızla göğüs kafesini döven kalp Cihangir’in cevap vermesine fırsat bırakmıyordu. Göğsümdeki elini kaldırıp yanağımı okşadı. Anlık kapanan gözlerim sadece onun sıcaklığında bulduğum huzura odaklıydı. Tek istediğim beni yeniden sarıp sarmalamasından başka ne olabilirdi?

“Yalanlarla birlikte olamayız İnci. Birbirimize dürüst davranmazsak güven sağlayamayız.”

Yanağımdaki eline başımı çevirerek öpücük bıraktım.

“Hatamın farkındayım. Tekrar etmeyeceğim. Bize bir şans daha vermek bu kadar zor mu yüzbaşım?” Titrek bir nefesle aramızdaki mesafeyi kapattım. Gözlerim dolu dolu bakıyordum. “Sen bana geldiğinde ben seni affetmedim mi? Aynı şeyi sen de yapamaz mısın? Seni sevdiğimi biliyorsun. Sana âşık olduğumu biliyorsun.” Ben de onun gibi elimi yanağına koyup okşadım. Pürüzsüz cildine değen parmaklarım alev alevdi. “Bir kerecik mantığını kenara koyup kalbinle karar veremez misin?”

Ensemden tutarak beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım. Ellerim beline dolanırken sıkıca sardı beni.

“Ah be sarışın. Seni düşünmek bile kalbimi titretiyor benim. Ben seni affedeli çok oldu. Sadece kızgıyım.”

Şimdi ne kadar şükretsem azdı. Sevdiğim adamın kokusunu derin bir şekilde ciğerlerime çekerken yüzümde manasız bir gülümseme vardı.

“Seni çok seviyorum.”

Boğuk çıkan sesimle mırıldanırken Cihangir saçlarıma daldırıldığı burnuyla kokumu içine çekti. Başıma bir buse bırakmayı da ihmal etmedi. Geri çekildiğimizde ikimizin yüzünde de tebessüm vardı.

“Ben de seni çok seviyorum güzelim ama şimdi gitmem gerekiyor.”

Bu kadar çabuk muydu yani?

“Bu çok kısa oldu.”

Gülümseyerek elini belime koyup beni arabaya yönlendirdi. Kapımı açmasıyla ona doğru döndüm. “Cihangir...”

Bir eli arabanın kapısında diğeri eli belimde eğilerek yanağıma tatlı bir öpücük bıraktı. Yüzümü görecektik kadar geri çekildiğinde nefesi tenime vuruyordu.

“Akşam iş çıkışı alırım seni.”

İşte duymak istediğim cümle... Yüzümde koca bir gülümseme belirdi. Bu bile onsuz anlamsızdı. Başımın onaylarken içim içime sığmıyordu. Çenesiyle kapıyı işaret ettiğinde yüzümdeki sırıtişla arabaya bindim. Mutluydum. Uzun zaman sonra yeniden mutluydum...

Bütün gün Cihangir’in geleceğı saati beklerken kalbim yerinde durmuyordu. Ne kadar da özlemiştim onunla vakit geçirmeyi. Aynı zamanda da bütün gün yoğun bir şekilde çalışmışım. Klinikte masama oturmuş boş vaktimi kitap okuyarak geçirirken kapının açılmasıyla başımı kaldırdım. Gördüğüm kişi kalbimdeki bahçemde güllerin açma sebebiydi. Hızla yerimden kalkıp ona doğru koştum.

“Hoş geldin.”

Kollarımı Cihangir’in boynuna doladım. Gülümseyen yüzüyle kolunu belime doladı. Şakağıma uzun bir öpücük bıraktı.

“Hoş buldum.”

Ela gözlerine baktım sıcacık. Yüzümde hâlâ büyük bir tebessüm vardı.

“Bitti mi işlerin?”

Eliyle yüzüme düşen saç tutamını geriye atmakla meşguldü.

“Evet çıkabiliriz.”

Çantamı ve hırkamı almak için masaya yönelirken Yusuf’a seslendim.

“Yusuf biz Cihangir’le çıkıyoruz canım. Kliniği sen kapatırsın.”

Sesimi duyan Yusuf arka taraftan çıkarak yanımıza geldi.

“Ben hallederim İnci abla.”

Cihangir’in yanına ilerleyip elini uzattı. “Hoş geldin Cihangir ağabey.”

Cihangir de elini uzatarak kavradı.

“Hoş buldum Yusuf. Nasıl gidiyor dersler?”

“Çok iyi.”

Onlar konuşurken araya girdim.

“Hadi çıkalım canım.”

Cihangir, Yusuf’un başını okşayıp gülümsedi.

“İyi bakalım. Dikkat et kendine.”

Birlikte klinikten çıkıp arabaya bindik. Bakışlarım her zaman-
ki gibi sevdiğim adamda geziyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

Bana tebessümle bakıp önüne döndü.

“Önce bir yemek yiyelim. Sonrası sürpriz.”

Heyecanla ellerimi önümde birleştirdim.

“Cihan söylesene merak ederim ben.”

Masum bakışlarım işe yaramıyordu bile.

“Sabırlı ol bir tanem.”

Birlikte güzel bir restorana geldik. Yerlerimize oturmamızla yanımıza gelen garsona siparişleri verdik. Etrafı incelerken fazla kalabalık görünmüyordu. Temiz, nezih bir yere benziyordu. Zaten garsonların ilgi ve alakasından da belliydi. Acaba Cihangir daha önce geldi mi buraya diye düşünmeden edemedim. Merak ettiğim diğer şeyse kiminle geldiği olmuştu.

“Beğendin sanırım.”

Cihangir bakışlarımı çoktan fark etmişti bile gülümseyerek etrafta yeniden göz gezdirdim.

“Evet. Güzel görünüyor.”

Sessizce garsonun servis yapmasını bekledik. Giden garsonla sakın bir şekilde yemeğimizi yerken başımı kaldırıp Cihangir’e baktım. Onun da beni izlediğini görünce gülümsedim.

“Buraya daha önce geldin mi?”

Başıyla onayladı.

“Evet. Arada gelirim.”

Elimdeki çatalı ve bıçağı bıraktım.

“Kiminle peki?”

Tabağıyla ilgilenen Cihangir başını kaldırarak gözlerime baktı.

“Herkesi tek tek saymalı mıyım?”

Ciddiyetimi hiç bozmadan başımı aşağı yukarı salladım.

“Evet.”

Derin bir nefes alırken o da elindekileri bıraktı.

“Gerçekten buna gerek var mı İnci?”

Vardı. Yani yoksa bile vardı işte. İsimlerin arasında kızlar var mı merak ediyordum.

“Evet.”

Suyundan bir yudum alarak bardağını tekrar masaya bıraktı.

“İlk Giray’la geldik buraya. Onunla keşfettim yani. Sonra da Melis’le geldik. Arkasından Yasemin, Ebru, Esra, İrem...” Bir an durup düşündü. “Hah, bir de en son Pelin’le gelmiştik.”

Suratım istemsiz her isimle daha da asıldı. Moralim fazlasıyla bozulurken homurdandım.

“Pelinsu’dur o kesin.”

Cihangir dediğim şeyi anlamak için biraz daha eğildi.

“Duyamadım canım.”

Gözlerimi kısarak gözlerine baktım.

“Gizem diyorum. Bir onu getirmemişsin buraya.”

Ciddiyetle doğrulup cevap verdi. Beni çıldırtmaktı niyeti.

“Onunla başka bir yere gitmiştik.”

Daha fazla dayanamazken elimde sıkıttığım peçeteyi ona fırlattım.

“Uyuz adam. Yemeğe çıkartmadığın kız kaldı mı peki? Bir de tutmuş beni de buraya getiriyorsun.”

Yüzünde gizlemeye çalıştığı tebessüm büyüyerek ortalığa saçılırken peçeteyi havada yakaladı.

“Gülmesene.”

Bana tatlı tatlı bakıp dudaklarını araladı.

“Sinirlenince de ayrı güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Ama neden Cihangir? Neden beni çıldırtıyorsun? Kıskanıyorum işte. Ne yapayım? Ben mi o kadar yakışıklı ol dedim sana? Söylediklerin şaka bile olsa kıskanma sebebi benim için.

Tabii içimden geçenlerin hiçbirini ona söylemedim. Suratımı asarak başımı yana çevirdim. Masadaki elimi kavrayarak ona bakmamı sağladı.

“Doğru olmadığını biliyorsun.”

Omzumu silkerek dudaklarımı büzdüm.

“Kıskanmama engel değil.”

Elimi biraz daha kendine çekerek bir buse kondurdu.

“Bu gözler senden başkasını görmüyor İnci’m. Buraya da senden başka kızı getirmedi.”

Asık suratım anında düzelirken gülümsedim. Yeniden tabağıma odaklandım. Aslında Cihangir’e bir sürü soru sormak istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“Cihangir,” Başını kaldırıp bakınca devam ettim. “Nerelisin? Yani nerede doğdun, nerede büyüdüün merak ediyorum.”

Sorumdan hoşlanmamış gibi suratı ifadesizleşirken bakışları tekrar tabağına kaydı.

“Babam Konyalı, annem ise Ankaralı. Ben de Ankara’da doğdum. Uzun bir süre orada kaldım. Bir süre de Hakkari’de yaşadım.”

Saydığı şehirlerden bir tek Ankara’ya gitmiştim.

“Peki annenle baban Ankara da mı yaşıyor hâlâ?”

Bakışları anında beni bulurken gözlerinde gördüğüm acı ilk defa Cihangir’in saklamadan bana sunduğu bir duygu oldu. Ne yaptığımı anlayamazken onu neyin üzdüğünü merak ediyordum.

“Ailem... ben küçükken şehit oldular İnci.”

İçimi bir ürperti aldı. Bunu bilmiyordum. Kırdığım pot yüzünden kendime küfürler ediyordum.

“Ben... özür dilerim.”

Acıya bulanmış bir tebessüm şekillendi dudaklarında.

“Sorun değil. Sana hiç bahsetmedim.”

Annesiyle babası da mı askerdi yani? İkisinin de şehit olması kafamı karıştırdı. Hem küçükken derken Cihangir kaç yaşından bahsediyordu ki? Aklımda bir sürü soru olsa da sormaya cesaretim yoktu. Onu üzme ise en son isteyeceğim şeydi. Yine de merakım daha baskın geliyordu.

“Kaç yaşındaydın? Baban asker miydi?”

Ellerindekini bırakarak arkasına yaslandı.

“Bunları başka zaman konuşsak İnci.”

Onaylamam için bakan gözleriyle ısrarımdan vazgeçtim.

“Sadece seni tanımaya çalışıyordum.”

Ayağa kalkarak suratını buruşturdu. Sanki yüzündeki acıyı saklamak için yapmıştı bunu.

“Sorun değil, sen devam et ben bir lavaboya gidip geliyorum.”

Üzgün bir şekilde arkasından baktım. Yine her şeyi mahvettim. Ben nereden bilebilirdim ki ailesini kaybettiğini? Kim bilir ne kadar üzmüştüm onu? Yine de kötü bir niyetim yoktu. Sadece onun hayatıyla ilgili az da olsa bir şeyler bilmek istiyordum. Yoksa kıyamazdım ki sevdiğime.

Dalgınca düşünürken karşıma oturan kişiyle bakışlarım ona kaydı. Karşımda Tuna’yı gördüğümde kaşlarım çatıldı.

“Ne işin var senin burada?”

Dirseklerini masanın üzerine koyup ellerini birleştirdi.

“Ben de seni gördüğüme çok sevindim.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Bak şimdi sırası değil tamam mı? Lütfen git buradan.”

Gözlerini kıstı. Bakışları tehditkâr duruyordu. Yüzünde ise ukala bir gülümseme vardı.

“Neden, sevgilin mi kızar?”

Sinirlenmeye başlarken biraz sesimi yükseltmekten alamadım kendimi.

“Derdin ne senin? Anlasana, gelmeyeceğim. Burada çok mutluyum ve dediğin gibi sevgilim gelmeden gitsen iyi olur. Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.”

Küçük bir kahkaha atarak alaylı bir ifade takındı.

“Bak şimdi daha çok merak ettim şu sevgili bozuntusunu. Tuna Şahin’in nişanlısına göz koyan talihsiz kimmiş bir tanışalım.”

Sinirle yumruğumu sıktım. Ses tonu bile karşısındaki kişiyi hafife aldığını gösteriyordu ama bu sefer yanlış kayaya çarptığının farkında değildi. Acıyarak baktım ona.

“Hastasın sen!”

Homurdanarak söylediklerimle sandalyeye yayılarak sırtıma başladı. Onun biraz gerisindeki görüntüye takıldı bakışlarım. O an yumruklarını sıkarak bize doğru yaklaşan Cihangir’i gördüm. Tek kaşımı kaldırarak arkama yaslanmış, bakışlarımı Tuna’ya sabitlemiştim.

“Biliyor musun Tuna... Seni uyardım ve beni dinlemedin. Artık durumu kurtarmaya da çalışmayacağım. Senin hak ettiklerinin cezasını ben çekmekten fazlasıyla yoruldum.”

Bazen insanlara hak ettiklerini vermek gerekiyor. Hani bir söz var ya “Nush ile uslanmayı etmeli tekdir. Tekdir ile uslanmanın hakkı kötektir.” İşte bu söz tam da bu duruma uygundu. Arsız, yüzsüz insanlar bazen uslanmıyordu. Tıpkı Tuna gibi.

Ben tedirgin bir şekilde ayağa kalkarken Cihangir, Tuna’nın arkasında durdu.

“İnci!”

Çatık kaşları, soru soran gözleri ve sert sesiyle masumca baktım gözlerine. Tuna da ayağa kalkarak Cihangir’e döndü. Baştan aşağı süzerek rakibini ölçüyordu.

“Demek Cihangir denen adam sensin.”

Cihangir’in kaşları biraz daha çatılırken onu duymazdan geldi. Bakışları hâlâ bendeydi. Sadece benden cevap bekliyordu.

“Ne oluyor burada İnci?”

Dudağımı bükerek omuz silktim. Bir daha yalana başvurmayacaktım. Ne onu ne de kendimi üzecektim.

“Haberim yoktu.”

Cevabım Cihangir’e yeterli gelmiş olacak ki Tuna’ya döndü. Öfkesi beni bile korkutmaya yeterliydi. Ela gözleri sinirlenince fazla korkutucu oluyordu.

“Ne ayaksın lan sen?”

Tuna, Cihangir’i kale almayarak bana döndü. Sanırım bu durumda sadece Tuna’ya acımalıydım ama ona karşı acıma duygusu bile hissetmiyordum.

“Benden sonra kriterlerin bayağı düşmüş İnci.”

Gözlerimi devirdim. Tuna, Cihangir’in tırnağı bile olamazdı. Cihangir bana değil başkalarına kabaydı. Belki de hak edene öyle davranıyordu. Ama Tuna onun tam tersiydi. Herkese abartılı ve yapmacık bir kibarlık gösterirken bana karşı oldukça kabaydı. Beni seven adam bana değer vermeyecekse, beni el üstünde tutmayacaksa ne anlamı vardı ki? Cihangir merhametliydi. Herkes-ten önce beni düşünüyor en önemlisi de benim düşündüklerime ve sevdiklerime de değer veriyordu.

Tuna benden cevap beklemiyor olacak ki tekrar Cihangir’e döndü. Elini kaldırarak Cihangir’in omuzundaki görünmeyen tozları silkeledi. Karşısındaki adamın boyunu ve kalıbını hesaba katmayarak asrın hatasını yapıyordu.

“Şimdi beni iyi dinle Cihangir. Kafadaki plan ne bilmiyorum ama bundan sonra İnci’den uzak duracaksın. Yoksa...”

Duraksamasıyla Cihangir tek kaşını kaldırarak üstten bir bakış attı.

“Yoksa...”

Tuna yine sırtlamakla meşguldü. Ondaki öz güven paranın eseri-ydi. Fakat bileğine güvenen adam onu kale alacak değildi.

“Yoksa bir daha buralarda barınamazsın.”

Soğuk bir gülümsemeyle dudakları kıvrılan Cihangir’in bu kadar sakin ve rahat olması beni korkutuyordu. Bir adım daha Tuna’ya yaklaşarak aradaki mesafeyi kapattı.

“İyi tehdit... Peki sevgilimden neden uzak durmam gerekiyor?”

İfadesiz yüzüne rağmen yine sesi sakın çıktı. Fakat ses tonundaki ürkütücülük bence yeterliydi. Tuna bir an duraksasa da kendini hızla toparladı. Ellerini beline koydu.

“Çünkü İnci benim ve sen onun hiçbir şeyi olamazsın.”

Bakışları kararan Cihangir benim bile korkmama sebep olacak bir sertlikte bakıyordu. Fakat dudakları yine kıvrıldı. Bir gülümseme bir adama hem bu kadar yakışırken hem de bir o kadar korkutucu olabilir miydi?

Oluyordu işte.

Dut yemiş bülbül gibi yerimden kıpırdamadan sessizce izliyordum onları. Bir yanımla Cihangir’i durdurmak istese de bir yanımla karışma diyordu. Ayaklarım olduğu yere çivilenirken aslında kimin ayakta kalacağını çok iyi biliyordum.

“Kafamdaki planı bilmek ister misin?”

Gözlerini kısarak hafif Tuna’ya doğru eğilen Cihangir beni de merakta bıraktı. Bu her nedense Tuna’yı keyiflendirmişti. Herhâlde Cihangir’in yola geldiğini düşünüyordu.

“Merak ettim şimdi.”

Tuna ne olduğunu anlayamadan kaşının üzerine inen Cihangir’in kafasıyla sersemleyerek geriye sendeleyip, vakit kaybetmeden de yere düştü. Ağzım hayretle açılırken gözlerim kocaman oldu. Kafamdaki plan derken bu hiç aklıma gelmemişti.

Tuna’yı yakasından kavrayarak kaldırıp bir yumruk daha indirdi. Masaya serilen Tuna kanayan burnunu tutarken gördüğüm manzara ile yüzüm buruştu. Etrafta duyduğum çığlıklar, garsonların müdahale etme çabası da işe yaramıyordu. Cihangir tekrar Tuna’nın yakasını kavrayarak kendine çekti.

“Bana bak it herif, İnci kimsenin malı değil ama şunu aklına soksan iyi edersin. İnci benim sevgilim ve parmağında benim tak-

tığım yüzüğü taşıdığı sürece kimse onu benden alamaz,” Tuna bir hamle yapmaya çalışsa da Cihangir kolayca savuşturarak çenesine bir yumruk daha indirdi. “Bir daha da ayağımın altında dolaşma ki ezmeyeyim.”

Tuna’yı tekrar iterek masaya yapıştırdı. Bakışları beni bulduğunda masum bir çocuk gibi bakmaya başladım.

Allah’ım yine beni suçlamasın lütfen. Âmin, âmin, âmin...

Başıyla bana kısa bir gel hareketi yapmasının ardından hızla masadan çantamı alıp yanına ilerledim. Etraftaki bazı insanlar ayaklanmış, bizi izliyordu. Cihangir kimseyi umursamadan cebinden çıkarttığı bir miktar parayı masaya bırakıp elimi kavradı. Çıkışa doğru iki adım atmamızla Tuna arkamdan bağırdı.

“Bakalım baban bu yaptıklarını duyunca ne diyecek İnci?”

Olduğum yerde öylece kalırken gözlerim kapandı. Gerilen bedenimle ona yandan bir bakış atmıştım sadece. Hiçbir şey umurumda değildi. Tek umudumsa yanımda elimi sıkı sıkı tutan sevdiğim adamdı.

“Ulan bak hâlâ konuşuyor. Elimde kalacak şerefsiz haberi yok.”

Cihangir sinirle arkasını dönerken kolunu kavradım. Daha fazla benim yüzümden sıkıntı yaşasın istemiyordum.

“Lütfen gidelim artık.”

Mırıltı şeklinde sözlerimle elini kaldırarak yanağımı okşadı. Beni kolunun altına almasıyla tekrar çıkışa yöneldik. Vale arabayı getirince hızlıca binip kemerimi bağladım. Buradan hemen gitmek istiyordum. Cihangir’in de binmesiyle yola çıktık.

“Ben özür dilerim. Yine benim yüzümden mahvoldu her şey ama inan orada olduğunu bilmiyordum.”

Bana bakarak gülümsedi.

“Aslında iyi oldu. Uzun zamandır ona güzel bir kafa geçirmeyi planlıyordum. Bu da vesile oldu.”

Biraz çekingen bir kıkırtıyla karşılık verdim sözlerine. Onun bana kızmıyor oluşu beni de rahatlatmıştı.

“Çok güzel oldu bence de ama bir de gözüne güzel bir yumruk atsaydın keşke. Hani morluk fena olmazdı.”

Kaşlarını kaldırıp, beklemiyor olacak ki bana şaşkın bir şekilde baktı.

“İnci... Bana yaptığının yanlış olduğunu söyleyip kızman gerekmiyor muydu bu sahnede?”

Ona sevimlice bakıp gülümsedim. Neden gerekecekti ki?

“Hayır.”

Israrla devam etti.

“Kavga edip tartışmamız, bana trip atman falan?”

Başımı sağa sola salladım.

“Yoo...”

Gözünü yoldan alarak emin olmak ister gibi baktı bana. Sonra tekrar yola dönüp dudaklarının tebessümle kıvrılmasına izin verdi.

“O zaman için rahat edecekse söyleyeyim güzelim. Kaşına aldığı darbe yarına kadar o gözünü tamamen morartır merak etme.”

Yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Tuna’yı o hâlde düşünmek bile beni mutlu etti. En azından Cihangir benim uzun zamandır yapamadığım şeyi iki dakikada yapmıştı.

Bir süre boyunca sessizce yolda giderken onu izledim. Sonra ise aklıma gelenle tekrar suratım asıldı. Babamın öğrenmesi hiç iyi olmayacaktı. Bana doğru dönen Cihangir hemen fark etti.

“Ne oldu İnci’m? Neden düştü o güzel yüzün?”

Omzuma dökülen saçlarımı geriye attım.

“Babama her şeyi anlatacak.”

Bakışları güven veriyordu. Sanki o yanımdayken kimseye ihtiyacım yoktu. Yine de korkmak için haklı sebeplerim vardı.

“Yapma güzel gözlüm asma suratını. Ben inanıyorum ki her şey yoluna girecek.”

Ah sevgilim keşke ben de senin gibi düşünebilsem. Keşke her şey güzel olsa ve biz çok mutlu olsak. Eve gelmemizle arabayı park etti. Elimi kaldırarak yanağını okşadım.

“İyi ki varsın Cihan. Sen olmasan ben ne yapardım?”

Tebessümle yanağındaki elimi öptü.

“Sen de iyi ki varsın İnci’ m.”

Birbirimizin gözlerinde kaybolmuştuk yine. Ne güzel bakıyordu isteyince.

“Neyse ben gideyim artık.”

Ciğerlerini genişçe bir havayla doldurdu.

“Tamam bir tanem dikkat et kendine. Tekrar arar ya da seni rahatsız ederse sakın haber vermemezlik yapma İnci.”

Bu tembihi bilerek yapıyordu sanırım. Hatalarımı tekrar etmemi istemiyor olmalıydı.

“Tamam merak etme.”

Tam arabadan inecekken aklıma gelen şeyle duraksadım. Cihangir’e dönerken o da soru dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Cihangir biraz yaklaşır mısın?”

Bana doğru merakla eğildi. Ben de ona yaklaştım. Aramızdaki yakınlık kalbimi hızlandırdı. Gözlerimi kapatıp yanağına hafif ama uzun bir buse kondurdum. Gözlerimi araladığımda Cihangir’in yüzünde gördüğüm gülümseme her şeye değerdi. Öyle gü-

zel gülüyordu ki bir daha öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Gözlerinde gördüğüm parıltılar sanki benim gözlerimdeki yansımasıydı.

“İnci’m.”

Bana böyle içten ve kalbime dokunan sesiyle sesleniyordu ya başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

8. BÖLÜM

GÖLGE

Yalnızlığımın gölgesinde geçen bir çocuklukta belki de yokluğunu en çok çektiğim şeylerden biri anne ve baba hasreti idi. İkisi de yanımdaydı ama varlıkları da yoklukları da birdi. İkinci yokluğunu çektiğim şey ise çocukluğum oldu. Siz çocukken hiç çocuk olmayı özlediniz mi? Ben özledim. Hem de birçok defa. Şimdi geriye dönsem en çok çocukluğumu özgürlüğe kavuşturmak isterdim. O hep esaret altında büyüdü...

Bugün tatlı bir telaş var üzerimde. Cihangir beni bu akşam lunaparka getirdi. Aslında niyeti dün sürpriz yapıp götürmekmiş ama Tuna sağ olsun her şeyi mahvettiği için bu akşam geldik. Hem bugün gelmek daha iyi oldu. Çünkü Giray'la Burçak da bizimle geldiler.

Lunaparkın kapısında beklerken yanan ışıklara baktım. Ne kadar da güzeldi. Işıl ışıl parlıyordu içerisi. Sanki farklı bir dünyaya giriyordum. Harikalar diyarına adım atar gibi. Yanımdaki adamın elini biraz daha sıkı tuttum. Sanki o yanımda olmazsa bütün büyü bozulacaktı gibi. Başımı ona çevirdiğimde ikimiz de birbirimize gülümsedik. Çocuksu bir heyecandı benimkisi.

“Söyle bakalım ilk neye binmek istiyorsun.”

Düşünmedim bile. Hep hayal ettiğim şeyi söyledim.

“Tren.”

Heyecanla konuşunca gülümseyerek yanağımı okşadı. Sıcacık bakışları.

“Hadi o zaman bilet alalım.”

Elimi tutmuş önden yürürken ben de arkasından geliyordum. Arkamda da bileğini yakaladığım Burçak’ı çekiştirmekle meşguldüm. Giray da hemen onun arkasından geliyordu.

Önce trene sonra gondola, sonra korku tüneline, kuleye, çarpışan arabalara bindik. Şimdi ise Cihangir’in elini tutmuş dönme dolaba doğru çekiştiriyordum. Uzun zamandır gülmediğim kadar güldüm bugün. O kadar eğlenmiştik ki çocuklar gibi mutluydum. Giray ve Burçak bir süre sonra hızımıza yetişemeyip bizden kopmuşlardı. Sanırım fazla mide bulandırıcı gelmişti. Aslında iyi de olmuştu çünkü yalnız kalmaları birbirlerini tanımaları için daha önemliydi.

“Artık yetmez mi güzelim?”

Arkamdan gelen adamla ona doğru dönerek masum bakışlar attım.

“Hadi ama Cihan, lütfen. Bu son bak, söz.”

Arkamdan somurtarak gelen sevdiğim homurdanıyordu.

“En son öyle demenin ardından üçüncü bilet alışıımız.”

Söylediklerini duymazdan gelirken bir anda duraksadım. Benimle birlikte mecburen o da duraksadı.

“Şimdi ne oldu küçük hanım?”

Gözlerimi diktiğim yerden ayırmadan dudaklarımı yaladım. Cihangir baktığım yöne bakarak kaşları havada yüzünü tekrar

bana çevirdi. Kedi gibi masum bakışlarımla ona bakarken başını iki yana salladı. Şu an sessiz bir iletişim vardı aramızda. Elimi tutup dondurma standına götürürken yine homurdanıyordu.

“Gel başımın tatlı belası gel...”

Dondurmalarımızı almış, Cihangir’in kolunun altında birlikte dönme dolaba ilerliyorduk. İkimiz de bindiğimizde sevdiğime biraz daha sokuldum. Beni kanatlarının altına alarak gülümsedi. Hem çocuklar kadar mutlu hem de fazlasıyla huzurluydum.

“Cihan iyi ki getirdin beni buraya. Ben uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.”

Oturduğum yerde başımı kaldırıp söylediklerimle burnuma küçük bir öpücük bıraktı.

“Sen iste hep geliriz güzelim.”

Keyifle gülümseyerek tekrar dondurmama döndüm. En üste çıktığımızda ise eşsiz manzaraya bakıyordum. Koca şehir, karanlığın içinde yanan renk renk ışıklarıyla etkileyici bir güzellik sunuyordu bize. Başımı Cihangir’in göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Sıkıca beni saran kolları sanki bedenimi değil de ruhumu sarıyordu. Başıma bir öpücük kondururken dondurmamın son parçasını ağzıma attım. Ben yeni bitirirken Cihangir çoktan yemiş de sindirmişti bile.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsedi. Gözleri mi baş döndürüyordu yoksa dönme dolap mı bilemiyorum. İçim kıpır kıpır, midem düğüm düğümdü. Dönme dolap tekrar yukarı doğru tırmanırken Cihangir belimi kavradı. Bana doğru biraz daha eğilmesiyle gözlerim gözlerinde takılı kaldı. Biraz telaş biraz da heyecanla titrek bir nefes aldım. Cihangir’in bakışları dudaklarıma kaymış, yüzündeki çarpık gülümseme kalbimin daha da hızlı atmasına sebep oluyordu. Yine çok lazım gibi nefesimi tutmuş bekliyordum. Elini kaldırarak daha önce fark etmediğim peçetey-

le dudaklarımı silince öylece kalakaldım. Bu adam bir gün benim kalbime indirecekti. İmalı bakışları benimle eğlenir nitelikteydi.

“Ne yapacağım ben seninle sarışın?”

Mırıldanarak konuşunca daha da kızardı yanaklarım. Kirpiklerimin altından bakarken sesim cılız çıktı.

“Çok sevsen olmaz mı yüzbaşım?”

Yanağımı okşayıp saçlarımı geriye attı. Her hamlesi önce kalbimi, sonra tenimi yakıyordu.

“Seni zaten çok seviyorum İnci’ m.”

Gülümseyerek başımı göğsüne koydum.

“Ben de.”

Dönme dolaptan indiğimizde tekrar Cihangir’i çekiştirmeye başladım. Alışmış ve artık öğrenmiş olacak ki peşime takıldı.

“Yine ne gördün İnci?”

Bugün benim çocuk olma günümdü.

“Cihan mısır istiyorum.”

Az kaldı, onu bıktırmak üzereydim.

“Sonra ben ufaklık deyince tartışma sebebi oluyor.”

Homurdanmasıyla duraksarken hızla ona döndüm. Ellerim belimde, kaşlarım çatıktı.

“Ben ufaklık değilim.”

Ela gözleri gözlerime esir olurken başını onaylamayarak iki yana salladı.

“Değilsin güzelim.”

Değildim tabii. Ben Cihangir’in İnci’siydim. Mısırlarımızı alarak bir banka oturduk. Keyifle yerken yüzümdeki gülümseme tarifsizdi. Telefonumu çıkarıp ön kamerayı açtım. Elimizdeki mısırlarla başımı omzuna yaslayarak bir fotoğraf çektim. Bugün Cihangir’le

sayısız fotoğraf çekmiştik. Aslında her anı belgeleme meraklısı ya da sosyal medyada paylaşan biri değildim ama onunla hiç fotoğraf çekmemiştik ve bunun acısını çıkartıyordum.

“Biliyor musun? Daha önce hiç lunaparka gelmemiştim.”

Eli saçlarımdayken sesi meraklıydı.

“Neden?”

Geçmişe giderken gözlerim de dalıp gitti. Mazi bayağı derindi.

“Küçükken birkaç kez gelmek istedim ama annem izin vermedi. Ona göre lunapark tekinsiz ve tehlikeli, ne olduğu belirsiz bir sürü insanın takıldığı temiz olmayan yerlerdi. Belki de haklıydı kendince. Zaten daha modern yerlere gitmeliydik ona göre. Burası vasıfsız bir yerdi maalesef.”

Düşünceli bakışları üzerimde başını salladı.

“Anlıyorum.”

Umursamazca omuz silktim. Yüzüme yine tatlı bir gülücük yerleştirmiştim.

“Peki sen hiç geldin mi?”

Şimdi de o dalıp gitmişti. Gözlerini esir alan kara bulutlar, acısını belli ediyordu.

“Sadece bir kere geldim. Annemle babam getirmişti. Çok eğlenmişim o gün. Tıpkı senin gibi. O yüzden getirdim seni buraya. Benim ailemle paylaştığım güzel günler sayılı İnci’im.”

Sevdiğim adamın dudaklarından dökülenler içimi sızlattı. Bana değil tam karşıya bakıyordu ama görüyordum, üzgündü. Hissettiklerini saklamaya çalışıyordu. Biliyordum artık, sevdiğim adamın kalbinde anne ve babasını kaybetmiş küçük bir çocuk vardı.

“Çok üzgünüm sevgilim, keşke aileni geri getirebilsem ama böyle bir güce sahip değilim. Yine de sen benim nasıl ailem ol-

duysan ben de senin ailen olurum. Belki ailenin yerini tutamam ama seninle sürekli lunaparka gelebilirim.”

Son cümlemi onu gülümsetmek için söylemiştim. İşe yarayacak ki gülümseyerek beni kendine çekti. Sıkıca sarılmamızla saçlarımı okşayıp öptü.

“Hadi kalk bakalım bu sefer de benim istediğim şeyi yapacağız.”

Heyecanla ayaklandım.

“Şimdi hangisine gidiyoruz?”

Kolunu omuzuma atıp beni kendine çekti.

“Gel bakalım sarışın. Şimdi sıra bende.”

Benim tahmin ettiklerimin aksine atış poligonuna getirmesiyle aslında ne kadar yersiz bir tahmin yaptığımı anladım. Cihangir beni başka neyin önüne getirebilirdi ki? Silah, atış onun uzmanlık alanıydı. Ben onun atış yapmasını beklerken o beni kendine çekti.

“Cihangir...” Elime verdiği tüfekte dudaklarımı büktüm. “Ama sevgilim, ben sanmıştım ki...”

Bana doğru eğilerek yanağıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Sakin ol güzelim. İkimiz birlikte atış yapacağız merak etme.”

Silah hiç benlik değildi. Sevmiyordum... Gerçek olmasa bile. Silahlar bana hep tehlikeli ve korkutucu gelmişti. Bu yüzden terdirgindim. Onun için ise bir oyuncak gibiydi.

“Ama ben hiç bilmiyorum ki.”

Güçlü kolları iki yanımdan uzanırken beni göğsüne yasladı. Titrek bir nefes aldım. Kalbim eriyordu.

“Dik dur güzelim.”

Dik tuttuğum bedenimle gelecek ikinci komutu beklerken kalbim kanatlanmış uçuyordu. Kolları iki yanımda gayet ciddi bir şekilde nasıl atış yapacağımı anlatmaya başladı.

“Şimdi küçük hanım her şey göz, gez ve arpacıktan ibaret. Doğru nişan alırsan hedefi ıskalamazsın,” Merakla tüfekte gösterdiği yere bakarken devam etti. “Sol gözünü kapatarak sağ gözünle nişan alacaksın.”

Yine dudaklarım büküldüğünde başımı ona doğru çevirdim.

“Cihan bu kadar detaya gerek var mı?”

Yüzünde oluşan tebessümle elini belime doladı. Biraz daha beni göğsüne bastırduğunda nefesim kesilmek üzereydi. Dudaklarını alnıma bastırarak gözlerimin de kapanmasına sebep oldu. Tenime vuran sıcak nefesine kısık sesi eşlik ediyordu.

“Sen asker sevdiğisin sarışın. Atış yapmayı bilmen lazım.”

Tenimden ayrılan dudaklarıyla gülümsedim. Ben onun sevdiği olmaktan çok mutluydum.

“Tamam. Hadi yapalım.”

Bana verdiği direktifleri tek tek dinleyerek birlikte dokunduk tetiğe. Tam on ikiden vurunca yerimde zıplamaya başladım. İşte olmuştu. Yapmıştık... Arkamı dönerek kollarımı boynuna doladım.

“İşte bu! Cihangir gördün mü başardık?”

Bir eli belimi kavrarken diğeri saçlarımı okşuyordu. Yüzündeki gülümseme her şeye değerdi.

“Sence aksi mümkün müydü sevgilim?”

Geri çekilip gözlerine gülerek baktım.

“Seninleyken imkânsız yüzbaşım.”

Cihangir gülerek beni tekrar standa çevirdi.

“Seç bakalım sarışın.”

Karşımda gördüğüm oyuncaklara tek tek göz gezdirirken birinde takılı kaldım. Kahverengi oyuncak ayı dikkatimi çekti. Boynunda aynı rengin koyusu bir kurdele sol göğsünün üzerinde ise kalp vardı. Elimi kaldırarak parmağımla onu gösterdim.

“Bunu istiyorum.”

Karşıımızdaki adamın işaret ettiğim ayıyı uzatmasıyla sıkıca kavrayıp kucakladım. Bulunduğumuz yerden biraz uzaklaştığımızda Cihangir’e döndüm. Parmaklarımın üzerinde yükselerek yanağından öptüm.

“Teşekkür ederim yüzbaşı.”

Eli çenemde alnıma derin bir buse kondurarak geri çekildi.

“Sen iste yeter bir tanem. Senin için yapacaklarım çok daha fazla,” Ayıma sıkıca sarılmış severken kaşlarını çattı. “Yine de bu kadar sarılırsan aldığımı pişman olabilirim haberin olsun.”

Şaşkınca ona baktım. Ciddi duran yüz ifadesiyle dayanamayıp gülmeye başladım.

“Cihan ya...”

Benim gülüşüm ona da bulaşırken ikimiz de doyasıya gülüyorduk. Ben oyuncak ayıma sarılmıştım o da bana. Ne kadar da huzurluydum. Dudaklarımda eksilmeyen tebessümlerim, yanımda beni sıkıca saran adam. Her şey o kadar güzeldi ki...

Çok gülen çok ağlar derler ya ben de doyasıya gülmüştüm bugün. Ta ki duyduğum silah seslerine kadar.

Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan Cihangir beni silah sesiyle aynı hızda yere çekti. İnsanlar etrafa kaçışıyor, çığlık sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Elimde sıkıca tuttuğum ayımla çığlık atarken Cihangir beni korumak için göğsüne biraz daha bastırdı.

Sesler, gürültüler, bağırışlar, çığlıklar... Uğultu şeklinde bir sürü ses duyuyordum ama hiçbirini anlamlandıracak durumda değildim. Kolumu tutan Cihangir beni çekiştirirken az önce atış yaptığımız bölümün arka tarafına götürüyordu. Arka tarafa geçer geçmez telaşla beni kontrol etmeye başladı.

“İnci iyisin değil mi? Bir şeyin yok.”

Ses çıkartmadan hızlı nefeslerle başımı salladım. Korkumu görüyor olacak ki başımı kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı.

“Buradan sakın çıkma İnci. Ben hemen geliyorum.”

Hızla kolunu kavradım. İçimi daha büyük bir korku kapladı.

“Cihangir gitme lütfen.”

Kolundaki elimi tutup dudaklarına götürdü. Küçük bir buseyle gözlerime baktı.

“Sakin ol yavrum. Hiçbir şey olmayacak ve hemen geleceğim.”

Üzgündüm. Onu bırakmak en son istediğim şeydi.

“Ben de geleyim.”

Hemen kaşlarını çattı.

“İnci söz dinle.”

Beni korumak istediğini bilerek çaresizce kabullendim. Çünkü biliyordum ki ben onu düşünürken o da beni düşünüyordu. Gelmeyeceğimden emin olunca belindeki silahı çıkartıp emniyetini açtı. Etrafı kontrol ederek gitmişti yanımdan. Geçen birkaç dakikanın ardından birkaç el silah sesi daha duyunca tekrar kapattım kulaklarımı.

Kan, silah, acı bunların hiçbirini görmek istemiyordum. Ben hep barıştan, dostluktan yana olmuştum. İnsanlar birbirine zarar vermesin, savaş olmasın, çocuklar ölmesin, kimsenin eline kan bulaşmasın, acı çekmesin, kadınlar zarar görmesin, kimse istismara uğramasın, çocuklar yetim kalmasın istiyordum. Belki çok fazla sevgi pıtırıcığı olduğum düşünülebilirdi ama böyle olsa dünya daha güzel bir yer olmaz mıydı?

Biliyorum bu dünyada pek de mümkün değil söylediklerim. Fakat her şey insanın elinde değil mi? Kötülük saçmak bize ne kazandırıyor? Bırakalım da dünyada iyilik kazansın. Bırakalım

da çocuklarımızın kalbine merhamet tohumları ekilsin, sevgi filizlensin. Bir hayvanı sevmek istediğinde 'pis o' diyerek korkutup uzak tutmak yerine merhametli davranmayı, sevmeyi öğretmeliyiz çocuklara. Çiçeği kopardığında, köpeğe, kediye vurduğunda yaptığının yanlış olduğunu, onların da canları olduğunu öğretmek... Bunlar çok da zor olmasa gerek.

Bunlar aslında olması gerekenler...

Cihangir'i beklerken daha fazla dayanamayarak başımı saklandığım yerden çıkarttım. Etrafıma baktığımda ortalıkta çok az insan kalmıştı. Sevdığım adamı görememek canımı sıkıyordu. Etrafıma biraz daha bakınırken tehlikenin geçtiğini düşünerek ayağa kalktım. Elimde tuttuğum ayıma biraz daha sarılarak küçük adımlarla ilerlemeye başladım. Gözlerim etrafta Cihangir'i arıyordu. Ona bir şey olacak diye ödüm kopuyordu. Neredeydi benim sevdiğim?

Küçük adımlarla ilerlemeye devam ederken arkamdan hızla yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, tam arkamı döneceğim sırada belime sarılan eller titrememe sebep oldu. Bir anda neye uğradığımı şaşırırken çırpınmaya başladım.

"Bırak beni!"

Beni göğsüne yaslarken tanıdık kokuyu almam sakinleşmeme sebep oldu. Sevdığım adam kulağıma eğilerek tenime vuran nefesiyle ürpermeme sebep oluyordu.

"Ben sana oradan çıkmayacaksın demedim mi?"

Alt dudağımı ısırırken gözlerimi kapatıp açtım. Göğsümde saklandığım oyuncak ayımı biraz daha sıkı sardım.

"Cihan..."

Boştaki eliyle saçımı bir omuzumun üzerinde toplayıp çenesini boş olan omzuma yasladı. Aramızdaki mesafeyi korumasına rağmen ona doğru dönmeye çekiniyordum.

“Bir daha böyle bir durumda sözümünden çıkmayacaksın.”

Kollarından kurtulup elimdeki oyuncak ayımı göğsüne vurdum.

“Korktum sana bir şey olacak diye. Ne yapayım?”

Kaşlarım çatık kızarken o da benden farksız değdi.

“Ya sana bir şey olsa? Ya biraz önce seni tutan kişi başkası olsaydı?”

Dudaklarımı büktüm. İyi ki bir söz dinlememiştim.

“Bir şey olmadı işte Cihangir. Neymiş o sesler?”

Beni kendine çekerek şakağımdan öptü.

“Birkaç serseri birbirine girmiş. Önemli bir şey yok. Polisler götürdüler.”

İçim rahatladı. Nedense böylesi daha tehlikesiz gelmişti.

“Anladım, gidelim mi artık? Burçak da korkmuştur. Onlar nerede?”

Elimi kavrayıp yürürken sorularımı da cevaplamakla meşguldü.

“Giray’la konuştuk, eve dönecekler. Biz de gidelim.”

Aradan iki gün geçti ve biz Cihangir’le yine normale döndük. Fakat şimdi de o çok yoğundu. Lunaparka gittiğimiz günden beri sanki benden bir şeyler gizliyordu. Sürekli işi olduğunu söyleyerek benimle çok kısa görüşüyordu.

Klinikte can sıkıntısıyla yine aksattığım kayıtları girmekle meşguldüm. Artık alışkanlık hâline gelen işlemleri hızla yaparken telefonum çalınca başımı bilgisayardan kaldırıp masada duran telefonuma uzandım. Arayan kişiyi görünce hemen kulağıma götürdüm.

“Ablacığım.”

Kerem benim heyecan sebebimdi.

“Abla nasılsın?”

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

“İyiyim canım sen nasılsın?”

“Abla ben iyiyim de...”

Cümlelerin sonunu uzatarak yarım bırakmasıyla yüzümdeki gülümseme anında soldu. Ne olmuştu yine?

“Bir sorun mu var Kerem?”

Derin bir nefes sesi yankılandı kulaklarımda.

“Babam yerini öğrenmiş. Bir iki güne gelir oraya.”

Duyduklarımla kalbime bir sancı girdi. İçimi büyük bir sıkıntı kapladı. Aklımdaki tek kişi Cihangir’den başkası değildi. Onu bırakamazdım. Sevdiğim adam benim kıymetlimdi.

“Tuna...” diyerek mırıldanmadan edemedim. Yine yapmıştı yapacağını. Bütün mutsuzluklarımdan sebebi olmak zorunda mıydı?

“Abla orda mısın?”

Kerem tekrar seslenirken kendime gelerek kuruyan dudaklarımı ıslattım.

“Buradayım ablacığım. Annem de öğrendi mi?”

“Evet. Evde sinir krizleri geçiriyor. Benim kızım nasıl öyle bir yere gider diye sayıklamakla meşgul.”

Gözlerimi devirip iç çektim.

“Anlıyorum.”

Ne diyebilirdim ki? Annem hâlâ aynıydı.

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

Kerem’in sorusuyla duraksadım. Gerçekten ne yapacaktım? Babam gelirse mutlaka beni götürmek isteyecekti. Cihangir’in en

büyük korkusu ise onu bırakıp gitmemdi. Ama ben ona söz vermiştim. Seni bırakmam demiştim.

“Ben bilmiyorum... Ama gelemem artık.”

Kerem’in sesi daha ciddi geliyordu.

“Neden? Bir sorun mu var yoksa?”

Görecekmış gibi başımı iki yana salladım.

“Hayır... Tam aksine güzel şeyler var Kerem.”

Kerem’den bir süre ses gelmezken yanaklarım kızarmaya başladı. Acaba anlamış mıydı beni? Kerem’le kardeş olmamıza rağmen nihayetinde iki arkadaş gibiydik. Birbirimizin çok özeline girmesek de duygularımızdan haberdar olurduk. O bana kız arkadaşlarını anlatır, ben çok dillendirmesem de Tuna’ya kalbimde yer olmadığını bilirdi.

“Abla... Biri mi var?” Ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessiz kalışım ona en büyük cevap olurken sesi heyecanlıydı. “Sana inanamıyorum. Âşık mı oldun yoksa?”

Yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu.

“Çok seviyorum.”

Bu durum hoşuna gitmiş olacak ki dalgaya vurdu.

“Vay be! Hiç beklemiyordum senden. Odun geldin odun gidersin diye düşünüyordum.”

Kaşlarımı çatarak surat astım. Tüm bunlar benim şimdiye kadar kalbimi kimseye kaptırmamış olmamdandı.

“Nedenmiş o? Ayrıca sensin odun. Düzgün konuş ablayla.”

Arkadaş seviyemiz anında abla kardeş ilişkisine dönerken güldü.

“Enişte nasıl biri çok merak ettim bak. Seni ikna ettiğine göre bayağı kaliteli olmalı.”

Derin bir iç çekerek, dirseğimi masaya koyup, elimi çeneme yasladım. Yine hülyalara daldım. Hayallerimi süsleyen adam çoktan gözümün önünde canlanmıştı bile. Çok da peşimden koştuğu söylenemezdi aslında. Daha çok ben onun peşinden koştum. Kalbine girmek zor olmasa da aklıyla çatışmak bayağı zaman almıştı.

“Tanışınca görürsün artık. Hadi kapat anneme yakalanacaksın.”

“Tamam. Kendine dikkat et.”

“Sen de ablam.”

Telefonu kapatıp masaya bıraktım. Allah’ım neden her şey üst üste geliyordu? Ben şimdi ne yapacaktım? Babama ne dil döksem boştu. Beni anlamayacak ve dinlemeyecekti. Tuna’ya olan kinim ise içimde daha da büyüyordu. Keşke bir tekme daha yeseydi. Hatta Cihangir kafasını kırsaydı. Ay tamam, o da biraz fazla olurdu. Bu kadar olaydan sonra hâlâ nişanlılık oyununa devam edeceğimi mi düşünüyordu acaba? Eskiden en azından kimseye âşık değildim. Aklımda biri yoktu ama şimdi aklım da kalbim de başka bir erkeğe aitti.

Parmağımdaki yüzüğe bakıp gülümsedim. O varken belki de hiçbir şeyden korkmamalı ve çekinmemeliydim. Tekrar telefonu elime alarak artık ezbere bildiğim numarayı aradım. Şu an keyfim yoktu ve bana iyi gelecek tek şey de sevdiğim adam olabilirdi. Üçüncü çalışta açılan telefonum yorgun bir sese misafirlik etti.

“Söyle İnci.”

Onun sesini böyle duymak bütün hevesimi kaçırırken mırıldandım.

“Cihangir ben...”

Beni beklemeye sabrı yokmuş gibi konuştu.

“Bir şey mi oldu güzelim? İyi misin?”

Derin bir nefes aldım.

“İyiym.. Ben sadece bugün akşam bir şeyler yapsak...”

Yine sözümü kesti.

“Şimdi işim var yavrum. Kapatmam lazım. Akşam ararım seni.”

Kapanan telefonu kulağımdan çekerek dik dik baktım. Sinirle masaya bırakıp arkama yaslandım. Ne beni dinlemişti ne de iki çift güzel söz söylemişti. Oysa benim fazlasıyla ona ihtiyacım vardı. İki gündür bir türlü anlam veremiyordum tavırlarına. Soğuk desem değildi. Sürekli işi vardı ve benimle buluşup konuşmaya bile vakit ayıramıyordu. Belki de müsait olmuyordu, bilemiyorum. Hatta ona haksızlık ediyor bile olabilirdim. Çünkü onun işi şakayı, boşlamayı kaldırmıyordu. O her zaman dikkatli, tedbirli ve kontrollü olmalıydı.

Bir süre daha işlerimle ilgilenerek vakit geçirdim. Doğuma gittim, gelen birkaç müşteriyle ilgilendim, tohumlama yaptım. Kafam işlerle dağılırken saate baktım. Epeyce geçmişti. İşler uzayınca da klinikten çıkamamıştık. Hâlâ arka tarafta olan Yusuf’a seslendim.

“Hadi Yusuf, kapatalım artık.”

Arka taraftan elinde paspasıyla gelen Yusuf hâlâ iş derdindeydi.

“Şuraya da bir paspas atayım çıkalım abla.”

Gülerek bilgisayara döndüm.

“İyi bakalım. Ben de şunu kapatayım.”

Yusuf’la birlikte klinikten çıktık. Onu eve bırakıp ben de kendi evimin yolunu tuttum. Yolda Burçak’ı aradığımda işlerinin uzadığını söyledi. Cihangir ise akşam arayacağım demişti ama hâlâ ses yoktu. Arabayı park etmemle telefonu tekrar elime aldım. Mesaj kısmını açarak ona yazmaya başladım.

“Özleniyorsun... Bana yazık değil mi yüzbaşı?”

Mesajı gönderir göndermez arabadan indim. Biliyordum, Cihangir bana mesajla cevap vermeyecekti ama en azından mesajımı görünce arardı. Yani inşallah.

Sessizce merdivenleri tırmanarak bulunduğumuz kata geldim. Cebimden anahtarımı çıkardım. Kapıyı açıp içeri girdim. Ev yine fazla sessizdi. Düğmeye uzanarak ışığı açtığım an öylece kaldım. Başıma doğrultulmuş silah ve karşımda daha önce hiç görmediğim adamla çılgılığı basacağım sırada bir el anında ağzımı kapatıp belimden yakaladı. Çırpınışlarım çaresiz kurtulmak için çabaladığım sırada karşımdaki adam silahını alnıma dayadı.

“Sesin çıkarsa ölürsün.”

İnanılmaz bir korku kapladı. Çırpınışlarım mecburen durduğunda başımı salladım. Arkamdaki adama başıyla işaret verdi. Dudaklarımdan uzaklaşan ellerle bağırdım.

“Kimsiniz siz? Ne arıyorsunuz evimde?”

Beni duymazdan gelerek başıyla oturma odasını işaret etti.

“Yürü.”

Ayaklarım olduğu yere çivilendi âdeta. Adım atamadım. Arkamdaki adam silahıyla beni ittirdiğinde mecburen yürümeye başladım. Oturma odasına girdiğimizde adamlardan biri ışığı açtı. O an karşımda koltuğa oturmuş öylece karanlıkta bekleyen adamı gördüğüm gibi irkildim. Kaç kişiydi bu manyaklar? Korkarak etrafıma bakınırken üç kişiden başka kimse yoktu.

“Evimde ne işiniz var? Hemen gitmezseniz polis çağıracağım.”

Titrek ve korkuyla çıkan sesim beni fazlasıyla ele veriyordu. Karşımdaki adam gülerak rahat bir şekilde ayağa kalktı. Tam karşıma geçerek önümde durdu.

“Baytar sen misin?”

Şaşkın şaşkın karşımdaki adama bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Evet demek içimden gelmiyordu. Cevap vermediğim için saçlarımı kavradığı an bir inilti döküldü dudaklarımdan.

“Ah... bırak!”

Kendine doğru çektiğinde mecburen ona itaat ettim. Saçlarımı ellerinin arasından kurtarmaya çalışıyordum.

“Bir daha tekrar etmeyeceğim. Baytar sen misin?”

Gözümden akan yaşlarla onayladım.

“Be... benim.”

Adamın yüzünde yeniden büyük bir gülümseme oluştu. Belli ki bu duruma sevinmişti. Beni bıraktığında yüzüm çektiğim acıyla buruşmuş elimle acıyan başımı ovuyordum.

“Demek Gölge’ninki sensin.”

Boş gözlerle karşımdaki adama baktım. Gölge derken neyden ya da kimden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum.

“Ne Gölge’si?”

Manasız sorum kapı sesi gelene kadar sürdü. Adamlar hızla toparlanırken arkamdaki adam yine ağzımı kapatarak silahı başıma dayadı.

“Sesin çıkarsa seni gebertirim.”

Yeniden ağlayarak beklemeye başladım. Gelen kişiyi biliyordum. Onun da benimle aynı duruma düşeceğini bilerek beklemek beni daha da üzdü. Kapı açıldığında adamlardan biri çoktan ortadan kaybolmuştu. Burçak neşeli sesiyle içeri girerken çaresizlikle bekliyordum onu.

“İnci, ben geldim can...”

Burçak içeri girdiği anda karşılaştığı manzara karşısında hayrete düştü. Elindeki çanta yeri boylarken öne doğru bir adım attı.

“İnci!”

Başına gelecekleri bildiğim için gözlerimden akan yaşlarla başımı iki yana sallarken Burçak’ın arkasından yaklaşan adam çoktan başına silahı dayanmıştı bile. Burçak panikle ne olduğunu anlayamadan hemen yanında ona silah doğrultan adam aynı tehditleri savurdu.

“Eğer sesin çıkarsa ölürsün.”

Burçak korkuyla başını salladığında karşıımızdaki adam onu sert bir şekilde koltuğa savurdu. Dengesini kaybederek sert bir şekilde düştüğünde ona doğru atılmaktan kendimi alamadım. Fakat arkamda beni sıkıca tutan adam buna izin vermedi. Karşıımızdaki beni bırakması için işaret verdiğinde hemen Burçak’ın yanına oturdum. İkimiz de birbirimize sarıldık.

“İyi misin Burçak?”

Geri çekilerek yüzüme bakan arkadaşım ellerini yüzüme yerleştirerek yanağımdan süzülen yaşları sildi.

“Asıl sen iyi misin? Kim bunlar?”

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Zaten cevap verme de vakit kalmadan başımızda dikilen haydut kılıklı adam sert sesiyle araya girdi.

“Bu kim?”

Burçak’ı diğer adamlara sorduğunda kır saçlı olan cevap verdi.

“Arkadaşı. O gece de vardı.”

Hangi geceden bahsettiklerini bile bilmiyordum.

“Neden bahsediyorsunuz siz?”

İkisinin de başı olduğunu düşündüğüm adam bana doğru yaklaşıp çenemi kavradı. Kirli sakalları gür ve araları kırışmıştı. Belindeki silahı ve ruhsuz kahverengi gözleri onu daha da ürkütücü gösteriyordu. Başımı sağa sola çevirip yüzümü inceledi.

“İyi parça ha.”

Başımı hemen geri çektim.

“Sakın dokunma bana.”

Yüzündeki sırtışıla geri çekildi.

“Gölge işini biliyor. Çok yazık olacak.”

Diğer adam da sırtırken bağırdım.

“Gölge kim? Bakın bizi birileriyle karıştırıyorsunuz. Lütfen gidin evimizden.”

Yanımda duran adamın kahkahasıyla başımı ona çevirdim.

“Yav çok da kibarmış.”

Sinirlerim iyice gerilirken hiçbir şey anlayamıyordum. Karşımdaki adam sert bakışlarını üzerime dikti.

“Sen Cihangir Komutan’ın nişanlısı değil misin?”

Cihangir...

Bu adamlar sevdiğim adamın peşindeydi. Burçak’la göz göze geldiğimizde ikimiz de durumu anlamıştık. Bunlar teröristti ve Cihangir’i arıyorlardı. Sessiz kalmamla tekrar bağırdı.

“Cevap ver lan!”

Korkuyla sıçradım.

“E... evet ama Gölge diye birini tanımıyorum.”

Adamlar tekrar gülerken hiçbir anlam veremiyordum. Karşımdaki adam ciddileşerek bana doğru eğildi.

“O yüzbaşı olacak olan nişanlının lakabı Gölge’dir. Dağda herkes onu Gölge diye bilir.”

Söylediği şeyle kaşlarım çatılırken hâlâ neden burada olduklarını anlayabilmiş değildim.

“Bizden ne istiyorsunuz peki?”

Ellerini beline koyan adam üstten bakışlarını bize diktiğinde kısık sesiyle söyledikleri ürpermeme sebep oldu.

“O Gölge denen herifle görülecek hesabımız var ve sen de bize yardım edeceksin.”

Öfkeyle ayağa fırladım.

“Asla!”

Karşımdaki adam çenemi kavrayarak tekrar konuştu.

“Buradan ne arkadaşın ne de sen sağ çıkamazsın. Duydun mu beni?”

Çenemden o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının izi çıktığına emindim. Bir anlık gafletle çenemi parmakları arasından kurtarıp yüzüne tükürdüm. Gaflet diyorum çünkü onların bunun karşılığında yapacaklarını düşünmedim.

Eliyle yüzünü sıvazlayan adamın bakışları iyice kararırken yanındaki diğer iki adam gülüyordu.

“Kesin lan sesinizi!”

Diğerlerini azarladığı an korkuyla sustular. Hâlâ dik bakışlarımı yüzünden çekmediğim adam elini kaldırarak suratıma sert bir tokat indirdi. Yediğim tokatla başım yana düşmüş, yanağımın bir kısmını saçlarım örtmüştü. Burçak buna kayıtsız kalamadı.

“Pislik herif! Nasıl vurursun ona?”

Ayaklanarak adama saldıracağı sırada diğer adam başına silah dayadı.

“Otur lan yerine.”

Burçak mecburen oturdu. Başka şansı yoktu. Dudağımın kenarındaki acıyla yüzüm buruştu. Bu hareketim yüzümdeki yanmayı daha da arttırdı. Saçlarımdan tutarak beni çekmesiyle ayaklandım.

“Ah.. bırak beni.”

İniltilerim yetersizdi. Burçak'a dönerek diğer adama işaret verdi. Adamın işareti üzerine Burçak'ın başına dayadığı silahın emniyetini açınca çırpındım.

"Yapmayın! Sakın yapmayın."

Burçak ağlamaklı bir şekilde yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

"Ağzımdan çıkacak tek kelimeyle bu güzel kız ölebilir. İster misin bunu?"

Daha fazla çırpınmaya başladım.

"Hayır hayır hayır... Sakın bir zarar vermeyin ona. Tamam... Ne istiyorsanız yaparım, lütfen."

Suratındaki pis gülümsemeyle beni kendine yaklaştırdı.

"İşte böyle güzelim. Şimdi anlaşılmaya başladık."

Karşımdaki adama iğrenerek bakarken telefonum çalmaya başladı. Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı, herkes sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Tabii benden geldiğini anlamaları uzun sürmedi.

"Kim arıyor, bak çabuk!"

Cihangir'in arıyor olmaması için dualar ederken cebimden telefonu çıkardım. Ekranı baktığımda acı gerçekle karşılaştım. Elimden telefonu kapatan adam gülererek bana çevirdi bakışlarını.

"İyi... çok iyi..."

Bir türlü bırakmadığı saçlarımı tekrar geriye doğru asıldığında inledim.

"Ah..."

Ben umurlarında bile değildim. Zaten neden olacaktım ki? Telefonu bana doğru uzattı.

"Şimdi telefonu açacaksın ve buraya çağıracaksın. Eğer bir yamuk yaparsan, bizi belli edersen önce gözlerinin önünde bu kıvrı-

cık arkadaşını öldürür sonra da sana aklının alamayacağı şeyler yaparım.”

Zorla da olsa yutkunup gözlerimi kapatarak onayladım. Bir şeyler yapmalıydım ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Burçak elimi kolumu bağlıyordu. Zaten bu pisliklerle de baş edemezdim ama sevdiğim adamı da göz göre göre tehlikeye atamazdım. Allah'ım sen yardım et bana. Bir yol göster.

Beni bıraktığında derin bir nefes aldım. Bir türlü telefonu elim alamıyordum. Kapansın istiyordum ama o da ısrarla aramaya devam ediyordu.

“Hadi lan. Seni mi bekleyeceğiz?”

Karşımdaki adam sabırsızlanırken korkumu yatıştırmaya çalıştım. Ellerim titriyordu ve sesim de titreyecekti. Zorla telefona elimi uzattığımda geri çekti.

“Sakin yanlış bir şey yapayım deme.”

Titreyen sesimle karşılık verdim.

“Tamam, ver şunu Allah'ın cezası.”

Adamın telefonu vermeyerek kendi açması ve hemen ardından hoparlöre almasıyla şansım biraz daha azaldı. Açar açmaz sevdiğim adamın sesi kulaklarımda yankılandı.

“Güzelim.”

Gözlerim dolduğunda konuşamadım. Boğazım düğümlendi. Adam kolumdan tutarak biraz sıktığında bir damla yaş süzüldü gözlerimden.

“Cihangir.”

Benim soğuk ve titrek çıkan sesime karşın o neşeyle karşılamıştı beni.

“Yavrum evde misin?”

Hâlâ ne yapacağımı bilemezken elim ayağım titriyordu. Karşımdaki adamın silahı başıma dayayıp başıyla onay vermesiyle ben de onayladım.

“Evet. Bana gelsene.”

Dilimle kalbimden dökülenler o kadar zıttı ki. Kalbim gelme diye yalvarıyordu. Fakat elimden gelen bir şey yoktu. Sevdiğim adamı kendi ellerimle tuzağa çekiyorum.

“Az bir işim kaldı,” Ses tonumdan şüphelenmişçesine devam etti. “Bir sorun yok değil mi?”

Zor da olsa sesimi neşeli tutmaya çalıştım.

“Seni özledim sadece.”

Cihangir’in gülümsediğini buradan bile anlayabiliyordum. İnanma Cihan, inanma bana.

“Ben de seni özledim sarışın.”

Gözlerimden süzülen yaşlara yenisi eklenirken yanımdaki adam silahı kafama dürttüğünde kekeledim.

“Ta... Tamam. Bekliyorum o zaman.”

Tam telefonu kapatacağım sırada Cihangir müsaade etmedi.

“İnci.”

Gözlerim anında kapanırken sıkıntılı bir nefes verdim.

“Efendim.”

Sesi sakın fakat biraz daha ciddi geliyordu.

“İstediğin bir şey var mı? Gelirken alayım.”

Kafam allak bullak sorusunu düşünürken yanımdaki adam silahıyla ikinci kez başıma dürterek kaşlarıyla Burçak’ı işaret etti. İşte o anda aklıma gelen şeyle heyecanlandım. İnşallah Cihangir ne demek istediğimi anlardı.

“Kırmızı şarap al. Bilirsin ben çok severim.”

Allah'ım lütfen beni anlasın...

Cihangir bir süre sessiz kalırken eski neşesinden eser kalmamıştı.

"Kırmızı şarap... Alırım tabii."

Zor da olsa yutkundum.

"Tamam, görüşürüz."

Kapanan telefonla ağlamaya başladım. Beni anladı mı emin olamıyordum. Sinirle karşımdaki adama saldırdım. Kendimi kaybetmek üzereydim.

"Şerefsizler, ne istiyorsunuz ondan? Ne biçim insanlarsınız siz?"

Elini kaldırıp boğazımı kavradığı an bütün sesim kesildi. Parmak uçlarımda yükselmeye başladım. Nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimden yanağıma yaşlar süzülüyordu. İki elimle elini kavrarken tek yaptığım nefes almaya çalışmaktı. Tek düşündüğüm şey ise kendi canımdan önce sevdiğim adamdı.

Ya beni anlamış ol ya da gelme Cihangir. Sana bir şey olursa yine benim canım yanacak...

Cihangir'den...

Hayatım öyle bir rutinle geçiyordu ki bir günümün diğer günden farkı yoktu. Eskiden sadece nefes almak yetiyordu ama şimdi kalbim de atsın istiyordum. Biliyorum önceden de atıyordu. Fakat şimdi aşkla sevgiyle atıyordu.

Bir askerin bir kadını kalbine saklamasını herkes bilemez. Ben kadınımlı kalbimdeki vatanımda, bayrağımın altında taşıyordum. Ayın yıldıza vurgunu gibiydi benim ona olan sevdam. Kırmızının ay ve yıldıza olan tutkusuydu bendeki yeri.

Türk Bayrağı gibiydi benim kadınımlı.

Ulaşılmaz, eşsiz, sonuna kadar savaşacağım, korumaktan vazgeçmeyeceğim. Hep yükseklerde olması gereken, bazen hoyrat bazen de nazlı.

Vatan aşkı başka bir aşktı tabii. Toprağımız, bayrağımız, inancımız uğruna yetiştirilmişti biz. Kanımın son damlasını bile feda etmeye hazırdım. Hem de hiç düşünmeden. Bordo bereli olmak zekâyı da beraberinde getiriyordu. Biz yaşayacaktık ki onlar ölecekti. Biz savaşacaktık ki onlar korkacaktı. Biz varsak onlar yok olacaktı. Bizi gördükçe titreyeceklerdi. Bizim aklımızın yanında imanımız da vardı. Bizde asker ölmez şehit olurdu. Bizim yolun sonuna geldiğimizi bildiğimizde bile sığındığımız Rabb'imiz vardı. Biz sessiz avcılardık. Bizim elimizden kurtulmak cesaret ister. Dağdaki deliklere fare gibi saklananlardan da en son beklenecek şey bu olmalıydı. Korkak bir fare bir aslana ne yapabilirdi ki? Ancak oyun oynardı. Fakat aslanın bir pençesi, farenin ölümü için yeterliydi.

İki gün önce lunaparka götürmüştüm İnci'mi. Altın saçlı sevgilim benim. Ne de güzel eğlenmişti. Tıpkı çocuklar gibi... Onu öyle masum görmek beni de mutlu ediyor. Onun bana bir bakışı, bir gülüşü dünyayı yaktırır. O kadar çok seviyordum onu.

O da beni sevsin, benim yanımda olsun da ben kurak toprakta gül bitirirdim.

Fakat şerefsizler boş durmuyordu işte. O günümüzü bile zehir etmişlerdi. Bizi hedef alan kurşunlardan kurtulmuş olsak da iki gündür bulamamıştım o itleri. İnci benim hem mutluluğum hem de en zayıf tarafımdı. Onu korumak boynumun borcuydu biliyorum ama o dağdaki kuyruğuna bastığım itler benim bir kadını sevdiğimi duyduklarında durmayacaklardı. Hele de bu kişiler kallesse sırtımdan vuracak her şeyi yaparlardı.

Kendimi düşünmüyorum. Derdim sarışınım. Ona gelecek en ufak zarar kalbime atılan bir hançer olurdu.

Lunaparkta İnci'yi geçiştirmek daha kolay geldi. Onu korkutmak istemedim. Belki de hâlâ gitmesinden korkuyordum. Birkaç serseri olduğunu söyledim. Ne yazık ki gerçekler öyle değildi. Üç terörist ortalarda dolanıyordu ve o günkü hedefleri bizdik. Şimdi ise onları bulamamak canımı sıkıyordu. İnci'yle bile ilgilenememiştim bu yüzden. Biliyordum bana kırılmıştı. Yine de anlayışlı bir kızdı sevgilim. Eminim beni mazur görecekti.

“Komutanım adamın bildiği bir şey yok.”

Giray'ın söyledikleriyle daha da sinirlendim.

“Ben şimdi konuştururum onu.”

Bir hışımla sorgu odasına girerek sandalyede oturan adamın suratına sert bir yumruk attım. Yakasından kavrayıp bir yumruk daha, arkasından bir yumruk daha indirdim.

“Konuş lan it. Hangi delikte saklanıyorlar?”

Burnundan sızan kanla inliyordu.

“Bilmiyorum.”

Hızla bir yumruk daha geçirdim.

“Ne demek lan bilmiyorum? Ben mi bileceğim senin sakladığın adamı?”

Yere düşünce bir de tekme geçirdim karnına. Ellerini karnına sararken birkaç kez öksürerek konuştu.

“Öğlene doğru gittiler. Ba... bana da bir şey demediler.”

Öfkeyle yakasından tuttuğum gibi masanın üzerine yatırdım.

“Çocuk mu kandırıyorsun sen it herif? Ben kanar mıyım bunlara? Kimse görmez lan seni burada. Yok ederim. Hiçbir yerde kaydını bulamazlar.”

Üzerine çullanmış yeniden yumruk atmaya hazırlanırken iniltiyle bağırdı.

“Dur... Tamam konuşacağım.”

Yakasından tutup kaldırarak sandalyeye oturttum.

“Anlat.”

Çekingen bakışları etrafta gezindikten sonra mecburen dili çözüldü.

“Gölge... Gölge diye biri varmış. Onu ortadan kaldırmak istiyorlar. Onun peşine gittiler.”

Dedikleri beni şaşırtmamıştı. Benim peşimde olduklarını zaten biliyordum. Fakat planlarını öğrenmem gerekiyordu.

“Planları ne?”

Başını yerden kaldırarak inandırmak istercesine gözlerini bana dikti.

“Bilmiyorum. Bak yemin ederim bilmiyorum.”

Elimi masaya vurarak bağırdım.

“Kes lan sesini! Yemin ediyor bir de.”

Karşımdaki adama eğilmiş ürkütücü bakışlar atarken korkuyla konuşmaya başladı.

“Söylemediler.”

Adamın ensesine elimi yerleştirerek kulağına doğru eğildim.

“Eğer yalan söylüyorsan seni doğduğuna pişman ederim.”

Ürkütücü bir fısıltıyla konuştuktan sonra geri çekilerek odaya çıktım. Tekrar dinleme odasına geçtiğimde Giray beni bekliyordu.

“Sorgusunu tamamlayın çıkalım.”

Giray diğer askere işaret verdiğinde o çıkarken cebimden telefonu çıkardım. Yine fazla kaptırmıştım kendimi işlere. Gelen mesajı yeni fark etmemle hemen açtım. Sarışınım göndermişti. Özleniyorsun yazıyordu. Bu kadın benim dudaklarımın kıvrılma

sebebiydi. Bir de ortak yanımız vardı tabii. Ben de onu çok özlemiştim.

Onu arayıp telefonu kulağıma götürdüğümde beklemeye başladım. Açılmayan telefon canımı sıkarken son dakika açıldı.

“Güzelim.”

Sesi biraz durgun olsa da cevap verdi meleşim. Belli ki bana kırılmıştı.

“Cihangir.”

Şimdiye kadar eve gitmiş olması gerekirdi ama bazen işleri geç saatlere kadar sürdüğü için sorma ihtiyacı hissettim.

“Yavrum evde misin?”

Benim neşeli tutmaya çalıştığım ses tonuma karşılık onda bir şeyler eksikti.

“Evet. Bana gelsene.”

İkinci kez bunu kırgın olmasına verdim. Yine de yanına gittiğimde gönlünü alırsam hiçbir şeyi kalmazdı, sarışınım bana dayanamazdı çünkü.

“Az bir işim kaldı. Bir sorun yok değil mi?”

“Seni özledim sadece.”

Sonunda neşeli gelen sesiyle dudaklarım kıvrıldı. Yine o mavi gözleri gözlerimin önüne geldi.

“Ben de seni özledim sarışın.”

Giray’ın sırttan bakışlarını görmezden gelirken cevap bekliyordum kadınımdan.

“Ta... Tamam. Bekliyorum o zaman.”

İnci’nin tedirgin sesi ve kekelemesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. Telefonu kapatmasına izin vermedim.

“İnci.”

“Efendim.”

Sesi sakın fakat biraz daha ciddi geliyordu. Odanın içinde bir sağa bir sola ilerlemeye başladım.

“İstediğin bir şey var mı? Gelirken alayım.”

Bunu sadece konuşmayı uzatmak için söylemişim.

“Kırmızı şarap al. Bilirsin ben çok severim.”

Olduğum yerde hareketsiz kalakaldığımda yüzüm fazlasıyla ciddi, kaşlarım çatıktı. Giray’la bakışlarımız kesiştiğinde hemen fark etmişti bendeki değişimi. Fazla duraksadığımı düşünerek emin olmak istercesine dudaklarımı araladım.

“Kırmızı şarap... Alırım tabii.”

Onaylamasıyla telefonu kapattığımda boşlukta gibiydim. Fakat beynim ısrarla deli gibi çalışıyordu. Giray yanıma adımlayarak bakışlarını bana dikti.

“Ne oldu abi?”

Sıkıntılı bir nefes verdim.

“İnci gelirken kırmızı şarap almamı istedi.”

“Eee...”

Dalıp giden bakışlarımı Giray’a çevirdim. “İnci alkol kullanmıyor Giray. Kırmızı şarabı da sevdiğini sanmı...” Kelimelerimin devamı gelmezken geriye gitmeye başladım. Bir anda zihnimde ışıklar yanarken kendi kendime sayıklıyordum. “Tabii ya... davet.”

Davette Gizem’in üstüne kadehi devirip tehlikeli olduğunu söylemişti. Hatta ben de tehlikeli olanın kendisi olduğunu söyleyerek uğraşmışım onunla. Sinirle bir küfür savurarak yanımdaki duvara yumruğumu geçirdim. Ben bunu nasıl atlamıştım? Giray şaşkındı.

“Ağabey ne oluyor söylesene?”

Hızla Giray'a dönüp bağırdım.

"Adamları bulduk. Çabuk hazırlanın. Operasyona çıkıyoruz."

O an durumu anlayan Giray'ın cevabı netti.

"Emredersiniz komutanım."

İnci'den...

Boğazımdaki elimle hâlâ nefesimi rahatlatmaya çalışıyordum. Pislik adam az daha öldürecekti beni. Son anda işine yarayacağı-mı söyleyen yanındaki adam sayesinde vazgeçmişti. Diğer elim de Burçak'ın kolunda onu sakinleştirmekle meşguldü. O da beni kurtarmaya çalışırken sert bir tokat yemişti. Gözlerim onların üzerinde kaşlarım çatık izliyordum. Bir yandan da içimden dua etmekle meşguldüm. Allah'ım sen bizim yardımcımız ol. Sen bu insanların eline bırakma bizi.

Yarım saat olmuştu ve Cihangir hâlâ gelmemişti. Onun zarar görmeyecek olması beni mutlu ederken bize yapacakları beni fazlasıyla ürkütüyordu. Kendimi de geçmiştim ama Burçak'a zarar gelsin istemiyordum.

"Nerede kaldı lan bu herif, niye gelmedi hâlâ?"

Artık sabırları tükenen adamlar bir yandan da tedirginlerdi. Ne kadar Cihangir'i alt etmek isteseler de onun asker ve hatta bordo bereli olması onları diken üstünde tutuyordu. Bir tanesi üzerime yürüyerek silahı alnıma dayadı.

"Niye gelmedi hâlâ lan bu adam?"

Zor da olsa kekeleyerek konuştum.

"Be... ben bilmiyorum."

Fazlasıyla öfkeliydi.

"Oyun mu oynadın lan bize? Sıkayım mı kafana?"

Alnıma yaslanan silahla ölüm anımı bekliyordum. Cihangir, kalbime dokunan adam iyi ki tanımışım seni. Gözlerim kapalı dualar ederken kapı çaldı. Gözlerimi araladığımda rahat bir nefes bile alamadım. Çünkü bu sefer de kalbime bir sızı saplandı.

Burçak'la tedirgin bir şekilde birbirimize bakarken kolumu kavrayan adam beni zorla ayağa kaldırdı.

"Kapıyı açıp içeri alacaksın. Eğer burada olduğumuzu belli edersen arkadaşını öldü bil."

Başıyla işaret ettiği Burçak'a kısa bir bakış attım. Arkadaşım da sevdiğim adam kadar kıymetliydi. Kapıya ulaştığımızda gözetleme deliğinden bakan adamlardan biri gülümseyerek başıma silah dayayan adama döndü. Başını eğdiğinde kalbim paramparçaydı. Sevdiğim adam gelmişti.

Birisi kapıda hemen arkama saklanırken diğeri tekrar oturma odasına geçti. Başıyla bana işaret verdiğinde kapıyı açtım. Karşımda duran Cihangir'e zoraki bir tebessüm sundum.

"Hoş geldin."

Bakışları üzerimde bir süre dolaştıktan sonra gözlerini gözlerime sabitledi.

"Hoş buldum."

Yalvaran gözlerle bakıyordum ona. Gelme der gibi. Ölecekti. Onu da bizi de öldüreceklerdi. Bir de elinde paketle gelmişti. Demek ki beni anlamamıştı. Arkamdaki adamın silahı dürtmesiyle kapıyı biraz daha araladım. Yüzümde acı bir gülümseme vardı.

"Gelsene."

Cihangir gülümseyerek ayakkabılarına eğildi. Ayakkabılarını çıkarmasını beklerken silahını görmemle gözlerimi büyüttüm. Bakışları beni bulduğunda başımı iki yana salladım. Burçak'a zarar gelmesinden korkuyordum.

“Burçak evde mi?”

Cihangir kapıyı işaret ederek bana Burçak’ı sorduğunda asıl amacının adam olduğunu anlayarak gözlerimi kapatıp açtım.

“Evde.”

Güven veren bir tebessüm sundu. Elindeki paketi uzatarak kapıya doğru bir adım attı.

“Siparişini aldım.”

Her şey Cihangir’in bu iki kelimesinden sonra oldu. Ben eve gireceğini düşünürken o beni bileğimden yakaladığı gibi dışarıya çekti. Aynı zamanda kapıyı büyük bir kuvvetle ittiğinde ne yaşadığımı anlayamadım. Silah sesleri peş peşe gelirken korkuyla çığlık attım.

“Burçak!”

Cihangir bana eliyle işaret verirken sesi sertti.

“Burada kal!”

Kendisi de içeri girdiği anda bir silah sesi daha geldi. Korkuyla ben de içeri atıldığımda gördüklerime inanamadım. Kapının arkasındaki adam yere yığılmış ölü gibi yatıyordu. Hatta belki de ölmüştü. Hemen oturma odasına girdiğimde telaşla Burçak’a bakınırken bir şok daha yaşadım. Diğer iki adam da başından aldıkları kurşunlarla ölmüş, her yer kan olmuştu. Daha da garibi Akın siyahlar içerisinde odanın ortasında duruyordu. Onun nereden geldiğini merak ederken açık duran balkon kapısına ilişti gözüm. Hemen yandaki koltukta oturan Burçak’a sıkıca sarılan adam da Giray’dan başkası değildi. O da tıpkı Akın gibi siyah giymişti. Burçak’ın kızaran yanağını öptü.

“İyi misin?”

Burçak gözyaşları içinde ağlarken Giray sevdiği kadının bir de alnından öptü. Dudaklarını alnından ayırmadan fısıldıyordu.

“Geçti kıvırcığım. Ben senin yanındayım.”

Burçak sevdiği adamın kolları arasına girdiğinde Giray sıkıca sardı. Başına tatlı tatlı öpücükler bırakıyordu. O kadar güzel görünüyordlardı ki... Gözlerim istemsiz Cihangir'i ararken hemen çaprazımda beni izlerken buldum. Ellerini yumruk yapmış öyle bakıyordu ki yakıyordu âdeta. Gözlerinde aşk, sevgi, nefret, kin, şefkat, hüznün her şey vardı. Onu bu kadar duygu karmaşası içinde görmek zor ve nadir olan bir şeydi. Masum bakışlarla bakıyordum. O da beni sarsın sarmalasın istiyordum. Neden öyle karşımda bekliyordu? Neden sarmıyordu beni? Gözlerimden birkaç damla yaş daha süzüldü. Buna karşın yumrukları biraz daha sıkılaştı. Bana doğru yaklaşmasıyla ben de ona doğru bir adım attım.

“Cihan...”

Beni tutup göğsüne bastırdı. Tutamadım gözyaşlarımı. Saçlarımı okşayıp başıma küçük bir öpücük kondurdu. Sıkıca sarıldım ona. Yalnız kalmaktan, onsuz kalmaktan korkar gibi.

“İnci'm... özür dilerim,” Fısıltısıyla gözlerini görmek için başımı kaldırdım. Neyden bahsediyordu? Soru dolu bakışlarımı es geçerek tekrar konuştu. “Hadi gitmemiz gerekiyor.”

Durup etrafıma bakınmamla gördüklerim midemi kaldırırken tekrar Cihangir'e döndüm.

“Bizim başka gidecek yerimiz yok ki.”

Elini yanağıma koyup okşadı.

“Ben ne güne duruyorum İnci? Hadi Burçak'la kendinize birer küçük valiz hazırlayın gidelim.”

Burçak'la odalarımıza geçtik. Kendime pijama takımı ve birkaç yedek kıyafet aldım. Alelacele birkaç ihtiyacımı da valize koydum. En son oyuncak ayımı da alarak odadan çıktım. Onu burada bırakamazdım. Burçak'ın da odasından aynı anda çıkmasıyla Ci-

hangir ve arkadaşları silahlarıyla hazır bir şekilde bizi bekliyorlardı. Gözlerim istemsiz kapıdaki cesede takılırken Cihangir önüme geçerek çıkışa yönlendirdi. Anlaşılan daha fazla görmemi istemiyordu. Akın'a bakarak içeriye işaret etti.

“Burası sende.”

Arabaya bindiğimizde kendimi fazlasıyla hâlsiz ve uyuşuk hissediyordum. Biraz önce olanları aklım almıyordu. Ben, İnci Sargın, buraya geldiğimden beri bir sürü kötü şey yaşamıştım. Silahın adını bile anmazken şimdi dibimden kurşunlar geçiyordu. En kötüsü de ikinci kez etrafımda cesetler görüyordum. Hayır, acımıyordum. İkisi de hak etmişti ama midem daha fazla bu durumu kaldıramıyordu. Kısa bir süre sonra dayanamadım.

“Cihangir durdur arabayı.”

Başını bana çevirip ne olduğunu anlamaya çalışan bakışlarla yüzümü inceliyordu.

“Bir sorun mu var?”

Midem bana itaatsizlik ederken Cihangir'e açıklama yapacak durumda değildim.

“Durdur dedim.”

Beni dinleyerek arabayı durdurmasının ardından hemen inerek kusmaya başladım. Yanıma gelip belimi kavradı.

“Yavrum iyi misin?”

Kusunca biraz daha rahatlarken doğruldum. Derin birkaç nefes almamla daha iyi hissediyordum kendimi.

“İyiyim.”

Arabaya ilerleyip kısa sürede elinde su şişesiyle tekrar yanıma geldi. Şişeyi açıp suyu elime dökerken ağzımı, yüzümü yıkadım. Ellerimi de yıkadığımda tekrar arabaya bindik.

“Hastaneye gidiyoruz.”

Net tavrıyla Cihangir'e döndüm.

"Gerek yok. İyiyim ben."

Kaşlarını çattı.

"İyi falan değilsin İnci. Şu hâline bak."

Viteste olan elini kavradım. Beni anlaması için dikkatle yüzüne bakıyordum.

"Sadece dinlenmek istiyorum."

Bana kısa bir bakış atarak önüne döndü. Yüzündeki ifade memnuniyetsiz ve sıkıntılıydı ama beni de üzmemek istemiyordu.

"Pekâlâ."

Cihangir'in evine geldiğimizde Giray'ın arabası da park alanında. Büyük ihtimalle bizim yolda oyalanmamız sebebiyle onlar erken gelerek Giray'ın evine geçmişlerdi. Giray, Cihangir'in karşı dairesinin üst katında oturuyordu. Birkaç kez kapısını aşındırdığım için biliyordum. Cihangir'in evine geldiğimizde hâlâ kendimi pek iyi hissetmiyordum.

"İstersen bir duş al İnci, rahatlırsın."

Dudaklarımı büzerek bakışlarımı yere indirdim. Şu an duş alma fikri çok cazip geliyordu. Ama başka bir evde duş almak ve o evde Cihangir'in olduğunu bilmek... Bilemiyorum. Çekiniyordum biraz. Çok da doğru gelmiyordu zaten.

"Şey ben..."

Çenemi kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı.

"Merak etme ben dışarıda olacağım."

Korkuyla baktım gözlerine. Bu kadar anlayışlı olması beni mutlu ediyordu. Cihangir fazlasıyla düşünceli ve harika bir erkekti fakat şu an onsuz hiçbir yer güvenli değilmiş gibiydi.

"Ama yalnız kalmak da istemiyorum."

Mırıltılı sesimle yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Beni kendine çekerek alnımdan öptü.

“Korkma güzelim. Burada güvendesin. Sen güzelce düşün al. Benim tekrar karargâha dönmem gerekiyor. Hemen gelirim olmaz mı?”

Evet burası korunaklı bir yer ama ben yine de fazlasıyla korkuyordum. Şimdi giderse kim bilir ne zaman gelirdi. Hem o adamlarla uğraşacaktı, biliyordum. Bunu istemiyordum. Tek istediğim yanımda olmasıydı. Fakat onu da tutamazdım, işini yapmak zorundaydı. Aslında Burçak da yanıma gelebilirdi. Lakin onu da rahatsız etmek istemiyordum. Başına gelenler benim yüzümdendi. Beni hedef alanlar onun da incinmesini sağlamıştı. Şimdi yine kendim için onu Giray’dan ayırmak istemiyordum.

“Tamam git ama hemen gel.”

Göğsüne biraz daha bastırdı. Eli boynuma giderken usulca okşamıştı. Biliyorum, ikimizin de aklından geçenler aynıydı ama sıkıldığı dişleri ve sert bakışlarıyla Cihangir daha hoyrattı. Başına gelenlerde kendini sorumlu tutuyor ve bunun için kendine de kızıyordu.

“Sen rahatına bak. Banyoda ihtiyacın olan her şey var. Ben işim biter bitmez gelirim.”

Onu yolcu etmemle hemen banyoya girdim. Uzun bir düşün ardından kendime temiz bir havlu bulup aynaya baktım. Gördüğüm görüntü yüzümü buruşturmama sebep oldu. Yine dudaklığımın bir kenarı yara, yanağım hafif de olsa kızarıktı. Bu seferki fark ise boynumda oluşan kızarıklığı. Geçen sefer beni ağlatan görüntü bu sefer sadece yüzümü buruşturdu. İnsan ne yaşarsa alışıyor belki de.

Sahi ne yaşıyordum ben?

Kocaman, saray gibi evin biricik prensesi İnci. Hizmetlilerin, dadıların etrafında döndüğü, bir dediğinin iki edilmediği, cicili

elbiseleri, topuklularıyla narin narin dolaşan ben gerçekten ne yaşıyordum? Olmak istediğim yerde miydim? İstanbul'da olsam şimdi evimde sıcacık yatağında pelüşlerin arasında yatıyor ya da kahvemi içerken film izliyor, kitap okuyor olabilirdim. Fakat aynı zamanda da istemediğim adamın yüzüğünü parmağında taşıyor ve zorla düğün gününü bekliyor olurdum. Kalbim kırık, sevgiden yoksun yaşıyordum.

Şimdi ise fiziksel acı çekiyordum. Bilmediğim bir şehirde başıma silahlar dayanıyor ve hayatta kalmaya çalışıyordum. Sevdığım adamın mesleği bizi korurken bolca da düşman kazandırıyor. Yine de ilk defa kalbim mutlu, ruhum huzurluydu. İlk defa aşkı tatmıştım, bir erkeğe her şeyiyle güveniyordum. İlk defa bir adam bana değer verip her şeyiyle bana sahip çıkıyordu.

Peki hangi seçenek doğru olmalı?

Ben kendimce yolumu seçip buralara kadar gelmişim. Tabii sonuçlarını da hiç düşünmeden. Planlarım arasında aşk yoktu. Sadece kendi ayaklarımın üzerinde duracaktım. Böylelikle ailemin yaptırımlarına boyun eğmemiş olacaktım. Şimdi durum çok farklıydı. Cihangir'i çok seviyordum ve umarım tüm bu yaşananlara değerdi.

Üzerime pijamalarımı geçirip oyuncak ayımı da alarak salona geçtim. Koltuğa uzanıp televizyonu açtım. Tek istediğim evde ses olmasıydı. Hangi kanal olduğuyla ilgilenmiyordum. Aynı zamanda bütün ışıkları da açtım. Karanlıkta kalmak da istemiyordum. Ayıma biraz daha sarılarak televizyonu boş gözlerle izlemeye başladım. Cihangir gelene kadar beklemek istesem de göz kapaklarım yavaş yavaş kapanıyordu.

Saçlarımda gezen elleri hissettiğimde bilincim açık olsa da gözlerim kapalıydı. Cihangir'in o sevdiğim kokusu burnuma dolarken karşımda beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerimi açmaya niyetlenirken konuşmasıyla vazgeçtim.

“İnci’ m... Altın saçlı, okyanus gözlüm. Ben sana nasıl sahip çıkacağım bilemiyorum. Benim yüzümden zarar görmen canımı nasıl acıtıyor bilemezsin. O güzel dudaklarındaki yara sanki benim kalbime açılıyor. Boynundaki izi gördükçe benim boynuma dolanan bir ip varmış gibi hissediyorum.”

Söylediği her kelime kalbime ulaşırken gözlerim kapalı sakın nefesler almaya çalışarak onu dinliyordum. Keşke tüm bunları ben uyurken değil de ben uyanırken söyleseydi. İnsan âşık olacağı kişiyi seçemiyordu. Ben de seçemedim. Fakat karşıma çıkan adamdan da pişman değildim. Hâlâ iyi ki diyordum, iyi ki hayatıma girmiş, iyi ki beni seviyor, iyi ki böylesi güzel kalbi olan bir adamı sevmişim. Derin bir nefes alarak devam etti.

“Daha ne kadar dayanırsın bilmiyorum. O kadar tezat duruyorsun ki buraya. En önemlisi de bana. Bir gün bütün bunlar çok fazla geldiğinde gitmek isteyeceksin. Beni bile görmeyecek gözlerin. Askeri sevmek zordur İnci’ m. Cesaret ister, sabır ister... Sen daha ne kadar sabredeceksin? Bugün gözlerindeki korkuyu gördüm ve ben bir kez daha bittim. Keşke seni bütün kötülüklerden koruyabilsem.”

Doğru söylüyordu. Askeri sevmek, onun yolunu gözlemek zordu. Her an başına bir şey mi geldi, sağ salim dönecek mi korkusu insanı çıkmaza sokuyordu ama ben böylesine merhametli kalbi sadece yüzbaşımda bulmuştum. Onun sıcacık yüreği, beni saran kolları ve beni sakladığı geniş göğsü birçok erkeğe bedeldi.

Askeri sevmek cesaret istiyorsa bir kadına sahip çıkıp tüm yüreğini kadınına açmak, onu çıkarsız sevmek de büyük cesaret isterdi. Ne yazık ki günümüzde nadir bulunan şeylerdi bunlar. En önemlisi de aşk... Günümüzde kaç kişi bunu en saf hâliyle yaşıyordu ki... Ne de az kalmıştı gerçekten sevenler. Hep bir çıkar ilişkisi içine düşmemiş miydik?

Daha fazla dayanamayarak gözlerimi açtım, içim burkuldu. Gözleri kızarmış yorgun görüntüsü hiç Cihangir'e göre değildi. Üzerini değiştirmişti, altında eşofmanı üzerinde beyaz tişörtü vardı. Yine kısacık saçları, pürüzsüz yüzü ve doyamadığım bakışlarıyla her şeye rağmen fazlasıyla yakışıklı görünüyordu.

"Seni seviyorum yüzbaşı ve bundan pişman değilim."

Dudakları yukarı kıvrılırken yüzünde ne yazık ki buruk bir te-bessüm vardı. Alnımı öpüp geri çekildi.

"Seni seviyorum sarışın."

Aşk güzel şeydi. Her şeye rağmen, herkese rağmen. Ayağa kalkmasıyla kolunu tuttum.

"Nereye?"

Kolundaki elimi tutarak okşadı.

"Buradayım yavrum merak etme."

Yanımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra elinde yastık ve pi-keyle geri döndü.

"Hadi bakalım uyku vakti," Başımın altına yastığı koyup üzerime pikeyi örttü. "Aslında benim yatağında yatsan daha rahat edersin İnci."

Olumsuz bir tavırla başımı iki yana salladım. Bunu kabul etmezdim ve o da bunu biliyordu.

"Burası iyi."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı.

"Pekâlâ, iyi geceler o zaman."

Arkasını döneceği sırada tekrar elini tuttum. Bana dönen bakışları soru sorar nitelikteydi. Masum masum baktım gözlerine.

"Gitmesen olmaz mı? Korkuyorum."

Pikenin ucunu kaldırmamla gülümsedi.

“Orası için fazla kalıplıyım sanırım.”

Kıkırdadım.

“Allah’tan ben inceyim.”

Gülerek başını salladı.

“Kay bakalım.”

Kendimi geriye çektiğimde zor da olsa yanıma uzanırken beni rahatsız etmemek için bedeninin çoğunu dışarıda bırakmıştı. Düşecek diye korksam da şu anki mutluluğuma diyecek yoktu.

“Ben uyuyunca gidersin olmaz mı?”

Yanağımı okşayıp burnumu öptü.

“Tamam güzelim de şu ayını çeksen mi aramızdan diyorum.”

Zaten küçük olan koltukta bir de ayıcık yer kaplıyordu ama şimdi onu bırakamazdım.

“Olmaz.”

Gözlerini devirerek biraz daha sarıldı bana. Kolunun üzerine, göğsüne yatırmıştı.

“Bir bu yaratık eksikti zaten.”

Homurdanışını duymazdan gelerek biraz daha sokuldum ona.

“İyi geceler yüzbaşı.”

Başıma küçük bir öpücük bıraktı.

“İyi geceler yavrum.”

Her karanlığın ardında bir aydınlık, her aydınlığın arkasında da bir karanlık vardır. İnsanoğlu her seferinde aydınlığı istese de karanlığı yaşamadan aydınlığı bilemez. Ben de yeni bir karanlıktan kurtulup aydınlığıma yaklaşıyordum. Birçok kötü olay yaşa-

sam da hayatımdaki insan her şeyi unutmamı sağlıyordu. O beni sevip sarıyordu ya karanlıklarım yeniden aydınlık oluyordu.

Sabah gözlerimi araladığımda ne yazık ki Cihangir yanımda yoktu. Bu duruma biraz hoşnutsuz yaklaşısam da yanımda uyuyamazdım. Hatta gece yere düşmüş bile olabilirdi. Sessizce odalarda onu ararken yatağında buldum. Normalde bu saatte çoktan uyanan adam şimdi uyuyordu. Belki de bütün gece uyumamıştı. Bilemiyordum. Ben onun yanında fazlasıyla huzurlu uyumuştum.

Bir süre keyifle uzaktan onu izledim. Aslında daha yakından izlemek isterdim ama kesin uyanırdı. Onu rahatsız etmemek adına sessizce odadan çıkıp mutfığa girdim. Girdim girmesine de ben şimdi ne yapacaktım? Beceriksizliğim nam salmışken kendimden ümitsizdim.

Çaydanlığa uzandım. Burçak'tan az çok görmüştüm. Bazen küçük şeyleri bana yaptırırdı. Yusuf da sürekli çay koyduğu için alışmıştım. Yapabilirdim sanırım. Çay suyunu koyarken çaydanlığın kapağını düşürmemi ise heyecanıma verdim. Biraz ses olmuştu. Kendime kızarak kapağı yerden aldım.

"Aferin İnci, dakika bir, gol bir."

Kendi kendime homurdanırken dolabı açarak kahvaltılıkları çıkarıp tezgâha yerleştirmeye başladım. Hazır şeyleri alıp bir yerden bir yere koymak zor gelmiyordu en azından. Domates ve salatalık çıkarırken domatesin birini düşürdüm. Almak isterken de kafamı tezgâha çarpmıştım. İnleyerek doğrulup elimle başımı tuttum. Şanssızdım da galiba biraz. Bir kere sakarlığa kurban girdince arkası kesilmiyordu.

"Gerçekten yetenek abidesiyim. Aptal dolap."

Ters ters dolaba bakıp söylenmemle pes etmeyerek tavayı çıkarttım. Yumurtaları da tezgâha koymuştum. Bu benim ilk yumurta tecrübem olacaktı. Bir kap çıkartıp yumurtaları kırmak ne

kadar zor olabilir ki... Tecrübesizdim lakin azimliydım. İlk denemede iki yumurtayı fazla sert çarpmış olacağım ki her yer yumurta oldu. Fakat kabın içine pek isabet ettiremedim. Dudaklarımı büzdüm. İlk deneme için fena değildim. İkinci denememde ise kabın içinde yumurta vardı, evet. Fakat aynı zamanda neredeyse bütün kabuklar da içinde geziyordu. Moralim bozularak önümdeki kabı lavabonun içine koydum. Burçak yaparken ne kadar da kolaydı her şey. Bence yumurta yemesek de olurdu. Elime aldığım salatalığı yıkayıp soymak isterken kaynayan çaydanlık taşmış her yer su olmuştu. En sonunda isyan ettim.

“Ay mahvoldu ocak ya. Of ne yapacağım ben...”

Kendi kendime sinirlenirken telaşla çayın altını kapattım. Yanaklarımı şişirerek arkamı döndüğümde sevdiğim adamın ela gözleriyle karşılaştım. Yüzünde gördüğüm beni etkileyen tebesümümüyle kollarını göğsünde bağlamış kapıya yaslanarak beni izliyordu. Üzgünce omuz silktim.

“Uyandırdım değil mi?”

Kollarını çözerek yanıma yaklaştı. Belime sarılıp alnımdan öptü.

“Mutfağa küçük bir ses bombası atsan da aynı işlevi görürdü.”

Kaşlarım çatıldı. Başımı kaldırarak yüzüne baktım.

“Hiç de bile. Bence gayet iyi gidiyordum.”

Gülümsemesini saklamaya çalışmakla meşguldü.

“Mükemmel bir kahvaltı hazırlayacağını biliyorum ama zahmet etme sevgilim. Giray aradı, bizi kahvaltıya bekliyorlar.”

Suratımı asarak omuzuna yumruğumu geçirdim. Hâlâ benimle dalga geçiyordu. Homurdanarak mutfaktan çıktım.

“Çok komik. Senin için bir şey yapmaya gelmiyor zaten.”

Kahkahası mutfaktan duyulurken oraları topluyor olacak ki bağırdı.

“Üzerini değiştir, çikalım hemen.”

Ah... Gerçekten titiz bir adamdı. Ne kadar da farklıydık.

Kısa süre sonra üst kata kahvaltıya çıktık. Cihangir’in yanında masadaki yerimi alırken gözlerim kahvaltı masasının üzerinde geziniyordu. Giray, Burçak konusunda fazlasıyla şanslıydı bence. Harika bir kahvaltı hazırlamışlardı ve biliyordum ki bu başarı Burçak’a aitti. Bir insan hem doktorluk mesleğini yapıp hem de bu kadar hamarat nasıl oluyordu anlamıyordum. Ya da ben neden olamıyordum? Kirpiklerimin altından Cihangir’e baktım. Çayını yudumlarken nasıl da yakışıklı görünüyordu. Acaba benimle olduğu için şanssız mıydı?

Her kadın yemek yapmak zorunda mıydı? Bu sadece kadına ait bir görev miydi? Bence erkekler de gayet güzel halledebilirdi. Çalışan kadınların eşleri de bence en az kadın kadar evin sorumluluğunu almalıydı. Ve bence en önemlisi bir erkek kendi bireysel işlerini kendi başına halletmeliydi.

Kadını köle olarak gören erkekler bilmelidir ki, kadın ve erkek isterlerse ancak birbirlerinin kalbine köle olabilirler.

Bence Cihangir pekâlâ bensiz de kendine çok iyi bakabilirdi. Bizim ilişkimizde sorun Cihangir’den çok benmişim gibi duruyordu. Ben yemek yapmayı dahi bilmezken o her şeyi biliyordu.

Bir an durdum.

İçim acımıştı. Hatta belki de benim ona ihtiyacım vardı. Ama önemli değildi ki. Sonuçta benim kalbim ona köle, onun kalbi bana tutsaktı.

Cihangir ona olan bakışlarımı yakalarken anında gülümsedi. Ben de utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Biz eve ne zaman geçeceğiz?”

Burçak’ın haklı sorusuyla dikkatimiz dağılmıştı. Cihangir elindeki çatalı bırakarak benden aldığı bakışlarını Burçak’a çevirdi.

“Artık orada kalamazsınız.”

Duyduklarımızla Burçak’la bakakaldık. Bakışlarımı Cihangir’e çevirdiğimde Burçak benden önce davrandı.

“Ne demek kalamazsınız? Peki biz nerede kalacağız?”

Cihangir sakinliğini korurken sorunun cevabını ben de fazlasıyla merak ediyordum.

“Giray’ın karşı dairesi boş. Ben ev sahibiyle konuştum. Hemen taşınabilirsiniz.”

Burçak durumdan pek memnun kalmamıştı sanırım. Çünkü suratı asılmıştı. Onu anlıyordum. Orası onun uzun zamandır kaldığı yerdı. Gitmek istememekte haklıydı. Peki Cihangir neden böyle bir ayarlama yapmıştı? Evde ölen adamlardan dolayı olabiliirdi. Ne de olsa o evde kaldığımız sürece o anı unutmuyacaktık. Benim ne kadar kötü olduğumu biliyordu.

“Cihan bunu yapmak zorunda mıyız? Yani evimizde kalabiliriz, sorun değil.”

Derin bir nefes alarak bakışlarını bana çevirdi. Hemen yanımda oturuyordu. Elini kaldırarak dudağımın kenarındaki yarayı okşadı. O kadar hafif dokunuyordu ki acıtmaktan korkar gibiydi.

“Bu konu tartışmaya açık değil İnci. Orada güvende değilsiniz ve ben tekrar zarar görmenizi istemiyorum.”

Aslında beni korumak istiyordu...

Biliyordu ki ben onun yanında oldukça hep hedef olacaktım. Ona zarar veremeyen herkes zayıf noktası olarak beni kullanacaktı. Suratım asıldı. Hiçbir şey bitmemişti ve bitmeyecekti.

“Cihangir haklı kızlar. Artık evi öğrendiler ve tekrar orada kalmanız doğru olmaz.”

Giray’ın da Cihangir’i desteklemesiyle söz dinlemek zorunda kaldık. Devamında sessizce biten kahvaltının ardından karşı da-

ireye baktık. Ev eşyalı olduğu için eksik bir şeyi yoktu. Fakat yine de ufak tefek şeyler lazımdı. Sonra temizlik, alışveriş ve özel eşyalarımızın getirilmesi gerekiyordu.

Bu durumu iş paylaşımı yaparak hallettik. Giray evi temizlemesi için birilerini buldu. Zira ben bu konuda çok beceriksizdim ve her şeyi Burçak'a yıkamazdım. Eve gitmemizle biz kendimize ait eşyaları toparlarken Giray ve Cihangir de bazı küçük eşyaları yeni evimize taşıdılar. Yeni eve geldiğimizde ise hep birlikte evi düzenleyerek sevimli bir hâle getirdik. Bütün bunların bitmesinin ardından bir de alışveriş yaparak evin eksiklerini aldık. Hepsinin halledilmesi akşamı bulmuştu. Şimdi dördümüz de yeni evimizde koltuklara oturmuş yorgunluk kahvesi içiyorduk. Bizim için oldukça zorlu bir gün olmuştu.

“Yorulduk ama değdi.”

Giray'ın ılımlı ve pozitif hâline tebessüm ettim. Burçak kahvesinden bir yudum alıp onayladı.

“İlk başta tereddüt etmiştim ama temizlenip yerleşince güzel oldu.”

Giray fırsatı kaçırmadı.

“Ben sana dedim ama kıvrıcık memnun kalacaksın diye.”

Burçak kaşlarını çatarak bakıyordu sevdiği adama.

“Sensin kıvrıcık. Ayrıca seninle kapı komşusu olma fikri hiç hoşuma gitmedi sarı.”

Giray'ın kaşları alayla havalandı.

“Benden iyi komşu bulamazsın. Hem yakışıklı hem karizmatik hem de sempatik... Ben bir daha düşün derim.”

Tüm bunları söylerken eli kısa saçlarını havalandırıyor, kas gösterisi yapmayı da ihmal etmiyordu. Burçak bu duruma kayıtsız kalamayarak kıkırdadı. Onların bu tatlı hâlleri benim de tebes-

süm etmeme sebep oldu. Burçak her geçen gün Giray'a karşı biraz daha yumuşuyordu.

"Sen beğenmedin mi İnci?"

Cihangir'in aniden gelen sorusu bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. Dikkatle beni izliyordu.

"Beğendim tabii. Sonuçta harika bir alt komşum olacak."

Sevdiğimin yüzünde oluşan tebessüm görülmeye değerdi. İmalı bakışları yine benimle uğraşacağını gösteriyordu.

"Umarım çok gürültü yapmazsınız. Yoksa üst komşumdan memnun kalacağımı sanmıyorum."

Kıkırdamadan edemedim. Bu mümkün değildi.

"Burçak'ı bilmem ama benim gibi sakar bir komşu istemezsin sanırım."

Burçak da bana eşlik etti.

"Vallahi ben de az değilimdir enişte. Katlanacaksın artık."

Cihangir kahvesinden bir yudum alıp başını iki yana salladı.

"Kendim ettim kendim buldum ne de olsa."

Mırıldanarak söyledikleri kaşlarımı çatmama sebep oldu. Ayağa kalkarak yanına yaklaştım. Tekli koltukta oturuyordu ve ben de koltuğun yanına kalçamı ilıştırıp kolumu omzuna koydum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak fısıldadım.

"Memnun değilsen başka yuva bulabilirim kendime Cihangir Bey."

Elindeki kahve fincanını bırakıp yavaşça yüzünü benden tarafa çevirdi. Öyle bir bakıyordu ki söylediğim şeye pişman olmuştum bile. Başım utançla yere düşerken elimi kavrayıp kalbinin üzerine götürdü.

"Senin yuvan burası güzelim," Gözlerim gözlerini buldu. Fısıldayarak devam etti. "Sence memnun değil mi senden?"

Kalbi öyle güzel öyle hızlı atıyordu ki içimde bir şeyler kıpırdandı. Gerçi benim kalbim de farksız sayılmazdı. Yüzümde büyüyen gülümseme sorduğu sorunun karşılığı oldu.

“Seni seviyorum yüzbaşı.”

Elimi göğsünden alıp dudaklarına götürerek öptü.

“Seni seviyorum sarışın.”

Güzel gözlerinde kaybolup giderken Giray boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti.

“Görüyor musun kıvrıncığım tam aşk kuşu oldular. Biz de biraz böyle olsak ya.”

Burçak gözlerini devirip bizden aldığı bakışlarını Giray’a çevirdi.

“Madem öyle komutanından ders al ve birazcık romantik olmayı dene Giray. Adamın İnci’ye bakışı bile yetiyor.”

Giray üzgün gözlerle Burçak’a baktı. Biraz alınmıştı sanırım.

“Yapma be güzelim. Ben de bir sana bakıyorum yetmez mi?”

“Yeter tabii...” Sonra hızla kendini toparladı. “Hele bir başkasına bak, o zaman ne oluyor.”

Giray Burçak’ı elinden tutarak kendi yanına çekti.

“Senden başkasına kör bu gözler Burçak, anla artık.”

Giray’ın son sözü Burçak’ı daha da eritmiş, utangaç bir tebessüm göndermişti. Giray’ın kolları arasına girerken hâlimden memnun olduğu da çok açıktı.

Onların ilişkisi bizden farklı ilerliyordu. Zira ne Burçak ben ne de Giray Cihangir’di. Her insanın karakteri farklıydı ve herkesin kendine göre bir ilişki şekli vardı. Ayrıca biliyordum ki Burçak farkında değildi ama giderek âşık bir kadına dönüşüyordu. Derin bir nefes alıp Cihangir’e döndüm. Onun bakışları zaten bendeydi.

“Cihangir senin evdeki eşyalarımı da alsam iyi olacak. İhtiyacım olan şeyler var.”

Sakince başını salladı.

“Alalım bakalım.”

Onun ayaklanmasıyla ben de vakit kaybetmeden ayağa kalktım. Burçak’a dönerek gülümsedim.

“Ben birazdan gelirim canım.”

Burçak elindeki kahvesini bırakıp gülümsedi.

“Tamam canım.”

Sessiz bir şekilde aşağı indiğimizde Cihangir kapıyı açtı. Önce benim geçmem için müsaade etti. Ayağıma idareten geçirdiğim ayakkabıları çıkarıp içeri girdim. Arkamdan gelerek kapıyı kapattı. Salona geçip koltuğa oturdum. Onunla konuşmak istediğim şeyler vardı ve eşyalar biraz bahane olmuştu. Yanıma oturdu. Hafif öne doğru çıkıp kollarını dizlerine yasladı ve ellerini birleştirdi. Bakışları ise bende idi.

“Seni dinliyorum güzelim.”

Daha ben kuracağım cümleleri düşünürken o çoktan benim konuşmak istediğimi anlamış, beni bekliyordu. Yüzüne hayranlıkla bakıp tebessüm ettim. Beni gerçekten etkiliyordu.

“Cihan... Neden sana Gölge diyorlar?”

Sıkıntılı bir nefes almasının ardından eli, kısa saçları arasında gezindi. Bakışlarını bana çevirdiğinde sanki bu soruya çoktan hazırlanmıştı.

“Bizi bilmedikleri için taktıkları bir lakap sadece.”

Aldığım cevapla yetinmezken direttim.

“Neden Gölge peki?”

“Neden Gölge?” Beni tekrarlarlarken bir süre durdu ve arkasından devam etti. “Bunun bir önemi var mı?”

Omuz silktim.

“Merak ettim.”

Bakışları sert, yüzü ifadesizdi.

“Etme İnci,” Kaşlarımı çatıp bir süre yüzünü izledim. Olduğu yerde doğrularak eliyle saçımı geriye attı. Hâlâ inatla bekliyordum. Bir şeyler bilmeye hakkım vardı. En sonunda pes etti. “Tamam... Ne söylememi istiyorsun? Bir sürüsünün ruhu duymadan leşini serdim. Birçok görevimde o itleri bozguna uğrattım. Timle birlikte sayısız görevi başarıyla hallettik. Biz oyun oynamıyoruz İnci. Korkularının verdiği bir lakap bu.”

Bana kızmıştı. Bütün bunları bilmemi istemiyordu. Haklı olabilirdi ama ben zaten onunla gurur duyuyordum. Tek istediğim bilmektir. Sonuçta o silah benim alnıma dayanmış ve bana onu sormuşlardı. Yine de bunu dillendirmek istemediği belli oluyordu. Ona kızmıyordum ama benimle de paylaşsın istiyordum. Hakkında bir şeyler bilmek istiyordum.

“Peki hep böyle mi devam edecek?”

Korkuyordum. Hem de çok korkuyordum ama bunun sebebi yaşadıklarım değildi. Ona olacak olanlardı. Ona zarar gelsin istemiyordum. Başını önüne çevirip halının desenlerini incelemeye başladı. Bir süre düşünürken onu bekledim. Başını usulca kaldırarak gözlerime hüznle baktı. Elini kaldırıp boynumdaki geçmekte olan kızarıklığa dokundu.

“Biliyorum benim yüzümden zor zamanlar geçirdin. Canın yandı. Canım yandı. Ama ben buyum işte. Hayatım bundan ibaret. Bu meslek benim bütün hayatım İnci.”

Vücudumu ona doğru tamamen çevirerek önümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Biliyordum ben onun canıydım. Ama o ısrarla anlamak istemiyordu. O da benim canımdı...

“Ben bunu demek istemedim...” Sıkıntılı bir nefes vererek ellerini kavradım. “Başıma gelenler çok da umurumda değil. Yani evet canım yandı, üzüldüm. Fakat senden önemli değil. Benim derdim sensin Cihangir. Sana bir şey olacak diye korkuyorum. Bunları yapanlar insan bile değil ve ben sevdiğim adama zarar gelirse ne yaparım bilmiyorum,” Onun konuşmasına izin vermeden tekrar devam ettim. “Ha, bu arada mesleğinle de gurur duyuyorum. Gerçekten... Sen harika bir adamsın ve en onurlu mesleklerden birini yapıyorsun. Hatta belki de seni bu kadar sevmemin sebeplerinden biri de budur.”

Küçük bir tebessüm eşliğinde bana bakan gözleri o kadar şefkatliydi ki orada ömür boyu kalmak istedim. Beni omuzlarımdan tutarak göğsüne yasladı. Bunu bekliyormuş gibi hemen başımı göğsüne koydum. Saçlarımı okşarken mırıldandı.

“Merak etme yavrum. Bana hiçbir şey olmayacak,” Saçıma bir öpücük kondurdu. “Sen yanımda oldukça daha da güçlüyüm. Eski-den sadece vatanım için hayatta kalırken şimdi bir sebebim daha var.”

Biraz daha sıkı sarıldım ona. Kaybetmekten korkar gibi. Bir süre birbirimizin nefeslerini dinledik. İstemesem de başımı usulca geri çektim.

“Ben eşyalarımı toplayayım artık.”

Gözleri gözlerimde başıyla onayladı. Ayağa kalkıp kenarda duran valizimi aldım. İçine koltukta duran, katladığım pijamalarımı koyup Cihangir’e döndüm. Elindeki ayıcığı görmemle gülümse-dim. Ona doğru yaklaşarak oyuncak ayımın kulağını kavradım. Almama müsaade etmezken bakışlarını yüzüme çıkarttı. Parıltılı bakışları benimle uğraşma çabasıındaydı.

“İsim koydun mu ayına?”

Bir an afallarken dudağımı ısırdım. Koymuştum tabii fakat bunu nasıl söyleyecektim?

“Söyleyecek misin?”

Yumuşak bir sesle konuşması içimi titretse de cevap konusunda kararsızdım. Zira bana kızacak olmasından çekiniyordum. Masumca gözlerine baktım.

“Cihan...”

“Hım...”

Cevabıyla gülümsedim.

“Ayımın ismi Cihan.”

Bir süre bana boş boş bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Benim adımı ayına mı koydun?”

Şu an kahkaha atmak istesem de yapamıyordum. Çünkü fazlasıyla tatlı görünüyordu.

“Ama sevgilim senin adın Cihangir.”

Hâlâ o koltukta oturmuş bana bakarken ben de karşısında ayakta dikiliyordum. İkimiz de ayımı bırakmamakta ısrarcıydık.

“Bana Cihan diyen de sensin.”

Asık suratlıyla dişlerimi göstererek gülümsedim.

“Ama sen ayı değilsin.”

Gözleri kısılırken elindeki ayımı çekerek benim de eğilmemi sağladı. Bakışları tehlikeli duruyordu.

“Sen benimle laf ebeliği mi yapıyorsun?”

Nefesi tenime vururken ses tonu tüylerimin ürpermesine sebep oluyordu. Ah bu adam bir gün kollarına yığılmama sebep olacaktı. Zorla yutkunup konuştum.

“Yoo...”

İmalı bakışlarıyla beni tekrar etti.

“Yoo...”

Başımı aşağı yukarı sallamamla burnuma küçük bir öpücük kondurup ayımı serbest bıraktı.

“Öyle olsun bakalım.”

Bir iki adım gerileyerek kendimi korumaya aldım. Kurnaz bakışlarım Cihangir’i bulurken yüzümde büyük bir gülümseme vardı.

“Düşündüm de... Ayımın adı Gölge olsun. Bence bu isim ona daha çok yakıştı.”

Gözlerini kısarak bana bakmasıyla bir adım daha geriledim.

“Sen kaşınıyorsun!”

Cihangir sözünü bitirmeden ayaklanırken hızlı adımlarla odadan kaçtım. Lakin antreyi sonlandıramadan belimden kavradı. Ayaklarım yerden kesilirken kahkahalarım çığlıklarım eşlik ediyordu.

“Cihangir bırak beni.”

Etrafında döndürerek yere basmama izin vermedi.

“Sen kaşındın sarışın. Şimdi elimden kim alacak seni?”

Durduğunda sıkıca bedenimi sararak beni göğsüne yasladı. Başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Yüzünü yan profilden çok az görüyordum. Bir eliyle saçlarımı diğer omzumda topladı. Bir süre boynumu inceledi. Eğilerek boynumdaki ince çizgi hâlini alan yaraya uzunca bir öpücük bıraktı. İyileştirmek ister gibi. Bakışları boynumdan yüzüme tırmandı. Kalbim bir kuş gibi çırpıyor, sık nefesler alıyordum. Dudaklarımda kalan bakışlarıyla nefesim kesildi. Parmakları çenemi kavradığı anda bana doğru eğilirken başımı da biraz daha kendine çevirdi. Gözlerimi kapattım hemen. Daha fazlasını görecektim kadar cesur değildim daha. Dudağımın kenarındaki yaraya değen dudakları bulunduğu yere tüy kadar hafif bir buse bıraktı. Gözlerimi araladığımda kıvrılan

dudaklarıyla karışlaştım. Beni yavaşça kollarının arasından bırakırken heyecandan bedenim uyuşmuştu.

“Ben... şey yapayım o zaman... Şey... banyodan şeyimi alayım. Diş fırçamı. Evet evet, diş fırçamı...” Elimde ayımı sallayarak konuşmaya çalışırken Cihangir’in kaşları havalanmış, kıvrılan dudaklarıyla beni izliyordu. Bir an elimdeki ayıya takılan bakışlarla ona uzattım. “Bu da sende dursun,” Tam eline tutuşturmuş arkamı döndüğüm anda ayımı yok etme ihtimaline karşı hemen arkamı dönüp geri aldım. Neden verdiğimi de anlamamıştım ya, neyse. “Yok... Vazgeçtim. O da benimle gelsin.”

Cihangir yaptıklarımı anlamaya çalışırken dayanamayıp kahkaha attı.

“Sarışın...”

Başını gülerek iki yana sallarken dudaklarımı büzdüm. Arkamı döndüğüm gibi kendimi banyoya attım. Kapıyı kapattığımda kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Elimi göğsüme koyup derin nefesler aldım. Dudaklarım kıvrılmış gülümserken ayıma sarıldım.

Bakışlarım aynanın önünde duran Cihangir’in diş fırçasının yanındaki fırçama takıldı. Ne de güzel yakışmışlardı yan yana. Biz de böyle yakışıyor muyduk acaba? Çok seviyordum onu. Her şeyden herkesten çok. Ne olursa olsun ne yaşarsak yaşayalım onu görene kadar, ona sarılana kadardı her şey. Bana bir bakışıyla hepsini unutuyordum.

“İnci telefonun çalıyor.”

Cihangir’in sesiyle kendime geldim. Telefonu salonda bıraktığım aklıma gelirken hızla tıraşımı ve diş fırçamı alıp çıktım banyodan. Salona girdiğimde Cihangir de ayaklanmış telefonu bana getiriyordu.

“Kimmiş?”

Durgundu sesi.

“Baban arıyor.”

Göz göze gelmemizle bana telefonu uzattı ama ben almak için bir harekette bulunamadım.

Biz birbirimize bakarken çalmayı bırakan telefonumla bakışlarımız önümüzdeki telefona düştü. Tekrar çalmaya başlayınca titreyen elimle kavrayarak Cihangir’in elinden aldım. Ürkek bir şekilde telefonu açıp kulağıma götürdüm. Ben daha ses çıkartmadan ilk konuşan babam oldu.

“İnci!”

Cihangir’e baktım. Onun da gözleri bende idi. Gözlerini kapatıp açmasıyla cevap verdim.

“E... efendim baba.”

Babamın sesini duymak beni hem heyecanlandırmış hem de tedirgin etmişti. Bir yandan da özlemiştim sanırım. Sonuçta her ne olursa olsun o benim babamdı. Belki işlerinden bize vakit ayıramazdı, belki sert oluşu sevgisini saklıyordu ama yine de babamdı işte.

“Bize bunu nasıl yaparsın İnci?”

Gözlerim dolmaya başlarken zorla yutkundum. Ne diyecektim ki şimdi? Söylesem bile beni anlayacak mıydı?

“Baba ben...”

Cümlemin devamı gelmezken babamın sert ve tok sesi tekrar duyuldu.

“Yarın için biletin hazır. Valizini topladığın gibi buraya geliyorsun.”

Gözümünden akan bir damla yaşla Cihangir’in kaşları çatıldı. Babamın dediklerini duyamadığı için merakla benim dudaklarımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu.

“Gelemem.”

Üzgün bir şekilde Cihangir’e bakarken elimi kavradı. Bunun bana güç vermesini istiyordu, biliyordum. Veriyordu da. Babamın hırıltılı nefesi telefonda yankılandı.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun İnci. Yarın seni İstanbul’a bekliyorum. Biliyorsun ki sözlerimin tekrarlatılmasından hiç hoşlanmam.”

Buğulanan gözlerimi kırptırdım. Sesimde yine sitemle dolu bir çaresizlik vardı.

“Ama baba...”

“Biletle ilgili bilgileri sekreterim sana gönderecek. Bir kez daha çocukça davranırsan sonuçları ağır olur haberin olsun.”

Babam beni dinlemeden yüzüme kapatınca telefonu usulca indirdim kulağımdan. Cihangir eliyle yanağıma uzanarak akan gözyaşımı sildi.

“Gel buraya,” Beni kendine çekmesiyle hemen kollarına sığındım. Bir süre göğsüne akıttığım gözyaşlarımın ardından omuzlarımdan tutarak geriye çekti. Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözyaşlarımı sildi. “Baban ne söyledi de böyle ağlıyorsun İnci’im?”

Burnumu çekerek gözlerine baktım.

“Yarın için uçak bileti almış. Gelmemi istiyor.”

Elleri hâlâ yüzümde duruyordu. Gözleri gözlerimi esir tutmuştu.

“Gidecek misin?”

Gözlerim tekrar buğulanırken bana bu soruyu sorması saçmalıktan ibaretti.

“Ben senden gidemem ki yüzbaşım.”

Dudaklarımdan dökülenlerle sanki yüzü aydınlandı. Sıcacık dudaklarıyla alnıma derin bir buse bırakıp alnını alnıma yasladı.

“Ben de seni bırakamam ki sarışın.”

Değerli okuyucular,
hazırlamış olduğumuz pdf kitap tamamen ücretsizdir. Satmaya çalışan olursa lütfen itibar etmeyiniz. Hiçbir pdf gerçek kitabın yerini alamaz. Eğer pdf yi beğenirseniz kitaplığınız için daha sonra kitabını alabilirsiniz.:) Kitabı indirip okuduktan sonra silmenizi rica ederim. Aksi takdirde doğacak sonuçlardan site sorumlu değildir. Keyifli okumalar dilerim....

Sevgiler, Sulli.

9. BÖLÜM

GEÇMİŞİN YANKISI

Aşk tutsaklıksa eğer tutsaktım işte. Kalbime vurulan prangalar esaretimin değil, aşkımın en büyük kanıtıydı.

Ey sevgili...

Eğer ki geri kalan hayatım senin kalbinde tutsak olmaktan geçiyorsa çok da uzak değildi mutluluk.

Yine zamanın ekmeğini yiyordum. Ne güzel bir mükâfattı zaman. İlaç gibi geliyordu insana. İki gün bile yetmişti her şeyin normale dönmesine. Dudağımdaki yara geçmiş boynumdaki iz yok olmuştu. Keşke ruhumuza, kalbimize aldığımız yaralar da fiziksel olanlar kadar çabuk geçseydi.

Dün babamın isteğini yerine getirmemiş binmemiştim uçağa. Gidemezdim. Sevdığım adamı bırakıp soğutamazdım kalbimi tekrar. Şimdi sıcacıktı benim kalbim. Öyle bir ısıtıyordu ki kalbimi, o aklıma gelince bile güller açıyordu yüzümde.

Elimdeki deftere not alarak raftaki eksik ilaçların listesini çıkarmaya devam ettim. Çok fazla aksatmıştım yine işleri. Yusuf sağ olsun fazlasıyla idare ediyordu ama sadece klinikteki işleri

halledebiliyordu. Dışarıdaki işler ise benim yüzümden kalıyordu. Derin bir iç çektim. Sanırım artık yanıma işleri bilen birini daha almalıydım. Tekniker ya da teknisyen olabilirdi pekâlâ. Arkamı dönmeden Yusuf'a seslendim.

“Yusuf mamalar ne durumda bakar mısın? Bittiyse onları da sipariş edelim.”

“Hemen bakıyorum abla.”

O bakarken ben de elimdeki kalemi beyaz önlüğümün cebine koyup vitaminlerin olduğu sürgülü cam bölmeyi kaydırarak açtım. Oradaki eksiklere bakıp alt dolaba eğildim. Stok olup olmadığını da kontrol ediyordum. Aslında bilgisayarımda hepsi kayıtlıydı ama böylesi daha çok hoşuma gidiyordu. Hem de görsellik daha akılda kalıcıydı.

“Abla köpek maması çok az kalmış sadece. Paşa hepsini bitiriyor.”

Gülerek olduğum yerde doğruldum.

“Tamam canım yazıyorum.”

Elimdeki dosyaya not ettim. Dalgın bir şekilde ilaçları kontrol etmeye devam ediyordum. Aklım babamdaydı. Beni dünden beri ne aramış ne de sormuştu. Bu sessizlik beni fazlasıyla ürkütüyordu doğrusu. Babam büyük bir iş adamıydı ve emrinde sözünden çıkmayan bir sürü insan varken benim sözünü dinlememiş olmam onun hoşuna gitmeyecek bir şeydi. Bu duruma kayıtsız kalacağını sanmıyordum. Hem de beni bulmuşken. Sonuçta ne zamandır beni arıyordu. Ayrıca babamın karşısında hayır cevabı pek de kabul gören bir durum değildi. Onun için sadece dediklerine itaat eden insanlar vardı ve ben itaatsizlik etmişim şu an. Fakat yirmi dört yaşında kendi kararlarımı kendim alabilecek bir kızdım. Elbette ki ailemi her yaşta dinlemeliydim ama sevdiğim adama da kendim karar verebilmeliydim.

Bir anda arkamdan sarılan kollarla irkilerek sıyrıldım düşüncelerimden. Karnımın üzerinde birleşen ellere baktım telaşla. Sonra kulağıma gelen o hayranı olduğum sesi dinledim.

“Bu kadar dalgın sadece beni düşünüyor olabilirsin öyle değil mi?”

Tenime değen nefesi huylanmama sebep oldu. Bana zaman tanımadan yanağıma konan öpücükle gerilen bedenim gevşedi, dudaklarımda huzurlu bir tebessüm şekillendi. Usulca başımı yana çevirerek o tutkunu olduğum gözlerine baktım. O kadar yakındık ki birbirimize göz bebeğinin her bir tonunu hayranlıkla izliyordum. Tabii bu arada yanaklarım da kızarmaya başlamıştı çoktan.

“Şey... Aslında tam olarak öyle değil.”

Kaşları önce şaşkınlıkla havalanırken hemen sonrasında ise düşünceli bir şekilde çatıldı. İstiyordu ki bu kadar derin sadece onu düşüneyim.

“Kimi düşünüyorsun peki?”

Sabırsız sorusuyla gülümseyerek ona doğru döndüm. Ama bu gülümseme biraz buruktu. Bir eli hâlâ belimde duruyordu.

“Babamı.”

Ciddiyetini koruyan Cihangir usulca saçlarımı okşamaya başladı.

“Aramadı mı hâlâ?”

Başımı hüznle iki yana salladım.

“Bu sessizlik beni tedirgin ediyor.”

Eli yanağıma uzanırken avuç içi bulunduğu yeri çoktan kaplamıştı.

“Ben yanımdayım bir tanem. Endişe etme.”

Elini kavrayıp dudaklarıma götürerek avuç içini öptüm. İkimiz de mutlulukla gülümserken merakla gözlerine baktım.

“Erken gelmeni neye borçluyum?”

Daha kliniği kapatmama vardı ve arada böyle habersiz ve erken geliyordu.

“Seni özlemişimdir belki.”

Yanından geçip masama doğru yürürken başımı arkaya çevirdim.

“Beni şımartıyorsunuz yüzbaşım.”

Cevap vermek için dudaklarını araladığında konuşmasını Paşa'nın havlaması engelledi. Gülümseyerek yanına gidip tasmağını çözdü. Bacaklarına dolanan Paşa'yı bir süre sevdi. Peşinden gelen Paşa'yla benim koltuğuma geçip oturdu. Israrla sırnaşan köpeğimin tüylerini okşarken yanlarına yaklaşıp başını okşadım. Fakat gözlerim âşık olduğum adamdaydı.

“Koltuğumda gözün var değil mi? Doğruyu söyle.”

Ben de onunla uğraşmayı seviyordum. Paşa'dan aldığı bakışlarını bana dikti.

“Benim gözüm sadece sende güzelim.”

Kalbim daha bir hızlı atmaya başladı. Her seferinde böyle tatlı tatlı konuşup beni etkilemeyi başarıyordu doğrusu. O benim başıma gelen en güzel şeydi.

“Benim de.”

İkimizin de yüzünde oluşan gülümseme görülmeye değirdi. Yusuf elindeki çaylarla yanımıza gelerek birini Cihangir'in önüne bırakıp diğerini de bana verdi.

“Hoş geldin Cihangir ağabey.”

Cihangir arkasına yaslanarak gülümsedi.

“Hoş buldum aslanım, sağ ol,” Çayından bir yudum alıp başını kaldırdı. “Nasıl gidiyor bakalım? Anneler nasıl?”

Yusuf biraz çekingen duruyordu.

“İyiler ağabey sağ ol. Bizim en küçük hasta olmuş onunla uğraşıyor annem.”

Cihangir bana kısa bir bakış atıp biraz daha dikkat kesildi.

“Geçmiş olsun. Doktora götürdünüz mü? Yapabileceğimiz bir şey varsa söyle.”

Yusuf’un utangaç bakışları Cihangir yerine etrafta geziyordu.

“Sağ ol ağabey, götürdük. Zaten İnci abla her konuda yardımcı oluyor.”

Tebessümle Yusuf’un saçlarını karıştırdım. Onu seviyordum ve kardeşimin yerine koymuştum. Kerem’im, benim biricik kardeşim. Ne çok özlemiştim onu. Onlar konuşmaya devam ederken kapıdan içeri giren kişiye bakmak için arkamı döndüm. Elinde köpeğiyle genç bir adam içeri girdi.

Hayvan sahibiyle ilgilenip köpeğinin aşısını yaparak yolcu ettim. Arkasından gelen birkaç müşteriye de ilaç ve birkaç ürün sattım. Bu esnada Cihangir de Paşa’yla vakit geçirerek beni izlemişti. Yusuf’u da fazla iş olmadığı için eve erken gönderdim. İşlerim bitince derin bir nefes aldım.

“İşler bitti... Gidebiliriz artık.”

Sonunda koltuğumdan kalkabilen sevdiğim tam karşımda durdu.

“Önce yemeğe gidelim güzelim olur mu?”

Harika bir öneri sunmuştu. Kabul etmemem imkânsızdı.

“Çok iyi olur, ben de acıktım zaten.”

Tek kaşını kaldırarak imalı bir bakış attı.

“Hamarat bir sevgilim olsa evde bana yemek yapardı ama yok işte.”

Bana laf çarpması artık alıştığım bir şeydi. Sonuçta benimle uğraşmayı fazlasıyla seviyordu. Gözlerimi kısarak gözlerine baktım. Ellerim belimdeki yerini almıştı bile.

“Neden siz yapmayı denemiyorsunuz Cihangir Bey?”

Kaşları havalanırken ne kadar tatlı görüldüğünün farkında mıydı acaba?

“Bak sen...” dedi bana yaklaşıp, eli belime dolanırken beni biraz daha kendine çekti. Güzel çehresini görebilmek için başımı geriye attım. Gülüyordu. “Sizin aksinize ben oldukça güzel yemek yaparım İnci Hanım.”

Gülümseyerek kollarımı boynuna doladım.

“O zaman yap da görelim.”

Burnumu sıkmasıyla başımı geri çektim.

“Öyle karşılıksız yapmam ama.”

Eline vurarak kaşlarımı çattım. Yapay bir sinirle konuşurken yüzümde silemediğim gülümseme duruyordu hâlâ.

“Ya Cihan, bir yemek yapacaksın onda da karşılık bekliyorsun. Ayrıca rahat bırak şu burnumu. Uzayacak senin yüzünden.”

Avuç içimle burnumu ovarken erkeksi bir kahkaha attı. Burnuma küçük bir öpücük bırakıp eliyle beni gösterdi.

“Küçümsediğin şeyi sen yapamıyorsun ama küçük hanım. O ne olacak?”

Gözlerimi devirsem de onayladım.

“Tamam, söyle ne istiyorsun yüzbaşım?”

Öyle bir baktı ki ela gözleriyle, mavilerim dolup taşıtı âdeta. Usulca eğdi başını. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı.

“Bir öpücük hiç fena olmazdı.”

Zor da olsa yutkundum. Yüzümü yine ateş bastı. Bu adam kesin bilerek yapıyordu bunu. Nefesimi kesmekte üstüne yoktu. Geri çekilip gözlerime baktığında hızla başımı yere eğdim. Dudaklarımı yiyip bitirmekle meşguldüm. Gülümseyerek beni ken-

dine çekerken yine göğsüne sakladı. Kollarımız birbirimizin bedenine dolanmıştı. Kokusunu huzurla içime çekiyordum. Başıma kondurduğu öpücük kalbimdeki her bir kelebeğin kanat çırpma sebebiydi.

Kalbi güzel adamım benim. Ben seni hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

Kokusunu derin derin içime çekerken zaman dursun ve ben adamımın en korunaklı yerinden hiç ayrılmayayım istedim. Orada nefes alayım, orada hayat bulayım. Tam kalbinin üstüne düşün başım. Yatağım orası, elleri yorganım olsun istedim. Ama sandığım kadar uzun sürmedi bu hayal. Açılan kapıyla kendimize gelirken zor olsa da bedenlerimizi birbirinden ayırdık.

Kimin geldiğine baktığımda yok olmak istedim. Kalbim bu sefer farklı bir nedenle hızlanırken nefesimi tutmuş kapıdaki bir kere olsun göğsünde saklanamadığım adama bakıyordum. Onun sert bakışları kalbimi buz gibi yapıyordu.

“Baba...”

Fısıltıya benzer çıkan sesimle babam kapının orada durmaktan vazgeçerek bana doğru ilerledi. O sırada elimi kavrayan Cihangir sayesinde derin bir nefes alabildim. O benim yanımdaydı ve biliyordum ki beni yalnız bırakmazdı. Tam önümüzde duran babam Cihangir’i baştan aşağı süzüp bakışlarını bana çevirdi. Hiç konuşmaması beni tedirgin ederken biraz ürkek biraz da utangaç bakışlarla bakıyordum ona. Zira daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve şimdi sevgilime sarılırken yakalanmışım ona.

“Demek Tuna’nın dedikleri doğruymuş.”

Buz gibi sesiyle kurduğu cümle benim de içimi soğuttu. Ama asıl darbe arkasından gelecek olan tokat için kalkan eliydi. Cihangir hızla babamın havadaki elini yakalarken istemsiz sakınmışım kendimi.

“Baba...”

Acı çeker gibi çıkan sesim ve buğulanan gözlerim kalbime yediğim tokattandı. Yüzüme inmeyen tokat çoktan ruhuma inmişti. Babam ilk defa bana el kaldırıyordu. Bu öfkenin sebebi bendim ama keşke sevdiğim adamın önünde bunu yaşatmasaydı. Daha bana bir kelime bile sormamıştı.

“Sakın!” Cihangir tok sesiyle devam etti. “Sakın pişman olacağınız bir şey yapmayın.”

Elini Cihangir’den kurtaran babam ilk onu tersledi.

“Sana mı soracağım ne yapacağımı? Sen kim oluyorsun da kızım la arama giriyorsun?”

Cihangir bu duruma sessiz kaldığında babam bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimden yaşlar süzülürken ellerim titriyordu. Cihangir olmasaydı o tokat yüzüme inecekti. Babam beni dinlemeden Tuna’nın sözleriyle yargılıyordu. Kim bilir ne yalanlar söylemişti babama. Kalbim sızlıyordu. Belki de onun gözünde evden kaçarak hak etmişim o tokadı ama benim de canım acıyordu. Neden beni kimse görmüyor?

“Bu ne olduğu belirsiz adam için mi geldin buraya? Bunun için mi bizi bu kadar zaman habersiz bıraktın? Bu nasıl bir sorumsuzluk İnci?”

Cihangir’in eli yumruk olduğunda ne kadar gergin olduğunu anladım. Benim babam olduğu için cevap vermiyordu. Yoksa Cihangir en ufak şeyde bile altta kalacak bir adam değildi.

“Baba lütfen! Nasıl Tuna’ya inanıp bana sormadan yargıyorsun?”
İkimize de eğreti bir şekilde bakıyordu.

“Söylediklerinin tersi bir şey göremiyorum şu an.”

Masum bakışlarla babamın gözlerine baktım. Bir kez olsun beni anlamasını istiyordum. Sadece bir kez.

“Cihangir’i seviyorum baba. Ben sevmediğim bir adamla bir ömür geçiremem, beni anla lütfen.”

Babamın bakışları bir süre kenetli ellerimizde dolaşıp tekrar yüzüme tırmandı. Şimdi daha da öfkeliydi.

“Saçmalama İnci. Tuna senin nişanlın. Şimdi hemen benimle İstanbul’a geri dönüyorsun.”

Bileğimden tutarak beni çekince ne yapacağımı bilemedim. Parmağımdaki yüzüğü fark etmesiyle kaşları daha fazla çatıldı.

“Bu ne demek oluyor?” Öfkeli sesi hiddetle bütünleşirken Cihangir’e döndü. “Sen ne hakla benim kızıma yüzük takarsın? Kimden istedin kızımı da bu hakkı kendinde gördün? Bizde çapul-cuya yem edecek kız yok.”

Cihangir’in gözleri kararmıştı, yüzü ise duvar kadar soğuktu. Öne doğru bir adım attığında içimi de bir korku kapladı.

“İfadelerinize dikkat edin Mümtaz Bey. Biz yanlış bir şey yapmadık.”

Babam elime uzandığında hemen geri çektim. Cihangir de bu duruma tepki göstererek beni arkasına sakladı. Sesi sert, ifadeleri netti.

“Bakın İnci’nin babasısınız diye yanlış bir şey söylemek istemiyorum ama kızınızın parmağından kimse zorla o yüzüğü çıkartamaz. Ne İnci çocuk ne de ben toy biriyim. Biz birbirimizi seviyoruz. Buna siz de dâhil kimse engel olamaz.”

Babam bir süre uzun uzun Cihangir’e baktı. Sanki birbirlerine gözdağı veriyorlardı. Cihangir başını bana çevirdiğinde konuşmak için ağzını araladığı sırada babamın telefonu çaldı. Cebinden çıkardığı telefonu kulağına götürdü.

“Söyle.”

“...”

“Ne diyorsun, ne hastanesi Rüveyda? Kerem nasıl?”

Babamın kiminle konuştuğunu düşünürken annemin ismini duyunca anladım. Fakat daha da önemlisi Kerem’i sorması anında dikkat kesilmeme sebep oldu.

“Tamam, ben geliyorum hemen.”

Babam telefonu kapatır kapatmaz bakışlarımız keşişti.  ne bir adım atıp karşısına geçtim.

“Baba ne olmuş Kerem’e, iyi mi?”

Yüzünde sıkıntılı bir ifade şekillendi.

“Kaza yapmış, hastanedelermiş.”

Korkuyla ellerimi dudaklarıma kapattım.

Kerem, benim biricik kardeşim...

Beni hiç yalnız bırakmamış hep yanımda olmuştu. şimdi ise canı yanıyordu. Allah’ım lütfen ona bir şey olmasın.

“Baba, Kerem iyi mi?”

Eli telefonun üzerinde hareket ederken konuştu.

“Bilmiyorum İnci.”

Cihangir beni kolunun altına alırken başımı öptü.

“Sakin ol güzelim bir şey olmayacak.”

Başımı göğsüne yaslayıp elimle tişörtünü kavradım. O sırada babam yine biriyle konuşmaya başladı.

“Acilen ilk uçakla İstanbul’a dönmem gerekiyor. Bilet alın.”

Bir süre karşı tarafı dinleyip bana döndü.

“İnci geliyor musun?”

İşte bu soru benim cevabını bilip de dile getiremediğim bir soruydu. Buğulu gözlerimle başımı kaldırıp sevdiğim adama baktım. Cihangir gözlerini kapatıp açarak beni onayladığı an ben de babamı onayladım.

“Geliyorum.”

“İki bilet alın.”

Babam telefonu kapattığında bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

“Hadi İnci.”

Babam klinikten çıkarken kalbim ikiye bölündü sanki. Cihangir’e dönerek kollarımı boynuna doladım. Sıkı sıkı sarılırken onun kolları hâlâ sarmamıştı bedenimi. Sanki bir şeylerin kötü gideceğini biliyordu. Ya da gitmem canını sıkmıştı. Belki de sarılırsa bırakamamaktan korkuyordu.

Sabırla bekledim. Gözümünden akan her bir damla omzunu ıslatırken sessizce bekledim. Usulca beni saran kollarıyla derin bir nefes aldım. Kokusunu doya doya içime çektim. Geri çekildiğimde elimi yanağına koydum.

“Geleceğim yüzbaşı.”

Parmaklarımın ucunda yükselerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. İki eliyle yanaklarımı kavrayıp alnımı öptü.

“Biliyorum güzelim.”

Son kez gözlerine bakıp çantamı ve anahtarımı aldım. Birlikte dışarı çıktık. Babam arabaya çoktan binmişti. Şoförü ise arka kapıyı açmış beni bekliyordu.

“Gidince beni ara.”

Tebessüm ederek başımla onayladım Cihangir’i. Arayacaktım. Ben onun sesini bile özlüyordum. Arabaya biner binmez şoför kapıyı kapatıp yerine geçti. Hareket eden arabayla gözlerim sadece Cihangir’deydi. Onu arkamızda bırakırken kalbimde küçük bir sızı hissettim. Aklım gitmem gerektiğini söylerken kalbim isyan ediyordu ama kardeşim benim her şeyimdi ve onu yalnız bırakamazdım.

Fazlasıyla sessiz geçen yolculuğun ardından sonunda İstanbul'a ulaştık. Havalimanına indiğimizde yine babamın şoförlerinden biri bizi karşıladı. Bu havalimanı benim için başlangıçtı. Bir kaçış serüvenin başlangıcı ve benim özgürlüğüme kavuşma yolumdu.

Tekrar arabaya binerek yola çıktık. Cihangir'i aramam gerekiyordu ama babamın yanında aramak istemediğim için arabadan inene kadar beklemeye karar verdim. Bir süre sonra eve doğru gittiğimizi fark ettiğimde babama döndüm.

"Hastaneye gitmiyor muyuz?"

Bana bakmadı bile.

"Evden almam gerekenler var."

Söylediği şeye anlam veremesem de mecburen bekledim. Araba evin bahçesine girince ne kadar özlediğimi fark ettim. Sonuçta burası benim doğup büyüdüğüm yerdi ve ben fazla ayrı kalmıştım. İlk defa görüyor gibi etrafı incelerken arabadan inen babamın peşine takılarak eve girdim. Dadımı özlemiştim ve bir kerecik sarılmak bana çok iyi gelirdi.

Bu eve tekrar bu şekilde gireceğimi hiç tahmin etmezdim. Hayat ne garipti. Bir zamanlar kaçarak gittiğim bu eve yine kendi isteğimle geliyordum. Fakat bunun sebebi her şeyin düzelmesi değil, kardeşimin sağlığıydı.

Etrafta dadımı ararken salona adımımı atmamla Kerem'i koltuğa uzanmış müzik dinlerken bulmak beklediğim en son şeydi. Hayretle gözlerimi büyüttüm.

"Kerem!"

Kerem'in bakışları anında beni buldu. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Elimdeki çanta yere düşerken ona doğru koştum.

"Abla.."

Şaşkın ama daha çok sevinçle ayaklanan Kerem de bana doğru gelirken kavuştuğumuz anda birbirimize sıkıca sarıldık. Aradan geçen saniyelerle yüzümdeki gülümseme solarken olduğum yerde dondum. Kendime geldiğim anda geri çekilerek Kerem'i inceledim.

"Kerem iyisin değil mi?"

Ne olduğunu anlayamayan kardeşim gülümsedi.

"İyiyim abla da ne oldu?"

Bedenimi saran ürpertiyle sanki ağır çekimdeymiş gibi arkamı döndüm. Babam yere düşen çantamın içinden çıkardığı telefonu alıp cebine koyarken hayretle izliyordum. Yanında ise annem dikilmiş kızgın gözlerle bana bakıyordu. Başımı iki yana salladım.

"Yoo... Hayır baba. Bu şekilde olmaz."

Bana kızgınlıkla bakan babam belli ki her şeyi planlanmıştı.

"Odana çık İnci."

Öfkeyle öne doğru adım attım.

"Beni bu şekilde burada tutamazsınız."

İşte şimdi eskiye döndük. Babam hiddetle bağırdı.

"Odana çık dedim sana!"

Gözümünden akan yaşlarla çantamı alıp koşarak merdivenleri tırmandım. Ezbere bildiğim odama girince kapıyı çarparak kapattım. Yatağıma usulca oturdum. Ne kadar da aynıydı her şey ve ben ne kadar salaktım hâlâ... Nasıl kanmıştım?

Kapıda duyduğum sesle ayaklandım. Fakat gelen kilitleme sesi bedenimi yeni bir şok dalgasına sürükledi. Kapıya koştum ama geç kaldım. Defalarca zorladım, yumrukladım ama nafileydi.

"Açın kapıyı. Baba bunu bana yapma. Lütfen anne. Çıkmak istiyorum."

En son annemin sesini duydum.

“Bunu sen istedin İnci. Sorumsuzluklarının bir bedeli olacağını bilmen gerekirdi.”

Cihangir'den...

“Ulan başlarım lan böyle işe.”

Sinirle elimdeki telefonu masaya bıraktım. Parmaklarım kısa saçlarımın arasında geziniyordu.

“Ağabey sakin ol.”

Öfkeyle Giray'a baktım.

“Ne sakini lan, ne sakini? Üç gün oldu. Üç gün... Hâlâ kapalı telefonu.”

Giray gergin bir hâlde oturduğu sandalyede kıpırdandı. Bir eli masada çay bardağıyla oynuyordu.

“Bak belki kardeşi kötü durumdadır. Ya da ne bileyim telefonu falan bozulmuştur. Hemen kötü bir şey düşünme.”

Yavaşça yumruk yaptığım elimin işaret parmağını bükerek masaya vurmaya başladım.

“Çocuk muyum oğlum ben? Avutmaya çalışıyorsun.”

Şu an o kadar öfkeliydim ki Giray bile çekiniyordu.

“Ağabey avutmak değil de...”

Sakince sözünü kestim.

“İki ihtimal var Giray. Ya ailesi İnci'yi bu duruma zorladı ki emin ol babasında bu potansiyel var ya da...”

Cümleme devam edemedim. Benim kadınıma bunu yakıştırmak çok zordu. Ah be İnci, ne hâlâ getirdin beni? Küçük bir serçe parmak uçlarımla arasında çırpınıyordu. Ne alıp kafese koyabiliyordum ne de özgür bırakabiliyordum. Ciğerlerimi yakan

derin bir nefes aldım. Onsuz nefes almak bile zor geliyordu artık. Ne ara bu kadar bağlanmıştım? Ne ara ben o okyanus gözlerden başka bir şey göremez olmuşum?

İnci'm, altın saçlım benim, geri dön yuvana. Bak burada senin için sızlayan bir kalp var. Aynı imtihanı tekrar yaşatma bana. Bil ki bu seferki çok daha zor.

"Ağabey biliyorsun o Ezel değil."

Duyduğum isimle ters bir şekilde Giray'a baktım.

"Bunun farkındayım. İnci'yle onu asla aynı kefeye koymadım."

Meraklı bakışları üzerimde geziyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

Sakince tekrar koltuğuma oturdum. Ellerimi masada birleştirerek bakışlarımı Giray'da sabitledim.

"Küçük bir operasyon diyelim."

İnci'den...

Gözlerimi zar zor araladım. Başım fazlasıyla ağrıyordu. Üç gündür ne yediğimi, içtiğimi biliyordum ne de doğru düzgün uyuduğumu.

Neredesin sevgilim, çok özledim seni? Çok çaresizim gel. Gel ve beni kurtar.

Yataktan yavaşça sıyrılıp banyoya girdim. Kendimi düşün altına atıp uzun bir süre sıcak su eşliğinde sinirlerimin gevşemesine izin verdim. Saçlarımı kurutup banyodan çıkınca altına siyah bir tayt üzerime de krem rengi, bol kesim, tek omzu açık bir kazak geçirdim. Saçlarımı yine salık bıraktım. Üzgünce aynada solan yüzüme baktım. Oysa Cihangir yanımdayken cıvı cıvıldım. Şimdi bütün neşemi kaybetmişim. Odanın kapısı açıldığında kimin

geldiğini merak dahi etmeyerek yatağıma oturdum. Evimizde çalışan Suna elinde tepsiyle içeri girmişti.

“Kahvaltınızı getirdim İnci Hanım.”

Donuk bakışlarla bakıyordum etrafa.

“İstemiyorum.”

Elindekileri masaya bırakarak telaşla bana döndü.

“Ama İnci Hanım anneniz dedi ki...”

Sert ama onu kırmayacak şekilde sözlerini kestim.

“Annemin ne dediği umurumda bile değil Suna. İstemiyorum.”

O sırada annem içeri girerek Suna’ya küçük bir baş hareketi yaptı. Bu hareket onu dışarı çıkartmak için yeterliydi.

“İnci kahvaltını yap. Aç aç daha ne kadar kendine işkence edeceksin,” Bir süre bedenimde göz gezdirdiğinde yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. “Bir süre yemesen de olur aslında. Kilo almışsın.”

Üzgün bir şekilde gözlerine baktım. Annemin dertleri beni yoruyordu.

“Beni çocuk gibi odaya kilitlemek neden? Hadi bunu geçtim telefonumu verin bari. Ayrıca Kerem ve Nesrin dadımla bile görüşemiyorum. Bu çok saçma.”

Uzun topuklularının çıkardığı seslerle yanıma yaklaştı.

“Farkında değil misin gerçekten İnci? Şu hâline bak. Orada ne kadar bakımsız biri olmuşsun. En kısa zamanda acil bakıma alınman gerekiyor. Ayrıca senin yüzünden kaynanan olacak o Feray cadısı bütün sosyetenin önünde rezil etti beni. Yakında küçük bir davet vereceğiz ve...” Bir an duraksarken panikle elimi kavradı. “İnanamıyorum İnci tırnağın kırılmış!”

İstemsiz gözlerimi devirdim.

“Yapma anne. Şu an konumuz bu mu? Ben orada bir düzen kurdum ve geri gitmek istiyorum.”

Kaşlarını çattı. Yine kızdırmıştım onu. Sahi bana en son ne zaman gülmüştü?

“Babanın göndermeyeceğini biliyorsun. Ayrıca akşam Tunalara bize geliyor. Şu sana İtalya’dan aldığım kırmızı elbiseyi giymeyi unutma.”

Annemin ellerini kavrayıp gözlerine baktım. Ne kadar da farklıydık. Oysaki aynı mavi gözleri taşıyorduk ikimiz de.

“Anne bak, beni dinle. Ben Tuna’yı sevmiyorum. Anlatabiliyor muyum? Sevmiyorum! Daha farklı nasıl söyleyebilirim ki bunu? Ben Cihangir’i seviyorum anne. Hem de çok âşığım ona. Beni zorla mutsuzluğa itiyorsunuz farkında değil misin? Bak parmağıma,” Elimi kaldırarak yüzüğümü gösterdim. “Görüyor musun? Başka bir adamın yüzüğünü taşıyorum ben. Hadi bunu da boş ver kalbim başkasına ait. Beni burada zorla tutarak bu gerçeği değiştiremezsiniz.”

Anneme her şeyi tane tane anlatırken tek istediğim beni dinleyip anlamasıydı. Bir kere olsun beni anlaması, kalbimin başka bir adam için attığını görmesi lazımdı. Fakat onun bakışlarında yine duyduklarından memnun olmayan bir tavır vardı.

“İnci! Yeter artık. Ne yapmayı planlıyorsun? Bir askerle mi evleneceksin? Sonra ne olacak? Gidecek gelmeyecek. Yalnız ne yapacaksın? Sürgün gibi bir o şehirde bir bu şehirde yaşayacaksınız. Aldığı maaş neyinize yetecek? Senin o taktığın çantalar kaç para haberin var mı? Farkında mısın markasız bir kıyafetin bile yok? Hem de öyle sıradan markalar da değil. Her yaz gittiğin yurt dışı tatillerine nasıl gitmeyi planlıyorsun? Peki ya kullandığın arabanın vergisinden haberin var mı? Sen böyle yetiştin İnci. Bunlarla büyüdün. O adamın bunlara gücü yeter mi sanıyorsun? Üç gün

sonra hevesin geçecek o zaman ağlayarak geri döneceksin.” Ellerimi kavrayarak boynunu yana yatırıp gülümsedi. “Biz babanla seni düşünüyoruz kızım. Bizim senden başka kızımız yok. Tuna senin için en iyi seçenek.”

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Ne önemi vardı ki? Ben kaç aydır bunlardan yoksun yaşıyordum ve bir kaybım da olmamıştı. Benim cebim değil, kalbim ağır basıyordu.

“Anne her şey para değil ki. Aşkın bir fiyatı yok.”

Annem yanağıma doğru süzülen gözyaşıma inat büyük bir kahkaha attı. Eliyle gözyaşımlı sildi. Aciz bir İnci görmek dahi istemiyordu. Sargınlar ağlamaz, üzülmezdi. Hep en güçlü biz olacaktık.

“Hadi ama kızım. Bunlar fakir avuntuları, gerçekler o kadar da masum değil.”

Olumsuzca başımı iki yana salladım. Ne desem boştu. Annem için insanlar iki çeşitti; parası olanlar ve olmayanlar.

“Ben ne zaman çıkacağım buradan?”

Yataktan kalkıp elbisesini düzeltti.

“O parmağındakini çıkartıp takman gereken gerçek yüzüğü taktığın zaman çıkabilirsin.”

Boş gözlerle baktım karşımdaki kadına. Ne kadar konuşsak da bir adım ileri gidemiyorduk. Sürekli yerimde saymak kalbimi de daraltıyordu. Annem cevap vermeyeceğimi düşünerek arkasını dönüp giderken bağırdım.

“Bu yüzük parmağımdan çıkmayacak anne. Ne yaparsanız yapın çıkmayacak.” Annem sert bir şekilde kapıyı suratıma kapattı ve arkasından gelen tekrar kilitleme sesiyle hızla yumruğumu yatağıma geçirdim. “Allah kahretsin!”

Daha ne kadar bu şekilde devam edecekti. Canım acıyordu. Sevdığım adamın göğsüne saklanmak istiyordum. O beni sıkıca sarar bütün üzüntülerimden uzaklaştırırdı.

Üç gündür ondan haber alamamış olmak ayrıca yakıyordu canımı. Ona ulaşmak için birçok yol denesem de çare etmemişti. En son Kerem'le kapının arkasından konuşmuştuk. Ona Cihangir'in numarası söyleyeceğim sırada babam yakalamıştı ve benim yüzümden ceza almıştı. Nesrin dadımı ise annem yanıma göndermiyordu. Çalışanlar zaten annemin onları kovmasından korkuyordu.

Ne acı bir son...

Bu evde kimse özgür değildi.

Akşam olduğunda Suna tekrar odama gelerek dolabımdan elbisemi çıkarttı. Aynı zamanda da annemin gönderdiği ayakkabıları getirmişti.

"Efendim anneniz hazırlanmanızı söyledi," Başımı kaldırıp Suna'ya baktığımda o da bana üzgün gözlerle bakıyordu. "Kusura bakmayın efendim. Ben annenizin sözlerine uymak zorundayım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp serbest bıraktım.

"Sorun değil Suna. Sen çıkabilirsin."

O çıkınca yatağımdan kalkarak giyinme odama girdim. Elbiseyi incelemeye başladım. Zarif bir şekilde tasarlanmış balık model bir elbiseydi. Muhtemelen diz kapağının biraz altında bitiyordu ve abartısız bir yırtmacı vardı. Omuz dekolteliydi. Omuz ve göğüs kısımları ise volanlıydı. Beyaz tenim ve sarı saçlarımın elbisenin içinde parlayacağını biliyordum. Annem zevkli bir kadındı. Hele ki moda ve kıyafet konusunda eline su dökemezsiniz ama bütün bunlar beni mutlu etmiyordu. Eğer sevdiğim adam görecektenseydi benden mutlusu olamazdı. Bu elbiseyi büyük bir hevesle giyordim o zaman. Şimdi ise sevmediğim bir adam için süslenmeyecektim. Elbiseyi kavradığım gibi askısından kurtarmamla hırçın bir şekilde yere fırlattım.

"Hayır anne! Bu sefer boyun eğmeyeceğim."

Kendi kendime öfkeyle konuşurken arkamdan sarılan kişiyle buza döndüm.

“Oysa sana kırmızı çok yakıştırdı.”

Duyduğum fısıltıyla çılgık atacağım sırada ağzıma kapanan eller beni çevirerek dolaba yasladı.

“Sakin ol İnci. Sakın bağırma.”

Tutkunu olduğum ela gözlere kavuşmamla hızla boynuna atıldım.

“Cihan!”

Beni sıkıca sarıp saçlarımı kokladı. Boynundaki başımla özlediğim kokusunu içime çektim. İşte şimdi bayram yerine dönmüştü buralar. Başıma bir buse bırakıp geri çekildi.

“Neden aramadın beni?”

Gözlerime dikkatle bakarken sanki gelecek cevaptan tedirgin gibiydi. Gözümden süzülen bir damlaya izin vermeyerek elinin tersiyle sildi.

“Ben özür dilerim ama inan el...”

Çalan kapı cümlemi yarıda kesti. Cihangir’le anında göz göze geldiğimizde ikimiz de giyinme odasıydık. Başıyla onay verdiğiinde seslendim.

“Gel.”

Kapı açılır açılmaz Suna’nın sesi geldi.

“Efendim Tuna Beyler geldiler. Anneniz hazırsanız sizi bekliyor.”

Cihangir’in gözleri anında karardı. Gerilen bedeniyle yumruk olan elini kavradım. Sakin olmasını istiyordum. Beni yanlış anlamasından da deli gibi korkuyordum. Biz giyinme odasında olduğumuz için Suna bizi göremiyordu. Gözlerim Cihangir’in gözlerinde cevap verdim.

“Tamam, sen çık. Ben hazırlanıp geliyorum.”

Suna çıkar çıkmaz açıklama yapmaya başladım.

“Bak görüldüğü gibi değil. Cihan lütfen önce beni dinle.”

Küçük bir yavru kedi gibi gözlerine bakarken sesi de bakışları gibi sertti.

“Hazırlan hemen. Gidiyoruz.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Nasıl? Herkes aşağıda.”

O ise bu durumu pek umursuyor gibi görünmüyordu.

“Hadi İnci iki dakikan var.”

Giyinme odasından çıkmasıyla bir süre şaşkınlıkla arkasından baktım. Simsiyah giyinmişti. Üzerindeki deri montu siyah kotu ve ayağındaki botları... Allah'ım ne kadar da yakışıklıydı. Şaşkın bakışlarım tebessüme kavuşurken bir anda kendime geldim. Bir dakikam dolmuştu bile. Hızla arkamı dönüp dolabımdan kot pantolon çıkarttım. Altımdaki taytı çıkartıp pantolonu giydim. Kazağımı çıkartmayarak üzerime Cihangir gibi deri mont geçirdim. Altıma da botlarımı giymemle çantamı alarak odama geçtim. Etrafı inceleyen Cihangir'in bakışları beni bulduğunda üzerimde hızlıca göz gezdirdi. Durumdan memnun başıyla gelmem için küçük bir hareket yaparak balkona yöneldi. Şaşkınlıkla arkasından balkona çıktım.

Ne yani balkondan mı gidecektik?

Kolunu kavramamla bana döndü.

“Deli misin sen? Burası çok yüksek.”

Çarpık bir gülümseme sunduğunda kalbim yine hızlandı. Çok özlemiştim onu.

“Yoo... sadece bordo bereliyim.”

Deli olan ben olmalıyım ki gülmeye başladım. Bunu nasıl unutturdum? Başını iki yana sallayıp belime koyduğu eliyle beni korkuluklara yanaştırdı. Kenarda duran korkuluğa sabitlenmiş ipi tutarak belindeki kancaya geçirdi. Tedirginlikle onu izliyordum. Alışık olmadığım şeylerdi.

“Ben o iple inemem.”

Telaşlı sesimle arkasını döndü.

“Sen sırtıma çıkıyorsun küçük hanım.”

Gözlerim kocaman oldu. Şaka yapıyordu herhâlde.

“Yok artık.”

Gözlerini devirirken benim de anında gözlerim kısıldı.

“İnci bu şaşırma trafiğine devam edeceksen hiç uğraşma, direkt burada olduğumu söyleyelim. Zira birazdan yakalanacağız.”

Tedirgince arkama bakıp odayı kontrol ettim. Cihangir haklıydı. Birazdan beni merak ederek odaya gelebilirlerdi.

“Tamam ya.”

Beni sırtına almasıyla kollarımı sıkıca boynuna doladım. İki eliyle bacaklarımı kavrayıp beline sardı.

“Sakin bırakma. Sıkı tut.”

Koala gibi Cihangir’e yapıştığım da gözlerimi kapattım. Bu kadar yüksekte iple inmek pek bana göre değildi. Seri hareketlerle korkuluklardan geçerek kendini aşağı bırakması, kalbimin adrenaline daha hızlı atmasına sebep oldu. Tek gözümü açarak ne olduğuna bakarken biraz daha sıkı tutundum ona. Sırtında ben yokmuşum ve sanki her gün yaptığı şeymiş gibi kolayca indi aşağıya. Yere inince hâlâ kapalı olan diğer gözümü de açtım. Sırtından inmek isterken beni eliyle durdurdu.

“Orada kal İnci. Bu topuklularla işimi zorlaştırma.”

Fısıltılı sesiyle kaşlarım çatıldı. Bir yandan da ayağımdaki botların topuğuna bakıyordum. Biraz uzundu ama çok da değildi. Omzunda olan çenemi biraz daha bastırdım.

“Uyuz musun sen? Hayır öyleysen tedavi edebilirim.”

Hızlı bir şekilde bahçe duvarına ilerlerken nefesi etkilenmiyordu bile.

“Bu sözünü unutma baytar hanım.”

Sevmediğimi bile bana baytar hanım demesi sırf beni kızdırmak içindi.

“Emredersiniz yüzbaşım.”

Kısa sürede bahçe duvarını da geçmemizle bu sefer de ben inmek için bir hamlede bulunmadım. Fakat Cihangir’in sesi fazlasıyla alaylıydı.

“İnci yerinde mutlusun, seni anlıyorum ama biraz daha beni boğmaya devam edersen çok da iyi şeyler olmayacak.”

Hemen kollarımı gevşeterek sırtından indim. Seri bir şekilde önüne geçmiştim.

“Cihan! Neden önceden söylemiyorsun?”

Elimden tutarak sokağın aşağısına sürüklemeye başladı.

“Gücünü test ediyordum.”

Gözlerimi devirerek peşinden giderken arabanın önüne geldiğimizde kapıyı açarak beni bindirdi. Arkasından da kendisi şoför koltuğuna geçti. Arabanın hareket etmesiyle yola çıktık.

“Aç mısın?”

Bir an gözlerim parladı. Kaç gündür doğru düzgün bir şey yememişim.

“Şey... Biraz.”

Sanki anlamış gibi karnımın isyan eden gurultusuyla Cihangir’le bakışlarımız kesişti.

“Biraz?”

Kaşlarını kaldırarak inanmayan gözlerle bakıyordu bana. Mi-deme inat başımla onayladım. Kendimce kibarlık ediyordum. Utanmıştım da. Önüne dönerek yola odaklandı. Hiçbir şey sor-mamıştı bana. Bir süre sonra Eminönü’ne geldiğimizde arabasını park etti. Buradaki tarihî balıkçıların önüne gelmiştik.

“Balık sever misin?”

Balık sevilmez miydi? Denizden babam çıksa yemezdim tabii ama hamsi, palamut, çipura, istavrit, levrek ve lüfer... Adını unut-tuklarımla birlikte çoğu balığa asla hayır demezdim.

“Severim.”

Akşam olmasına rağmen kalabalık olan alanda boş ve daha kenarda bir yere ilerleyerek taburelere oturduk. Kısa bir sürede ekmek arası balıklarımız ve içeceklerimiz gelmişti. Burayı daha önceden biliyor olsam da hiç balık yeme fırsatım olmamıştı. Ya da ortamım diyelim... Cihangir ise oldukça alışık görünüyordu. Oysa burada bile yaşamıyordu. Ekmek arası balığını eline alarak koca bir ısırık alıp çiğnemeye başladı. Onu izlediğimi fark edince içeceğin-den bir yudum alarak ağzındaki lokmasını kolay bir şekilde yuttu.

“Sana sormadan buraya getirdim ama istersen başka yere gi-debiliriz. Biliyorum, burası pek sana göre değil.”

Burukça gülümsedim. Onunla her yer bana göreydi ama habe-ri yoktu işte. Ekmeğimi elime aldım.

“Hayır, burası çok güzel,” Cihangir kadar olmasa da ekmeğim-den kendimce büyük bir ısırık alarak çiğnemeye başladım. Mem-nun kaldığım tatla Cihangir’in soru dolu bakışlarına gülümseye-rek karşılık verdim. “Ve tadı da harika.”

O da gülümserken ikimiz de yemeye devam ettik. Uzun süreli açlığımı bastırmaya çalışırken utanarak ikinci ekmek arasını da

istedim. Cihangir ise bozuntuya vermeyerek bana eşlik etti. Belki o da açtı. Karınlarımız doyunca sahilde bir banka oturduk. Karşılıklı denize bakarken bu ânın geleceğini hiç düşünmezdim. Ben Cihangir'le yan yana denizi seyrediyordum. Benden beklediği cevapları bildiğim için o sormadan sakın bir şekilde konuşmaya başladım.

"Kardeşim kaza falan geçirmemiş. Babam beni getirmek için yalan söylemiş. Eve geldiğimizde Kerem'i sapasağlam gördüğümde anladım durumu. Beni cezalandırarak odama kapattılar. Telefonumu da aldıkları için haber veremedim sana. Üzgünüm... Ben böyle olacağını bilmiyordum."

İkimizin de gözleri denizin dalgalarında takılı kalırken sessizce beni dinledi. Gergin olduğunu biliyordum. Bu durumlardan hoşlanmıyordu. Babamın yaptıkları, Tuna'nın yaptıkları ona fazla geliyordu ama ben de böyle olsun istememiştim. Benim tek istediğim sevdiğim adamla özgür bir hayattı. Bir insanın kendine ait seçimleri yoksa ne anlamı kalırdı ki hayatın. İyi veya kötü benim seçimlerim beni büyütecekti. Tabii ki ailemiz bizi yönlendirip öneriler sunabilirdi. Onlar bizim geçirdiğimiz hayatı çoktan yaşamış tecrübeli, evlatlarını korumak isteyen bireylerdi. Fakat evlat çıkarlar için kullanılmaya başlandığında durum ne yazık ki değişiyordu. Derin bir nefes alan Cihangir sakince bakışlarını tüm bedeniyle birlikte bana çevirdi.

"İnci..."

Duraksayınca hızla araya girdim.

"Ben seni bırakmadım. Gerçekten doğruyu söylüyorum."

Elini kaldırarak hafif bir şekilde yanağımı okşadı.

"Sana inanıyorum İnci. Yalan yok, ihtimalleri düşündüm ama gerçek neyse senden duymak istedim."

İkimizin de gözleri birbirindeydi, bakışlarımızda hasret vardı. Dudaklarımıza tebessüm yuva yaptığında kollarını iki yana açtı. Hemen sokuldum hasret kaldığım göğsüne. Beni sıkıca sardı. O an yeniden huzurumu buldum. İşte benim yerim burasıydı. Üç günün acısını çıkarıyorduk belki de. Sesini, kokusunu, bakışlarını, tenini kısacası her şeyini özlemiştim.

“Sen seviyorum yüzbaşı.”

“Seni seviyorum sarışın.”

Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne yatırdı, ikimiz de denizi seyrediyorduk. Dalgaların sesi çalınıyordu kulağımıza, insanların kahkahaları duyuluyordu arada, sonra esnaf sesleri geliyordu, tabii olmazsa olmaz korna sesleri ve biz bu akşam İstanbul’u dinliyorduk sevdiğimle... Her şeye rağmen onunla huzurlu, onunla mutlu...

Aşk ne güzel şeydi ama bence en güzeli aşkı doğru insanla yaşamaktı. Düşünsenize yanlış bir seçim yaptığınızı. İnsanın hayatı kararıyordu. Aslında ne yapıyorsak biz yapıyorduk kendimize de yine de hırsızın hiç mi suçu yok demekten alamıyordum kendimi. Olmaz olur mu? Vardı tabii ama o zaten yanlış kişiydi. Onu da alıp merkeze oturtan bizdik ne yazık ki.

Fakat aşk işte...

İnsan âşık olunca gözü hiçbir şey görmüyordu ki. Görse, bile bile düşer miydi yanlışa?

Ama ben şanslıydım işte. Tek seferde doğru atış yapmıştım. Sahi yapmış mıydım? Evet evet... Şüphem yoktu ki benim. Şimdi diyeceksiniz ki sen de âşıksın, nereden bileceksin? Biliyordum işte. Daha ziyade güveniyordum ona, hem de kendimden bile fazla. Hep de böyle olmuyor muydu zaten? Ah ne çok çeliştim kendimle. En iyisi yine zamana bırakmak. Nasıl olsa o gerçeği yüzümüze en acımasız hâliyle elbet bir gün vuracak.

Yine de çok canımı acıtma be zaman. Bırak da mutlu kalayım...

“Cihangir neden Cihangir’e geldik?”

Bir an cümlemin komikliğiyle kıkırdadım. Bana kısa bir bakış atıp tekrar yola odaklandı.

“Çünkü evim burada.”

Şaşkınlıkla ona baktım.

“Nasıl yani Cihangir’de evin mi var?”

Benim tavırlarıma karşın gayet sakindi.

“Evet. Neden bu kadar şaşırdın?”

Dişlerimi göstererek sııttım.

“Komik de ondan.”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Neymiş komik olan?”

Sakince ellerimi iyi yana açtım.

“Düşünsene sevgilim, Cihangir’in Cihangir’de evi var.”

Gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Arabayı park edince bana doğru döndü.

“Gerçekten mi İnci?”

Yeniden sııttım. Komik değil miydi? Bence komikti.

“Dur bir tane daha var. Cihangir’le Cihangir turu yapar mıyız acaba?”

Suratını buruşturdu. Sanırım soğuk esprilerimden etkilenmemişti.

“Yavrum senden soğumamı istiyorsan devam et. Doğru yoldasın.”

Gülümsemem anında solarken dudaklarımı büzerek sahte bir hüznle konuştum.

“Tamam biliyorum çok kötüydüler. Tekrar edilmeyecek yüzbaşım.”

Elini kaldırarak burnumu sıktı. “Ya... Cihan.”

Elini itmemle gülümseyerek indi arabadan. Ben de indiğimde önümüzde duran apartmanı inceliyordum. Karanlıkta tam netleştiremesem de bej rengi ve dört katlı bir apartmandı. Başım hâlâ yukarıda binayı incelerken dudaklarımı araladım.

“Peki neden Cihangir?” Durup gülümsedim. Başımı Cihangir’e çevirdiğimde o da bana dönerek kısa bir bakış atmış ve tekrar apartmana odaklanmıştı. “Yani... Neden İstanbul’dan ve bu semtten ev aldın? Sonuçta burada yaşamıyorsun.”

Elini belime koydu. Beni apartmana yönlendirirken bir yandan da sorumu cevaplıyordu.

“Çünkü burayı çok önce yatırım amaçlı aldım. Ankara’da zaten babamlardan kalan bir ev var. Ben de buradan almak istedim. Cihangir’de olması ise sadece küçük bir ironiydi ama senin esprilerine bakılırsa kötü olmuş.”

Asansöre binerken anlattıklarını dinliyordum. Son sözlerini duymazdan geldim.

“Madem yatırım neden kiraya vermedin peki?”

Yüzüme düşen saçlarımı geriye attı.

“Arada İstanbul’da işlerim oluyor ve o zaman burada kalıyorum.”

En üst kata çıktığımızda asansör durdu. Kapının önüne gelince elini kapının üzerine uzatarak duvarla metal kısım arasından bir anahtar çıkardı. Kapıyı bu anahtarla açarken dayanamadım.

“Hırsızlar için mi bırakıyorsun anahtarı?”

Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Arkasından da ben girdim.

“Şimdiye kadar hiç hırsız girmedi. Zaten girse de çalacak bir şey yok. Çok az eşya var.”

Oturma odası olduğunu düşündüğüm kapıyı açarak geçmem için kenara çekildi. Odayı görünce ona hak verdim. Sadece L koltuk ve bir masayla dört sandalye, bir de yerde halı vardı ve tabii küçük bir kitaplık ve eski model bir televizyon.

“Otur hadi İnci’m rahat ol.”

Sakince koltuğa otururken deri ceketimi çıkarttım.

“En son ne zaman geldin buraya?”

Hâlâ ayakta dikilen Cihangir ceketini çıkartarak koltuğa bıraktı. Yüzünde ufak bir tebessüm peyda oldu. Sanki bu soru ona güzel şeyler hatırlatmıştı.

“Seninle havalimanında karşılaştığım gün.”

Aklıma gelen ilk karşılaşmamızla ben de gülümsedim. Ne güzel bir tesadüftü ya da iyi bir tevafuktu. İyi ki o gün Cihangir’e çarpmıştım. Yanıma oturup alnımdan öptü.

“Saat geç oldu uyuyalım artık.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tamam uyuyalım da nasıl uyuyacaktık şimdi? Kalbim çoktan hızlanmaya başlamıştı bile. Güzel bir tebessüm sundu bana. Eliyle çenemi kavradı ve usulca kendine çekerek burnuma küçük bir buse bıraktı. Neydi bu adamın burnumla alıp veremediği? Ya sıkıyor ya da öpüyordu. Oyuncağ mıydı benim burnum? Ya da kalbimle alıp veremediği de olabilirdi. Çünkü bir gün kalpten gitmeme sebep olacaktı.

“Sen yatak odasında uyu güzelim. Ben burada yatarım.”

Kafesinde sıkışan kalbime inat gözlerine baktım. Bu gözler benim ilk aşkımdı.

“Olmaz ki... Sen yatağında yat ben, burada yatarım.”

Suratı asıldı fakat hemen sonra sebebini bilmediğim bir şekilde yüzü aydınlandı. Ben bakışlarında kaybolurken biraz daha yaklaşıp buğulu sesiyle fısıldadı.

“Ya da hiç ayrılmasak mı acaba?”

Söylediği şeyle kıpkırmızı kesildim. Bakışlarım yere düşerken ellerimi incelemeye başladım. Kötü bir niyeti yoktu biliyordum ama böyle söyleyince de birden fena olmuştum. Kalbim daha da hızlanırken bütün kanı yanaklarıma pompalıyordu sanki. İşaret parmağını bükerek çenemin altına yaslayıp başımı yukarı kaldırdı. O güzel gözlerine hasretle baktım.

“Yavrum ne güzel kızarıyorsun sen?”

Kaşlarım yapay bir sinirle çatılırken elimle hafifçe omzuna vurdum.

“Yapmasana Cihangir. Hep böyle utandırıyorsun beni.”

Çarpık bir gülümsemeyle bana bakarken içim eriyordu.

“Hoşuma gidiyordur belki.”

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Mutluydum işte, ötesini anlatmaya gerek var mıydı?

Utangaç gözlerle gözlerine bakarken aklına bir şey gelmiş olacak ki ayaklandı. Deri ceketine uzanarak cebinden bir kutu çıkarttı. Yanıma tekrar otururken merakla onu izliyordum. Onun bakışları ise elindeki kadife kutudaydı.

“Bunu gittiğin gün sana almıştım İnci. Umarım beğenirsin.”

Kutuyu bana uzatınca sakince kavradım. Beklemiyordum ama hoşuma gitmişti.

“Neden zahmet ettin ki?”

Bakışlarıyla kutuyu işaret etti.

“Hadi aç bakalım.”

İki elimle kutuyu tutarak araladım. İçindeki altın kolyeyi görünce hayranlıkla Cihangir’e baktım. Çok zarifti, çok güzeldi ama en önemlisi de çok anlamlıydı. Elimle kavradığım kolyeyi kutudan çıkarttım.

“Cihangir bu harika.”

Yüzünde kocaman bir tebessümle elini uzattı.

“Takmamı ister misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Buna hayır diyemezdim. Kolyeyi ona vererek arkamı döndüm. Saçlarımı toplamamla kolyemi boy-numdan geçirip klipsini taktı. Elimle kolyenin ucunu kavrarken dudaklarım kıvrıldı. Ay yıldızlı bir kolye almıştı bana. Tam da Cihangir'den beklenecek bir hediye idi. Bana verebileceği en güzel hediyelerden birini vermişti. Dudaklarıma götürdüğüm ay yıldıza küçük bir buse bıraktım. Aynı anda da Cihangir kazağımın açıkta bıraktığı omzuma dudaklarını bastırdı. Hemen ona dönerek sarıldım.

“Teşekkür ederim yüzbaşım.”

Bir eli sırtımda diğeri ise saçlarımı okşuyordu. Alnımdan öptü.

“Öyle çiçek, böcek değil ama beğeneceğini düşündüm.”

Neşeyle cıvıladım.

“Deli misin sen? Daha anlamlı bir hediye olamazdı.”

Eliyle kolyeme dokundu.

“Çok da yakıştı.”

Tebessümle bir süre birbirimize baktık.

“Hadi kalk bakalım.”

Elimden tutarak beni kaldırmasıyla salondan çıkarak koridora geçtik. Başka bir odanın kapısını açarak beni içeri soktu. Burası yatak odası olmalıydı. İçeride küçük bir dolap, çift kişilik yatak ve iki komodin vardı. Burası geniş güzel bir evdi fakat eşyaların az ve sıradan olması ortamı basitleştirmişti.

“Sen burada uyu. Merak etme her şey temiz. Ben zaten genelde içerideki koltukta yatarım.”

Mahcup bir şekilde başımı salladım. Gardıroba yönelerek kapağını açıp bir yastık ve pike çıkarttı. Kapağı kapatıp hâlâ ayakta dikilen bana döndü.

“Benim birkaç kıyafetim var dolapta. Rahat edemezsen verebilirim.”

Üzerimdekilere baktım. Rahatsız edici olsa da bir gece idare edebilirdim.

“Böyle iyi.”

Israr etmeyerek alnıma uzun bir buse bıraktı.

“İyi geceler güzelim.”

Dudaklarımdan eksik olmayan kıvrımlar, üç gündür kırılan kalbimin mükâfatı gibiydi.

“İyi geceler canım.”

Cihangir odadan çıkınca umutsuzca oturdum yatağa. Benim için yine zordu. İlk kez geldiğim evlerde uyumak zor oluyordu. Zaten başkasının yatağında yatmayı da sevmezdim.

Evet... sevgilim bile olsa.

Mecburen yatağa uzandım. Dizlerimi kendime çekip ellerimi de yanağımın altına koydum. Sağa döndüm olmadı, sola döndüm olmadı. Yaklaşık bir saat uyumak için çabalasam da fayda etmedi. Tabii bunda Cihangir’in diğer odada uyuyor olmasının da etkisi vardı. Deli gibi merak ediyordum onu. Acaba uyumuş muydu? O da beni düşünüyordu belki de.

Merakıma yenilerek yataktan kalktım. Zaten bu gidişle uyuyacağım da yoktu. Kolyemi kavrayarak öpüp geri bıraktım. Sanırım bir süre buna devam edecektim. Uyuma ihtimaline karşı parmak uçlarımda yürüyerek salona girdim. Cihangir L koltuğa uzanmış, bir eli başının altında sırt üstü yatıyordu. Oda karanlık olsa da cama vuran ışık sayesinde üzerini değiştirmediyi görebiliyor-

dum. Kıpırdanmaması ve düzenli nefeslerinden uyuduğunu düşünerek yanına ilerledim. Biraz tedirgindim açıkçası. Uyanırsa burada olma sebebimi nasıl açıklardım bilemiyordum.

Sessizce yanına yaklaşarak aradaki mesafeyi kapattım. Şimdi ise o güzel yüzünü izliyordum. Ne güzel uyuyordu sevdiğim. Dudaklarımda istemsiz bir tebessüm oluştu. İnsan sevince sevdiğinin her hâli güzel geliyordu. Benim sevdiğim de biraz fazla yakışıklıydı... Fakat önemli olan kalpti. Kalpsiz bir adamın heykelden farkı yoktu çünkü. İsteddiği kadar yakışıklı olsun ne önemi vardı ki?

Bir türlü alamadım bakışlarımı. O güzel yüzünü biraz daha ezberledim. Düzgün ama erkeksi kaşları, gözlerine gölge düşüren kirpikleri, çok az çıkıntılı burnu, pürüzsüz cildi ve her tebessümünde biraz daha hayran kaldığım dudakları. Peki ya uyurken bile sert bir mizaca sahip olması...

Yüzüne doğru biraz eğildim. Küçük bir buse bırakmak istemiştim ona ama karar veremedim. Dudaklarından mı öpsem? Hayır hayır olmaz. Yanağında öpmeliydim. Ama dudakları da çok güzel duruyordu.

Olmaz...

Bunu yapmamalıyım. Tamam tamam, yanağından öpecektim. Ay ama nasıl da tatlıydı... Ben düşüncelere dalmış kendi şeytan ve meleğimle cebelleşirken bir anda yerle bir olarak kendimi Cihangir'le koltuk arasında buldum. Attığım çığlık da cabası oldu.

"Bir bordo bereliye böyle sessiz yaklaşmamalısın fıstık."

Hâlâ hızlı nefesler alıyordum.

"Cihangir, kalbime iniyordu!"

Gülümseyerek burnumu sıktı.

"Neden eğildin, yoksa iki saattir beni öpmeyi mi düşünüyor-dun?"

Çapkın bir şekilde gülerek söylediklerini tabii ki hemen inkâr ettim.

“Yoo...”

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Hâlâ kollarının arasındaydım. Bedeninin yarısı üzerimde olsa da dikkatli davranarak aramıza mesafe bırakmıştı.

“Yoo...”

Beni tekrar edince savunmaya geçtim. Zira bana inanmadığını bakışlarıyla belli ediyordu.

“Neden öpecekmişim ki seni? Daha neler... Hem sen uyumuyor muydun?”

Atarlı tavrıma aldırmadan gülümsedi.

“Bilmem... Belki de fazlasıyla yakışıklı buluyorsundur beni. Dayanamamış olabilirsin mesela.”

Yanaklarım kızarıyordu yine. Nasıl anladığını bir türlü bilemiyordum. Çok fenaydı ve ben onunla baş edecek kurnazlığa sahip değildim. Neden gidip bordo bereli birini bulmuştum ki? Ellerimi göğsüne koyup itsem de bir işe yaramadı.

“Seni ego yığın! Çekil üzerimden. Hiç de öpmek istemiyorum seni.”

Cazgırlığıma sığınsam da fayda etmedi.

“Niye kızardın o zaman?”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Baş etmesi zor bir adamdı.

“Hayırdır, sorguda mıyım yüzbaşı?”

Tek kaşımı kaldırarak gözlerimi gözlerine diktim. Ben kazanmıştım. Ya da sadece kazandığımı sanmıştım.

“Pekâlâ küçük hanım. Neden uyumadın?”

Anında dudaklarım büzüldü.

“Uyuyamadım.”

Ben olağan bir şekilde yüzüne bakmadan konuşurken onun buğulu sesini duymamla yeniden kesişti bakışlarımız.

“İnci’ m...”

Öyle güzel söylüyordu ki ismimi, öyle güzel bakıyordu ki bir şey diyemedim, cevap veremedim. Öylece baktım gözlerine. Gözlerim gözlerinde kayboldu. Nefes alamadım yine. Ciğerlerim bu duruma isyan etti. Kalbim delice çırpındı ama ses çıkaramadım. Yakıyorsun be adam, kalbimi titretiyorsun diyemedim. Gözlerimle anlattım her şeyi. Tıpkı onun gibi. Usulca yaklaştı bana. Yine nefesimi tuttum ama bu sefer işe yaramayacaktı anlaşılan. Eli yanağıma tırmandı ve ben artık kalbimle birlikte dudaklarımı da teslim edercesine gözlerimi kapattım. Açsam sanki daha fazlasına kalbim dayanmayacaktı. Dudaklarıma değen dudaklarıyla bekledim ama daha fazlası da olmadı zaten. Bir süre orada bekledi sıcacık dudakları. Sanki bizi birbirimize mühürledi, masum bıraktı. Yakmadı. Kalbimizi ısıttı ama yakmadı işte. Usulca öptü dudaklarımı. Karşılık veremedim. Vermek istedim ama veremedim. Geri çekilerek alnını alnıma yasladı. Tek duyulan nefes alışlarımızdı. Saçlarımı okşuyordu. Gözlerim kapalı olsa da hissediyordum. Usulca araladım gözlerimi. Mavilerim yine kavuşmuştu ela gözlerine. Yanaklarım ise hiç bu kadar kızarmamıştı.

Gülümsedi...

Gülümsedim...

Ne güzel şeydi aşk.... Daha ne kadar mutlu olabilirdim ki. Yüzümü görmek istercesine başını biraz daha geriye çekti.

“Seni seviyorum İnci’ m.”

Elimi yanağına koyarak okşadım.

“Ben de seni sevgilim.”

Başını yana çevirerek avuç içimi öptü. Sonra yanıma yattı. Kollarının arasına sığındım. Başımı göğsüne yasladım. Sevdiğim, huzur bulduğum kokusunu içime çektim. Kendim kaşınmıştım yanına gelerek ama ne güzel de kaşınmıştım. Bir kez daha âşık oldum Cihangir'e. Öptüğü için değil. Böyle masum ve güzel öptüğü için. Bence aşk, masum yaşandığında güzeldi.

Önemli olan aşkı temiz tutabilmek değil mi? Yoksa başka tür-lüsünü herkes yaşardı.

Sabah uyandığımda zor da olsa gözlerimi araladım. Geç yat-mıştım ve uykumu tam olarak alamamıştım. Etrafıma bakın-mamla yattığım koltukta hızla doğruldum. Neredeydim ben? Bir an dün gece aklıma gelince hızlıca her şeyi hatırladım. Fakat tek bir görüntü gözlerimin önünde takılı kaldı. Elim istemsiz dudak-larıma gitti.

Allah'ım ben dün geceyi rüya sanmıştım...

İşin kötüsü Cihangir de etrafta görünmüyordu. Yattığım kol-tuktan kalkıp üzerimi düzelttim. Kapıya ilerlediğimde sesler duy-dum. Sanırım Cihangir lavaboya girmişti. Onu rahatsız etmemek adına arkamı döndüm. Odaya tekrar alıcı gözle bakarken saçla-rımı düzelttim. Karşımda duran küçük kitaplık dikkatimi çekti-ğinde yaklaşarak rastgele bir kitabı tutup çektim. İlgiyle önce is-mine bakıp daha sonra kitabın arkasını çevirerek tanıtım kısmını okumaya başladım. İlgimi çekmeyen kitabı geri yerine bırakmak isterken düşürmemle kendime kızarak yere eğildim. Kitabı kaldı-rırken arasından düşen fotoğraf duraksamamı sağladı. Yere çöke-rek fotoğrafı kavradım. Arkasındaki el yazısı dikkatimi çekmişti.

"İyi ki doğdun sol yanım.

Biricik EZEL'in..."

İsmin sahibini merak ederken kalbime bir sızı saplanmıştı bile. Notun Cihangir'e yazıldığını düşünerek merakla ön tarafını çevirdim. Gördüğüm fotoğrafla kalbim üşüdü. Bir kafede sevdiğim adam başka bir kızın boynuna kolunu dolamıştı. Kız karşıya bakarak gülümserken Cihangir ona dönmüş, dudaklarını saçlarına bastırılmış öpüyordu. Gözlerim dolduğunda bir damla yaşın süzülmesine izin verdim. Neden bu kadar canım acımişti şimdi? İlk defa böyle hissediyordum. Kimdi bu kız? Sevdiğim adam neden ona sarılıyordu? Cihangir'in kardeşi yoktu ki. Olsa bilirdim. Hiç bahsetmemişti. Belki de eski sevgilisiydi. Öyleydi değil mi? Hayatında benden başkası olamazdı ki. Hem bu fotoğraf eski olmalıydı. O zaman neden bir kitabın arasında yer alıyordu? Değeri neydi?

Duyduğum kapı sesiyle kendime gelirken hızla kitabı yerine bıraktım. Elimdeki fotoğrafı da katlayarak pantolonumun arka cebine tıktırdım. Diğer elimle de yanağımı kurularken Cihangir odaya girmişti. Zaman kazanmak adına ona dönmeyerek kitapları inceliyormuş gibi davrandım. Arkamdan sarılınca gözlerimi kapattım. Çenesini kazağımın açıkta bıraktığı omzuma yasladığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Uyanmış benim sol yanımin sahibi.”

Cihangir'in sıcak sesinde saklanan kelimelerle buz kestim. Gerilen bedenime mâni olamadım. Ellerim yumruk oldu. İçim acıya acıya sıyrıldım kollarından. Sanki düşünme yetimi kaybettim. İçime öyle bir kor düştü ki ne sevdiğim adamı bıraktı ne de beni. En çok acıyansa kalbim oldu. Oysa tüm kaçışlarımın sahibiydi sol yanı...

Devam edecek...

Değerli okuyucular,
hazırlamış olduğumuz pdf kitap tamamen ücretsizdir. Satmaya çalışan olursa lütfen itibar etmeyiniz. Hiçbir pdf gerçek kitabın yerini alamaz. Eğer pdf yi beğenirseniz kitaplığınız için daha sonra kitabını alabilirsiniz. :) Kitabı indirip okuduktan sonra silmenizi rica ederim. Aksi takdirde doğacak sonuçlardan site sorumlu değildir. Keyifli okumalar dilerim....

Sevgiler, Sulli.

BAYTAR HANIM'DAN İNCİLER

“Aşkın en bordo hâliydi bizimkisi.”

“Güneş benim için tekrar doğacak ve çiçekler bir kez de benim için açacaktı.”

“O kadar masum, o kadar güzelsin ki... Seni koruyamamaktan korkuyorum.”

“Belki de en güzel böyle tamamlarız birbirimizi.”

“Aşk en çok da hataya kapı açmak değil mi zaten?”

“Git demiştim ama bu onun iyiliği içindi. Yarım bırakmamak, yarım kalmamak içindi.”

“Zaten zorla kimse kimseyi kendine âşık edemezdi. Kaybettiğinde kabullenmeyi bilmek gerekirdi.”

“Kalbim bir mengeneye sıkışmış gibi kıvranıp duruyordu. Nefes alamıyordum.”

“O altın sarısı saçları göğsüme dökülürken ben nasıl nefes alacaktım? Kalbim nasıl hızlanmayacaktı? Ah bu kadın benden ne istediğini bir bilseydi...”

“Altın kafesten kaçan bir kadını ben nasıl kafese koyabilirdim ki?”

“Kalbim düşündüğümünden de hızlı ilerliyor, hiçbir hesaba uymuyordu.”

“Bir kez daha öptüm avucumdaki elini. Olmaz sarışın, seni yeni bulmuşken kaybedemem... O okyanus mavisi gözlerin yine ve sadece beni görecek...”

“Ah be sarışın. Seni düşünmek bile kalbimi titretiyor benim.”

“Şimdi geriye dönsem en çok çocukluğumu özgürlüğe kavuşturmak isterdim.”

“Sen asker sevdiğisin sarışın.”

“Bir askerin bir kadını kalbine saklamasını herkes bilemez. Ben kadınımlı kalbimdeki vatanımda, bayrağımın altında taşıyordum.”

“Türk Bayrağı gibiydi benim kadınımlı. Ulaşılmaz, eşsiz, sonuna kadar savaşacağım, korumaktan vazgeçmeyeceğim. Hep yükseklerde olması gereken, bazen hoyrat bazen de nazlı.”

“O da beni sevsin, benim yanımda olsun da ben kurak toprakta gül bitirirdim.”

“Daha ne kadar dayanırsın bilmiyorum. O kadar tezat duruyorsun ki buraya. En önemlisi de bana. Bir gün bütün bunlar çok fazla geldiğinde gitmek isteyeceksin. Beni bile görmeyecek gözlerin. Askeri sevmek zordur İnci'm. Cesaret ister, sabır ister... Sen daha ne kadar sabredeceksin? Bugün gözlerindeki korkuyu gördüm ve ben bir kez daha bittim. Keşke seni bütün kötülüklerden koruyabilsem.”

“Sen yanımda oldukça daha da güçlüyüm. Eskiden sadece vatanım için hayatta kalırken şimdi bir sebebim daha var.”

“Eğer ki geri kalan hayatım senin kalbinde tutsak olmaktan geçiyorsa çok da uzak değildi mutluluk.”

“Aşk tutsaklıksa eğer tutsaktım işte. Kalbime vurulan prangalar esaretimin değil, aşkımın en büyük kanıtıydı.”

“Küçücük bir serçe parmak uçlarımin arasında çırpınıyordu. Ne alıp kafese koyabiliyordum ne de özgür bırakabiliyordum.”

“İnci'm, altın saçlım benim, geri dön yuvana. Bak burada senin için sızlayan bir kalp var. Aynı imtihanı tekrar yaşatma bana. Bil ki bu seferki çok daha zor.”